

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A MARRIAGE OF CONVENIENCE ROMANCE

If You GIVE A *Billionaire* A BRIDE

ANN EINERSON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

UYGUN BİR ROMANIN KARESİ

If You **GIVE A**
Billionaire
A BRIDE

ANN EINERSON

Copyright © 2024 by Ann Einerson

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla iletilemez.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanımı.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişiler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfi veya kurgusaldır.

Ciltsiz ISBN: 978-1-960325-08-2

Kapak Tasarımı Sarah, Okay Creations

Düzenleyen: Tabitha Overby; Bryanna, @bryannareads, Kaity, @bookswithkaity

Düzenleyen: Paula Dawn, LilyPad Lit

Düzeltilme Britt Taylor, Karton Kapak Düzeltilmeni

Bişimlendirme Jovana Shirley, Öngörülemez

Düzenleme

conT tr sT

[çalma listesi](#)

[yazarın notu](#)

[önsöz](#)

[1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)

[16](#)

[17](#)

[18](#)

[19](#)

[20](#)

[21](#)

[22](#)

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

Epilog

ayrica ann einerson
tarafindan yazilmiştir
teşekkür yazar
hakkında

Kendini değersiz hissedenler için - görülüyorsunuz ve ölçüsüz bir şekilde değersiniz.

playlist

Marry You - Bruno Mars
Make You Mine - Madison Beer
we can't be friends (wait for your love) - Ariana Grande
Dear Future Husband - Meghan Trainor
Kağıt Yüzükler - Taylor Swift
Seni Bulana Kadar - Stephen Sanchez
Hayatımın Aşkı - Harry Styles
I like the way you kiss me - Artemas
Can't Help Falling in Love - Haley Reinhart
All of Me - John Legend
Öp Beni - Ed Sheeran
Unconditionally - Katy Perry
Wanted - Hunter Hayes
I Guess I'm In Love - Clinton Kane
Surround You - Echosmith

author's note

Hey, okuyucu!

Bir Milyardere Gelin Verirsen kitabını aldığınız için teşekkür ederiz. Bu kitap Aspen Grove serisinin birbirine bağlı bağımsız bir kitabıdır ve tek başına da okunabilir.

If You Give a Billionaire a Bride, Vegas'ta bir düğünle başlayan, ıslah olmuş bir playboy ile en yakın arkadaşının kız kardeşi arasında geçen, şaka dolu, baharatlı bir milyarder romantizmidir. Cash ve Everly'nin kaotik aşk hikayesine bayılmanızı sağlayacak, düşük dramlı, hafif ve yumuşak bir romantizm. Yavaş ilerliyor ama heyecan doruğa ulaştığında sertleşiyor.

If You Give a Billionaire a Bride müstehcen cinsel içerik, küfür, devamsız bir ebeveynden bahsedilmesi, zorbalıktan bahsedilmesi (geçmiş, sayfa dışı), araba kazasından bahsedilmesi (geçmiş, sayfa dışı), kazadan kaynaklanan yüz yarası, duygusal/sözlü ebeveyn istismarı içerir.

Okumak sizin mutlu yeriniz olmalıdır; önce kendinizi, ihtiyaçlarınızı ve mutluluğunuzu seçin!

Xoxo,

Ann Einerson

Eğer bir milyardere bir gelin verirsiniz, çok fazla içtikten sonra Vegas'ta onunla evlenmek isteyebilir. Ve eğer Vegas'ta evlenirse, onu yanına taşınmaya ikna edecektir. Aynı odayı paylaşımlarını sağlayacak, ona güzel şeyler alacak ve ona sürekli "karıcığım" diyor, çünkü onu sonsuza dek elinde tutmayı planlıyor...

Önsöz NAKİT

Cebir dersinden çıkarken WHITNEY, "BİZ AYRILMALIYIZ," diye anons ediyor.

Bunun kaçınılmaz olduğunu bildiğim için duygusuz açıklaması beni şaşırtmamalıydı ama balodan birkaç saat önce beni terk etmesini beklemiyordum.

Trafiği engellediğimi umursamadan koridorun ortasında duruyorum. "Neden şimdi?" Sırt çantamın askılarını sıkıca kavrayarak soruyorum.

Pembe boyalı tırnaklarına bakıyor ve benimle göz teması kurmayı reddediyor.

"Kazadan beri her şey farklı. Sen farklısın." Tercümesi: Artık yüzün mahvoldu, sana bakmaya zor dayanıyorum. "Mezuniyetim yaklaşıyor ve yazın başında Princeton'a gideceğim için yollarımızı şimdi ayırmamız çok mantıklı." Tercümesi: Birlikte görünmekten utanmayacağım biriyle çıkabilmek için temiz bir ara vermek istiyorum.

Artık eskiden beni çok sevdiği gibi "yakışıklı lakros oyuncusu" olmadığım için, yüzünün yarısını kaplayan sivri bir yara iziyle fotoğraflarını mahvetmeyecek biriyle yerimi değiştirmeye hevesli.

"Cash, beni dinliyor musun?" Cevap vermediğimde dikkatimi çekmek için elini önümde sallıyor.

"Yüzüm berbat olabilir ama kulaklarım gayet iyi çalışıyor, Whit," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Ne dedim ben?" diye meydan okuyor, elleri kalçalarında.

"Benimle görülmekten utandığını ve başka insanlarla çıkmak istiyorum. Bu her şeyi özetliyor mu?" Tamam, tam olarak böyle söylemedi ama ikimiz de onun böyle düşündüğünü biliyoruz.

"Söylediklerimi çarpıtıyorsun," diye karşılık veriyor, sesini yükseltiyor ve kollarını göğsünde sıkıca kavuşturarak savunma pozisyonu alıyor.

Birinin kıs kıs gülme sesi dikkatimi çekiyor. İşte o zaman, bu tartışmanın nasıl geliştiğini duymak için salonda bekleyen büyük bir öğrenci kalabalığını fark ediyorum.

"Haklısın. Birbirimizden uzaklaştık," diyorum sesimi sabit tutarak.

Whitney'nin gözleri aynı fikirde olduğumu duyunca şok içinde açılıyor. İşte o zaman seyircilerimizi fark ediyor ve bu da onun umursamaz tavrında ani bir değişime neden oluyor. Kıpır kıpır oluyor ve bir tutam saçını parmağında döndürerek ayak ayak üstüne atıyor.

"Ne diyorsun sen?" diye soruyor, seyirci grubuna katılan arkadaşlarına dönüp bakarak.

Verdiği tepkiye bakılırsa, seyirci önünde terk edilenin kendisi olduğu düşünülebilir, tersi değil.

"Ayrılmalıyız," diyorum, onun daha önceki beyanını yineleyerek.

"Öylece mi?" diye soruyor. "Fikrimi değiştirmem için beni ikna etmeye bile çalışmayacak mısın? Beni herkesin önünde nasıl küçük düşürebilirsin-"

"Tiyatroyu bırak, Whitney," diye sözünü kesiyor Theo, sessiz bir destek gösterisiyle yanımda durarak. "Kendin söyledin. Her şey bitti. Kendini zaten olduğundan daha fazla utandırma."

Kalabalığın içinde olup bitenleri izliyor olmalıydı. Anaokulundan beri en iyi arkadaşız ve her zaman arkamı kollayacağına güvenebileceğim birkaç kişiden biri.

"Sen kendi işine bak, Theo," diye tükürür Whitney. "Bu benimle erkek arkadaşım arasında özel bir konuşma."

"Eski erkek arkadaş," diye araya giriyorum. "Az önce bana ayrılmak istediğini söylüyordun, hatırladın mı?"

Theo ekliyor: "Ve benim durduğum yerden, burası özel olmaktan olabildiğince uzak." "Şimdi, neden sen ve arkadaşların kaybolmuyorsunuz?" Onu bir köpek gibi kışkırtıyor.

Koridor kahkahalarla dolduğunda Whitney'nin yanakları kıpkırmızı olur. "Gerçekten orada öylece durup bana saygısızlık etmesine izin mi vereceksin?" diye sızlanır.

"Theo haklı. Gitseniz iyi olur," diyorum sakince.

"Pişman olacaksın," diye öfkelenir. "Bu gece beni yeni balo arkadaşım ile gördüğünde beni geri kazanmak için yalvarmaya gelme. O daha üniversite birinci sınıfta," diye fırça atıyor yüzüme, sonra da hışım ile uzaklaşıyor.

Çevresindekiler onun peşinden koşar ve gösteri bittiği için kalabalık hızla dağılır.

Başka bir randevu ayarlamış olması beni şaşırtmamalı. Yalnız gitmenin utancını asla göze almaz.

"İyi ki kurtuldun," diye mırıldanıyor Theo nefesinin altında. "Onunla neden çıktığını bana tekrar hatırlat. Tam bir diva."

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "İlk tanıştığımızda hoş biriydi. Ayrıca lakros takımındaki herkes birlikte iyi olacağımızı söyleyip duruyordu, ben de neden olmasın diye düşündüm."

Gerçekte, her zaman istediğim kızla birlikte olamıyorum ve Whitney hoş bir dikkat dağıtıcıydı. Çekici ve popülerdi ve kendimi önemli hissetmemi sağladı, ta ki kaza geçirene kadar.

"Üniversiteli kızlar yara izine bayılacak. Seni sert gösteriyor." Theo sırtımı sıvazladı.

"Sağ ol dostum," diyorum, bu konuyu kapatmaya hazırım. "Everly nerede?" Grup dağılırken koridoru tarıyorum ama onu göremiyorum.

Everly, Theo'nun ikiz kardeşi, çoğu zaman benimle takılıyor, bu da onu en yakın arkadaşlarımdan biri yapıyor.

Theo'nun yüzündeki kendini beğenmiş ifade ciddileşiyor. "Balo için ekilen tek kişi sen değilsin. Jacob

sekizinci dersten hemen önce Everly'den ayrıldı." Sesinden öfke damlıyor. "Onu okulun otoparkında tek başına ağlarken bıraktı."

Yumruklarımı yanımda sıkıyorum, içimde Jacob'ın kışını tekmeleme dürtüsü oluşuyor. Everly okuldaki en tatlı, en güzel kız ve açıkçası Jacob onu asla hak etmedi.

"Tam bir pislik," diye tükürdüm tiksintiyle. "Haddinin bildirilmesi gerekiyor." Kimse Everly'ye saygısızlık yapamaz ve bu yanına kâr kalmaz.

"Sıraya gir," diye kıs kıs gülüyor. "O şimdi nerede?"

"Emin değilim. Yalnız kalmak istediğini söyledi ve bisikletine atlayıp gitti," diyor Theo endişeyle kaşlarını çatarak. "Baloyu es geçip onu aramaya gitmeliyim. Randevumuzu iptal etmek zorunda kalırsam Cara'nın anlayış göstereceğinden eminim."

Başımı salladım. "Geceyi hepimiz gibi sefalet içinde geçirmen için bir neden yok. Eve git ve Cara'yı almak için hazırlan. Merak etme, Everly'yi bulacağım." İstenmeyen ziyaretçilerle uğraşmadan yalnız kalmak isterse gidebileceği tek bir yer vardı.

Ben hariç, yani.

"Emin misin?" Theo sorar, endişesi yüzüne kazınmıştır.

"Kesinlikle. Bir gece geçireceğiz," diye onu temin ediyorum.

Everly'yi baloya benimle gelmesi için ikna edebilseydim, bunu yapardım ama onu tanıdığım kadarıyla, Jacob'dan ve danstan mümkün olduğunca uzak durmak isteyecektir.

Theo gözlerinde muzip bir parıltıyla beni dürtüyor. "Bak, Jacob geldi." Arkadaşlarıyla birlikte okul girişine doğru yürüyen Jacob'a bakıyorum. "Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?" Theo soruyor.

"Ödeşme zamanının geldiğini mi?" Sırıtiyorum, Jacob'a doğru yürürken parmak eklemlerimi kırıyorum.

Theo çatlar. "Aklımı okudun."

Önce Jacob Barlow'a Everly'yi incitmenin bedelini ödeteceğim, sonra da onu bulup kırık kalbini onaracağım.

Miller'ın eski evinin önüne geldiğimde, Everly'nin robin mavisi bisikletinin evin önüne park ettiğini görünce dudaklarımdan bir gülümseme geçiyor. Burası yirmi yılı aşkın bir süredir terk edilmiş durumda ama kardeşlerimin ve arkadaşlarımin takıldığı bir yer haline geldi. Özellikle Ev, burayı çok sevdi ve huzur ve sessizliğe ihtiyaç duyduğunda buraya geliyor.

Büyümüş çimenlerin arasından arka bahçeye doğru ilerliyorum ve Everly'yi orada buluyorum. Dev meşe ağacının gölgesindeki mabedinde pazen bir battaniyenin üzerine uzanmış, bir kitabın içinde kaybolmuş. Siyah saçları dalga dalga sırtından aşağı dökülüyor, bu manzara her zaman nefesimi kesiyor. En sevdiği Doc Martens ayakkabılarını giydiğini görünce gülümsüyorum.

Onu böyle görmek beni onuncu sınıftaki İngilizce dersimize beyaz V yakalı bir bluz, açık renk bir kot pantolon ve aynı Docs ayakkabılarla geldiği güne götürüyor. Birbirimizi hayatımız boyunca tanımamıza rağmen, onu ilk kez yeni bir ışık altında gördüm ve imzası olan megawatt gülümsemesiyle bana el salladığında kalbimin bir ritmi atladığına yemin edebilirim. Ders boyunca gözlerimi ondan alamadım.

Zil çaldığında Theo beni yakamdan tutup koridora sürükledi ve en yakındaki dolaplara doğru itti. Everly'yi izlediğimi fark etti ve onun yasak bölge olduğu konusunda beni uyardı.

Kız kardeşinden hoşlandığım için arkadaşlığımızı tehlikeye atamazdım, bu yüzden Everly'ye olan hislerimi bastırmak için elimden geleni yaptım. Bu kolay değildi. Onda beni çağıran bir şeyler vardı ve tüm çabalarımın rağmen beni bir çekim gücü gibi kendine çekmeye devam ediyordu.

Onu düşündüğümü hissetmiş gibi, yaklaştığımda gözyaşı lekeli yanaklarıyla bana bakıyor. Onu üzgün görünce göğsüm sıkışıyor. Acısını dindirmek ve yüzüne bir gülümseme getirmek için her şeyi yapardım.

"Size katılmamın sakıncası var mı? Yemek getirdim." Aspen Grove'daki en sevdiği restoran olan Willow Creek Café'den aldığım bir paket yemeği elimde tutuyorum.

"Seni Theo mu gönderdi?" Yemeğe temkinli bir şekilde bakıyor.

"Hayır. Bana Jacob'la olanları anlattı ve ben de senin burada olacağını düşündüm," diye dürüstçe cevap verdim.

Bir davet beklemeden battaniyenin üzerine oturup çantayı önüme koyuyorum. Everly iki pastırmalı çizburger, patates kızartması ve ekstra çırpılmış krema ve bir kirazla süslenmiş çikolatalı shake'i çıkarmamı ilgiyle izliyor.

"Yalnız kalmak istediğimi biliyorsan neden geldin?" Sesinde biraz küstahlık var.

Benimle kafa kafaya vermekten korkmuyor ve çizgiyi aştığımda beni yola getirmekten çekinmiyor.

"Annem her zaman çikolatanın kırık bir kalp için en iyi tedavi olduğunu söyler." Çikolatayı uzattım, aldığımda dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Kesinlikle haklı." Everly bir yudum alırken sırtlıyor. "Neden balo yerine burada benimle olduğunu söylemek ister misin?"

"Whitney beni okuldan sonra terk etti," diye kesin bir dille ifade ettim.

"Oh, Cash, özür dilerim." Everly elini koluma koydu. "O kaltaktan nefret ediyorum," diyor inançla.

Onun dokunuşu omurgamdan aşağı bir elektrik dalgası gönderiyor ve poker suratımı korumak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Onun hakkında gerçekten ne hissettiğim hakkında hiçbir fikri yok ve bu şekilde kalmalı.

Theo bana Everly'nin yasak bölge olduğunu söyledikten birkaç hafta sonra Whitney bana ilgi gösterdi ve ben de tüm enerjimi filizlenmekte olan ilişkimize harcadım. O mükemmel bir dikkat dağıtıcıydı, Everly'ye olan çekiciliğimi, yüzeyin altında kaynayan duygularımı geçici olarak unutmama yardımcı oldu.

"En iyisi bu." Omuz silkiyorum, Everly'nin yanından uzanıp bir kızartma alıyorum.

"Aman Tanrım, Stafford," diye soluyor sol elimin şişmiş parmak eklemlerini fark ettiğinde.

"Ne oldu?"

Soyadımı kullanmasına sırtıyorum. Dokuzuncu sınıfta lakros oynamaya başladığımdan beri bana böyle sesleniyor. Stafford formamın arkasına dikilmişti ve bu lakap kalıcı oldu. Whitney, Everly'nin beni böyle çağırmasına her zaman içermiştir, ama şimdi ne düşündüğü umurumda değil.

Everly kullandığında hoşuma gidiyor. Bayılıyorum.

Sorusuna hemen cevap vermediğimde, "Bana ne yaptığını anlat," diye ısrar ediyor.

"Jacob Barlow beni kızdıran bir şey söyledi, b e n de suratına yumruk attım," diyorum sırtarak.

Nefes nefese kalır, gözleri şoktan büyür. "Oh, Cash, lütfen bunu benim yüzümden yaptığını söyleme."

"Yalan söylememi mi istiyorsun?"

Başını sallıyor. "Gerçeği istiyorum."

"Bunu yaptım çünkü seni incitti," diye itiraf ediyorum. "Bunu hak etmişti." Theo ve ben onu terk ettiği için onunla yüzleştikten sonra Everly'ye frijit bir kaltak dediğinde, öfkemin beni ele geçirmesine izin verdim. Hiç pişman değilim.

"Bunu yapmamalıydın," diye azarlıyor beni, yüzünde endişeli bir ifade. "Ya o da sana vursaydı? Yaralanabilirdin."

Yüzümdeki yara izini göstererek gülüyorum. "Sol tarafa nişan aldığı sürece aradaki farkı anlayamayız."

"Bu hiç komik değil, Cash." Everly beni azarladı. "Jacob seni kışkırtıyordu. Babası okul yönetim kurulunun başkanı, bunu biliyorsun. Ya uzaklaştırma alırsan?"

Tanrım, onun koruyucu tarafı çok sevimli.

O kadar sık ofise gönderildim ki, müdürle ilk isim bazında bir ilişkim var. Birisi zorbalık yaptığında yumruklarımın konuşmasına izin vermek gibi bir alışkanlığım var ve çoğu zaman geç kalıyorum. Bir suç daha işlersem bir şey değişmeyecek.

Her şey bir yana, bunun bir önemi yok. Mezuniyetime sadece bir ay kaldı ve ben üniversiteye gitmek istediğimi sanmıyorum. Henüz aileme bu haberi vermeye cesaret edemedim.

"Buna değdi," diye söz veriyorum Everly'ye. "Şimdi yemek soğumadan ye."

"Bana iki kere söylemene gerek yok." Bir hamburger kapıyor ve büyük bir ısırik almadan önce paketini açıyor. Çiğnerken dudaklarından hafif bir inilti kaçıyor.

"İyi mi?"

"Mm-hmm," diye onaylıyor bir lokma yemeğin etrafında.

Çenesinden aşağı akan suyu izlerken büyülenmiş gibiyim. Hiç düşünmeden parmağımın hafifçe siliyorum, ne yaptığımı fark ettiğimde donup kalıyorum.

"Özür dilerim," diyorum elimi geri çekerken.

Parmağımın sıyırdığı yerde ağzını gezdirirken kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Üzülme." Bana güven verici bir gülümseme sunuyor. "Dağınık yediğimi biliyorsun, bu yüzden minnettarım."

Boğazımı temizliyorum. "Evet, yardım edebildiğim için mutluyum." Sosu parmağımdan yalamak gibi haddimi aşan bir şey yapmadan önce peçeteye sildim.

Neyse ki Everly dikkatini vermiyor. Metodik bir şekilde çiğniyor, düşüncelere dalmış. "Erkekler neden bu kadar aptal?" diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Ben de aynı soruyu kızlar için sorabilirim," diye takılıyorum.

"Hey." Şakacı bir şekilde omzuma vurdu. "Hepimiz Whitney gibi bencil züppeler değiliz. Açıkçası, onda ne bulduğunu hiç anlamadım."

O dikkat dağıtıcıydı.

Whitney'e olanlarla ilgili beni en çok yaralayan şey, diğer insanların da benim yarama aynı tepkiyi vereceği korkusu. Eskiden kendi derimin içinde rahattım ama kazadan beri artık o kadar emin değilim.

"Hey, Stafford," diyor Everly, şarkı söyleyen sesi beni acıma partimden koparıyor.

"Evet, Ev," diye cevap veriyorum.

"Ruh eşlerine inanır mısın?"

"Emin değilim," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Bunu yapmam garip mi?" Tepkimi bekleyerek beni izliyor. "Dışarıda birlikte yaşanacağım ve ne olursa olsun beni koşulsuz sevecek bir kişi olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor." Bir sonraki sözlerini düşünürken alt dudağını çiğniyor. "Ya hayatımın geri kalanında eziklerle çıkmaya mahkumsam?"

Everly dünyayı bardağın dolu tarafıyla gören bir hayalperest. Bu yüzden ona Jacob'ın büyük olasılıkla kalbini kıran son erkek olmayacağını söyleyecek gücü kendimde bulamıyorum.

İlişkiler karmaşık ve pek çok duyguyla iç içe geçmiş durumda ve ben kendi adıma gelecekte onlardan uzak durmayı planlıyorum. Karmaşadan başka bir şey değiller ve kaçınılmaz olarak acıya yol açıyorlar. Bir insan neden kendini bu acımasızlığa maruz bırakmak ister ki?

"Ev, sen daha on yedi yaşındasın," diye hatırlatıyorum ona. "Aradığın kişiyi bulmak için daha çok zamanın var."

"Ama ya hiç gelmezse?" Arkasına yaslanıp o masum kahverengi gözleriyle bana bakıyor.

Tanrım, neden bu kadar güzel olmak zorunda?

"Bak sana ne diyeceğim." Baştan çıkıyorum ve saçının bir tutamıyla oynuyorum. "Eğer onu bulamazsan ve otuz yaşına geldiğimizde ikimiz de hâlâ bekâr olursak, evleniriz."

Everly kahkahayı patlatır. "Ciddi olamazsın."

Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım.

Alternatif bir evrende, onun sevgilisi olabileceğimi düşünmek hoşuma gidiyor. Onu her gün güldüren kişi, onun Beyaz Atlı Prensi ve onsuz yaşayamayacağı kişi.

Bu gerçeklikte, ben sadece mizah anlayışım ve neşeli tavrım nedeniyle tahammül ettiği saray soytarısıyım. Ben değilim.

Ayaklarını yerden kesen prens ya da gün batımına birlikte at sürdüğü parlak zırhlı şövalye.

"İlk tercihin olmayabilirim ama söz veriyorum mükemmel bir ikame olurum," diye takılıyorum.

Everly sessiz bir meydan okumayla kaşlarını kaldırır. "Oh, gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Seni her gün güldürür, Willow Creek Café'den sonsuz miktarda yemek yemeni sağlar ve ayakkabı koleksiyonun için sana özel bir oda inşa ederdim."

Kirpiklerini kırıştırıyor. "Böyle bir teklifi nasıl reddedebilirim ki?"

"Sırt çantanda kalem var mı?"

Aklıma bir fikir geliyor ve bu gülünç ama tuhaf bir şekilde kaçınılmaz anlaşmaya tamamen bağlı kalarak bu fikri uygulamaya karar veriyorum. "Evet, tabii." Başını salladı, çantasını diğerinden aldı.

battaniyenin yan tarafına. Siyah bir tükenmez kalem çıkarıp bana uzattı.

"Teşekkürler." Yemek siparişimizle birlikte gelen yığından bir peçete alıyorum, onu atılmış kızartma kutusunun üzerine koyuyorum ve yazmak için eğiliyorum.

"Ne yapıyorsun?" Everly daha iyi görebilmek için boynunu büküyor.

"Göreceksin." Ne yazdığımı görmemesi için peçeteyi elimle kapatıyorum.

Yarısında başımı kaldırdığımda bakışlarının benimkilere kilitlendiğini görüyorum. Sanki zaman durmuş ve evrende kelimelerden daha derin bir bağlantıyı paylaşan tek iki insan bizmişiz gibi. Sessiz bir anlaşma, bizi anın içinde birleştiriyor.

Gözlerini kaçırarak ilk kişi o oluyor ve ben de hemen dikkatimi nota veriyorum.

Bitirdiğimde muzaffer bir edayla, "İşte, bu iş görür," diye ilan ediyorum.

"Peçetenin mahkemede işe yarayacağını sanmıyorum." Okuması için uzattığımda Everly kıkırdıyor.

Cash Stafford ve Everly Townstead, otuz yaşına geldiklerinde ikisi de bekârsa birbirleriyle evlenmeye söz verirler. Bu

anlaşma yasal olarak bağlayıcıdır.

"O zaman imzalasak iyi olur." Altına adımı karalıyorum ve kalemle birlikte ona uzatıyorum.

Kitabını peçetenin altında sert bir yüzey olarak kullanıyor, adını benimkinin yanına düzgünce imzalarken konsantrasyon içinde dilinin ucunu dışarı çıkarıyor. Kalp şeklindeki yüzünün detayları, burnunun üzerindeki çiller, gözyaşlarıyla ıslanmış uzun kirpikleri beni büyülüyor.

Jacob onu bırakırken ne düşünüyordu? O kadar güzel ki.

Ve kendime hatırlatıyorum, sınırların dışında. Theo bunu açıkça belirtti.

Everly kendine özgü gülümsemesiyle "İşte, hepsi bitti," diyor.

Bir gün şanslı bir orospu çocuğu Everly'ye hak ettiği her şeyi verecek ama bu ben olmayacağım. Teselli ödülü, bugün onun kalp acısını biraz da olsa hafifletmek için bir şey yaptığımı bilmek ve onun gülümsemesinin bu çabaya değdiğini görmek.

1

EVERLY

ON DÖRT YIL SONRA

KOKTEYLİ kokteylimde gezdiriyorum, sulandırılmış votka ve vermutun içinde yüzen tek yeşil zeytine kaşlarımı çatarak bakıyorum. İçimi çekerek zeytini bardaktan alıp ağzıma atıyorum, tuzlu tadı ruh halimi pek iyileştirmiyor.

Bir içkinin fahiş fiyatını göz önünde bulundurarak, üst sınıf bir likör ve daha cömert bir garnitür servis edilmesini beklerdim. Ama sanırım Strip'te bir otel barında saklanmanın bedeli bu.

Babam burada olsaydı, para iadesi talep eder ve kapıdan çıkarken mekandaki tüm barmen ve garsonları gözyaşlarına boğardı. Acımasız bir iş adamıdır, zirveye çıkmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdır, en yakınındakiler pahasına bile olsa.

Telefonum çalıyor ve acıma partimi yarıda kesiyor. Kimin aradığını görünce dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor.

"Selam August," diye cevap veriyorum.

"Şu anda müşterilerle sohbet ediyor olman gerekmiyor muydu?" diye soruyor biraz da eğlenerek.

"Senin yatakta olman gerekmiyor mu? Londra'da saat gece yarısını geçti," diye takılıyorum.

Kıkırdıyor. "Hafta sonundayız. Kulüpten yeni çıktım ve Dick benim yerime seni Vegas'a gönderdiği için ne kadar şanslı olduğuma dair bir mesaj bırakabilmek için aramamın doğrudan telesekretere düşmesini umuyordum."

Onun bu yorumu karşısında dudaklarım sinsi bir sırıtışla kıvrılıyor. Babamın adı Richard, ama August'un ona Dick demek gibi kötü bir alışkanlığı var, özellikle de o ruh hallerinden birindeyken, ki bu neredeyse her zaman oluyor. August'un bir hata yapıp yüzüne karşı ona böyle seslenmesi tam bir felaket olurdu. Neyse ki babam birkaç yıl önce New York'a geri taşındı ve zamanının çoğunu Amerika'da geçiriyor, bu yüzden onu şahsen çok sık görmek zorunda kalmıyoruz.

"Son toplantım erken bitti, ben de hızlıca bir şeyler içmek için otelin barına uğradım." Etkileyici olmayan kokteylime kaşlarımı çatıyorum. "En azından sonuna kadar kaldım. Yanlış hatırlamıyorsam, babam seni en son bir müşteriyle görüşmeye gönderdiğinde tam bir gün erken çıkmıştın."

"Mardi Gras sırasında beni Louisiana'ya göndererek ne bekliyordu? Müşterilerim parti yapmak istiyordu ve ben kim oluyordum da onları reddediyordum? Anlaşmayı ben yaptım, o yüzden şikâyet edecek bir şeyi yok," diye homurdandı. "Sorumlu olan sensin, bu yüzden bu sefer seni gönderdi."

"Bu doğru değil. Avrupa bölümünü yönetmekle meşgul olmasaydı Liam'ı gönderirdi. Yemin ederim beni bu tür şeylere sırf bana eziyet etmek için gönderiyor." Bunda itiraf etmek istediğimden daha fazla doğruluk payı olduğunu bildiğim için utanıyorum.

Babam, benim ve Theo'nun son sınıfının sonunda bizi terk etti.

Boşanmalarının üzerinden sadece bir ay geçtikten sonra, kraliyet ailesiyle bağları olan Avrupalı bir sosyetikle evlendiğini açıklaması annemi neredeyse yıkıyordu. İki oğlu August ve Liam yirmili yaşlarının başındaydı. Babam için çalışmaya başladılar ve o zamandan beri Townstead International'da çalışıyorlar.

İlk başta onlarla tanışmakla ilgilenmedim, ancak üniversiteden sonra şirkete katılmayı gönülsüzce kabul ettim ve Londra ofisine atanmayı talep ettiğim için onlarla çalışmak zorunda kaldım. August ve ben babamı sevmediğimiz için birbirimize bağlandık ve hızlı arkadaş olduk. Liam işine odaklanmış durumda, bu yüzden iş dışında birlikte vakit geçiremiyoruz ama aramızda harika bir uyum var.

Tüm çabalarımın rağmen, Theo babamızla herhangi bir şey yapmayı reddediyor ve Londra'da yaşamasına rağmen August ve Liam'la tanışmak istemiyor. Ona göre onlar yabancı ve öyle de kalmalıdır.

August, "Günah Şehri'ndeki son gecenizi, banliyölerdeki eşlerine ve çocuklarına dönmeden önce seyahatlerinden en iyi şekilde yararlanmak isteyen kelleşmiş orta yaşlı erkeklerle çevrili havasız bir otel barında geçirmek yerine, parti yapıp sevişiyor olmalısınız" diyor.

Tanım gereği üvey kardeş olabiliriz ama o benim en yakın arkadaşım, yani neredeyse her şeyi konuşuyoruz.

Odadaki diğer müşterilere göz gezdiriyorum. Çoğu onun tarifine uyuyor; saçları dökülmüş, takım elbiseleri kötü olan yaşlı adamlar.

"Partileri ve seks yapmayı es geçmek zorundayım." Martinimden uzun bir yudum alıyorum. "İçkimi bitirir bitirmez oda servisine sipariş vereceğim ve güzel, uzun bir banyo yapacağım." Seçme şansım olsa, yalnız geçireceğim bir geceyi, hiçbir ilişkiye girmek istemediğim insanlarla dolu kalabalık bir odada olmaya tercih ederim.

August bıkkın bir şekilde iç geçirir. "Everly, Landon'la ayrıldığınızdan bu yana iki yıl geçti. Yeniden çıkmaya başlamanın zamanı gelmedi mi?"

Yorumuna sinirleniyorum. "Ben hayatıma devam ettim," diyorum kararlılıkla. Eski nişanım Landon'ı yakaladığım gün flört etmeye tövbe ettim, beni asistanıyla aldatıyordu. Landon'ın dairesinde onları köpek stili yaparken yakalayana kadar sıradan bir Salı öğleden sonrasındı.

Erkekler değerlerinden çok daha fazla sorun çıkarıyorlar. Kullanışlı tavşan vibratörleri koleksiyonum beni bir haftada Landon'ın beş yıllık ilişkimiz boyunca yaptığından daha fazla boşaltıyor.

Birine duygusal olarak bağlanmanın sadece kalp kırıklığına yol açtığını zor yoldan öğrendim ve bunu tekrar yaşamayı planlamıyorum.

"Las Vegas'tasınız," diyor August büyük bir coşkuyla. "Sarhoş olmak ve bir yabancıyla pis, ateşli bir seks yapmak gibi kötü kararlar verdiğin bir gecenin zararı olmaz." Tiksintiyle burnumu kırıstırıyorum. "Vegas'ta olan Vegas'ta kalır sözünü duymadın mı? Bu, gevşemek ve iyi vakit geçirmek için mükemmel bir fırsat. Sonra Londra'ya dönüp yine eski sıkıcı haline dönebilirsin," diye şaka yapıyor.

İçkimden bir yudum daha alırken, "Özgüven artışı için teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

Haksız değil, ama sözleri hala acı veriyor.

Görünüşe göre, bir gece dışarıda ona katıldığım ya da Theo ile akşam yemeği için buluştuğum birkaç kez sosyal hayattan sayılmıyor. Zorlu iş programım bir yana, sınırlı boş zamanımı yalnız geçirmeyi tercih etmemi neden sağlıklı bulduğunu anlayabiliyorum.

"Everly, sana değer veriyorum ve mutlu olmanı istiyorum. Bir gün yuva kurmayı ve üzerinde yürüdüğün toprağa tapan birini bulmayı hak ediyorsun."

Eskiden ben de bunu isterdim ama işler değişti.

"Benim hiç ilgim yok..." Gözümün köşesindeki hareket dikkatimi çektiğinde sesim kesiliyor. Yeni gelen birinin bar alanına girişini izlemek için tam zamanında bakıyorum. Bulunduğum noktadan sadece profilini görebiliyorum ama onda garip bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler var.

Yabancıнын çenesine kadar inen koyu sarı dalgalı saçları ve yontulmuş çene hattını kaplayan kirli sakalları var. Otelin barındaki diğer herkes iş kıyafetleri giymişken, o koyu renk bir kot pantolon, beyaz uzun kollu bir elbise

üst iki düğmesi açık gömlek ve deri mokasen ayakkabılar. Yüzünü görmesem bile sorunlu biri olduğunu hissedebiliyorum.

Odadaki her kadının dikkatini çekmiş, bakışları sanki en büyük ödölmüş gibi ona kilitlenmiş. Bana gelince, ona karşı hiçbir ilgim yok.

O zaman neden bakmayı kesemiyorum?

"Everly, hala orada mısın?" August'un sesi transımı bozuyor.

İyi ki görüntölü sohbet etmiyoruz, yoksa bir yabancıyı süzdüğümü fark ettiğimde yanaklarıma yayılan kızarıklığı fark edebilirdi. Genelde erkeklere karşı kayıtsızımdır ve bu seferki de farklı olmamalı.

"Evet, buradayım," diye cevap veriyorum, bakışlarımı içkime sabitleyerek.

"Eve ne zaman dönüyorsun?" August soruyor. "Uçağım sabah Londra'ya kalkıyor."

"Hafta sonunu her zaman Vegas'ta geçirebilirsin," diye ısrar ediyor, kemiği olan bir köpek gibi.

"Yarın gece yatağimde uyumayı tercih ederim."

"Peki," diyor yenik bir iç çekişle. "Ama fikrini değıştirirsen ve iyileşmek için bir güne ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Pazartesi günü erkenden görüşürüz, August," dedim ona.

"Güvenli yolculuklar."

Telefonu kapatır kapatmaz, barda bir sürü yer olmasına rağmen orta yaşlı bir adam yanıma oturdu. Tahminimce yaklaşmadan önce konuşmamı bitirmemi bekliyordu.

Bir e-posta okuyormuş gibi yaparak onu görmezden geliyorum. İstedığım son şey, konuşmak istemediğim biriyle sohbetin içine çekilmek. August'la konuşmaya devam ederken bardan ayrılmadığım için kendimi azarlıyorum. Dikkatimi dağıttığı için şeytani yakışıklı yabancıyı suçluyorum.

"Affedersiniz." Yanımdaki adam omzuma vurdu.

Ona bakıyorum ve boncuk gibi siyah gözleriyle karşılaşıyorum. Ter şakaklarından aşağı damlıyor ve saç çizgisini belirginleştiriyor. İnce çizgili takım elbisesinin ortası çok küçük gelen kirli mendilini çıkarıp alnını siliyor.

Kullanılmış mendili aramızdaki tezgâha bıraktığında yüzümü buruşturuyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" Tiksintimi gizlemek için elimden geleni yaparak soruyorum.

"Ben Larry. Size bir içki ısmarlamak isterim." Yüzüne yayılan bir sırıtış, kötü yapılmış bir dizi kaplamayı ortaya çıkarıyor, bu da onu dostça olmaktan çok rahatsız edici kılıyor.

"Teklifiniz için teşekkür ederim ama benim zaten bir tane var." Vurgu için bardağımı kaldırıyorum.

"Kesinlikle daha güçlü bir şeye ihtiyacın var." Burundan gelen sesi kulaklarımı tırmalıyor.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Hadi ama bebeğim. Seni gördüğüm andan itibaren, güzellik bir suç olsaydı, ömür boyu hapis yatıyor olacağını söylemek istedim."

Boğuk bir ses çıkardım. "Yanlış bir izlenim bıraktıysam özür dilerim ama ilgilenmiyorum."

Birinin teklifini geri çevirirken doğrudan olmak en etkili yaklaşımdır. Yanlış anlamaya ya da kibarlık olsun diye birini yönlendirmeye yer bırakmaz ki bunun sonu asla iyi bitmez.

Larry'nin gözleri kısılır. "Sana iltifat eden birine böyle mi davranırsın?"

"Hayır cevabını kabul etmeyi bilmeyen erkeklere böyle davranıyorum." Çantamı kaptım, buradan kaçmaya hazırdım. Etli eli üst koluma kenetlenince irkildim.

"Otur. Geri. Otur," diye sertçe tıslıyor.

"Bırakın beni," diyorum dişlerimi sıkarak. Bu adam tacizlerine boyun eğeceğimi sanıyorsa başka bir şey daha yapacak. "İlgilenmediğimi söyledim." Elimi uzattım

ve tırnaklarımı derisine batırarak tutuşunu gevşetmesine neden oldum.

"Neden seni küçük-"

"Bu cümleyi bitirmeyi aklımdan bile geçirme." Derin ses omurgamdan aşağı bir heyecan gönderiyor.

Merak beni ele geçiriyor ve daha önce süzdüğüm yabancıyı istenmeyen misafirimin üzerinde gezinirken buluyorum. Onun hiç de yabancı olmadığını, Cash Stafford olduğunu anladığımda dudaklarımdan keskin bir nefes geçiyor. Tanıdık gelmesine şaşmamalı. Çocukluğumuzdan beri kardeşimin en iyi arkadaşıydı, ancak onu neredeyse on beş yıldır görmemiştım.

Gözleri yumuşadığında ve dikkatini tekrar Larry'ye vermeden önce bana bir sırtış attığında midemde istenmeyen kelebekler uçuşuyor.

Cash sakince, "Şimdi git, yoksa güvenliği çağırırım," diye tehdit ediyor.

Larry ona temkinli bir bakış atar, emrini sorgulamaya cesaret edemez. Mendilini cebine sokacak ve sandalyesinden fırlayıp çıkışa doğru koşacak kadar akli vardır. İtaatkârlığının Cash'in yüzünde sol kaşından başlayıp yanağından ağzının köşesine kadar dolambaçlı bir yol çizen sivri yara iziyle bir ilgisi olabilir. Belirgin pembemsi renk ona tehditkâr bir görünüm vermektedir.

Hafızam beni kazadan sonra yara izinden ne kadar nefret ettiğini söylediği günlere götürüyor çünkü yara izi, dış görünüşünün herkesten farklı olduğunu sürekli hatırlatıyordu. Lisedeki kız arkadaşı Whitney'nin fırsat buldukça yara izinin nasıl görüldüğünden şikayet etmekten çekinmemesi de yardımcı olmamıştı. Bana göre, çok seksi. Cash'in ihtiyacı olan birine yardım etme isteğini hatırlatıyor - sonuçları ne olursa olsun.

Cash bana hınzırca sırtırken ellerim titriyor. Yıkıcı derecede yakışıklı olabilir, ama Theo'nun yıllar boyunca onun hakkında anlattıklarından, tehlikeli olduğunu düşünmekte haklıydım - sadece geleneksel anlamda değil.

İçimden bir ses ondan kurtulmanın Larry'den kurtulmak kadar kolay olmayacağını söylüyor.

2

NAKİT

Everly'nin bir serap olmadığından emin olmak için hızla göz kırpiyorum.

Stafford Holdings yönetim kuruluyla toplantım az önce sona erdi ve parti için bazı arkadaşlarımla buluşmadan önce bir şeyler içmek üzere otelin barına uğradım. Vegas'a pek sık gelemiyorum, bu yüzden geldiğimde de gece hayatından sonuna kadar faydalaniyorum. Beklediğim son şey Everly Townstead'in barda bir sapık tarafından rahatsız edildiğini görmektir.

Telefonum tesadüfen ikiz kardeşinden gelen bir mesajla çaldığında dikkatim dağılıyor.

Theo: Don't play too hard while you're in Vegas.

Cash: I can't make any promises.

Belli ki Everly'nin benimle aynı hafta Vegas'ta olacağını söylemeyi uygun bulmamıştı.

Theo ve ben liseden beri yakındık, on yıl önce aşçılık okulundan mezun olduktan sonra Londra'ya taşındığında da telefon ve mesajlarla bağlantıda kaldık. Ancak Everly'yi liseden sonraki yazdan beri görmedim. O üniversiteye taşındığında iletişimimiz koptu ve yıllar boyunca yollarımız hiç kesişmedi.

Dikkatimi daha fazla dağıtmamak için telefonumu cebime atıyorum.

"Merhaba, Ev." Çocukluk lakabı, eski Miller evinin arka bahçesinde takılırken daha dünmüş gibi dudaklarımdan geçiyor.

"Stafford." Başıyla onaylıyor ama bakışlarını kaçırıyor.

Soğuk selamlamasına rağmen, takma adımı kullanması göğsümü ısıtıyor. Bu neredeyse onun kayıtsızlık maskesini ve göz teması kurmayı reddetmesini telafi ediyor. Birlikte büyüdüğüm Everly arkadaş canlısı ve sevecendi. Bunun aksine, bu versiyonu mesafeli ve korumacı.

"Theo bana Vegas'ta olacağını söylememiştii," diyorum, solundaki koltuğa kayarak, istenmeyen misafirinin az önce boşalttığı sandalyeden kaçınıyorum. Pislik herif Everly'ye yaptığı muamelenin yanına kâr kaldığını sanıyor olabilir ama yanılıyor.

Everly sonunda bakışlarımı yakalıyor ve kaşlarını çatarak beni süzüyor. "Sen ve kardeşim benim nerede olduğumu tartışmayı alışkanlık haline mi getirdiniz?"

"Hayır, genellikle değil," diye cevap veriyorum biraz da eğlenerek.

"Bana Londra'da yaşadığınızı ve Townstead International'ın Avrupa bölümünün başında olduğunuzu söyledi. Bu etkileyici," diyerek onu takdir ediyorum.

Theo ile sohbetlerimiz genellikle spor, iş ve tek gecelik ilişkilerimiz etrafında dönüyor. Ailesi hassas bir konu ve ebeveynleri hakkında konuşmuyor ya da Everly'nin özel hayatı hakkında benimle pek bir şey paylaşmıyor.

Everly alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor, bu alışkanlık onu rahatsız eden bir şeyler olduğunu gösteriyor - en azından gençken öyleydi.

"Gerçeği abarttı," diyor biraz alaycı bir ifadeyle. "Babam küresel genişlemeye odaklandığında üvey kardeşlerimi Avrupa bölümünün başına getirdi ve ben de doğrudan onlara rapor veriyorum." Ses tonunda bir burukluk var ama bunun babasına mı yoksa üvey kardeşlerine mi yönelik olduğundan emin değilim.

"Uluslararası bir emlak firmasında üst düzey yöneticisiniz. Bu gurur duyulacak bir şey." Kollarımı yapışkan bar tezgahına dayadım.

"Sorun değil, sanırım," diye cevaplıyor Everly sertçe. "August ve Liam bana tam özerklik veriyorlar, bunu takdir ediyorum," diye ekliyor daha yumuşak bir tonda.

Martini'sini eline alıp başını arkaya eğerek içkisini bir dikişte bitirdiğinde büyüleniyorum. Kusursuzca manikürlenmiş tırnakları, bardağın üzerinde bıraktığı ruj lekesine uyacak şekilde kıpkırmızıya boyanmıştı.

"Annem der ki, eğer biri size iyi olduğunu söylüyorsa, aslında hiç de iyi değildir," diye mırıldanıyorum, odağımı ağzından gözlerine kaydırarak.

Everly hafif bir gülümsemeyle, "Bu Johanna'nın söyleyeceği bir şeye benziyor," diye yanıtlıyor.

Barmene işaret etmeye çalışırken dikkatini benden başka yöne çeviriyor. Barmen barın diğer ucundaki iki çapkın kadınla meşgul, önlerine bir sıra içki diziyor. Everly'nin dikkati bir anlığına dağılmışken, onu daha yakından gözlemleme fırsatını değerlendiriyorum.

Fildişi renginde tertemiz bir takım elbise giymiş, ceketinin altından beyaz dantel bir kaşkorse görünüyor ve pürüzsüz, zeytin tonlarındaki tenini tamamlıyor. Simsiyah saçları kusursuz, yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Çikolata kahvesi gözleri donuk, sanki içindeki kıvılcım azalmış gibi ve yüzüne kazınmış sert bir ifade var, onu bu kadar bıktıracak ne oldu sorusunu yalvarırcasına soruyor?"

Hâlâ burada olmanın bir sebebi var mı?" Everly'nin öfkeli sesi beni şimdiki zamana geri döndürüyor. "İlgilenmen gereken bir işin falan yok mu?" Çıkışa doğru el sallıyor, sesinde bir belirsizlik izi var.

"Benden kurtulmak için bu kadar hevesli misin, Ev?" Daha yakına eğilip yasemin, lavanta ve vanilya karışımı parfümünün kokusunu içime çekiyorum.

Tanrım, inanılmaz kokuyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatmak ve onu yakınıma çekmek için zorlayıcı bir arzu duyuyorum. Ama beni gördüğünde verdiği kayıtsız tepkiyi düşününce, bundan hoşlanacağından şüpheliyim.

Etrafıma bakarken, otel lobisindeki diğer tüm erkeklerin onu izlediğini ve ona yaklaşmak için fırsat kolladıklarını fark ediyorum. Şansları yok çünkü bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, o da benimle birlikte gidecek. Theo'nun Everly'nin otelin barında tanımadığı erkeklerle çevrili bir şekilde yalnız kalmasındansa benimle gelmesini tercih edeceğine eminim.

Kendimi toparlamak için aşağıya baktığımda, Docs ayakkabılarını kırmızı kalın topuklularla değiştirdiğini fark ediyorum.

"Tabii ki hayır." Sesinde alaycılık vardı. "Cuma gecesi Vegas'ta ne işin var?"

"Neden burada olduğumu sanıyorsun?" Ona meydan okuyorum.

Beni incelemek için başını eğiyor, kırmızı tırnağıyla dudaklarına dokunuyor, yüzünde düşünceli bir ifade belirliyor. "Duyduğuma göre tam bir çapkınmışsın ve iş için çok seyahat ediyormuşsun. Sanırım bir iş gezisini tamamlıyorsunuz ya da hafta sonu sefahati için buradasınız. Theo'nun benimle paylaştığı hikâyelerden yola çıkarak ikincisini tahmin ediyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. Ona ne söylemiş olabilir ki? Elbette, vebadan kaçır gibi ilişkilerden kaçıyorum ama bu beni kadın avcısı yapmaz.

"Hangisi, Stafford?" Everly benimle alay ediyor. "Ve unutma, annenle ilk isim bazındayım, bu yüzden yalan söylemeden önce iki kez düşünmelisin."

Bir kıkırdamayı bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Ardına saklandığı ihtiyatlı maskenin içinden şımarık tarafının parladığını görmek güzel.

"İkisi için de buradayım," diye rahatça itiraf ediyorum. "Stafford Holdings'in bu öğleden sonra acil bir yönetim kurulu toplantısı vardı. Harrison'ın programında bir çakışma vardı, ben de onun adına katılmak için Londra'dan geldim."

Acil toplantının babasıyla bir iş anlaşmasını görüşmek için olduğu gerçeğini dışarıda bırakıyorum.

Ailem, ülkenin en büyük emlak firması olan Stafford Holdings'in sahibi. Babam üç yıl önce emekli olduğunda, en büyük kardeşim Harrison Stafford Holdings'in CEO'su olarak

göreve başladı. Diğer kardeşim Dylan'ı da Mali İşler Müdürü yaptı.

ve beni Operasyon Direktörü olarak atadığında şok oldum.

Dokuz ay önce Stafford Holdings'in Londra'daki yeni ofisini yönetmek için gönüllü oldum, bu da zamanımın çoğunu orada geçirdiğim anlamına geliyor. Theo'nun yoğun seyahat programına rağmen, artık aynı şehirde yaşadığımız için ayda birkaç kez bir barda veya kulüpte buluşuyoruz. Tesadüfe bakın ki, oraya gittiğimden beri Everly ile yollarımız hiç kesişmedi.

"Eğer iş için buradaysanız, zevk bu denklemin neresinde?" Everly kaşlarını kaldırarak soruyor.

Sandalyemi çevirip ona bakıyorum. "Ben bir fırsatçıyım. Araya küçük bir zevk serpiştirme fırsatını asla kaçırmam." Göz kırıyorum.

Everly hayal kırıklığıyla başını sallar. "Sana ne oldu, Stafford? Senin bu halini tanıyamıyorum."

O haklı. Liseden beri ikimizin de önemli değişimler geçirdiği ortada.

Kazadan önce kendime güvenen bir insandım. Kaza geçirdikten sonra, aileme ve arkadaşlarıma karşı dış görünüşümden ödün vermedim. Gerçekte, fiziksel kusurlarımı göremeyen biriyle birlikte olduğum her seferinde yıkıcı bir darbe alıyordum. Önce Whitney'le, ardından da mezuniyetten sonraki yaz boyunca bir dizi başarısız ilk randevu. Şimdi bile bir insan yüzüme yakından baktığında bana farklı davrandığında kendime olan saygım sarsılıyor.

Bir kadının ailesiyle tanışmak için eve götüreceği türden bir adam olmadığımı erkenden öğrendim.

Deneyimlerimden öğrendiğime göre, çoğu kadın ele avuca sığmaz erkeklere karşı koyamıyor. Bağlanmakla ilgilenmeyen çekici bir playboyun çekimine kapıldıklarında içgüdülerini ve tiksintilerini bir kenara bırakıyorlar. Yara izim benim lehime çalışıyor. Sempatı topluyor ve bir kadına asla unutamayacağı bir gece yaşatacak, istenmeyen şartlara bağlı olmayan, bağımsız bir çapkını canlandırmamı sağlıyor.

"Ben de aynı şeyi senin için sorabilirim," diye karşılık veriyorum. "Benim tanıdığım Everly asla bu kadar çabuk yargılamazdı ve

beni bir yabancı gibi değil, eski bir dost gibi karşıladı."

"En azından ben bir Kazanova değilim, fetihlerimle ganimetmiş gibi övünmüyorum," diye sertçe karşılık veriyor, sanki sinirlenmişim gibi.

Kahretsin, bu çok sertti ama doğruydu.

Playboy yaşam tarzımla ilgili küçümseyici sözlerle alışkınım ama Everly'nin benim hakkımda böyle düşünmesi beni rahatsız ediyor.

Terk edilmiş mantar bardak altlığını karıştırıyorum, ellerim bir şeyler yapmak için kaşınıyor.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Ev, ama ne görürsen onu alırsın. Aynı şey senin için söylenemez," diyorum açıkça.

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" diye çıkışıyor, gözleri meydan okumayla parlıyor.

Beni sadece o duyabilsin diye ona doğru eğildim. "Birlikte büyüdüğüm, dünyaya pembe gözlüklerle bakan iyimser, neşeli kız nerede?"

İronik bir şekilde, ikimiz de gerçek benliklerimizi gizliyoruz, sadece farklı şekillerde.

Everly bakışlarını bana dikti. "Beni tanıyormuş gibi davranmayı bırak." Sesindeki hüznü fark etmedim.

Bir sonraki hamlemi düşünerek parmaklarımı barın tepesine vuruyorum.

"Haklısın, Ev. Neredeyse birbirimize yabancıyız," diye itiraf ediyorum. "Ama izin verirsen bunu değiştirmek istiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Sesi merakını ele veriyor.

"Geceyi benimle geçir," diyorum cesurca.

3

EVERLY

Bu adamın sesine inanamıyorum. Birlikte sadece beş dakika geçirdik ve şimdiden beni kendisiyle seks yapmaya zorluyor, inanılır gibi değil. Onun hakkındaki söylentileri duymuştum ama bu kadar yüzsüz olacağını düşünmemiştim, hem de benimle.

"Bu cümle geçmişte birlikte olduğun kadınlar üzerinde işe yaramış olabilir ama benim üzerimde kesinlikle işe yaramayacak." Kaşlarımı çatıyorum ve çenemi kaldırarak bakışlarını karşılıyorum. "Theo az önce bir otel barında bana evlenme teklif etmeye çalıştığını duysa dehşete düşerdi."

Cash dudaklarını birbirine bastırarak gülmemek için kendini zor tutuyor. "Ev, eğer senden benimle yatmanı isteseydim, bunu açıkça söyledim."

Rahatlayarak iç geçiriyorum, ama bir yanımda onun görünürdeki kayıtsızlığı karşısında kederleniyor.

"Sen değil misin?" Ona yan gözle bakarak soruyorum.

"Bunun ilgilenmediğim anlamına geldiğini bir an bile düşünmeyin," diyor, ela gözleri muziplikle parlıyor. "Bir arkadaşımın Premiere'in yanında bir gece kulübü var ve şehre geldiğimde her zaman uğrarım. Birinci sınıf alkol servis ediyorlar, ki bu da burada servis ettikleri sulandırılmış boktan şeylerden çok daha iyi." Barın arkasındaki içki vitrinini işaret ediyor. "Ne dersiniz? Benimle gerçek bir içki içmeye ne dersin?"

Bunun daha ikna edici olduğunu düşünüyor.

"Hayır, teşekkür ederim," diyorum tereddüt etmeden.

Erkekler bela demektir ve ben bunu unutamam. Yine de August'un bir geceyi kötü kararlar vererek geçirme fikri aklımdan çıkmıyor. Cash ile içki içmek inkar edilemez bir şekilde kötü bir karar olarak nitelendirilebilir.

"Neden olmasın? Sadece bir içki," diye ısrar ediyor.

Israrına rağmen sakın kalmaya çalışarak şakaklarımı ovuyorum. "Çünkü seninle bir içkinin iki içkiye dönüşeceğine dair içimde bir his var," diyorum açıkça.

Cash'in yetişkin versiyonu seksapel ve özgüven yayıyor ve güvenilmez. O benim vebadan kaçır gibi kaçtığım bir erkek tipi. Güzel sözler, cömert hediyeler ve boş vaatlerle sizi cezbederler ve gittikten sonra kırık parçaları toplamak zorunda bırakırlar.

"Ev, bu sadece bir arkadaşla içki içmek," diye aklımı okuyabiliyormuş gibi beni temin ediyor. "Uzun bir hafta geçirmişsin ve bir gece dışarı çıkmaya ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Kulüpteki tüm kadınlara karşı alçıya alınmanı ve dönmeni izlemekle ilgilenmiyorum. Şimdi, neden bir ipucu alıp Larry gibi ortadan kaybolmuyorsun?" Yüzünde kısa süreli bir incinme parıltısı belirdiğinde yorumumdan pişmanlık duyuyorum.

"Bu kadar güvensiz olmana kim sebep olduysa, yaptıklarının cezasını çekmeyi hak ediyor." Cash elini benimkinin üzerine koydu. "Sana bir tavsiye. Bir kitabı kapağına göre yargılama. Liseden beri ciddi bir kız arkadaşım olmaması ve iyi vakit geçirmeyi seviyor olmam kötü biri olduğum anlamına gelmez."

Ağız kulağıma degecek şekilde eğiliyor. "Bilgin olsun diye söylüyorum, seni kulübün ikinci katındaki piyano bara götürecektim. Bu gece birlikte vakit geçirmek istediğim tek kadın sensin," diye mırıldanıyor elini elimden çekerken.

Geri çekilip cüzdanını çıkardığında ve tezgâhın üzerine net bir yüz dolarlık banknot koyduğunda bir kayıp acısı hissediyorum. Bir şey sipariş etmemişti, bu yüzden martinimi karşılamak ve cömert bir bahşış bırakmak için olduğunu varsayıyorum.

Tek kelime etmeden bar taburesinden kayarak indiğinde içimi bir huzursuzluk kaplıyor.

Benim için neyin iyi olduğunu bilseydim kapıdan çıkıp gitmesine izin verirdim. Ancak, kayıtsızmışım gibi davranmama rağmen, onu belirsiz bir süre boyunca bir daha görememe düşüncesi içime sinmiyor.

Vegas'ta olan Vegas'ta kalır.

August'un daha önceki konuşmamızdaki tavsiyesi aklıma geliyor.

Cash Stafford ile bir içkiden zarar gelmez, değil mi? Dediği gibi, iki çocukluk arkadaşı arasında zararsız bir gece.

Mazoşist olmalıyım çünkü kendimi güvenebileceğimi düşündüğüm erkeklerin yerine koymak gibi bir alışkanlığım var ve sonunda incinip yalnız kalıyorum. Başımı iğrenerek sallıyorum. Bu düşünce tarzı tam da Cash'in beni çağırdığı şeydi. Çok alaycıyım ve çabuk varsayımlarda bulunuyorum. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadı.

Kafamı kaldırdığımda lobiye yarılarmıştı. Telefonumu çantama atıp peşinden koşuyorum.

"Stafford, bekle," diye bağıryorum, diğer misafirlerin sorgulayan bakışlarına aldırmadan.

Dönüp bir an yüzüme bakıyor, aradığı şeyi bulmuş gibi görüldüğünde yüz hatları bir sırtışıyla aydınlanıyor.

Onun tepkisi midemde kontrol edilemez bir çarpıntıya daha yol açıyor.

"Evet, Ev?" diye soruyor, beklerken ayağını yere vuruyor.

"Davet hâlâ geçerliyse seninle piyano bara gitmek istiyorum." Ağzını açtığında elimi kaldırıyorum. "Ama sadece bir içki için sözünü tutmanı istiyorum. Arayı kapatırız, sonra da yoluma giderim."

August çok gurur duyardı.

"Eğer istediğin buysa." Ben daha fazla soru soramadan kapıyı açıyor ve sokağa çıkarken elini belime koyuyor.

Bu çok kolay oldu.

Sadece bir içki için çok fazla. Cash'in eskiden tanıdığı Everly gibi hissetmek için yeterince kafam iyi.

Piyano bara vardığımızda, içeri girme sırası bloğun etrafını sarmıştı, ancak içeri alındık ve sahnenin mükemmel manzarasını sunan mekandaki en iyi koltuklara götürüldük.

Bir saatten fazladır buradayız ve hâlâ buranın cazibesine hayranım.

Kristal avizeler, pelüş kadife koltukların ve cilalı mermer akıntıların üzerine sıcak bir ışık saçıyor. Sunucular masadan masaya koştururken, devasa alan kuyruklu bir piyanonun canlı bir caz parçası çalan notalarıyla doluyor.

Garson kızımız belirdi ve Cash'e çapkın bir gülümseme atarak onu süzdü. Masamıza oturur oturmaz gözünü ona dikti. Aramızdaki gözle görülür boşluk, bir çift olmadığımızı gösteriyor. "Başka bir şey ister misiniz efendim?"

"Evet. Bir shot tekila ve buzlu bir viski daha alabilir miyiz?" diyor boş bardağına vururken.

"Elbette," diye cilveleniyor garson kız, sesi bal damlıyor.

Onun bu bariz ilgi gösterisine gözlerimi deviriyorum. İstese bile daha şeffaf olamazdı.

"Teşekkür ederim." Cash, uzaklaşmadan önce ona bir sırıtış verir.

Onu fark eden tek kişi garsonumuz değil. Her kadın içinde ve PİYANO bar çalışıyor bakışlar içinde Her fırsatta Cash'le göz göze geliyorlar. Dalgalı saçları yüzünün etrafına dökülüyor ve çenesine yakın küçük bir bölüm dışında yara izinin çoğunu gizleyerek çekiciliğine gizemli bir dokunuş katıyor. Gömleğinin üst iki düğmesi

Kollarını kıvırdığı için kaslı ön kolları görünüyor ve bu da onu karşı konulmaz bir göz şekeri haline getiriyor.

Görünüşe göre onun cazibesine karşı bağışıklığı olan tek kişi benim.

En azından kendime böyle söylüyorum.

"Yine garsona ters ters bakıyordun," diye gözlemliyor Cash. "Tekiladan başka bir şey mi istiyordun?"

"Bu gece onu odanıza davet etmeniz ne kadar süreceğini tahmin ediyordum. Sadece söyleyin, ben de ikinizin yalnız kalabilmesi için seve seve çıkarayım."

"Birileri kıskanmış." Yaklaşıyor ve kolunu omuzlarıma atıyor.

"Ne yapıyorsun?" Tıslıyorum.

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama o beni nazikçe tekrar kucağına çekiyor. "Burada seninle olduğuma dair hiçbir soru işareti kalmamasını sağlıyorum," diyor usulca.

Sözleri kollarında erimeme neden oluyor, beni aynı şekilde rahatlattığı lise günlerimizi anımsatıyor... Bunu ne kadar özlediğimi unutmuşum.

Garson kız elinde içkilerimizle masamıza tekrar geldi. "Buyurun-" Cash'in kolunun bana dolandığını fark edince kısa kesiyor.

"Bir sorun mu var?" Cash kaşlarını kaldırır.

"Hayır, hiç de değil," diyor boş bardaklarımızı toplarken.

"Hepsi bu kadar, teşekkürler," diyerek onu etkili bir şekilde başından savıyor.

Reddedildiğinde yüzünde beliren üzgün ifadeyi özlemiyorum.

Cash'in kadınları kendine çeken bir tarzı var. Her zaman nazik, samimi ve açık sözlü olmuştur, kadınların takdir ettiği nitelikler. Buna karşılık, benim soğuk tavırlarım çoğu erkeği kaçırır, ama Cash'i hiç etkilemedi. Onu azarladığımda bile, hiç olmamış gibi geçiştirdi.

"Şerefe." Elimdeki tekila kadehine yaklaştırarak viski bardağını kaldırıyor.

"Şerefe," diye yankılanıyorum kadehlerimiz tokuşurken, shot'ı bir dikişte mideye indiriyorum.

Geldiğimizden beri bu dördüncü çekimim. Bu kadar çakırkeyif olmama nasıl izin verdim bilmiyorum. Otel barındaki sulandırılmış martinimden sonra, tekila hoş bir gelişme oldu.

Bu son içkim olmalı, yoksa kardeşimin delicesine çekici en iyi arkadaşını öpmek gibi pişman olacağım bir şey yapacağım.

Cash içkisini dudaklarına götürürken bileğinde bir renk parlaması fark ediyorum.

Bu düşündüğüm şey olamaz.

Yakından incelemek için bileğini tutuyorum, bardağını ittirmekten koluma bir viski sıçırıyor. Sağ bileğinde, kazadan sonra hastanede iyileşirken ona verdiğim bilekliğin aynısı olan mavi ve beyaz kordonlu bir bileklik takıyor.

"Bu mu-"

"Yaptığın bilezik mi?" Duraklıyor, gözlerimin içine bakıyor. "Evet, öyle."

Lisedeyken, makrome dostluk bileklikleri yapmayı öğrendiğim bir dönemden geçtim. Theo ve arkadaşlarımız için birer tane yapmıştım. Onun için yaptığımı Cash'e okulda vermeyi planlamıştım ama bir gece önce ona araba çarptı.

Theo ile birlikte kazadan sonra onu hastanede ziyarete gittiğimizde bileziği de yanımda götürdüm.

"Neden hala sende?" Nefes nefese sordum.

"Bu... özel bir şey," diye açık yüreklilikle belirtiyor. "Hastanedeyken beni görmeye gelen herkes bana acıyarak baktı. Theo bile bana farklı davranıyordu. Ama sen öyle değildin. Odaya girdiğinde, ne kadar solgun olduğum ve bir vampire dönüştüğüme nasıl ikna olduğun hakkında şakalar yaptın." Sanki anılarına geri çekiliyormuş gibi uzaklara bakıyor. "Sana yüzümdeki bandajları çıkardıklarında herkesin benim hakkımda ne düşüneceğinden endişelendiğimi söyledim ve sen de bana bunu verdin." Solmuş ipi parmaklarının arasında ovuşturuyor. "Ne zaman cesaretim kırılrsa, bileziğin bana bir moral kaynağı olacağını söylemiştin.

Cesaretli olmak ve düşündüğümde daha güçlü olduğumu hatırlamak için fiziksel bir hatırlatma. Ve sen haklıydın; o zamandan beri bu benim şans tılsımım oldu."

Yara izinin görünen kısmına bakıyorum. Bunu olumsuz bir ışık altında gördüğü açık - farklı olduğunun fiziksel bir hatırlatıcısı. Keşke o da benim gibi görebilseydi.

Onunla göz göze geldiğimde, samimiyetini onaylıyorum.

Bileziğin renkleri solmuş, kenarları yıpranmış ama yine de bunca yıl takmaya devam etmiş.

Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırmak için uzandığında nefesim kesiliyor. Ayık olsaydım elini iter ve bunun sadece arkadaşlar arasında bir içki olduğunu hatırlatırdım. Sarhoş olan ben sınırları unutmuş gibiyim, başı okşanan bir kedi yavrusu gibi eline yaslanıyorum.

Belki de onun cazibesine karşı o kadar da bağışık değilimdir.

"Bir itirafım var," diye mırıldanıyor, o kadar yumuşak ki onu duymak için kendimi zorlamam gerekiyor. "Sakladığım başka bir şey daha var."

"Ne oldu?" Merakımı gizleme zahmetine girmiyorum.

"Evlilik anlaşmamızı imzaladığımız peçete.

Hatırlıyor musun?"

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. "Evet."

O ana kadar hayatımın en kötü gününün Cash'in düşünceliliği sayesinde tersine dönmesini nasıl unutabilirim?

Erkek arkadaşım mezuniyet balomuzdan birkaç saat önce beni terk etti. Sonsuza kadar birlikte olacağımızı düşünecek kadar saf olduğum için aşılanmışım.

Cash beni eski Miller evinin arkasında kitap okurken bulduğunda, ruh eşleri ve benimkini asla bulamayacağımdan ne kadar endişelendiğim hakkında saçmalamamı dinledi. Şaka benim üzerimde çünkü böyle bir şeyin olmadığını zor yoldan öğrendim. Ne kadar isterseniz de ilişkiler asla uzun sürmez.

Çoğu arkadaşım benim aptalca fikirlerime gülüp geçerdi ama Cash öyle yapmadı. Bir anlaşma imzalamamız fikrini o ortaya attı.

Yedek plan olarak evlilik anlaşması yaptım ve aşkın bir efsane olduğuna dair yeni bakış açım rağmen, bu tatlı jesti asla unutmadım.

"Onu attığını düşündüm."

"Asla." Bana bakıyor ve yakından bakınca ela gözlerindeki altın rengi benekleri görebiliyorum. "Alternatif bir gerçeklikte benim olacağın fikri hoşuma gitti." Elinin tersiyle yanağımı okşadığında başım dönüyor, parmak eklemleri çeneme sürtünüyor.

Ayık ben ona saçmaladığını söyler ve bir kadına sahip olunamayacağını hatırlatırdım. Ne yazık ki çakırkeyif ben, Cash Stafford'un lisede yaptığımız evlilik anlaşmasını benden hoşlandığı için tuttuğunu dolambaçlı bir şekilde itiraf etmesinden zevk alıyor... ya da en azından öyle yaptı.

"Size sormam gereken önemli bir soru var," diyor.

"Neymiş o?" Merakımı uyandırarak soruyorum.

Paylaşacak bir sırrı varmış gibi daha da yaklaşıyor ve parmaklarını kolumda gezdiriyor, dokunuşuyla içimde bir elektrik dalgası yayılıyor. "Lütfen bana bekâr olduğunu söyle," diye mırıldanıyor.

"Bu bir soru değil," diye şakayla karışık takılıyorum.

"Başka biriyle birlikteysen sana evlenme teklif edemem," diyor muzip, çocuksu bir sırıtişla.

Dudaklarımdan alışılmadık bir kıkırdama kaçıyor. "Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey."

"Çok mantıklı." Kolunu omzumdan çekip ellerimi kendi elleriyle kavırıyor. "İkimiz de bekârız, otuzlu yaşlarımızdayız ve caddenin hemen aşağısında bir kilise var. Evlen benimle, Ev."

Sözlerini anlamaya çalışarak ona bakıyorum. "Birbirimizi on dört yıldır görmedik," diye hatırlatıyorum ona.

Alkol sağ olsun, beynim kahve molasına çıkmış gibi, daha iyi bir cevap bulamıyorum.

"Yani?" Cash mırıldanıyor. "Yokluğun kalbi daha da büyüttüğünü söylerler, değil mi? Ne kadar uzun süre ayrı kalmış olursanız olun, bazı bağlar göz ardı edilemez."

Kaşlarımı şaşkınlıkla ördüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Evlen benimle," diye tekrarlıyor, sorumu geçiştirerek.

"Bizim

"Anlaşma benim için hâlâ bir şey ifade ediyor, tıpkı bu bilezik gibi," diyor bileğini göstererek. "Sen de benim için bir şey ifade ediyorsun." Cash yüzümü okşuyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Hayattaki en güzel şeylerin beklemeye değer olduğunu duymadın mı? Sonunda burada benimle olduğuna göre, gitmene asla izin vermek istemiyorum."

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum, doğru şeyleri söylemeyi bırakmasını diliyorum.

Ortalama görünümlü bir dolandırıcıyla nişanlandıktan sonra, Cash ile evlenmek büyük bir gelişme olacaktır. Yıkıcı derecede yakışıklı ve karizmatik. Onu çocukluğumuzdan beri tanıdığımdan bahsetmiyorum bile.

"Bu konuda ciddi misin?"

Başını sallar. "Seni mutlu edeceğime söz veriyorum. Sadece bunu kanıtlamam için bana bir şans vermelisin, Ev." Alnıma bir öpücük kondurduğunda kalbim küt küt atıyor. "Beni yaşayan en şanslı adam yap ve karım olmayı kabul et."

Alt dudağımı kemirirken bakışlarının ağırlığını hissediyorum.

Belki de bu o kadar da kötü bir fikir değildir. Bunca yıldır bileziğimi takıyor ve aptal evlilik anlaşmamızın onun için bir anlamı olduğunu kabul ediyor. Ayrıca, mezuniyet balomuzda beni ektiğinde Jacob Barlow'un suratına yumruk attı. İşte gerçek sadakat budur.

Bekle. Bunu gerçekten düşünüyor muyum?

Zihnimin arkasında, bunların biriyle evlenmek için geçerli nedenler olmadığını hatırlatan uyarı zilleri yüksek sesle çalıyor, ancak çok fazla tekila içmek mantıklı düşünmemi bastırdı.

"En son ne zaman sırf istediğin için bir şey yaptın? Cesur ol Ev ve benimle birlikte bu adımı at" diye sesleniyor Cash.

"Stafford, seninle evlenmem için bana meydan mı okuyorsun?" "Belki," diye mırıldanıyor. "İşe yarıyor mu?"

"Evet," diyorum, yüzümde onun bulaşıcı heyecanını yansıtan bir sırıtma yayılıyor. "Sanırım öyle."

4

NAKİT

Gözlerimi açtığımda pencereden içeri süzülen güneşle karşılaşıyorum.

Dün gece çok fazla viski içtiğim için başım çatlayacak gibi ağrıyor. Eskiden sabaha kadar parti yapar, birkaç saat uyur ve yeni gibi hissederek uyanırdım. Şimdi ise ne zaman birkaç kadeh içsem, sanki üzerime damperli kamyon çarpmış gibi hissediyorum, etkileri saatlerce sürüyor.

Yatakta kayarken, arkamda kıvrılmış sıcak bir bedenin farkına varıyorum, bu garip çünkü kimseyi daireme veya otel odama davet etmiyorum. Yattığım kadınlar benim şartlarımı bilirler; bir gece, karşılıksız ve uzun vadeli bir bağlılık yanılgısı olmadan. Ve her zaman onlar uyanmadan giderim.

Başımı çevirdiğimde yanımda yatan Everly'yi görünce nefesim kesiliyor. Koyu renk saçları yastığının üzerine yayılmış, dolgun dudakları mışıl mışıl uyurken hafifçe aralanmış.

Dün geceden önce onu en son lise mezuniyetinden birkaç hafta sonra görmüştüm. Ailesi yeni boşanmıştı ve o da üniversiteye gitmek için erken ayrılmıştı. Theo ve ben onu havaalanına götürdük ve her ne kadar gittiğini görmekten nefret etsem de, ona hayatının macerasını yaşayacağını söyledim.

"Siktir," diye mırıldandım.

En iyi arkadaşımın kız kardeşiyle aynı yataktayım ve en son piyano bardan çıktıktan sonra ne olduğunu hatırlayamıyorum.

Gece.

Bu çok kötü. Çok kötü.

Ayağa kalkabilmek için kolunu kalçamdan ayırarak kendimi ondan kurtarıyorum. Kıpırdandığında duraksıyorum, yumuşak bir inilti çıkarıyor ama birkaç saniye içinde nefes alış veriş düzeliyor.

Telefonumu komodinin üzerinde bulup kilidini açınca rahatlıyorum. Ekran koruyucumun Everly ve benim parlak pembe bir Cadillac'ın arkasında oturduğumuz bir fotoğrafa dönüştüğünü gördüğümde alnımdan soğuk terler boşanıyor.

Bir düğün şapelinin önünde.

Üstüne oturan beyaz bir gelinlik giymiş, kısa bir duvak ve yüksek topuklu ayakkabılarla tamamlamış. Kucağında küçük bir nergis buketi duruyor ve kameraya gülümsüyor. Ona şefkatle bakarken kollarım beline dolanmış durumda.

Lanet olsun.

Elimi yüzümde gezdiriyorum, soğuk bir metal parçası tenime değince duraklıyorum. Yüzük parmağımdaki ağırlık fark ediliyor ve bakışlarım evlilik cüzdanının şüphelerimi doğruladığı komodeye kayıyor - Everly ve ben evlendik.

Dün geceye dair anılar zihnimde canlanmaya başladı. Everly, Shoppes at Premiere'de bulunan bir butikte gelinlik raflarına göz atarken gülüyordu. Elvis gibi giyinmiş bir nikah memuru bize yeminlerimizi okuyordu. Everly'yi otel odamızın eşliğinden geçirirken.

Hayal meyal oda servisi sipariş ettiğimi hatırlıyorum. Çizburger, patates kızartması ve milkshake'den oluşan akşam yemeğimizin ardından yatakta Big Bang Theory'nin birkaç tekrarını izledik ve birbirimize sarılarak uykuya daldık.

Üzerimde hâlâ dün geceki beyaz düğmeli gömleğim ve boxer külotum var ve Everly'ye bakıp onun sütyen ve külotla olduğunu görünce rahat bir nefes alıyorum. Yerdeki tek giysi parçası elbisesi gibi görünüyor.

Bu durumu daha da kötüleştirebilecek tek şey seks yapmış olmamızdı.

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve içinde bulunduğumuz karmaşayı düşünüyorum. Bir sürü aptalca şey yaptım ama bu en iyisi.

Theo öğrendiğinde beni öldürecek ve Everly'nin uyanıp Kazanova dediği adamla evli olduğunu anladığında nasıl tepki vereceğini hayal bile etmek istemiyorum. Olanlar hakkında konuşmak için onu uyandırabilirim, ama en iyisinin uyumasına izin vermek olduğunu düşündüm.

Bu arada, Premiere'in dünya standartlarındaki oda servisinden faydalanacağım ve bizim için biraz yiyecek sipariş edeceğim. Umarım en sevdiği kahvaltı, bu beklenmedik duruma uyandığında yaşadığı şoku hafifletmeye yardımcı olur.

"Cash Stafford, neredesin?" Everly'nin öfkeli sesi koridorda yankılanıyor.

Cevap vermiyorum, acai kasemden bir ısırık daha alıyorum. Beni bulduğunda ne olacağını kestirmek mümkün değil, o yüzden son yemeğim olabilecek bu şeyin tadını çıkarabilirim.

İçeri girerken çıplak ayaklarının parke zeminde çıkardığı ses oturma odasını dolduruyor. Saçları gevşek bir topuzla başının üstünde toplanmış ve dün gece giydiği beyaz elbiseyi giymiş.

"Günaydın, Ev. Nasıl uyudun?" Ağzıma bir parça muz attım.

"Saçmalamayı kes, Stafford. Bunu açıklamak ister misin?" Elini uzatıyor ve parmağındaki devasa elması yüzüme doğru itiyor.

"Bu bir yüzük." Başka bir anımda ise Premiere'in ikinci katındaki lüks mücevher mağazasının müdüründen, kilit altında tuttukları özel yüzük koleksiyonunu bize göstermesi için ricada bulunmuştum - ailemin otel sahibi olmasının pek çok avantajından biriydi bu.

Beş karatlık armut şeklindeki pırlanta bana iki yüz bin dolara mal oldu, ancak parmağına mükemmel bir şekilde uyduğu için olması gerektiği gibi hissettirdi.

Abartmış olabilirim ama kafam güzelken Everly'nin parmağında dev bir taşla dolaşması fikrine bayıldım, böylece kime ait olduğuna dair hiçbir soru işareti kalmadı. Bunu karşılayamayacağımdan değil. Ayıkken bile bunu garip bir şekilde tatmin edici buluyorum.

"Neden bu kadar sakın davranıyorsun?" Hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırıyor. "Dün gece evlendik. Bunun olmasına nasıl izin verirsin?"

"Ben mi?" Göğsümü işaret ediyorum. "Bunu kabul ettiğin için mutluydun. Hayatımın en güzel gecesi için -tırnak içinde söylüyorum- mükemmel elbiseyi bulmamız konusunda kararlı olduğunu hatırlıyorum. Bu ayrıntı aklından çıkmış olmalı," diye alay ediyorum onunla. "Ego tatmini için minnettarım. Her gün güzel bir kadın benimle evlenmenin başına gelen en iyi şey olduğunu söylemiyor."

Aslında, asla yuva kurmayacağıma yemin ettiğim düşünülürse, hayatım boyunca duymayı beklediğim son şeydi.

"Dört tekila shot karar verme becerilerimi zayıflatmış olabilir ama ne yazık ki hafızamı değil." Homurdanıyor. "Alkole karşı toleransım düşüktür."

"Dün gece bu bilgiye sahip olmak faydalı olurdu." İyi tarafından bakarsak, ne olduğunu hatırlıyor.

Odayı adımlarken alt dudağını ısıyor. Koltuktan kalkıp onun önüne geçiyorum.

"Derin bir nefes al," diyorum ellerimi omuzlarına koyarak. "Her şey yoluna girecek."

Karşımdaki esrarengiz kadın ilgimi çekiyor, dönüşümüne neyin yol açtığını merak ediyorum. Hepsinden önemlisi, Everly'mi bir an olsun görmek istiyorum çünkü onun hâlâ orada bir yerde olduğuna eminim.

"Bunu nasıl söylersin?" diye itiraz ediyor. "Neredeyse birbirimize yabancıyız ve şimdi yasal olarak birbirimize bağlıyız. Ne tür bir araba kullandığını, en sevdiğin yemeği ya da ilişki durumun hakkında yalan söyleyip söylemediğini bile bilmiyorum. Bunlar

Bir insanla evlenmeyi bırakın, onunla çıkmayı bile kabul etmeden önce hakkında bilmem gereken her şey."

Tanrım, fazla düşündüğü zaman çok sevimli oluyor.

"Ailemin garajında sakladığım bir Jeep Wrangler YJ Rio Grande sahibiyim. Londra'dayken, evim ofise yakın olduğu için işe yürüyerek gidiyorum. En sevdiğim yemek annemin ev yapımı lazanyası ve sarımsaklı ekmeği, ama onun pişirdiği her şeyin hayranıyım" diyorum ve her bir maddeyi parmaklarımla işaretliyorum. "Ve ilişki durumum hakkında yalan söylemedim. Bir insanın olabileceği kadar bekâрім."

En azından dün geceye kadar öyleydim.

İç çekiyor. "Tanrıya şükür. İhtiyacım olan son şey bu sefer diğer kadın olmak."

Bu sefer mi?

İçinde bulunduğumuz çıkmaz göz önüne alındığında, ondan detaylandırmasını istememeye karar verdim.

"Neden hava soğumadan kahvaltı etmiyorsun?" Onu kanepeye götürüyorum ve yemek arabasını işaret ediyorum. "Üzerine çırpılmış krema, dilimlenmiş muz ve ekstra şurup eklenmiş Fransız tostı sipariş ettim, tam sevdiğin gibi."

Bana göz kırpmıyor. "Şunu doğru anlamama izin ver." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Uyandığında evli olduğumuzu öğrendin ve bir çözüm bulmak yerine kahvaltı mı sipariş ettin?"

"Sadece teşekkür edebilirsin."

"Bunu neden yapayım ki?" diye karşılık verir.

"Belki damak tadınız değişmiştir diye çırpılmış yumurta, Belçika waffle'ı ve çilekli acai kasesi de sipariş ettim. Daha önce hiç karım olmadı, bu yüzden umarım yanlış yaparsam beni biraz rahat bırakırsınız," diye şaka yaparak ortamı yumuşatmaya çalışıyorum.

Boş bir ifadeyle önüne bakıyor ve birkaç saniye sonra transa girmiş gibi başını sallıyor.

"Biz. Evlendik. Evlendik. Şu anda nasıl olur da yemekle ilgilenirsin?" Yemek arabasına çılgınca el sallıyor. "Sen

bu durumdan kurtulmanın en hızlı yolunu bulmalı, Fransız tostumun yanında ne tür meyve sevdiğimle ilgilenmemeliyim."

Yetişkin hayatımda pek çok pervasızca şey yaptım. Bir hevesle Hindistan'da bir ay geçirmeye karar vermem gibi. Ya da dünyaca ünlü bir rock grubu olan Sovereign Kings ile Los Angeles'ta bir gece parti yapıp ertesi sabah Japonya'da uyandığımda olduğu gibi. Düne kadar en düşüncesizce verdiğim karar özel bir jet almaktı çünkü Harrison'dan Stafford Holding'in ortak uçağını kullanmak için izin istemekten nefret ediyordum. Bunlar en iyi arkadaşımın kız kardeşiyle evlenmemin yanında solda sıfır kalır.

"Haklısın, özür dilerim." Oturmasını işaret ediyorum. Bu sefer o da kabul ediyor ve koltuğa gömülüyor. "Sence ne yapmalıyız?" Bir planı olduğunu umarak soruyorum çünkü ben henüz o kadar ilerisini düşünmedim.

"Londra'ya geri döneceğiz ve avukatlarımıza evliliğin iptali için gerekli evrakları hazırlatacağız. Çok kolay olacak ve gelecek haftaya kadar bu olay çok uzak bir anı olarak kalacak," diye haykırıyor Everly ellerini birbirine vururken.

Benim hoşuma gitmek için biraz fazla hevesli. Bu hiç olmamış gibi davranma fikri midemi bulandırıyor. Birdenbire birlikte geçirdiğimiz birkaç saat yetersiz gelmeye başlıyor.

"Kulağa harika bir plan gibi geliyor ama büyük bir sorunumuz var," diyorum.

söyle ona.

"Vegas'ta on dört yıldır görmediğin biriyle evlenmekten daha mı büyük?" diye meydan okuyor.

Ciddiyeti karşısında kıkırdıyorum. "Eğer anneme sorsaydın, cevabım evet olurdu. Bu öğleden sonra aile fotoğrafları için Aspen Grove'da olmam gerekiyor ve orada olmazsam beni asla affetmez."

Annem bir süredir yeni aile fotoğrafları çektirmek için sabırsızlanıyordu. Beni ve kardeşlerimi yeterince görmediğini düşünüyor ve bizi bir araya getirmek için her türlü bahaneyi buluyor.

Dylan Aspen Grove'da yaşıyan tek kişi, kızı Lola'ya normallik hissi vermeyi tercih ediyor. Harrison ve benim şehirde, üç yıl önce yenilediğimiz Stafford Holdings genel merkezinin en üst katlarında dairelerimiz var. Ancak son dokuz aydır zamanımın çoğunu Londra'da geçiriyorum.

Kız kardeşim Presley ve erkek arkadaşı Jack'in New York'ta bir gökdelenin doksanıncı katının tamamını kaplayan ve Central Park'ın nefes kesici manzarasını sunan devasa bir daireleri var.

"Aile fotoğraflarının benimle ne ilgisi var?" Everly soruyor.

"Biz evliyiz. Bunu çözene kadar gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

Everly kızgınlıkla, "Ciddi olamazsın," diye homurdandı. "Aspen Grove'a git ve Londra'ya döndüğünde bu işi halledeceğiz."

"Hiç sanmıyorum, karıcığım." Yeni sevgi sözcüğü dilimden yuvarlanıyor. "Evliliğimizi feshedene kadar birbirimize bağlı kalacağız."

Koyu renk gözleri genişliyor. "Bana öyle deme."

"Neden olmasın? Nevada eyaletine göre, bu evliliği bitirene kadar benim karımsın." Yardım edemem ama onu teşvik ederim. "Aspen Grove'a gitmek istememenin bir nedeni var mı?"

"Hayır." Bakışları yere kayıyor. "Sadece bir süredir oraya gitmedim."

"Sadece birkaç saat sürecektir, sonra Londra'ya geri dönebiliriz," diye söz veriyorum.

Bana şüpheci bir bakış attı. "Tamam, ama bu gece geri dönüyoruz. Pazartesi sabahından önce bir sürü işi yetiştirmem gerekiyor."

Richard için çalışıyor olması beni hâlâ şaşırtıyor. Biz çocukken ona ve Theo'ya ne kadar hayal kırıklığına uğradığını söyleme fırsatını asla kaçırmazdı.

Geçen hafta New York'ta onunla buluşma şerefsizliğine uğradım ve bu onun kindar bir orospu çocuğu olduğu fikrimi pekiştirdi. Kardeşlerim ve ben onunla üç saat geçirdik ve Everly'den bir kez bile bahsetmedi, ki bu da işinde önemli bir rol oynadığı için garip.

"Bu bir sorun olmamalı. Aile fotoğrafları birkaç saatten fazla sürmez. Kalkıştan önce pilotun yakıt ikmali yapması için bolca zamanımız olacak."

Tabii annem evliliğimiz hakkındaki gerçeği öğrendiğinde müdahale etmeye karar vermezse. Kardeşlerimin özel hayatlarına karışma konusundaki sicilini göz önünde bulundurursak, bunu ondan beklemezdim.

Telefonum tekrar çalıyor, muhtemelen son on dakika içinde aldığım yüzüncü mesaj.

Tempolu adımlarla, ailemin iki katlı, Cape tarzı mütevazı evine giden yürüyüş yolunda ilerliyorum.

Everly beni durdurmak için elini koluma koyduğunda merdivenleri yarılamıştım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Az önce önemli bir müşterimden krizle ilgili acil bir e-posta aldım. Onu aramam gerekiyor" diyor.

"Evet, tabii." Hayal kırıklığımı gizlemek için elimden geleni yapıyorum. "İşin bitince içeri gel."

"Ailene aramızda olanlarla ilgili gerçeği anlatacaksın, değil mi?"

"Evet, tabii ki."

Ani evliliğimiz ve fesih haberini verdiğimde onun da yanımda olmasını umuyordum. Annem Everly'yi her zaman ailemizin bir parçası olarak gördü. Everly'nin gelini olduğunu ve aynı konuşmada evliliğimizi feshettiğimizi öğrendiğinde vereceği tepkiyi ancak hayal edebilirim.

Evden içeri adımımı attığımda nabzım hızla atıyor. Girişte annemi ve kardeşlerimi bulmayı beklemiyordum, hepsinin yüzünde tam bir panik ifadesi vardı. Beni görür görmez her yönden soru bombardımanına tutuluyorum.

"Nerelerdeydin?" Presley duvardaki saati göstererek soruyor. "Seni defalarca aramayı denedik ama sürekli telesekretere düşüyor."

"Geç kaldın," diyor annem, kız kardeşimin hayal kırıklıklarını yankılayarak. Çocukken beni azarlarken yaptığı gibi ellerini kalçalarının üzerine koyuyor. "Bu fotoğraf çekiminin ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Sana ulaşamadığımızda çok endişelendim."

Harrison beni kuşkuyla inceleyerek, "Dün gece geri dönmen gerekiyordu," diyor.

Hiçbir şey onu geçemez. Neyse ki, yönetim kuruluyla görüşmemden sonra onu aramam gerektiği gerçeğinden bahsetmedi. Everly ile karşılaştığımda tamamen unutmuştum. Gelişmeleri öğrenmek için başkanı aramış olmalı. Ne yaptığımı öğrenince kendini kaybetmesini hiç istemiyorum.

"Evet, Vegas'ta bir şey beni alıkoydu... ya da biri mi demeliyim?" Cevabımı belirsiz tutuyorum çünkü Las Vegas'ta Everly Townstead ile evlendiğimi açıklamak için doğru kelimeleri bulmak zor.

"Sen neden bahsediyorsun-" Presley parmağımdaki yüzüğü işaret ederek sözünü kesiyor. "O da ne?" diye soruyor soluk soluğa.

Lanet olsun.

"Alyansım," diye dürüstçe cevap verdim. Uçuşa yetişmek için acele ederken çıkarmayı unutmuştum.

"Özür dilerim, senin neyin?" Presley çığlık atıyor.

"Evlendim." Duyuruyu önemsiz göstermek için elimden geleni yapıyorum. "Eşim telefonla konuşuyor ama işi biter bitmez içeri gelecek. Onu beklesek olur mu anne?"

Açıklamam karşısında şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Karın mı?" Presley güler. "Çok komik, Cash. Bunu sana kim yaptırdı?" Buzul bakışlarını Jack'e çevirir. "Sen miydin?"

Ellerini savunmak için kaldırdı. "Sana eşek şakası yapmamam gerektiğini çok iyi biliyorum, küçük cadaloz."

"Peki ya siz ikiniz?" Harrison ve Dylan'a ters ters bakıyor. "Çünkü bu şaka Jack'i tutuklattığınız zamandan bile daha az komik."

Presley Jack'i ilk kez Aspen Grove'a getirdiğinde ve çıkıyorlarmış gibi davrandığında, Harrison şüphelendi. Biraz araştırma yaptıktan sonra Jack'in Presley'nin yıllardır ona eziyet eden patronu olduğunu öğrendik. Kız kardeşimizle uğraştığı için ona bir ders vermek amacıyla şaka yapmaya karar verdik. Bu şimdiye kadar yaptığımız en iyi eşek şakasıydı, ancak Jack'in aynı fikirde olacağını sanmıyorum.

Dylan savunmak için ellerini kaldırdı. "Ben yapmadım."

Harrison başını sallar. "Benim bununla hiçbir ilgim yok."

Anneme bir kez daha bakma hatasını yapıyorum. İfadesi saf mutluluk saçıyor ve ona tüm gerçeği söylemeye kendimi ikna edemiyorum, en azından şimdilik.

"Ciddiyim Presley," diyorum yüzümü ekşitmeden. "Dün gece Vegas'ta evlendik ve iyi haberi ailelerimizle paylaşmak için doğruca Aspen Grove'a geldik."

Aklıma Everly'nin biz şehirdeyken annesini görmek istemediği geldi. Theo'nun annesiyle bir bağlantısı yok ama söylediğine göre Everly'nin varmış. Bu yüzden neden ziyarete gelmediğini merak ediyorum.

"Evlendin ve kendi anneni davet etmedin mi? Yazıklar olsun sana," diye araya giriyor annem, kafama vurarak.

"Özür dilerim," diyorum mahcup bir sırıtışla.

Evlendiğim haberini duymaktan çok ona söylemediğim için üzgün görünüyor. Muhtemelen kendisi gibi çöpçatanlık yapmak zorunda kalmadığı için minnettardır.

Presley ve Dylan için yaptı, bu da şu anda neden bu kadar mutlu görüldüğünü açıklıyor.

Annem bunu inkâr edebilir ama kardeşlerimin aşk hayatlarına müdahale etmeyi kendine görev edinmiş durumda ve Presley ile Dylan da onun sayesinde iyi eşlerini buldular. Bu tepkiyle başa çıkabilirim - ta ki fesih haberini vermek zorunda kalana kadar.

Kapı gıcırdayarak açıldığında ve Everly içeri adım attığında herkesin dikkati ön kapıya yönelir.

"Ah, karımdan bahsetmişken," diyorum, yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

Ona böyle seslenmekten ne kadar hoşlandığımı unutabileceğimi sanmıyorum.

Harrison ve Dylan, Everly'yi görüp yüzük parmağındaki devasa pırlantayı fark ettiklerinde şaşkınca bakıyorlar. Bunu seçtiğim için zihinsel olarak kendi sırtımı sıvazlıyorum; pazartesiye kadar her şey bitmiş olsa bile kimsenin bunu kaçırma ihtimali yok.

"Oh, Everly," diye haykırıyor annem. "Ailemize hoş geldin, tatlım." Onu kucağına çekiyor ve Everly bana ters ters bakıyor.

Ben de ona sırtarak baş parmağımı kaldırıyorum.

Bu numarayı daha sonra bana ödetecek ama yapabiliyorken tadını çıkarayım bari.

5

EVERLY

"TEŞEKKÜRLER, JOHANNA." Gözlerim Cash ve annesi arasında gidip gelirken içten bir gülümseme takınıyorum.

İçeri girdiğimde Stafford'ların bana soğuk davranmasına hazırdım, Cash ve ben düşüncesizce evlendiğimiz ve bunu feshetmek için acele ettiğimiz için kızgındılar. Bunun yerine, sanki ailenin bir parçasıymışım gibi karşılandım çünkü Cash onları öyle olduğuma inandırdı.

Bu işi tek başına halletmesine izin vermek büyük bir hataydı; şimdi daha da büyük bir karmaşanın içindeyiz.

"Bu en iyi haber." Johanna elimi şefkatle sıkarak geri çekiliyor.

Onun nezaketi kalbimin tellerini titretiyor ve bana burada vakit geçirmeyi ne kadar sevdiğimi hatırlatıyor.

Staffordlar mükemmel bir aileye olabildiğince yakınlar. Birbirlerini koşulsuz seviyorlar ve her zaman bir arada durdular. Çocukken Cash'in ailesiyle olan ilişkisine imrenirdim; çok şefkatli ve özenliydi. Buna karşılık benim babam zalim ve kindardı, annem ise Theo ve benimle ilgilenmektense gerçeklikten kaçmak ve lüks bir yaşam tarzına dalmakla daha çok ilgilenirdi.

Dylan, "Marlow'la nişanlandığımızı duyurduğumuzda ya da Presley bize Jack'le Aspen Grove'da bir yazlık ev alacaklarını söylediğinde bu kadar heyecanlanmamıştın," diye araya giriyor.

"Haklı anne," diye ekliyor Presley. "Cash'in her zaman senin favorin olduğunu düşünürsek buna şaşırmamalıyız."

"Sadece kıskanıyorsun." Cash dilini dışarı çıkarır.

"Bu kadar yeter," diye azarlıyor Johanna. "Hepinizi eşit derecede seviyorum ve aksini iddia etmenize izin vermeyeceğim. Everly'nin gelinim olmasından dolayı çok mutluyum. Bu bir rüyanın gerçekleşmesi." Gözyaşları yanaklarından süzülüyor ve onları hızla siliyor.

Verdiği yanıt karşısında göğsüm sıkışıyor. Ben çocukken bana karşı çok yumuşaktı, kendi anneme hiç yakın olmadığım için bu benim için çok şey ifade ediyordu.

Cash bana uyarıcı bir bakış atıyor, sessizce bunun gerçek olmadığı haberini vermemem için beni teşvik ediyor. Parmaklarımı gergin bir şekilde uyluğuma vurarak seçeneklerimi tartıyorum. İlk tepkisine bakılırsa, itiraf edersek Johanna yıkılacak ama vicdanım onu aldatmanın doğru olmadığını söylüyor.

Hepsi Cash'in suçu. Bu durumu daha karmaşık hale getirmeye nasıl cüret eder? Ailesine gerçeği söyleseydi bu durumda olmazdık. Vegas'ta geri adım atmamalı, Londra'ya yalnız dönmeli ve avukatlarımızın sonuçlarla ilgilenmesine izin vermeliydim.

Lanet olsun tekilaya.

"Annen neden ağlıyor?" Cash'in babası koridordan çıkıyor, sesi endişe dolu.

Bakışları çocuklarının üzerinde gezinirken parmaklarını kısa siyah saçlarında gezdiriyor, Johanna'nın diğer tarafında durduğumu fark edince duraksıyor. Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi; muhtemelen girişinde görmeyi beklediği son kişi bendim.

Johanna hıçkırıklar arasında ona, "Merak etme Mike, bunlar mutluluk gözyaşları," diye güvence veriyor. "Cash ve Everly dün evlendiler. Bu harika değil mi?"

Mike kaplumbağa kabuğu gözlüklerini burnunun üzerine iterek Cash ve bana dikkatli bakışlar atıyor. "Evet, bu harika

Haberler," diyor, karısını yatıştırmaya çalışırken sesi emin değilmiş gibi çıkıyor.

Vicdanım bunun daha fazla devam etmesine izin vermiyor ve iç sesim bu maskaralığa son vermem için bana bağıyor.

"Cash'le dışarıda konuşsam sorun olur mu?" diye sordum. İsteğim karşısında yüzü soldu.

"Elbette, tatlım." Johanna bana gülümsüyor. "Sadece çok uzun sürmesin. Fotoğrafçı arka tarafta ve onu bekletmek istemeyiz."

Cash'in koluna girip onu verandaya sürüklerken "Bu çabuk olacak," diye söz veriyorum. Kapıyı arkamızdan kapatıyor ve ailesinin görüş alanından çıkar çıkmaz elimi çekiyorum.

"Bu da neydi böyle?" Fısıldayarak bağırdım. "Onlara gerçeği söylemen gerekiyordu, annenin bu evliliğin meşru olduğunu düşünmesini sağlaman değil. Sadece ona yalan söylediğimizi değil, bunun gerçek olmadığını da öğrendiğinde" -aramızda bir el hareketi yapıyorum- "yıkılacak."

Bana şakacı bir sırıtış fırlattığında temkinli davranıyorum. "Ne?" Ellerimi kalçalarımın üzerine koyarak soruyorum.

"Hadi ama, aramızdaki kimyayı inkâr edemezsin," diyor bana bir adım daha yaklaşarak.

İnkâr edercesine başımı sallıyorum. "Hayal görüyorsun."

Otelin barına girdiğinde verdiğim içgüdüsel tepki bir tesadüftü. Bunu son iki yıldır biriken cinsel gerilimin neden olduğu içgüdüsel bir tepkiye bağlıyorum. Cash'le hiçbir ilgisi yok.

Yeterince söylersem, inanırım.

"Eğer durum buysa, neden bana bakmaya cesaret eden her kadına hançer gibi baktığını açıklamak ister misin? Ya da daha iyisi, dün gece neden gözlerini benden alamadığını?"

"Görünüşe göre viski seni hayal görmeye itiyor çünkü dün gece seninle göz göze gelmiyordum Stafford," diye karşılık veriyorum.

"Tabii ki değildin." Yüzümü okşuyor, başparmaklarını tenimde gezdiriyor. Bir an için unutuyorum

ve elinin rahatlatıcı sıcaklığına yaslanın.

Denemeden bile gardımı düşürmemi sağlayabiliyor. Sanırım bunun nedeni tanıdık olması, çocukluk arkadaşlığımızın anılarını çağrıştırması ve benim ona güvenmem. İçgüdülerim şimdi de aynısını yapabileceğimi söylüyor ama aklım o kadar emin değil.

Bir adım geri atıyorum ve yüzümü bırakmasına neden oluyorum. "Annene uzun sürmeyeceğimizi söyledim. Ailenin mutlu bir evliliğimiz olduğunu düşünmesinin bir nedeni var mı?"

Cash parmaklarını saçlarında gezdiriyor, bu bir aile alışkanlığı gibi görünüyor. "Onlara olanları anlatacaktım ama Presley benden önce yüzüğümü fark etti ve annemin ne kadar mutlu görüldüğünü görünce onu hayal kırıklığına uğratmamın imkanı yoktu. O kadar da büyük bir mesele değil." Beni başından savmaya çalışıyor.

"Önemli bir şey değil mi?" Sesimi yükseltiyorum. "Cash, biz evlendik. Bu bir kaza olsa bile, hatamızın sorumluluğunu üstlenmeli ve bunu düzeltmeliyiz. Ailene yalan söylemek bu durumu daha iyi hale getirmeyecek. Hemen şimdi oraya geri dönmeli ve her şeyi itiraf etmeliyiz. Tek seçenek bu."

İsteyeceğim son şey Cash ve ailesi arasında bir çatlağa neden olmak. Son yirmi dört saat içinde gördüğüm kadarıyla, hayata karşı rahat bir yaklaşımı var. Ailesini seviyor ve büyük bir kalbi var, ama kendisi de dahil olmak üzere hiçbir şeyi ciddiye almıyor. Her şey bir oyun ve düşüncesizce hareket ettiğinde sonuçlarını düşünmüyor.

Bazı açılardan, onun kaygısız tavrını kıskanıyorum. Risk almaktan korkmuyor ve benimle aynı acizliği paylaşmıyor.

"Yalan söylemedim, sadece bazı ayrıntıları atladım" diyor.

"Bu tam anlamıyla yalanın tanımı." Bir ses çıkardım sinirli bir iç çekiş. "Eğer bunu düzeltmek istemiyorsan, ben düzelteceğim." Yanından geçmeye çalışıyorum ama beni durdurmak için kolunu uzatıyor.

"Everly, bu o kadar basit değil-"

Kapı gıcırdayarak açılır ve Harrison ile Dylan'ı kapı aralığında şüpheli bakışlarla dikilirken buluruz.

ifadeler.

Verandada bize katılıyorlar ve Harrison kapıyı arkalarından kapatıyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir dedektif yoğunluğuyla ikimizi de inceliyor.

Siyah saçları kısa kesilmiş ve kaslı kolları kısa kollu polosunun kollarını dolduruyor. Biz çocukken cana yakın, sevimli bir ağabey olduğu düşünöldüğünde, yüzündeki çatık kaşlar bana tuhaf geliyor. Görünüşe göre o zamandan beri hepimiz bir dereceye kadar değişmişiz.

"Açıklaman gereken bazı şeyler var Cash," diyor Harrison kaşlarını kaldırarak cesurca. "Geçen hafta Dylan ve bana bir konferans görüşmesinde asla bir yuva kurmak istemediğini söyledin. Şimdi birdenbire annemle babamın evine girip Everly Townstead'le evlendiğini açıklıyorsun. Bu hiç mantıklı değil."

"Onun adı artık Everly Stafford," diyor Cash, onu sarsmak istememe neden olan bir güvenle.

"Hâlâ Townstead," diye düzeltiyorum onu, kardeşlerinin önünde ona ders veriyor olmamı umursamadan.

"Cidden, neler oluyor?" Dylan araya giriyor. "Eğer bu evlilik sahteyse ve yönetim kuruluna sızarsa optikler iyi görünmeyecek," diyor gözlüklerini ayarlarken.

Açık mavi bir polo tişört ile eşleştirilmiş siyah pantolon giyiyor ve siyah saçları kısa kesilmiş. Kalın çerçeveli gözlükleriyle bana modern zamanların Clark Kent'ini hatırlatıyor.

Stafford kardeşlerin hepsi güzel bir şarap gibi yıllanmış, hepsi inanılmaz derecede çekici, ama itiraf etmeliyim ki, bana doğru baktığında dizlerimin bağı çözülen tek kişi Cash.

Harrison burun kemiğini sıkıyor. "Dylan haklı. Medya ya da yönetim kurulu öğrenirse, bu durum satın alma işlemini batırabilir."

Neden bahsettiklerini bilmem gerektiği hissine kapıldığımda kalbim sıkışıyor ama bilmiyorum.

"Ne kazanımı?" Şaşkınlığımı dile getiriyorum.

"Bilmiyor mu?" Harrison telaşla sorar.

Dylan verandanın sütunlarından birine yaslanırken kıs kıs gülüyor. "Oh, bu çok iyi olacak."

"Ne hakkında konuşuyorlar?" Cash'e dönerek talep ediyorum.

Tahammül edemediğim bir şey de bir şeyi en son öğrenen kişi olmaktır ki bu durum babam söz konusu olduğunda sıklıkla yaşanır.

Beni incelerken gözleri açılıyor. "Gerçekten bilmiyor musun?" "Eğer bana neden bahsettiğini söylersen Soruna cevap ver," diye karşılık veriyorum.

Göz teması kurmaktan kaçınarak bileziğiyle oynuyor.

"Stafford Holdings, şirketimizi satın alma sürecinde. Townstead International," diyor isteksizce. "Harrison ve Dylan'ın çakışan işleri olduğu için yönetim kurulumuzla görüşmek üzere Vegas'taydım."

Şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum. "Yine mi geldin?"

"Baban birkaç ay önce Townstead International'ı satın almamız için kârlı bir teklifle bana geldi," diye açıklıyor Harrison, gerginliği dağıtmaya çalışarak. "Dylan'ın ekibi anlaşmaya geçici olarak yeşil ışık yaktı, bu yüzden satın alma işlemine devam ediyoruz."

Babamın bunu benden sakladığını fark ettiğimde şaşırdım. Yine de bunu her zaman yaptığı için şaşırmamalıyım. August ve Liam'ın bundan haberi olsaydı, bana söyleyeceklerine hiç şüphe yok. Bu haberi iyi karşılamayacaklarını tahmin edebiliyorum.

"Bekle bir saniye." Kaçmaya hazır görünen Cash'e bakıyorum. "Madem biliyordun, neden bana söylemedin?"

"Babanın zaten bildiğini ve Stafford Holdings Townstead International'ın mülkiyetini alana kadar şirketler arasında nelerin konuşulabileceğine dair yasal kısıtlamalar nedeniyle bundan bahsetmediğini düşündüm."

"Peki ya bu sabah parmağında bir yüzükle uyandığında? Bu mükemmel olurdu

konuyu açmak için bir fırsat. Londra'ya geri dönüp iptal davası açacağımızı söylediğinde yalan mı söylüyordun?"

Benimle oyun oynuyor olabileceği fikri nabzımı hızlandırıyor. Bu, anlaşmanın gerçekleşmesini garanti altına almak için yapılan iğrenç bir şakaydı. Ya da bu, Cash'in tepkileri umursamadan aklına eseni yaptığı bir başka senaryodur ve bunun bedelini ben ödemek zorunda kalacağım.

"Hayır, tabii ki hayır," diyor hemen. "Söz veriyorum, ayrılır ayrılmaz avukatlarımızla temasa geçeceğiz ve Pazartesi gününe kadar bu işi çözmüş olacağız, tıpkı sizin istediğiniz gibi."

Harrison sözünü keserek, "Evliliğin iptal edilmesini tavsiye etmem," dedi.

Başımı ona doğru salladım, bir an için Dylan'la birlikte burada olduklarını unutmuştum.

"Harrison haklı," diye ekliyor Dylan. "Birleşmenin ortasında medya sahte bir evliliğin kokusunu alırsa bu bir fırtınaya neden olur. Yönetim kurulumuzun bayram edeceğinden bahsetmiyorum bile."

Ellerimi başımın üzerine koyup nefesimi düzenlemeye çalışıyorum. Bu gerçekleşiyor olamaz. Her an yatağında uyanabilirim ve tüm bunlar kötü bir rüya olabilir.

"Everly ve benim ne yaptığımız neden önemli olsun ki?" Cash, Harrison'a sorar. "Evliliğimizin kimseye maddi bir faydası yok, bu yüzden evliliğimizi feshetmemiz kimin umurunda?"

Yüzlerinde ciddi ifadeler olan Harrison ve Dylan'a bakarak durumun ciddiyetini kavrayamayan tek kişinin Cash olduğunu teyit ediyorum.

"Satın alınan tartışıldığı önemli bir yönetim kurulu toplantısından çıktıktan hemen sonra Townstead International'ın CEO'sunun kızıyla buluştuğunu öğrendiklerinde yönetim kurulunun nasıl tepki vereceğini düşünüyorsun? Çocukluk arkadaşınla evlendiğin hikayesini uydurabilirim ama avukatların Pazartesi sabahı iptal davası açarsa onları ikna etmek neredeyse imkansız olacak. Evlenmenizin tek sebebinin hassas bilgileri ifşa etmek olduğunu düşünecekler.

hisse senedi fiyatlarını etkileyebilir veya piyasa algılarını şekillendirebilir. Eğer böyle bir şey olursa, anlaşma duman olur." Vurgulama için parmaklarını şıklatıyor.

Harrison böyle söyleyince durum daha da vahim bir hal alıyor. Gerçekler ortaya çıktıkça ellerim titriyor. Adam haklı. Cash ve ben şimdi fesih kararı alırsak, işlerimizi, satın almayı ve her iki şirketin itibarını tehlikeye atarız.

Tekilanın ve Cash'in cazibesinin kararlarımı etkilemesine izin verdim. Şimdi onunla belirsiz bir süre evli kalma ihtimalim var. Yemin ederim bir daha asla tekila içmeyeceğim.

"Ne yapmamızı öneriyorsun?" Sorumu Harrison'a yöneltiyorum. Buradaki en akıllı başında insan o ve bana doğruyu söyleyeceğine güvenebilirim.

"Evli kalmanızı ve aşıkmişsiniz gibi davranmanızı tercih ederim. Buna ailelerimizin ve Presley'nin önünde de dahil. Anneme ağzındaki baklayı çıkarmaması konusunda ona güvenmiyorum." O konuşurken Harrison'a iri gözlerle bakıyorum. "Birlikte büyümüş olmanız ve ikinizin de Londra'da yaşıyor olması sizin lehinize. Biri sorarsa, yerel bir barda yeniden tanıştığınızı, aşık olduğunuzu ve ikiniz de iş için Vegas'tayken bir hevesle evlendiğinizi söyleriz."

Tavsiyesini tahmin etmek bile bunu yutulması daha az acı bir hap haline getirmiyor.

Ellerimi ovuşturduğumu fark edince Cash, "O kadar da kötü olmayacak," diyor.

"O kadar kötü değil mi? Stafford, 14 yıldır birbirimizi görmedik. Şimdi birden seninle yaşamak istediğimi mi düşünüyorsun? Harrison bunun birleşmeyi bozabileceğini söyledi. Babam ne yaptığımı öğrendiğinde, kardeşlerin kadar anlayışlı olmayacaktır." Gergin konuşmamızı izleyen Harrison ve Dylan'a doğru elimle işaret ediyorum.

Babam bu hatanın cezasız kalmasına izin vermeyecektir.

Dylan Cash ve benim arama girdi. "Vay canına, muhabbet kuşları." Gergin bir şekilde kıkırdıyor. "Nasıl bir ilişki istediğinize karar vermeden önce neden bunu özel olarak konuşmuyorsunuz?"

ilerlemek mi? İkinizi de istemediğiniz bir şeyi yapmaya zorlamayacağız." Gözlerimin içine bakıyor. "Neye karar verirsiniz verin, ikinizi de destekleyeceğiz. Değil mi, Harrison?"

"Stafford Holding'in CEO'su olarak, şirketlerin iyiliği için evli kalmanızı tavsiye ederim." Harrison bana nadiren gülümsüyor. "Ama bir ağabey olarak, nasıl ilerlemek isterseniz isteyin, ikinizi de asla terk etmem."

Sadakatleri beni şaşırttı. Harrison ve Dylan beni kendi başımın çaresine bakmam için kolayca göz ardı edebilir ve tüm enerjilerini Cash'in yaptığımız pisliği temizlemesine yardım etmeye yönlendirebilirlerdi. Bunun yerine bana ailelerinin değerli bir üyesiymişim gibi davranıyorlar ki bu babam için söyleyebileceğimden çok daha fazlası.

"Haklısın." Cash iç çeker. "Ev ve ben-" Johanna kapıyı açtığında durur ve şaşkın bir ifadeyle dışarı çıkar.

"Siz hâlâ burada ne yapıyorsunuz?" diye azarlıyor. "Fotoğrafçı sabırsızlanmaya başladı."

"Cash'i mutfakta beklesem sorun olur mu?" diye sordum.

"Kesinlikle hayır," diyor Johanna kararlılıkla. "Sen olmadan bunlar aile fotoğrafı olmaz tatlım. Şimdi gel bakalım." Elini sırtıma koyup beni içeri yönlendiriyor.

Duygusallığı dokunaklı, ancak gerçek ortaya çıktığında bu illüzyonun paramparça olacağı bilgisi tarafından gölgeleniyor. Kenarda tek başıma kalacağım, parçaları toplayacağım.

Kahkahalarını bastırmaya çalışan Dylan ve Harrison'a aldırmadan Cash'e ters ters bakmak için arkama bakıyorum.

Bugünün tam bir felaket olacağı kesinleşti.

6

NAKİT

EVERLY, bana soğuk davranırken annemi arka bahçeye kadar takip ediyor.

Bana kızmak için pek çok nedeni var, en başta da onu bu çıkmaza soktuğum için. Eylemlerimin olası yansımalarını değerlendirmeden durumlara dalma eğilimim var ve daha sonra yalnız kaldığımızda bunun sonuçlarıyla yüzleşeceğimden şüpheleniyorum.

İsteyeceği son şey ailemle fotoğraf çektirmek ve aşıkmişiz gibi davranmaktır, özellikle de satın alma konusunu daha önce gündeme getirmediğim için üzgünken. Farkında olmadığından şüphelendiğim anda bu konuyu ele almalıydım. Birleşmenin gizlilik kurallarının canı cehenneme. Everly'i ilk sıraya koymalıydım. Bu hatayı bir daha yapmayacağım.

Arka güverteye vardığımızda, annem ve Harrison, Mike ve fotoğrafçıya, arazinin kenarındaki sarmaşık kemerin önüne birkaç ahşap bank yerleştirme konusunda yardım etmek üzere yanımızdan ayrıldılar.

Marlow parlak mavi bir yazlık elbise ve gümüş spor ayakkabılarıyla evden çıkarken Everly ve ben yan yana duruyoruz. Altın sarısı saçları dalga dalga beline kadar dökülüyor ve biri mavi, diğeri yeşil olan farklı, uyumsuz gözlerini çerçeveleyiyor.

Bir buçuk yıl önce Dylan'ın yanına taşındı ve Dylan ona pek de hoş geldin demedi. Uzun süreli dadısı işten ayrılınca her şey değişti ve Marlow Lola'nın bakımına yardım etmek için devreye girdi. Dylan'ın Marlow'a aşık olması uzun sürmedi ve yurtdışında yaşadığı üç ayın ardından birlikte yaşamaya başladılar ve kısa süre önce nişanlandılar.

"Bakın sonunda kim geldi," diye takılıyor Marlow bana.

"Seni görmek güzel, Mar." Kolumu omzuna dolayarak yandan sarılıyorum.

"Sen Everly olmalısın." Marlow elini Everly'ye uzatıyor, o da küçük bir gülümsemeyle kabul ediyor. "Ben Marlow, Dylan'ın nişanlısı ve bu da kızımız Lola." Lola'nın koşarak köpekleri Waffles'ın peşinden gittiği bahçeyi işaret ediyor.

"Waffles yine saç bandımı çaldı," diye bağılıyor Lola bize doğru.

Marlow, komik derecede büyük kulakları olan Avustralya Çoban Köpeği/Corgi karışımı bu köpeği Aspen Grove'a taşınmadan önce bir hayvan barınağından sahiplenmiş. Anında bir bağ hissetti çünkü onun da bir kahverengi ve bir mavinin kombinasyonu olan uyumsuz gözleri vardı.

Sarkık kulaklı üç minik tüy yumağının Lola'nın arkasından heyecanla miyavlayarak koştuğunu gördüğümde gülüyorum.

Dylan kolunu Marlow'un omuzlarına doluyor ve onu kendine çekiyor.

"Bütün yavruları sakladığına inanamıyorum," diyorum biraz da eğlenerek.

Marlow kısa bir süre önce yerel hayvan barınağında gönüllü olarak çalışmaya başladı ve birkaç hafta önce birisi yol kenarında bulduğu üç Aussie-Corgi karışımı yavru köpeği getirdi. Anında Waffles'ı hatırlayan Marlow, onları eve götürmesi gerektiğini biliyordu. Onlara bakma teklifiyle başlayan süreç, kısa sürede üçünü de evlat edinmesiyle sonuçlandı.

"Evet," diye homurdanıyor Dylan ama nişanlısına şefkatle bakınca sesi değişiyor. "Marlow onları ayırmak istemiyor."

"Onlar ailemizin bir parçası ve onları terk etmeyeceğim," diyor. "Başka kim onları bizim sevdiğimiz gibi sevebilir ki?"

"Eminim Cash ve Everly de isterdi." Dylan bize gülümsüyor. "Ne dersiniz muhabbet kuşları? Düğün hediyesi olarak sevimli bir köpek yavrusu ister misiniz? Balayı aşaması bittiğinde sizi daha da yakınlaştıracak bir terapi olarak düşünün." Bana göz kırpmıyor.

Everly buz gibi bir bakışla onu sabitliyor. En azından Dylan'ın şakasının komik olmadığı konusunda hemfikiriz. İhtiyacımız olan son şey karışıma eğitimsiz bir köpek yavrusu eklemek.

"Dylan, bana köpeklerimizden birini rehin vermeye çalışmadığını söyle." Marlow onun göğsüne vurur.

"Özür dilerim, günüşiğim." Kızın alınına bir öpücük kondurur. "Sadece takılıyordum. Hiçbir yere gitmiyorlar," diye söz veriyor.

Dylan evini üç tüy yumağıyla daha paylaşmak konusunda pek hevesli olmayabilir ama Marlow'a vurulmuş durumda. Onu mutlu etmek için her şeyi yapar, bu dört enerjik köpeğin sahibi olmak anlamına gelse bile.

"Umalım da onları eğitirken Waffles'la olduğundan daha şanslı olasın," diye alay ederek ona şakacı bir sırıtış attım.

Dylan kuru bir sesle, "Çok komik," diye karşılık veriyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Omuzlarımı dikleştirerek muzaffer bir edayla sırıtıyorum.

Everly şaşkın bir bakışla aramıza bakıyor.

"Waffles onu evlat edindiğimde eğitilmiş değildi," diye açıklıyor Marlow Everly'ye. "Dylan onu forma sokmayı kendine görev edindi ama Waffles onun hakkından geldi."

"Hey, şimdi," diye şakacı bir şekilde azarlıyor Dylan, sesi eğlence dolu.

Marlow, kendi sözlerini ona karşı kullanarak, "Sadece dalga geçiyorum," diye takılır.

Dylan kıkırdar. "Touché." Marlow'un elini tutuyor ve parmaklarını onunkilerle birleştiriyor. Marlow ona yumuşak bir gülümseme veriyor ve Dylan da ona sanki tüm dünyası oymuş gibi bakıyor. Marlow ortaya çıktığında, Dylan huysuz ve alaycı biriydi.

Lola'yı büyütmek ve Stafford Holdings'i büyütmek. Hayatına ışık getirdi ve ona yeniden nasıl gülümseyeceğini öğretti.

Kaygısız, bekâr bir bekâr olarak bile, Dylan'ın Marlow'a baktığı gibi birine bakmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Bakışlarım, Marlow ve Dylan'ın etkileşimini yakından izleyen ve dudağını çiğneyen Everly'ye kayıyor. Pek de ideal olmayan koşullarımıza rağmen, onun burada olmasına seviniyorum. Vegas'ta otelin barında otururken onu görene kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

"Dylan, Cash, neden öylece duruyorsunuz?" Harrison bahçeden bağılıyor. "Fotoğrafçı bekliyor." Hareket etmemizi işaret etti.

"Geliyoruz," diye bağılıyor Dylan.

"Buna hazır mısın?" Everly'nin kulağına fısıldıyorum. "Başka seçeneğim var mı?" diye mırıldanıyor.

"Hayır." Sırıtiyorum, Dylan ve Marlow'u takip edip ailemin geri kalanına katılırken onun elini kendi elime alıyorum.

İki saat sonra, çok fazla gülümsemekten yanaklarım ağrıyordu. Annemin tuttuğu fotoğrafçı Lani boş durmuyor. Şimdiye kadar yüzlerce fotoğraf çekmiş olmalı ve umarım yakında işleri bitirir.

Lani ve annemin sürekli olarak bizi birbirimize daha yakın durmaya teşvik etmesine rağmen Everly mesafesini korudu. Pozlar arasında babam ve kardeşlerimle konuştu ve annemin bitmek bilmeyen sorularına tahammül etti.

Utanmadan yaptığım kulak misafirliğinden, Everly'nin hayat çizgisi olarak kahveye bağlı olduğunu, uzun saatler çalıştığını ve bir dekor tutkunu olduğunu öğrendim.

Ben akışına bırakan ve küçük şeylere takılmayan biriyim, ama ben bile sahte bir evliliği nasıl yürütebileceğimizi merak ediyorum. Denesek daha zıt olamazdık.

Kahve makinem yok, protein karışımlarını ve smoothie'leri tercih ediyorum. Genellikle sabahları ofise en son gelen kişi ben olurum. Ve Londra'daki dairemin dekorunun biraz eksik olduğunu söyleyelim.

"Cash, Everly, sıra sizde," diye anons ediyor annem, beni düşüncelerimden kopararak.

O neden bahsediyor?

"Ne için?" Everly şaşkınlığımı yansıtan sorular soruyor.

"Çift fotoğrafları," diyor annem çok açıkmiş gibi. "Düğününüzle ilgili hiç fotoğrafım yok, o yüzden bu bir sonraki en iyi şey." Beklentiyle ellerini birbirine kenetliyor.

"Gel şuraya otur." Lani, üzerine serdiği battaniyeyi işaret ediyor, arka planda birkaç meyve ağacı ve ahır var. "Everly, eğer sorun olmazsa ayakkabılarını çıkarmanı isteyeceğim."

"Tamam," diyor Everly, sesi belirsizlikle dolu.

Açık mavi, spagetti askılı bir elbise giyiyor. Saçları gevşek dalgalarla şekillendirilmiş ve ayağında bir çift açık burunlu topuklu ayakkabı var. Önceden haber verilme bile, aile fotoğraflarını ezmeye hazırды.

O lanet olası bir hayal. Uzanıp onu kendime çekmek, teninin sıcaklığını tenimde hissetmek için kaşınan parmaklarımı zar zor zapt edebiliyorum.

"Akşam yemeği hazırlamak için içeri giriyorum," diye anons ediyor annem. Yakındaki bir bankta oturan Marlow ve kardeşlerime dönüyor. "Biraz yardıma ihtiyacım var."

"Elbette," diyerek ayağa fırlayan Marlow, Dylan'ı da yanına çeker.

Eve doğru yürürlerken Dylan, "İkinize iyi eğlenceler," diye sesleniyor.

Harrison arkasından gelmeden önce Everly'ye sempatik bir bakış atar.

Presley ve Jack otuz dakika önce, fotoğraflarının hemen ardından içeride kayboldular. Ne yaptıklarını tahmin etmek bile istemiyorum.

Babam Lola, Waffles ve yavru köpeklerle güvertede oynuyor ve annem verandaya ulaştığında ona ve Lola'ya içeri girmelerini işaret ediyor.

Herkes gözden kaybolunca Everly nefes veriyor ve gergin omuzları düşüyor. Battaniyeye uzanmasına yardım etmek için elimi uzatıyorum ama başını sallıyor.

"Bunu kendi başıma yapabilirim," diyor sert bir şekilde.

"Biliyorum ama yardım etmek istiyorum," diye cevap veriyorum, kendini yere bırakırken elimle dirseğini kavriyorum.

Bana bakıyor, gözleri bir an için yumuşuyor. "Teşekkürler," diye mırıldanıyor.

Everly battaniyenin üzerine yerleşiyor ve o ayakkabılarını çıkarırken ben bir adım geri çekiliyorum. İşini bitirdiğinde ortaya doğru kayıyor ve elbisesini düzeltiyor, daha fazla talimat bekliyor.

"Cash, onun arkasına otur lütfen," diye beni yönlendiriyor Lani. "Dizlerini hafifçe bükerek bacaklarını açacaksın ve yerine oturduğunda Everly sana yaslanacak," diye talimat veriyor.

Oturduktan sonra Everly isteksizce bana doğru eğiliyor, sırtı göğsüme yaslanırken kalçası bacağıma sürtünüyor. Elleriyle kıpırdanıyor ve bana doğru eğilirken nefes alışının hızlandığını hissedebiliyorum.

"Cash, kollarını ona dola ve alnından öp. Everly, onun elini tut ve o muhteşem yüzüğünü göstermek için diğer elini baldırına koy," diye talimat veriyor Lani.

Everly'nin gözleri telaşla açılıyor ama neyse ki bunu fark eden tek kişi benim. Lani fotoğraf makinesinin ayarlarını kontrol etmekle meşgul ve ailemin hepsi içeride.

Annemin, Everly ve ben hariç ailemizin her üyesinin akşam yemeğine yardım etmesini istemesi çok uygun bir davranıştı. Buna inanmıyorum; her zaman bir art niyeti vardır. Muhtemelen seyirci olmadan daha iyi fotoğraflarımızı çekebileceğini düşündü ve ben de Everly'nin olabildiğince rahat olması için elimden geleni yapacağım.

Everly başını beceriksizce omzuma yaslarırken gergin bir kahkaha atıyor. Ellerinden birini dizime, diğerini de alt bacağıma koyarken titriyor.

Lani pozisyon değıştiriyor ve kamerasının açısı sol tarafıma odaklanıyor. Saçlarım yüzümden geriye doğru itilmiş, bu da yara izimin görüldüğü anlamına geliyor. Vücudum donuyor ve nefesim kesiliyor. Everly'nin iyi olduğundan emin olmaya o kadar odaklanmışım ki, çift fotoğraflarının yüzlerimizin yakın çekimlerini içereceğı aklımın ucundan bile geçmedi. Aynaya bakmayı sevmememin bir nedeni var. Fiziksel olarak çekici olduğuma dair herhangi bir yanılsama içinde değılim ve bunu her gün hatırlatan şeylerden kaçınmayı tercih ediyorum.

Arkada kalıp yüzümü kameradan uzağı çevirebildiğim için grup çekimlerini yönetmek kolay. Ancak mümkün olduğunca yakın çekim fotoğraflardan uzak duruyorum.

Everly başını geriye yatırıyor, yüzüne endişe kazınmış. "Sen iyi misin?"

"Başka bir poz deneyelim," diye öneriyorum. "İyi tarafımın görünmesini tercih ederim." Yüzümü işaret ediyorum.

Lani, "İstersen yara izini düzeltebilirim," diye teklif ediyor.

"Kesinlikle hayır," diye sertçe araya giriyor Everly, bana bakmadan önce Lani'ye ters ters bakıyor. "Sen çok güzelsin. Yara izin senin bir parçan." Sesini sadece benim duyabileceğim şekilde alçaltarak, "Bu durum benim için de kolay değıl, ama bunu birlikte atlatacağız, tamam mı?" diye ekliyor. Elini yara izimin üzerinde gezdirirken bana yumuşak bir gülümseme veriyor.

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum, nutkum tutuluyor. Çoğı kadının beni çekici bulmadığının farkındayım. Görünüşüme mecbur oldukları için katlanıyorlar ama kimse bana güzel olduğumu söylemedi. Bir yanımda onun sözlerini sadece acıma duygusu olarak değılendirmek istiyor ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Everly'den başkası olsa inanmazdım ama o sözlerini sakınan biri değıl.

"Sen nasıl istersen patron," diye boğıuluyorum, beklenmedik bir duyguya kapılıyorum.

"Her şey yolunda mı?" Lani soruyor.

"Evet," diyor Everly, yüzünü ona dönerek. "Devam etmeye hazırız."

"Mükemmel. Cash, kollarını ona dola," diyor Lani ben hareket etmeyince.

Everly ve benim birbirimizden rahatsız olmamızı tuhaf bulduysa da bunu kendine saklıyor. Tanrıya şükür Dylan ve Harrison içeride, yoksa bize acımadan sataşırlardı.

Kolumu Everly'ye doluyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Hızla atan kalbim kulaklarımda yankılanıyor, sabit ritmi duyularımı topraklıyor. Everly'nin sığ nefesleri, yakınlığımızdan etkilenen tek kişinin ben olmadığımı ele veriyor.

Kayıtsızmış gibi davranıyor ama arada sırada maskesinin düştüğünü fark ediyorum. Otelin barına girdiğimde bana sinsi bakışlar atmaktan kendini alamadığı zamanki gibi. Ya da uyandığimde bana bebek bir koala gibi sarılması gibi.

"Everly, Cash'e biraz daha yaklaş lütfen," diye sesleniyor Lani kamerasının arkasından. "Ben burada yokmuşum ve yeni evliler olarak özel bir anı paylaşıyormuşsunuz gibi davranın."

Şaka yapıyor çünkü Everly karım olmaktansa beni yıldırım çarpmasını izlemeyi tercih ederdi. Ne yazık ki, en azından şimdilik bana mahkum.

Ne kadar çabuk işbirliği yaparsak, bu iş o kadar çabuk biter.

Yüzümü saçlarına gömüp yasemin, lavanta ve vanilya kokusunu içime çekerken bu kısacık anın tadını çıkarma fırsatını değerlendiriyorum. Cennet gibi kokuyor ve onun bana karşı zevk içinde kıvranmasına dair düşüncelerimi bir kenara itmek zorunda kalıyorum.

Hay sikeyim.

Belki de birlikte fotoğraf çektirmek kötü bir fikirdi. Bu kadın aklımla oynuyor. Bir an boşanmanın iyi bir fikir olduğunu düşünürken, bir an sonra onun her santimini keşfetme arzusuyla yanıp tutuşuyorum.

Saçlarını avucumun içine alıp omzunun üzerinden iterken içgüdülerim devreye giriyor. Bir yanım saçlarını bu şekilde tutarken boynuna öpücükler kondurmanın nasıl bir his olacağını merak etmekten kendini alamıyor. Göğüsleriyle oynarken, parmaklarımla onları çimdiklemek ve bükmek arasında gidip gelirken, dilim ağzının içinde kayarken zevkle mırıldanır ya da zevkle haykırır mıydı?

Bu, bir aile fotoğrafı çekimi sırasında düşünülebilecek uygun bir düşünce değildir.

Bu, sikimin heyecanla titremesini engellemiyor. Everly'nin elini hipnotik bir şekilde okşarken, yeni keşfettiğim hayalimi beni şimdiki zamanda tutmak için kullanıyorum - ileri geri, ileri geri, ileri geri. Bir heykel gibi hareketsiz duruyor ama baldırımı sıkıca kavıyor, bu da dokunuşumun onu etkilediğinin kanıtı - rol yapmaya gerek yok.

Verdiği tepki beni ileri itiyor ve bir parmağımı kolunda gezdirerek tüylerimi diken diken ediyorum. Etkili olması için duraklıyorum ve o bir sonraki nefesini verirken, ellerimle onu kendime çekerken omzuna birkaç öpücük konduruyorum. Aramızdaki gerilim çatırdıyor.

Lani bir fotoğraf daha çekerken, "Neden onu dudaklarından öpmüyorsun Cash?" diye sorar.

Bu berbat bir fikir.

Sağduyu, Everly'nin öpülmek için adeta yalvaran dolgun kırmızı dudaklarına sabitlenmemi engellemiyor. Teknik olarak, ilk öpücüğümüz yemin ettikten sonra şapeldeydi, ama ikimiz de sarhoştuk ve istediğim gibi tadını çıkaramadım. Şimdi ayıkken onun tadına bakma fırsatını kaçırmama şansım yok.

Küçük bir öpücükten zarar gelmez, değil mi?

Eminim bu düşünce daha sonra peşimi bırakmayacak ama umursayacak bir şey bulamıyorum.

Everly'nin çenesini hafifçe kavrayıp başını geriye doğru eğdiğimde aletim düşünme işini yapıyordu, yüzüm onun ahlaksız ifadesiyle karşı karşıya geldi, çikolata rengi kahverengi gözleri alev alev yanıyordu.

arzu. Ağzımı onunkinin üzerine eğdiğimde birbirine karışan nefes alış verişlerimiz kulaklarıma müzik gibi geliyor.

"Seni öpebilir miyim, Ev?" Mırıldanıyorum.

"Rujumu bulaştıracaksın," diye fısıldıyor alaycı bir şekilde.

"Siktir et, seni yine de öpeceğim." Dudaklarımı alaycı bir hareketle onunkilere değdiriyorum ve ağzından yumuşak bir inilti çıktığında hem şaşıyor hem de memnun oluyorum. Öpüşmeyi derinleştirdiğimde aramızdaki gerilim bir cehenneme dönüşüyor.

Elimle yanağını kavradığımda dudaklarımız birbirine kenetleniyor. Pozisyon değiştiriyor, kıcını taş gibi sert sikime bastırıyor.

Onu öpmek yasak meyveyi tatmak gibidir. Her dokunuş elektriklidir; her nefes beklentiyle yüklüdür, bu da onu daha da tatlı kılar.

Lani'nin tiz sesi beni gerçekliğe geri döndürdüğünde anın içinde kaybolmuştum. "Bu mükemmeldi," diye haykırıyor. "Bir sürü inanılmaz fotoğraf çektim. Her şey hazır."

Kafamı kaldırdığımda onu yakındaki banklardan birinden ekipman çantasını alırken buluyorum. Everly ve ben kendimizi o kadar kaptırmıştık ki, bir an için Lani'nin burada olduğunu unuttum.

Bakışlarım Everly'ye geri dönüyor. Bana bakıyor, yanakları kızarmış, az önce olanlara inanamıyormuş gibi. Sonunda kendini toparlayıp kollarımdan kurtuluyor ve yüzümü görünce duraksıyor.

Dudaklarımı işaret ederken, "Buna dikkat etmelisin," diyor.

Elimin tersiyle ağzımı silerken, kırmızı rujla işaretlenmiş elime bakıp sırtıyorum.

Göz teması kurmayı reddederek, "Ben içeri giriyorum," diyor.

Eve doğru aceleyle yürümeden önce ayakkabılarını rekor bir sürede tekrar giyiyor.

"Tam arkadayım."

Kahretsin, Everly'i yine öptüm.

Şimdi panik yapmanın zamanı değil; bunun bana bir faydası olmaz.

Eve baktığımda Harrison ve Dylan'ın yüzlerinde kendini beğenmiş ifadelerle pencereden dışarıyı izlediklerini görüyorum.

Ben bile ikilemimizin kontrolden çıktığını görmeye başladım. Londra'ya ne kadar erken gidersek o kadar iyi.

İçimden bir ses öpüşmemizin işleri karıştırdığını söylüyor, özellikle de şimdi bunu tekrar yapmak istediğim için... ve tekrar.

7

EVERLY

"GÜLE GÜLE, GIGI. BYE, PAPA," LOLA pencereden bağılıyor Dylan garaj yolundan çıkarken, farlar karanlığı yarıyor. "Güle güle Presley ve Jack! Güle güle, Cash ve Everly!"

Hepimiz ön verandadan el sallarken Johanna, "Yarın görüşürüz uğur böceği," diye sesleniyor. Arabayla uzaklaşırlarken arka koltuktan Waffles ve yavru köpeklerin havlamalarını duyuyorum.

Stafford'larla akşam yemeği eski günlerdeki gibiydi. Gürültülü, kaotik ve canlı bir olaydı. Stafford kardeşler hâlâ birbirlerine acımasızca takılıyorlar ama paylaştıkları sevgi de su götürmez.

Harrison şehre dönmek üzere ayrılmadan önce beni kenara çekti ve nasıl ilerleyeceğimizi konuştuktan sonra yarın Cash'i arayacağını söyledi. Konuşacak birine ihtiyacım olduğunda doğrudan ona gelebileceğimi bildiğimden emin olmak istedi. Cash ve benim birlikte kalmamızı talep etmemesi çok şey ifade ediyor, ancak ses tonundaki bir çözümün diğerinden çok daha az karmaşık olacağına dair ince uyarıyı kaçırmadı.

"Yola çıksak iyi olacak," diye duyurdu Cash. "Geç oluyor ve eğer bu gece Londra'ya gitmek için yola çıkacaksak pilot bir an önce yola çıkmak istiyor."

"Saçmalama." Johanna onu başından savar. "Geç oldu. Sen ve Everly geceyi burada geçireceksiniz. İyi bir uyku çektikten sonra yarın geri dönebilirsiniz."

Kalmamızı önermek için gizli bir nedeni olduğundan şüpheleniyorum, buraya geldiğimiz özel jetin lüksün tanımı olduğunu düşünürsek.

Cash ona, "Teklifin için teşekkürler anne, ama gerçekten geri dönmemiz gerekiyor," der.

Daha önce ona ilişkimiz hakkındaki gerçeği söyleyemediği zamanların aksine, onun dik durduğunu gördüğüme sevindim. Bu konuda acı çektiğimden falan değil.

"Saçmalama," diye karşılık verir Johanna. "Uzun bir gün geçirdin ve burada kalman en iyisi olur. Sence de öyle değil mi Mike?"

Karısı ve oğlu arasında bir bakış atıyor. "Çocuklar geceyi burada geçirebilirsiniz," diye diplomatik bir şekilde cevap veriyor.

"Sanmıyorum-"

"İsrar ediyorum," diye araya giriyor Johanna. "Bizimle kalıyorsun ve bu son sözüm."

Cash bana doğru bakarken yüksek sesle iç geçiriyor. "Peki anne, sen kazandın. Biz kalacağız."

Bu gerçekleşiyor olamaz.

Gözlerim açılıyor. Onunla yüzleşmeye ve bu gece gitmemizi talep etmeye hazırım ama Johanna'ya bir bakışım beni durduruyor. Yüzünde sıcak bir gülümseme var ama gözlerinde kararlı bir parıltı var. Kararını vermiş.

Bu gece Stafford'larda kalacağım.

Ama Cash ve ben onu yalnız yakaladığımda bu konuyu kesinlikle konuşacağız.

"Bu sana burada ilk kez kaldığın zamanı hatırlatmıyor mu?" Presley Jack'e sırtıyor.

"Öyle." Onu yanına çeker ve şakağına bir öpücük kondurur.

"Burada birbirimize aşık olduk," diye açıklıyor Presley, yüzümdeki şaşkın ifadeyi fark edince. "New York'ta yaşıyordum ve Jack'in asistanı olarak çalışıyordum. Kendisi büyük bir yatırım şirketi olan Sinclair Group'un CEO'su. Üç yıl boyunca karşılıklı çekimden kaçtıktan sonra, Aspen Grove'a felaket bir iş gezisi

ailem patronumdan nefret ettiği için çıkıyormuş gibi yapmamızla sonuçlandı."

Sahte flörtlerinden bahsedince kaskatı kesildim. Cash ve benim içinde bulunduğumuz duruma ürkütücü bir şekilde benziyor, tek fark bizim bir adım ileri gidip evlenmemiz.

"Geldiğimiz gece," diye devam ediyor, "annem çift olduğumuzu söylediğimiz için burada, çocukluğumun tek yataklı odasında kalmamızda ısrar etti."

"Johanna'nın başından beri rol yaptığımızı ve benim Presley'nin patronu olduğumu bildiğini bilmiyorduk," diye araya giriyor Jack.

Bekle, Presley az önce bir yatak mı dedi?

Başka nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için gergin bir kahkaha atıyorum. Aklıma Cash'in çocukluk odasındaki anılar geliyor ve paniğe kapılıyorum.

"En azından evli olduğun için bu gece garip olmayacak." Presley bana gülümsüyor.

Hiçbir fikri yok.

"İyi geceler, tatlım." Johanna Cash'in omzuna vurdu. "Burada olduğun için çok mutluyum, Everly." Yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Ben de," diye ekliyor Presley. "Her zaman kayınbiraderlerim olsun istemişimdir ve şimdi sen ve Marlow'a sahip olduğum için çok mutluyum. Gerçi hâlâ Dylan'la evliliğin resmileşmesini bekliyoruz."

Gerçeği öğrendiğinde onu hayal kırıklığına uğratmaktan endişe ettiğim için suçluluk duygusu içimi kaplıyor.

Ben cevap veremedim Cash beni içeri ve ikinci kata götürüyor. Çocukluk odasının kapısını iterek açtığında gerildim.

"Önden buyurun," diyor, ben yanından geçerken ela gözleri üzerimde geziniyor. Dokunuşuyla nabzım hızlanıyor ve geriye bakma isteğimi bastırıyorum.

Odası liseden beri pek değişmemiş. Tam boy yatakta lacivert yatak örtüsü ve yastıklar, her iki yanında komodin ve lamba var. Yanında siyah bir şifonyer

Dolabın üstünde birkaç lakros kupası ve kazadan önce çekilmiş iki fotoğraf var; biri ailesinin, diğeri de lisenin ilk gününde o, Theo ve benim ailesinin verandasında otururken çekilmiş.

Alan hatırladığımdan çok daha küçük. Bu işe yaramayacak.

Bir adım geri atıyorum, kaçmaya çalışmadan Cash'e çarpıyorum.

Kapıyı kapatıyor ve yüzüme kazınan kızgınlığı fark etmiş olmalı.

"İyi misin?" diye soruyor, koluma hafifçe dokunarak.

"Az önce bana bunu sormadın." Elini silkiyorum ama sıcaklığı tenimde kalıyor. "Kardeşlerin meselenin ciddiyetiyle senden daha fazla ilgileniyor ve bu sabah evlenmiş olarak uyananlar onlar değil," diye hatırlatıyorum ona. "Yumrukları yuvarlamakta yanlış bir şey yok ama burada bir evlilikten bahsediyoruz. Bunu ciddiye almanı istiyorum."

"Ev, sakın ol," diyor yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Her şeyi halledeceğiz, söz veriyorum. Annemin tavsiyesine uyalım ve biraz dinlenelim. Eminim yarın her şey daha az ürkütücü görünecektir."

Burnumdan uzun bir nefes alıyorum ve nefesimi vermeden önce beşe kadar sayıyorum. İhtiyacımız olan son şey Johanna'nın yukarı gelip bizi kontrol etmesi ve yeni evli çiftler olarak ilk günümüzde neden kavga ettiğimizi merak etmesi.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak, "Bu konuşmayı ertelemek onu ortadan kaldırmayacak," diye mırıldanıyorum.

"İçini dökmek istediğin bir şey mi var?" Cash sorar.

"Evet, aslında birkaç şey var," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Öncelikle, satın alma işlemi bana oteldeyken söylemeliydin. Biliyor olsam bile bunu önceden konuşmalıydık. Sen ve kardeşlerinin bu öğleden sonra beni gafil avlamanız küçük düşürücüydü."

Mantıklı bir bakış açısıyla, Cash'in kasıtlı olarak bilgi saklamadığını anlıyorum. İş anlaşmasını bildiğimi varsaydı, ancak bu benim rahatsızlığımı ifade etmeme engel değil.

"Ve beni bu duruma sokman hiç adil değildi - aile fotoğrafları ve geceyi burada geçirmek." Elimle odanın etrafını işaret ediyorum. "Ailene yakın olduğunu anlıyorum ama gerçeği bilmeyi hak ediyorlar. Onlardan sır saklamak fikri hoşuma gitmiyor."

Gerçek ortaya çıktığında ailesinin ve Presley'nin nefret edeceği kişi o değil. Ayrıca, işler kötüye giderse kardeşleri onu kovacak değil ya. Kaybedecek daha çok şeyim var.

"Hepsi bu mu?" diye karşılık verir. "Kendini tutma. Dürüstlikle başa çıkabilirim."

"Bu tartışılır," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Sanki bu ciddi bir durum değilmiş gibi davranıyorsun."

"En azından benim espri anlayışım var," diyor. "Sen ikimiz için de yeterince ciddisin."

"Aman Tanrım, kesinlikle çekilmez birisin," diyorum yüksek sesle, ellerimi hayal kırıklığıyla havaya kaldırarak.

Cash'in gözleri tepkime yumuşadı. "Özür dilerim, Ev. Kasıtlı olarak işleri daha karmaşık hale getirmeye çalışmıyorum." Ses tonu özür dileyici.

Nasıl yüzleşeceğinden emin olmadığı zor durumların üstesinden gelmek için her zaman mizahı kullanmıştır. Bu benim tercih ettiğim bir yaklaşım olmasa da, anlayışlı ve destekleyici olmanın öneminin farkındayım. İyi ya da kötü, bu işte birlikteyiz.

"İkimiz de elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz." Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Kardeşinizin en yakın arkadaşıyla yanlışlıkla evlenmiş olarak uyanmanın nasıl atlatılacağına dair bir el kitabı yok."

Cash'in gözleri eğlenceyle parlıyor. "Komik bir tarafı var."

"İçimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyorsun," diye takılıyorum ve o da bana geniş bir gülümseme veriyor. "Dinle, şu anda en acil konu

bavullarımız yok. Neyle uyuyacağım ben?"

Burada sadece birkaç saat kalacağımız için valizlerimizi uçakta bıraktık.

"Benim tişörtlerimden birini giyebilirsin," diyor Cash, köşedeki şifonyere giderek. Gri bir tişört çıkarıyor ve bana doğru fırlatıyor.

Yakalarken ona "Bunu giyemem," diyorum.

Daha yakından incelediğimde, bunun lisede bana ödünç verdiği Linkin Park tişörtü olduğunu görüyorum. O ve Theo, biz on birinci sınıftayken gruba kafayı takmışlardı. Turne sırasında Maine'e geldiklerinde Cash ve Theo bilet aldılar, ben de peşlerine takıldım. İkiz sahibi olmanın birçok avantajından biri de arkadaş edinmektir. Yanımızda duran biri gömleğime içki döktü ve Cash günü kurtararak hatıra olarak aldığı grup tişörtünü giymeme izin verdi.

Aspen Grove'a geç döndük ve Johanna onların evinde kalmamız için ısrar etti. Theo ve ben Cash'in odasında yerde uyuduk. En son ne zaman o geceki kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum.

"Ya öyle yaparsın ya da iç çamaşırınla uyursun. İkisi de benim için fark etmez." Cash sırtıyor.

Soğukkanlılığımı korumak için derin nefesler alıyorum. O sadece ortamı yumuşatıyor ve bu çabasını takdir etmeliyim. Benden daha huysuz olsaydı çok daha kötü olurdu.

"Banyonun nerede olduğunu hatırlıyor musun?" Bağlantı kapısına doğru başını sallıyor.

"Evet."

Tişörtü göğsüme bastırarak banyoya doğru çılgınca bir koşu yapıyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum. Yalnız kaldığımda grup tişörtünü tezgâhın üzerine koyup aynaya bakıyorum. Yansımam cilalı, derli toplu bir iş kadını portresi çiziyor ama içim karmakarışık.

"Tanrım, bu tam bir felaket," diye mırıldanıyorum gözyaşlarımı tutmaya çalışırken.

Vegas'a yaptığım rutin bir iş seyahatinin spontane bir evlilikle sonuçlanmasına ve aile şirketlerimiz arasında yapılan ve hakkında hiçbir şey bilmediğim bir anlaşma yüzünden öngörülebilir bir gelecekte bu işin içinden çıkamayacağım bir gerçeğe yüzleşmeme nasıl izin verebilirdim?

"Ne yapacağım ben?" Yansıyıp soruyorum.

Sessizlik sağır edici. August'u aramayı düşünüyorum ama Londra'da gecenin bir yarısı. Ayrıca, yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yok. Kimi kandırıyorum ki? Sorumsuz davranışım için beni takdir ederdi.

Bunu söylemekten nefret ediyorum ama belki de Cash haklıdır. Yarın yeni bir gün; umarım sabah olduğunda her şey bu kadar kasvetli görünmez.

Ayaklarımın tabanı zonkluyor ve topuklularımı çıkarırken sabit durmak için tezgâhı kavıyorum, ayaklarım serin fayansa değdiğinde rahatlayarak iç çekiyorum. Bunlar en sevdiğim topuklu ayakkabılar ama saatlerce ayakta dururken pek kullanışlı değiller.

Üst çekmeceyi kontrol ettiğimde birkaç diş fırçasının hâlâ ambalajında olduğunu görüyorum. Görünüşe göre Johanna son on dört yılda evde pek bir değişiklik yapmamış.

Dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkadıktan sonra Cash'in tişörtünü giyiyorum. Yıllardır çekmecedeki durmasına rağmen kolonyasının hafif kokusunu taşıyor - narenciye, misk ve sandal ağacı. Tişört kalçalarımın ortasına kadar geliyor ve bir çift eşofman istemediğim için kendime lanet ediyorum.

Bir an için banyoda yerde uyumayı düşündüm ama hemen vazgeçtim. Dakikalar önce Cash'i çocukça davrandığı için azarlıyordum, şimdi ise saklanıyorum, ki bu da aynı derecede kötü.

Tişörtün alt kısmını sıkıca çekiştirdikten sonra kapıyı hafifçe aralıyorum ve kafamı yatak odasına uzatıyorum. Cash yatakta oturmuş, sırtını yatak başlığına dayamış, yorgani beline kadar çekmiş, telefonunda bir şeyler okuyor. Hazırlanmak için koridorun sonundaki banyoyu kullanmış olmalı.

Çıplak göğsü sergileniyor ve ben de yontulmuş karnına bir göz atıyorum. O meşgulken bakışlarım belirgin hatlarını inceliyor.

Neyse ki, beni ona bakarken yakalamadan önce aklım başıma geldi... yine. Onunla ilgili kötü bir alışkanlığım var, ama bu benim suçum değil, o çok seksi.

Omurgamı dikleştiriyorum ve odayı geçiyorum. Başını kaldırdığında yatağın yarısına gelmiştim, bakışları utanmazca çıplak bacaklarımda geziniyordu.

"Dik dik bakıyorsun," diye çıkışıyorum, ikiyüzlü davrandığımı umursamadan. Onu süzdüğümü görmedi ya, o yüzden bunun bir önemi yok.

"O gömleği aldığım geceyi hatırlıyorum," diyor ve tembel bir sırıtışla beni işaret ediyor.

O geceyi benimle aynı sevgiyle hatırladığını bildiğim için içimden bir sıcaklık akarken midem bulanıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Tişörtlerden bahsetmişken, seninki nerede?" Çıplak göğsünü işaret ediyorum.

"Çıplak uyurum," diye beni azarlıyor, çenemin düştüğünü fark edince gözleri parlıyor. "Merak etme, sadece belden yukarısı. Ayrıca, banyodan çıktığında beni süzdüğüne bakılırsa, senin için sorun olacağını sanmıyorum."

Yanaklarıma bir kızarıklık yayılıyor. "Elbette, uzaktan bakınca kolay görünüyorsun ama ağzını açtığın anda her şey bitiyor," diye alay ediyorum.

"Yine de benimle evlendin," diyor bakışları tekrar bacaklarıma kayarken.

"Neden bu kadar sinir bozucu olmak zorundasın?" Ağzını açtığında elimi kaldırıyorum. "Buna cevap verme; retorik bir soruydu."

Yatağa, onun yanına yavaşça tırmanıyorum. Ne yazık ki, aramızda bir bariyer oluşturmak için yeterli yastık ya da alan yok, bu yüzden mümkün olduğunca kenara kayıyorum.

Yatağımın yan tarafındaki lambayı kapatamadan telefonum çalıyor ve ekranda birkaç mesaj beliriyor.

Dün babanla bir toplantım vardı.

Birkaç hafta içinde Londra'da olacağım ve seni yemeğe çıkarmak istiyorum.

Seni özledim bebeğim.

İki yıl sonra bile beni rahat bırakmıyor. Beni aldattı ama onu affetmem gerektiğini düşünüyor. Genellikle içkiyi fazla kaçırdığında bana ulaşip onu geri almam için yalvarıyor, diğer zamanlarda ise nişanı attığım için kindar ve öfkeli oluyor. Nişanımız bozulduktan sonra bana ilk mesaj attığında numarasını engelledim ama ertesi hafta bana yeni bir numaradan mesaj attı.

Townstead International ile iş yapıyor olması ve babamın birlikte olmamız gerektiğini düşünmesi de yardımcı olmuyor.

Cash ve benim bu işe bulaşmamamız için bir sebep daha. Artık iş ve eğlenceyi karıştırmıyorum.

"Bu saatte sana kim mesaj atıyor?" Cash eğilip telefonumun ekranını görmeye çalışıyor.

"Hiç kimse," diye cevap veriyorum çok hızlı bir şekilde, ekranı ondan uzaklaştırarak.

"Uh-huh." Ses tonu şüpheliydi. "Her kimse ona kocanla yatakta olduğunu söylediğinden emin ol. Bu onu susturacaktır."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Erkek olduğunu nereden biliyorsun?"

"Sadece eski sevgilin, sevgilin ya da daha önce birlikte olduğun biri hafta sonu bu saatte sana mesaj atar."

Doğru söylüyor, ama bunu itiraf etmeyeceğim.

"İyi geceler, Stafford," diyerek sözünü geçiştiriyorum. "Yatağın kendi tarafında kalsan iyi edersin," diye uyarıyorum onu lambayı kapatırken.

"Dün gece yatağın belirlenmiş taraflarıyla ilgilenmedin," diye alay ediyor şakacı bir tonda.

Yastığımı kabartıyorum ve yüzümü ona dönerek yastığıma yerleşiyorum. "O tekilaydı, ben değil."

"Oh, şimdi de suçlama oyunu mu oynuyoruz?" Kulaktan kulağa sırtıyor. "Bu durumda, ben de elimden geleni yapacağım."

ama bu yatağın beni yatağın ortasına itmek gibi bir alışkanlığı var."

"İnanılmazsın," diye alay ediyorum.

"Elimden geleni yapıyorum." Arkasını dönüp bana bakmadan önce göz kırpmıyor.

Neden son sözü onun söylemesi beni rahatsız ediyor? Ona ne kadar hakaret edersem edeyim, hiç etkilenmiyor.

Başucu lambasını kapatıp odayı karanlığa gömdüğünde yüzümü ona dönüyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Karanlığı pek sevmem. Birkaç saniye geçiyor ve Cash rahatlamak için yer değiştiriyor.

Sırtı bana geliyor ama uzaklaşmıyor. Bir şey söylemekten kaçınıyorum, bunun sadece onu cesaretlendireceğine karar veriyorum. Bunun yerine, kontrollü nefeslerime odaklanarak hareketsiz kalıyorum.

Uykunun beni almasını beklerken, aklım bu öğleden sonraki beklenmedik öpücüğümüze kayıyor.

Fotoğrafçı Cash'e beni öpmesini söylediğinde itiraz etmeliydim ama bir yanım onun dudaklarını dudaklarımda hissetmek için yanıp tutuşuyordu - kilisede paylaştığımız kısa an daha fazlasını arzulamama neden olmuştu. Bakışlarını karşıladığımda, nefesinin nazik fısıltısını tenimde hissettim. Ağızlarımız buluştuğunda, hiç bitmesini istemediğim bir sevgi ateşi alevlendi. Onu yakınımda tutma arzusu tüm mantıklı sebeplerden ağır basıyordu.

Kalçalarımı birbirine bastırıyorum, istenmeyen düşünceleri zihnimden kovmaya kararlıyım. Ama rüyalarımın giren adam yanımda yatarken bu çok zor. Uykuya dalamayınca aklım Vegas'taki gecemize gidiyor.

Cash masaya yüz dolarlık bir banknot atıyor ve elimi tutuyor.

"Nereye gidiyoruz?" Piyano barın içinden geçip beni de peşinden sürüklerken soruyorum.

"Az önce benimle evlenmeyi kabul ettin. Seni resmen Everly Stafford yapmak için bir saniye daha beklememe imkan yok."

Kulübün kapısını açar ve sokağa doğru ilerler.

"Stafford, bekle," diye kolundan tutup kaldırımın ortasında durmaya zorluyorum. "Bir saniye daha beklemek istemiyorum da ne demek? Daha demin bana sordun."

Cash'in ifadesi yumuşuyor, dudaklarında bir gülümseme oluşuyor. Eliyle yanağımı kavlıyor ve parmak uçlarıyla çenemde izler bırakıyor. "Seni onuncu sınıftan beri istiyorum, Ev. Sana benim diyebilme şansının parmaklarımın arasından kayıp gitmesine asla izin vermeyeceğim."

Ağzım açık kalıyor ve gözlerim onun açıklamasıyla açılıyor.

"Şaka yapıyorsun."

Başını sallıyor. "Onuncu sınıftaki İngilizce dersimize saçların dalga dalga sırtından aşağı dökülerek ve en sevdiğin Doc Martens'lerini giyerek girdiğinden beri sana aşığım. Bana o kendine özgü gülümsemelerinden birini verdin ve ben de gidici oldum."

Başımı eğiyorum ve alt dudağımı dişliyorum. "Neden bana söylemedin?"

"Theo beni bakarken yakaladı ve dersten sonra benimle yüzleşti. Arkadaşı olarak kalmak istiyorsam senin yasak bölge olduğunu açıkça söyledi ve ikinizi de kaybetme riskini göze alamazdım."

"Ne değişti?"

"Artık sensiz bir hayat yaşamanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

Ona göz kırpıyorum, konuşamıyorum. Bu delilik. Cash'ten beni otelime geri götürmesini istemeliyim, ama içimde yıllardır uykuda olan umutsuz romantik yeniden ortaya çıktı ve eskiden hayalini kurduğu sonsuza dek mutlu olma şansını kaçırmayı reddediyor. Ne kadar geçici olursa olsun.

Cash yatakta yer değiştirdiğinde anılarımdan sıyrıldım. Umutsuz romantizmin kazandığını ve şu anda kocamla yatakta olduğumu hatırlatan bir hatırlatma.

Hala evlendiğimize inanamıyorum.

Liseden beri bana karşı bir şeyler hissettiğini itiraf etmesinde sarhoş edici bir şey var ve dün gece kollarına sarılmanın sıcaklığını hatırlayarak kalbim hızla çarpıyor. Ona tekrar yakın olmak için yatağın onun tarafına geçme isteğine direnmek çok daha zor oluyor.

Uzun bir gece olacak.

8

NAKİT

EVERLY göğsüme sarılmış halde uyandım. Başı omzumun kıvrımına gömülmüş, bacağı kalçamın üzerinde ve kolu belime sıkıca sarılmış. Uykudayken yüz hatları daha yumuşak görünüyor, gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar hafifliyor ve yerini huzurlu bir ifadeye bırakıyor. Kollarımın güvenliğinde rahatlarken dünyanın yükü omuzlarından kalkmıştır.

Altında kayarken, sertleşmiş sikim karnına baskı yapıyor, boxer'ımı zorluyor.

Sikeyim.

Onu uyandırmamak için dikkatlice manevra yaparak altından çekiliyorum. İsteyeceğim son şey paniklemesi ve alanını işgal ettiğim için beni suçlamasıydı. Gerçi teknik olarak yatağın benim tarafımdaydı.

Son iki sabah, normalden çok daha erken uyandım. Ben bir gece kuşuyum ve her fırsatta uyurum. Harrison Stafford Holding'i ilk devraldığında Dylan ve benimle sabah erken saatlerde toplantılar yapıyordu. Ancak ilk ay yarım düzine toplantıyı kaçırınca, benimle sabah 10:00'dan önce toplantı planlamayı bıraktı.

Kardeşlerime yakın olsam da, çoğu zaman kendimi dışarıdan biri gibi hissedirim. Harrison küçük yaşlardan itibaren Stafford Holding'in başına geçmeye hazırды.

Üniversiteden işletme bölümünden mezun oldu.

mezun oldu ve MBA'ini tamamladı. Bir yıl boyunca profesyonel hokey oynayarak isyankârlık yapmasını saymazsak, mükemmel bir evlat.

Dylan bir finans dehasıdır ve sınıfının en iyisi olarak mezun olmuştur. Uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşı Lola henüz altı haftalıkken onu ve Lola'yı terk edince, Marlow hayatına girene kadar bekâr bir baba olmuştur.

Ve bir de Presley var. Ailemin gözünde yanlış yapmayan, uzun zamandır beklenen kızları. Liseden sonra, Stafford'un mirasıyla değil, kendi başarılarıyla tanınmaya kararlı bir şekilde kendi başına yola çıktı. Şimdi Sinclair Group'ta pazarlama elemanı olarak başarılı bir şekilde çalışıyor.

Kardeşlerimin aksine benim hiçbir zaman hırslı hedeflerim ya da somut bir başarı elde etme dürtüm olmadı. Benim daha basit hedeflerim var. İnsanları güldürmek, aileme ve arkadaşlarıma değer vermek ve hayatı dolu dolu yaşamak beni mutlu ediyor. Çoğu insan bu nitelikleri tembellik, motivasyon eksikliği ve verimsizlikle karıştırır. Geçirdiğim kaza bana her günü geldiği gibi kucaklamayı ve yarının ne getireceği konusunda endişelenmemeyi öğretti.

Zihnim tamamen uyanık, bu yüzden koşuya çıkmaya karar verdim.

Telefonumu kontrol ediyorum ve Theo'dan birden fazla mesaj geldiğini görüyorum.

Theo: How was your Friday night in Vegas?

Theo: Say hi to your family for me.

Uyuyan Everly'ye baktığımda suçluluk duygusu içimi kemiriyor.

Kız kardeşiyle evlendiğimi öğrendiğinde Theo'nun ne yapacağını tahmin edebiliyorum. Kız kardeşinin yasak bölge olduğunu ve on dört yıl önce olmuş olmasını umursamayacağını açıkça söyledi. Everly ve ben nasıl ilerlemek istediğimize karar verene kadar ona mesaj atmamaya karar veriyorum.

Pilota bir mesaj göndererek mürettebattan birinin uçakta bıraktığımız bavulları ailemin evine teslim etmesini rica ediyorum. En son Coastal Haven Inn'de kalmışlardı.

Gece yerel bir pansiyonda kalacaklar, yani iyi dinlenmiş olmalılar.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde, son ziyaretimde burada bıraktığım bir çift koşu şortu ve ayakkabılarımı giyiyorum. Annem Aspen Grove'a geldiğimizde çocuklarının kendi evinde kalmasını tercih ettiği için kıyafetlerimi burada tutma alışkanlığım var.

Yazın ortasında olduğumuzdan -ve güneş doğduğunda kavurucu olacağından- tişört giyme zahmetine katlanmıyorum ve usulca kapıya doğru yürüyorum. Yatak odasından çıkıp merdivenlerden gizlice inmeden önce Everly'ye bir kez daha bakıyorum ve yatağımda nasıl görüldüğüne bayılıyorum.

Verandaya çıktığımda beni kuş cıvıltıları ve ufukta beliren güneşin altın rengi ışıkları karşılıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve temiz havanın tadını çıkararak derin bir nefes alıyorum.

Kazadan sonra bir ayımı hastanede, iki ayımı da evde geçirdim ve sonunda doktordan egzersiz yapmam için yeşil ışık aldığımda koşmaya başladım. Bu bana dışarı çıkma ve bastırdığım tüm enerjiyi boşaltma şansı verdi. Bu benim yaşam tarzım haline geldi - kafamı boşaltmanın ve formda kalmanın bir yolu. Londra'daki dairemde spor salonu olsa bile mümkün olduğunca açık havada egzersiz yapmayı tercih ediyorum.

Bugün, onca gün arasında, dışarı çıkıp zihnimi sakinleştirme fırsatı bulduğum için mutluyum.

Sekiz millik yorucu bir koşunun ardından ailemin evine döndüğümde bavullarımızı verandada buldum. Ben yokken ekipten biri onları bırakmış olmalı. Artık Everly'nin tüm eşyaları olacak, böylece biz ayrılmadan önce hazırlanabilecek.

Her zamanki rotamdan spontane bir şekilde saparak planladığımdan daha uzun süre kaldım.

Merak beni eski Miller Evi'ne götürdü. Aradan geçen bunca zamana rağmen burası terk edilmiş bir halde duruyor, ancak bakımsız ön bahçedeki 'satılık' tabelası dikkatimi çekti.

Ailemin evine girdiğimde hala sessizdi, bu yüzden duş almak için doğruca yatak odama gidiyorum. Bavulları kapının yanına koyduktan sonra yatağın boş olduğunu fark ediyorum. Banyo kapısı aralık ve lavabonun çalıştığını duyabiliyorum.

Odayı geçip içeriye bir göz attığımda Everly'nin makyaj masasının başında durmuş yüzünü yıkadığını görüyorum. Hâlâ benim tişörtümü giymiş, altın sarısı, dolgun bacakları tam teşhir halinde. Yüzüne su sıçratmak için öne eğildiğinde, tişört yukarı kalkıyor ve bana kışını tam olarak saran dantelli beyaz külotunu gösteriyor.

Lanet olsun, o lanet olası bir hayal.

Tezgâhın üzerinde duran telefonu alıyor ve hoparlörü açmadan önce ekrana baktığında irkiliyor.

"Merhaba baba." Bir el havlusu alıp yüzünü kuruluyor.

"Neredesin sen?" Richard havlıyor. "Bu sabah Cuma çünkü son görüşmenizden sonra beni arayın."

Everly yavaşça nefes verirken gözlerini kapatıyor. "Stafford Holdings'in Townstead International'ı satın alacağını bana neden söylemedin?" diye soruyor, onun sorusunu duymazdan gelerek. "August ve Liam'a söyledin mi?"

Sesinin titremesini özlemiyorum. Duygularını gizlemek için güçlü bir cephe oluşturuyor, ancak son yirmi dört saat içinde, duvarlarını yeniden sağlamlaştırmadan önce kayıtsızlık cephesinin çatladığı birkaç örneğe tanık oldum. Keşke kendini benden gizlemek zorunda hissetmeseydi. Herkes sırlarını paylaşabileceği bir insanı hak eder.

Yıllar boyunca onunla doğrudan temas halinde kalmak için daha fazla çaba sarf etmediğim için suçluluk duyuyorum. Babası ailesini terk ettikten sonra içine kapandı ve üniversiteye gittikten sonra temiz bir sayfa açmak istediğini düşündüm. Bu varsayımı yapmamalıydım.

"Bunu sana kim söyledi?" Richard talep ediyor.

Everly el havlusunu katlar ve askıya asar. "Cuma günü Cash Stafford'a rastladım. Bir yönetim kurulu toplantısı için Vegas'taydı ve anlaşılmayı bildiğimi sanıyordu."

Richard sesini yükselterek, "Bu kabul edilemez," dedi. "Harrison yönetim kuruluyla görüşeceğini söyledi. Teklifi sunması için Cash'i gönderdiklerine göre bu anlaşmayı ciddiye almıyorlar. Şirketim bundan daha fazla saygıyı hak ediyor."

Richard'ın ne düşündüğü umurumda değil ama haklı olmasından nefret ediyorum. Yönetim kurulu Harrison'ın yerine gitmemden memnun olmadı ve Dylan'ın toplantıya katılması için ısrar ettiler. Bu işi tek başıma halledebileceğime güvenmemeleri aşağılayıcıydı.

Harrison sektörde bir güç merkezi, Dylan ise akıllı başında bir dahi olarak görülürken, ben parti yapmayı seven sorumsuz kardeş oluyorum. İnsanların beni nasıl gördüğünü değiştiremem, bu yüzden uzun zaman önce umursamayı bıraktım. Ancak bu gibi anlar, çoğu kişi tarafından nasıl algılandığımı hatırlatıyor ve içime sızan olumsuz düşünceleri durduramıyorum.

"Kocama bu şekilde hakaret etme," diye çıkışıyor Everly, kelimeler ağzından çıkar çıkmaz elini ağzına götürüyor.

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. Evlenmek istemeyen birine göre, beni savunmak için çok hızlı davranıyor. Bana kocam demesinin bir dil sürçmesi olması önemli değil - yine de söyledi.

"Kocan mı?" Richard havlıyor. "Son baktığımda kimseyle çıkmıyordun. Ne yaptın, Everly?" Ses tonu küçümseyici.

Everly alt dudağını ısırırken yumuşak bir sesle, "Seninle konuşmadan önce Cash'le her şeyi çözmüş olmayı umuyordum," diyor.

"Çıkar ağzındaki baklayı," diye bağılıyor Richard telefonda ve Everly'nin geri çekilmesine neden oluyor.

"Cash ve ben Cuma gecesi evlendik sayılır." Yüzünü buruşturuyor, onun tepkisine hazırlanıyor.

"Ne demek istiyorsun, evlendiniz mi?" Richard tıslıyor.

"Bu... bu bir kazaydı," diye kekeliyor. "Çok fazla tekila içmiştim ve bu da muhakeme yeteneğimi etkiledi. Her şey birbirini izledi ve kendimizi Strip'teki bir düğün şapelinde bulduk." Dudağını biraz daha çiğnerse kan akacak. "Bunu düzelteceğim baba, söz veriyorum. En kısa zamanda evliliğimizi iptal ettireceğiz-"

Richard ona açıklamasını bitirme fırsatı vermeden, "Seni aptal kız," der. Everly onun ağır hakareti karşısında irkilir. "Ne yaptığının farkında mısın? Beceriksizliğin yüzünden Stafford Holdings'in şirketimi satın alma şansını sabote edebilirsin."

Dudaklarımdan bir hırıltı kaçıyor. Richard burada olsaydı, ona ağzının payını verirdim. Everly'ye böyle saygısızlık etmeye hakkı yok. Düne kadar anlaşmadan haberi yoktu, yani suçlanması gereken o değil.

Anlaşmadan haberim vardı ve kardeşlerim çok daha anlayışlıydı. Harrison yaptıklarımı onaylamıyor olabilir ama asla işini ailesine tercih etmez. Şu anda onu arayıp Everly ve benim bu maskaralığı sürdürmek istemediğimizi söylesem, çok sevinmezdi ama kabul ederdi. Sorumsuz bir aptal olduğum zamanlarda bile hep yanımda oldu.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor Everly umutsuzca.

"Hiçbir koşulda bu evliliği iptal ettirmeyeceksin. Anladın mı?" Richard tartışmaya yer bırakmayacak şekilde ifade eder. "Yatağını yaptın-şimdi eylemlerinin sonuçlarıyla yüzleşme zamanı."

Ellerimi iki yanımda kenetleyerek kendimi müdahale etmemeye zorluyorum. Richard'ın ona karşı saygısızlığına rağmen, Everly'nin benim müdahalemi hoş karşılayacağını sanmıyorum. Richard'ın öncelikli kaygısı kızı olmalı. Oysa tek düşündüğü kendisi ve geçici bir iş anlaşması. O bencil bir piç ve keşke ona biraz akıl verebilseydim.

"Tamam," diyor Everly uysal bir sesle.

Bu, geçen günü birlikte geçirdiğim seksi, kendine güvenen kadın değil. Ŗu anda, babasının sevgisini umutsuzca arzulayan bir kız çocuğu, ama onu hiçbir yerde bulamıyorum.

"Bu işi yürütmek için ne yapman gerektiği umurumda değil, ama iyi bir eş olacaksın ve anlaşma sonuçlanana kadar evli kalacaksın," diye emrediyor. "Eğer bunu benim için berbat edersen kariyerine veda edebilirsin. Sektörde başka kimsenin seni işe almayacağından emin olacağım." Richard'ın sert tonu, kızıyla konuşmaktan çok bir iş rakibini tehdit ediyormuş gibi geliyor.

Everly omuzları çökmüş bir şekilde duruyor, gözyaşları yüzünden aşağı akarken tüm vücudu içe doğru büzülmüş gibi görünüyor.

Richard'dan nefret ediyorum.

Yemin ederim, o piç Everly'ye yaptıklarının bedelini ödeyecek. Bugün olmayabilir ama hak ettiğini bulacak ve ben de bulduğunda acı çekmesini izlemekten zevk alacağım.

9

EVERLY

"GİTMEK ZORUNDAYIM. Golf kulübüne giriyorum ve başlama saatime geç kalamam. Beni hayal kırıklığına uğratma Everly Rae," diyor babam sert bir sesle ve telefonu kapatarak beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor.

Burnumdan derin nefes alıp, nefes vermeden önce beşe kadar sayarken destek için banyo tezgahına tutunuyorum ve gözyaşlarımı uzak tutmak için savaşıyorum.

Büyürken bana ağlamanın bir zayıflık işareti olduğu öğretildi. Babamın bana bunu söylemesi çok ironik ama bu şekilde hissetmemin sebebi de o.

Güç ve başarıya her zaman ailesiyle ilişki kurmaktan daha fazla değer verdi. Ve onun için çalışmayı kabul ettiğimde, finansal güvenlik ve bağımsızlık arzumu onun olumsuz muamelesinden daha ağır bastı.

Kapının yanındaki bir hareketle arkamı döndüğümde Cash'i duvara yaslanmış, ellerini yumruk yapmış, normalde rahat olan yüzünde kaşlarını çatmış bir halde buluyorum.

"Ne zamandır orada duruyorsun?" Korkuyla sordum.

"Babana karşı duyduğum ezici küçümsemeyi onaylayacak kadar uzun." Banyoya doğru adım atıyor ve sanki sıradan bir sohbet eden iki arkadaşmışız gibi tezgahın üzerine zıplıyor. "Neden seninle bu şekilde konuşmasına izin veriyorsun? Sen daha iyisini hak ediyorsun."

"Karmaşık bir durum," diye belli belirsiz cevap veriyorum, konuyu kapatmasını umarak.

Dün verdiğim yanıtı kullanarak "Neden benim için karmaşıklığı ortadan kaldırıyorsun?" diye soruyor.

Anlayacağını düşünmediğim halde güvenlik ve istikrar ihtiyacımın babamın kötü muamelesinden daha ağır bastığını nasıl açıklayabilirim? Cash mükemmel bir aileye sahip olabilir ama benimki bundan çok uzak.

"Theo sana ne kadarını anlattı?" Kardeşimin onunla ne paylaştığını merak ederek soruyorum.

"Pek değil," diye yanıtlıyor Cash. "Ailenizden hiçbirisiyle görüşmediğini ve bir konuşmada onlar gündeme gelirse konuyu değiştirdiğini biliyorum."

Oturduğu yerin yanındaki makyaj masasına yaslanıyorum, babamla yaptığım konuşmadan dolayı duygusal olarak tükenmiş durumdayım.

Cash konuşmam için beni acele ettirmiyor, ben düşüncelerimi toparlarken sabırla bekliyor. Zihnim koştururken parmaklarımı kalçama vuruyorum.

"İstemiyorsanız bu konuda konuşmanız için üzerinizde baskı yok.

Hazır olduğunda burada olacağım," diyerek teselli ediyor.

"Hayır, bilmelisin. Sadece lütfen beni yargılama." I

içten içe ne kadar savunmasız görüldüğüm için utanıyorum.

"Asla," diye yemin ediyor bakışlarımı tutup yüz ifademi incelerken.

"Annem her zaman öngörülemez ruh hali değişimlerine sahipti. Bazı günler enerjikti, bazı günler ise yataktan zar zor kalkardı. Babamın ilgisiz olması da yardımcı olmuyordu. Zamanının çoğunu ofiste ve iş için seyahat ederek geçiriyor, ev hayatıyla uğraşmak istemiyordu."

Theo annemize yardım etmeyi denedi ama annem reddetti ve babama da gittiği için kızgındı. Mezun olduktan sonra New York'a taşındı ve ailemizle tüm ilişkisini kesti. Özellikle Cash üniversiteyi bırakıp şehirde ona katıldıktan sonra çok başarılı oldu.

Öte yandan, yalnızdım ve batı kıyısında üniversiteye gidiyordum. Ya batacaktım ya da yüzecektim.

Beklediğimden daha zor olsa da kendi başıma başarılı olabileceğimi kanıtladım.

"Senin ve Theo'nun bu kadar çok şeyle uğraştığınızı bilmiyordum," diye itiraf ediyor Cash. "Ailenizin sorunları olduğunu biliyordum ama bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim."

Kolunu belime dolayıp beni bacaklarının arasındaki boşluğa çektiğinde hazırlıksız yakalanıyorum.

"Kimse bilmiyordu. Annemle babamın bitmek üzere olan evliliği kimseyle konuşmak istediğimiz bir konu değildi. Babam kesinlikle bunun kasaba dedikodusuna dönüşmesini istemiyordu." Kokusunun, terinin ve ham erkekliğinin sarhoş edici karışımı olmalı ki başımı Cash'in çıplak omzuna yasladım. "Annem boşanma anlaşmasından aldığı parayı birkaç yıl içinde tüketti -tasarımcı kıyafetleri, pahalı mücevherler, şehirde spa günleri. Ben üniversiteden mezun olduğumda tüm parası gitmişti."

Cash eliyle kolumu okşuyor, içimdeki kargaşayı yatıştırıyor.

"Kısa bir süre sonra babam bana bir iş fırsatı sundu ve bunu kaçıramazdım. Kendime rahat bir yaşam sağlamaya ve annemin faturalarını ödemeye yetecek kadar - fazlasıyla - para ödüyordu. Gergin ilişkimize rağmen onu terk etmeyi kendime yediremedim. Ve bir kariyerimin olmasının kimseye muhtaç olmayacağımı garanti edeceğini düşündüm." Mizahtan yoksun bir kıkırdama çıkardım. "Şimdi tüm kontrol babamın elinde olduğu için bu ironik bir durum."

Kulağa ne kadar mantıksız gelirse gelsin, bir gün babamın nihayet değerimi göreceğine ve bana hak ettiğim şekilde davranacağına dair bu çarpık umuda tutunduğum kısmını atlıyorum. Bunun gerçekleşme ihtimali çok düşük, ancak başka türlü sahip olamayacağım bir hayat kurmamı mümkün kılan bir kariyerdan vazgeçmeye hazır değilim.

"Kahretsin, Ev, üzgünüm," diye mırıldanıyor Cash üzüntüyle, konuşurken dudakları kulağıma değiyor.

Onun tanıdık varlığı duygusal bariyerlerimi sağlam tutmamı zorlaştırıyor ve dikkatli olmazsam

tekrar yaralanabilir.

"Kimse tüm gerçeği bilmiyor." Rahatlatıcı kucağından çekiliyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Theo ve üvey kardeşlerimle bazı şeyleri paylaştım ama onları bu işe bulaştırmak istemiyorum. Bu benim taşımam gereken bir yük."

Theo, restoran endüstrisinde kendine bir isim yaptı. Birkaç restoranı var, birçok yemek programının sunuculuğunu yapıyor ve Londra'nın kalbindeki prestijli bir aşçılık okulunda ders veriyor. İhtiyacı olan son şey medyanın aile dramını öğrenmesi ve onu benim sorunlarıma dahil etmek tam da bunu yapacaktır. Anneme para verdiğimi öğrenirse beni hayal kırıklığına uğratar.

"O bu şekilde görmez. Sen onun hayatındaki en önemli şeysin."

"Eğer durum buysa, benimle evlendiğini öğrendiğinde başın büyük belaya girecek," diye alay ederek ortamı yumuşatıyorum. "Ona söylerken o koşu ayakkabılarını yanında tutmak isteyebilirsin." Ayaklarını işaret ediyorum.

"Vay be, bunun için teşekkürler." Cash ellerini saçlarında gezdirirken kıkırdar.

"Benim için zevk," diye takılıyorum.

Belki de bunu hafife almamalıyım. Theo'nun, olanları öğrendiğinde Cash'in yakasını bırakma ihtimali yok. Bu konuşmayı dört gözle beklemiyorum.

"Benimle Brew Haven'da kahvaltı yapar mısın?" Cash sorar, gözleri yalvarırcasına. "Dün gece söylediğin gibi, konuşacak çok şeyimiz var. Pilotla iki saat sonra havaalanında buluşacağız, yani bolca vaktimiz var."

"Burada yemezsek annen kızmaz mı?" Biz çocukken, hafta sonları büyük bir kahvaltı hazırlardı, Theo ve benim yatıya kalmayı sevmemizin bir nedeni de buydu.

"Hayır, bir şey olmaz," diye ısrar ediyor Cash, sonra duraksıyor, kendini sorguluyor. "Ama o hala yatakta, yani eğer

Yakında gidersek riske girmemize gerek kalmayacak. Sadece hızlı bir duş almam gerekiyor, sonra gidebiliriz."

Suyun çağlayanının altında çıplak durduğu fikri yüzümü ısıtıyor. Yakışıklı yüzü ve belirgin göğsü, vücudunun geri kalanının da aynı derecede etkileyici olduğuna inanmama neden oluyor.

Gözlerimi hızla kırıştırarak bu düşünceyi kovuyorum. "Kahve ve Fransız tostı alabilirim."

"İşte benim kızım," diye övüyor Cash, tezgâhtan inmeden önce alnımdan öpüyor.

Bana kızım demesi midemi bulandırıyor ama bu duyguyu bir kenara itiyorum, umutsuzca kalbimin etrafındaki duvarları güçlendirmeye çalışıyorum ve yine de bir şekilde bir tuğlayı daha yıkmayı başarıyor.

"Neden herkes bakıyor?" Kahvaltımızın gelmesini beklerken fısıldıyorum.

Çekilmiş kahve ve taze pişmiş hamur işlerinin aroması Brew Haven'ın havasını dolduruyor. Kahve dükkânı haftalık Pazar brunch'ına ev sahipliği yapmaktadır, bu nedenle mekân kafein ve doyurucu bir yemek için can atan müşterilerle dolup taşmaktadır.

Arka taraftaki bir masada oturuyoruz ama bu diğer müşterilerin bizi daha iyi görebilmek için boyunlarını bükmelerine engel olmuyor.

"Yapacak daha iyi bir şeyleri yok. Küçük bir kasabada bunun böyle olduğunu unuttun mu?" Bana sinsice sırıtıyor. "Geri dönmeyeli ne kadar oldu?"

"Üniversitedeki ilk yılımda Noel tatilindeydim," diye itiraf ediyorum tereddütle.

"O yıl ailem Noel için Paris'e gitmişti," diyor.

"Evet." Peçetemle oynarken bakışlarımı indiriyorum. "Annen Theo'ya beni davet etmesini söyledi ama ben reddettim çünkü annemin tatilde yalnız kalmasını istemiyordum. Evine gittiğimde Cabo'ya gitmek için eşyalarını topluyordu. Görünüşe göre internette bir muhasebeciyle tanışmış, o da özel bir tatil köyüne gitmeleri için para ödemiş."

"O gittikten sonra ne yaptın?"

"Kaliforniya'da okula geri döndüm."

Ona tüm arkadaşlarımın ailelerini ziyarete gittiğini söylemedim, bu yüzden Noel'i yurtta yalnız geçirdim. Ayrıca Theo ve ben ilk kez bir tatili ayrı geçiriyorduk, bu da durumu daha da zorlaştırıyordu. Ama onun Stafford'larla kutlama yaptığını bilmek bana huzur verdi.

"Annen şimdi nerede?" Cash soruyor.

"Şehir dışında," diyorum, cevabımı belirsiz tutarak.

Geçen hafta beni arayıp ruh eşini Bali'de bulduğunu ve onu ruhani bir inzivaya götüreceğini söyledi. O kişiyi bulduğunu iddia ettiği her sefer için bir dolarım olsaydı milyoner olurdum.

Annemin erkeklerle olan sağlıklı ilişkileri, gerçek aşka inanmayı bırakmamın nedenlerinden biridir. Birlikte olduğu her erkeğin kendisinin olduğunu iddia ederek ruh eşlerine olan inancımı zedeledi. Kişisel deneyimlerimle birlikte, aşkın ya yeşerdiği, ya solduğu ya da acı bir boşanmayla sona erdiği ve her iki tarafı da onarılamayacak kadar kırılmış bıraktığı sonucuna vardım.

İşte bu yüzden Cash ve ben ailem gibi olmadan önce mevcut ikilemimizi çözmeliyiz. Düşündükçe ürperiyorum.

Ona nasıl ilerlememiz gerektiğini düşündüğümü söylemek üzereydim ki sunucumuz Kelsey yemek siparişimizle geldi.

"Buyurun." Önüme dumanı tüten bir fincan kahve ile muz ve ekstra çırpılmış kremayla süslenmiş bir tabak Fransız tostı koyarken ağzım sulanıyor.

Cash'e çırpılmış yumurta, sosis, yavaş kavrulmuş domates, ıspanak ve taze soğanla dolu protein kahvaltı kâsesini uzatıyor. Fark ettiğim kadarıyla çok seçici.

ve daha sağlıklı seşimlere yöneliyor. Ispanak ve lahana iyidir, ama Fransız tostumdan ve krem şantimden asla ödün vermem.

"Teşekkürler, Kelsey. Bu inanılmaz görünüyor," diyor Cash, kızarmış ekşi mayalı tostu masaya koyarken.

Ona çapkın bir gülümseme atıp utanmadan onu szdğnde birden iştahım kaçıyor.

"Evet, şok teşekkür ederim. Kocam ve ben yemek işin sabırsızlanıyoruz" diyorum ve şatalıma uzanıyorum.

Kelsey yüzüğümü fark edince gülümsüyor. "Oh, tabii ki. Sizi yalnız bırakayım," diyor ve aceleyle dükkânın önüne doğru ilerliyor.

Tatmin olmuş bir şekilde yemeğimi kestim. "Bu Fransız tostu hatırladığımdan daha güzel görünüyor."

Cash'e baktığımda yemeğine dokunmamıştı. Onun yerine, sanki fazladan bir kafam varmış gibi bana bakıyor.

"Siparişinizde bir sorun mu var?" Büyük bir ısırık alıp ştır kenarların ve yumuşak merkezin tadını çıkarırken söylüyorum.

"Hayır," diyor kendini beğenmiş bir şekilde. "Sadece dışarı ıktığımızda bize servis yapan her kadını kıskanıp kıskanmayacağını merak ediyordum. Eğer durum buysa, paket servisle idare etmeyi düşünmeliyiz." Bana arsız bir sırtış fırlatıyor.

"Söylediklerimin nesi yanlış?" Ses tonum savunmacı, soruyorum. "Tam burada olmama rağmen resmen ağzının suyu akıyordu. Senin de flört etmene yardımcı olmuyor." Sahte bir hayal kırıklığıyla başımı sallıyorum.

"Güven bana, flört ettiğimi anlayacaksın," diyor göz kırparak.

Glmsememi fincanın arkasına saklayarak kahvemi yudumluyorum. Dostça şakalaşmamızın beni etkilemeye başladığını itiraf etmeye hazır değilim.

"Erkek bir garsonumuz olsaydı ve ben de elimi koluna koyup ona ne kadar büyük ve güçlü olduğunu söyleyerek kibarlık yapsaydım hoşuna gider miydi?" Kabinin diğer ucuna uzanıp elimi üst koluna koyuyorum, onu iğnelemekten kendimi alamıyorum.

"Ona karımdan uzak durmasını söyledim," diye şakacı bir şekilde homurdanıyor. "Bana kocan dediğinde yaptığın gibi."

Sol elimi kaldırıp parmağımdaki kocaman yüzüğü göstererek, "Çok bilmişsin," diye takılıyorum. "Bu şeyle uyandığımdan beri bana durmadan hatırlatıyorsun, ben de neden bunu kendi avantajıma kullanmayayım diye düşündüm." Ağzıma bir parça muz atıyorum.

Masaya doğru eğiliyor, sesi sadece benim duyabileceğim kadar alçak. "Ev, bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver," diyor ciddiyetle. "Çok şaka yapıyor olabilirim ama ne karar verirsen ver destekleyeceğimi söylerken ciddiyim. Eğer o yüzüğü hemen çıkarmak istiyorsan, söyle, ben de fesih evraklarını hazırlaması için avukatımı arayayım. Londra'ya indiğimizde kısa süren evliliğimiz uzak bir anıdan başka bir şey olmayacak."

Duraklıyor, söylediklerini anlamam için bana bir şans veriyor. "Ama eğer istediğin buysa," diyor, bulaşıcı, neşeli enerjisi yeniden tam güçle ortaya çıkıyor, "birlikte geri uçacağımız için bana birkaç saat daha tahammül etmen gerekecek."

"Peki ya babam?" En büyük endişemi dile getiriyorum. "Beni kovacağını söylediğinde ciddiydi. Peki ya Harrison ve Dylan? Eğer ilişkimizi kesersek anlaşma bozulabilir," diye hatırlatıyorum ona.

"Richard umurumda bile değil," diye homurdanıyor. "Senin mutluluğun her şeyden önce gelir ve eğer yönetim kurulunun hoşuna gidecekse Stafford Holdings'in Operasyon Direktörlüğü'nden memnuniyetle istifa ederim. Hatta bir süre jetle yaşayabilirim. İşte bu bir macera olurdu." Koltuğunda arkasına yaslanmadan önce elimi sıktı.

O bir yudum su içerken ben şaşkın bir sessizlikle ona bakıyorum. Her şeyi çok basit gösterme gibi bir yeteneği var. İşler ne kadar kötüye giderse gitsin, yüzünde her zaman bir gülümseme var ve umut ışığı buluyor. Bu benim kasvetli bakış açımla keskin bir tezat oluşturuyor.

Kısa bir süre için onunla evli kalmak çok mu kötü olurdu? Satın alma işlemi devam ediyor ve tamamlanmış olmalı.

birkaç ay içinde, büyük ihtimalle daha erken. Tostumdan bir ısırık daha alıp artıları ve eksileri değerlendiriyorum.

Artılar: Cash Stafford göze hoş geliyor. Onunla yatmak gibi bir planımın olmaması, onu uzaktan takdir edemeyeceğim anlamına gelmiyor. O etrafımdayken asla sıkıcı bir an olmayacak ve ben de işimi kaybetmeyeceğim.

Eksiler - Ailesinin arka bahçesindeki o lanet öpücük hala aklımın bir köşesinde duruyor. Eğer onun sıcaklığına uzun süre maruz kalırsam, ne yapacağımı bilemem... ama bu gerçekten bir eksi mi?

"Bakıyorsun," diye alay ediyor

Cash. "Düşünüyorum."

"Görünüşe göre biraz fazla sert." Çatık kaşlarıma doğru başını sallıyor. "Evli kalmalıyız," diye açıklıyorum.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Çatalı ağzına doğru giderken duraksıyor. "Evet. Mantıken en mantıklısı bu. "Evet.

İkimizin de işimizi kaybetmesi için bir sebep yok. Hayatımıza normal şekilde devam edebiliriz ve hiçbir şeyin değişmesine gerek yok," diyorum kendimden emin bir şekilde.

Kahvaltımdan bir parça daha keserken zihinsel olarak kendi sırtımı sıvazlıyorum.

"Yani... benim yanıma taşınyorsun," diyor Cash, ifademi tamamen göz ardı ederek.

Çatalım elimden kayıyor ve masaya çarparak kafenin dikkatini çekiyor. "Ne dedin sen? Sanırım seni yanlış duydum. Birlikte yaşamayı önermiş olamazsın."

Üniversiteden mezun olduğumdan beri yalnız yaşıyorum. Birinin yanına taşınmaya en çok yaklaştığım zaman Landon ile çift olduğumuz zamandı. Benim evimde sık sık yatıya kalıyordu ama birlikte yaşamak için düğünden sonrasını beklemek istiyordu, ki geriye dönüp baktığımda bu büyük bir kırmızı bayrak olmalıydı.

"Beni doğru duydunuz. Yeni evliler birlikte yaşar ve tüm niyet ve amaçlar için biz de öyleyiz." Alyansını bana gösterdi.

"Tamam, benim evime taşınabilirsin," diyorum ama dudaklarımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum.

Evim benim güvenli sığınağım, kendimi rahat hissettiğim ve gardımı indirebildiğim tek yer. Kişisel alanımı bir yabancıyla paylaşmak istediğimden emin değilim. Teknik olarak Cash bir yabancı değil ama öyle de olabilir.

Başını iki yana sallar. "Senin dairen şehirden arabayla kırk dakika uzaklıkta. Benimki ise ikimizin de ofisine sadece on beş dakika uzaklıkta, her ne kadar zıt yönlerde olsa da," diyor kendinden memnun bir sırıtışla.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?"

"Theo geçen yıl yeni evine taşınmana yardım ederken bana söyledi. Benim de yardım etmem gerekiyordu ama Harrison'ın o hafta sonu Maine'de bana ihtiyacı vardı."

Acaba yollarımız daha önce kesişmiş olsaydı hala bu çıkmazda olur muyduk?

"Tamam, senin evinde kalacağım ama bu iş bittiğinde gidecek bir yerim olsun diye dairemi tutuyorum." Elimdeki peçeteyle onu işaret ediyorum. "Oh, ve kendi odam olacak."

Sınırları belirlemek için kuralları erkenden koymam önemli.

"Tamam," diye yanıtlıyor yumurtasından bir ısırık almadan önce.

Bu kolaydı... çok kolay.

Kahvaltısının son kısmını bitirmesini izliyorum, dudaklarının çatalın etrafındaki kapanışıyla büyüleniyorum.

"Benimle tartışmayacak mısın?"

"Hayır," diyor.

"Birlikte yaşadığımız sürece, başka kadınları buraya getirmemeni tercih ederim."

Cash alçak bir hırıltı çıkarır. "Bunu sadece bir kez söyleyeceğim, Ev. Biz evli olduğumuz sürece, başka kimse olmayacak. İkimiz için de."

"Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim. Bu evlilik hakkında ne hissedersen hissedelim, yemin ettik ve ben yeminime bağılıyım," diyor inançla.

Duyguları midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyor ama bunların güzel bir pakete sarılmış boş sözler olduğunu hatırlamam gerekiyor. Bu anlaşma ikimiz için de sadece bir amaç.

"Emin misin, Stafford? Bu satın alma işleminin ne kadar süreceği belli olmaz." Eğildim ve fısıldadım, "Seks yapmadan aylarca durabilir misin?"

Bir yudum su içerken kaşlarını kaldırıyor. "Sen yapabilir misin?" "Oyuncaklarım bunun için var." Ona memnun bir gülümseme veriyorum.

"Son iki yılı atlatmamı sağladılar. Birkaç ay daha çocuk oynacağı olacak."

Gözleri şaşkınlıkla açılır ve bardağını masaya koyarken suyu boğazına kaçar.

Kendini toparlamak için durakladıktan sonra ela bakışları benimkileri rehin alarak alçak sesle, "Doğru adamla birlikte olsaydın oyuncaklara ihtiyacın olmazdı," diyor.

Burası ısınıyor mu?

Kucağımdaki peçeteyi kaldırıp ağzımı silerken nabzım hızla atıyor ve onun sözlerinden etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyorum. "İstenmeyen tavsiye için teşekkürler."

"Ne zaman istersen." Neyse ki Kelsey hesabı masaya bıraktığında göz temasını kesiyor. "Bu gece Londra'ya dönmek istiyorsak yola çıkmalıyız."

"Bekle." Kolunu tutmak için uzandım. "Hiçbir koşulda Theo'ya evliliğimizin gerçek olmadığını söyleyemeyiz. Kendini kaybeder."

Cash'in gözleri isteğim üzerine açıldı. "Ev, ciddi olamazsın. O benim en iyi arkadaşım ve aynı sosyal çevrede bulunuyoruz. Öyle ya da böyle öğrenecek."

"Evli olduğumuzu ondan saklamasını söylemedim, sadece satın alma yüzünden evli kaldığımızı söylemedim." Ona yalvaran bir bakış attım.

Kardeşim her zaman benim sert koruyucum olmuştur ve onu asla hayal kırıklığına uğratmak istemem.

Vegas'ta evlenmek gibi düşüncesizce bir karar verdiğimi kabul etmek bir şey. Ama Theo babamla işlerin ne kadar kötüye gittiğini öğrenirse daha da kötü olur. Babamın bir iş anlaşması yüzünden evli kalmamı talep ettiğini öğrenirse, sorunlarımı çözmek onun sorumluluğu olmasa da müdahale etmek zorunda hissedecektir.

Cash ağır bir iç geçirir. "Bakalım doğru anlamış mıyım. Stafford Holdings'in babanın işini satın aldığını Theo'ya söylemememizi öneriyorsun. Yani bu haberi ona verdiğimizde, birbirimize karşı hislerimizin gerçek olduğunu ve Vegas'ta bir hevesle evlendiğimizizi çünkü birlikte olmak istediğimizizi mi düşünecek?"

Başımı salladım. "Aynen öyle. Presley'e ve ailene söylediklerimizle aynı. Gerçeği bilecek tek kişiler Harrison ve Dylan."

"Peki ya üvey kardeşlerin? Bence onlara söylemelisin. Satın alma işlemini ve bunun onları nasıl etkileyeceğini bilmeye hakları var."

şakaklarımı ovuyorum, yaklaşan baş ağrısını önlüyorum. Durumumuz her geçen dakika daha da karmaşıklaşıyor.

"Bu gidişle, her şeyi düzgün tutmak için bir çizelgeye ihtiyacımız olacak," diyorum biraz da eğlenerek. "Evliliğinizi iptal ettirmek istemediğinize emin misiniz? Bu daha kolay bir seçenek gibi görünüyor."

Cash kıkırdar. "Bunun neresi eğlenceli?" Masanın öbür ucuna uzanıp ellerimi ellerinin arasına alıyor. "Sen varsan ben de varım."

"Evet, Stafford, ben varım."

Gözleri gözlerimi tutarken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Başparmaklarıyla avuç içlerimde daireler çizip damarlarımda elektrik akımı kıvılcımları yaratırken büyülenmiş gibiyim. Dokunuğu hızla bağımlılık yapıyor ve bıraktığında neredeyse bir hayal kırıklığı iç çekiyorum.

Ayağa kalkıyor ve bahşış olarak masaya yüz dolarlık bir banknot atıyor. "Yola çıkmalıyız. Yarım saat içinde pilotla buluşmamız gerekiyor ve önce vedalaşmazsak annem beni asla affetmez.

Ön taraftaki kasada hesabı ödedikten sonra cam kapıyı benim için açık tutuyor ve kafeden çıkıyoruz. Gazete dağıtıcısının yanında aniden durduğunda neredeyse ona çarpıyordum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Aspen Grove Gazetesi'nin bir nüshasını çıkarıp görmem için havaya kaldırıyor. Ön sayfada liseden fotoğraflarımız ve evliliğimizi kutlayan bir düğün ilanı var.

Brew Haven'daki diğer müşterilerin meraklı bakışları şimdi daha anlamlı geliyor.

"Gazete bunu nasıl öğrendi? Evliliğimizi sadece senin ailen biliyor."

Cash kıkırdar. "Bu annemin bu sabah neden uyuduğunu açıklıyor. Muhtemelen gecenin yarısında ayaktaydı ve haberleri arkadaşlarıyla paylaştı."

Johanna'nın yapacağı bir şeye benziyor. Bir şey hakkında heyecanlandığında aşırı paylaşma eğilimindedir. Bunların hiçbirinin gerçek olmadığı gerçeğine nasıl tepki vereceğini düşünürken bir suçluluk duygusu daha kaplıyor içimi.

"Theo hâlâ burada yaşamadığı için şanslısın, yoksa başın ciddi belaya girerdi," diye alay ediyorum.

"Bu hiç komik değil," diye mırıldanır Cash. "Gerçekten öyle."

Uzaklaşırken gülüyorum.

Son yirmi dört saat tam bir kasırga gibiydi ve Cash ile ben yeni evliler gibi davranan oda arkadaşları olarak gerçekliğe geri döndüğümüzde işlerin ne kadar zor olacağını sorgulamaktan kendimi alamıyorum.

10

NAKİT

EVERLY'NİN özel jetimin merdivenlerini tırmanışını izliyorum, bagajını taşımasına yardım etme teklifimi reddediyor.

Pazar günü olmasına rağmen iş kıyafetleri giymiş. -İspanyol paça siyah pantolon, fildişi kolsuz bluz ve burnu açık siyah ince topuklu ayakkabılar. Bunaltıcı sıcak nedeniyle takım elbise ceketini arabada bırakmış. Düşük bir topuz haline getirilmiş ve çok sayıda toka ile sabitlenmiş saçları hayal gücümü cezbediyor. Eğer onları serbest bırakırsam, ipeksi siyah buklelerin sırtından aşağı döküldüğünü hayal etmekten kendimi alamıyorum. Dudaklarını şefkatle öperken parmaklarımı saçlarına batırdığımı hayal ediyorum ve zihnim beni Vegas'taki düğün şapelindeki öpüşmemize geri götürüyor.

"Sen, Everly Townstead, Cash Stafford'u bugünden itibaren, iyi günde kötü günde, zengin ya da fakir, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana dek sevmek ve bağlanmak üzere yasal kocan olarak kabul ediyor musun?"

"İstiyorum." Everly o büyük, güzel kahverengi gözleriyle bana bakarken kıkırdıyor.

"Ve sen, Cash Stafford, Everly Townstead'i bugünden itibaren, iyi günde kötü günde, zengin ya da fakir, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırana dek sevmek ve beslemek üzere yasal olarak eşin olarak kabul ediyor musun?"

"Kesinlikle evet, istiyorum." Başparmağımla Everly'nin yanağını okşuyorum. "Söz veriyorum Ev, seni her gün güldüreceğim ve sonsuza dek şımartacağım."

"Nevada Eyaleti'nin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum." Nikâh memuru bana baktı. "Gelini öpebilirsiniz."

Damarlarımda dolaşan alkolden güç alarak ve bir izleyicimiz olmasını umursamadan, başparmağımla Everly'nin çene çizgisini takip ediyorum. Dokunuşumla eriyor ve bu fırsatı onu kendime ait kılmak için kullanıyorum. Elimi beline doluyor ve onu geriye doğru yatırıyorum. Dengesini korumak için kollarını boynuma doluyor.

Dilim dudaklarının kenarı boyunca alaycı darbelerle dans ediyor ve beni içeri davet etmek için ağzını açtığı anda memnuniyetle inliyorum. Daveti damarlarımda akan bir ihtiyaç dalgası gönderiyor.

Daha önce bir öpücükte hiç böyle hissetmemiştim; her şeyi tüketen, açgözlü, tutkulu. Dilimle ağzını sikerken onu kollarımın arasına almak doğru bir his. Onu asla bırakmayacağım.

"Cash, geliyor musun?" Everly'nin elini önümde sallamasıyla şimdiki zamana geri döndüm. "İyi misin? Bir dakikalığına kendini kaybettin." Yüzünde endişeli bir ifade belirdi.

Bakışlarım dudaklarına odaklanıyor, Vegas'ta geçirdiğimiz gecenin anısı zihnimin bir köşesinde duruyor. "Harikayım," diyorum onunla göz göze geldiğimde, onu kazanmaya kararlıyım.

Kaşları hafif bir çatık oluşturarak birbirine kenetleniyor. "Sen öyle diyorsan," diye cevaplıyor biraz şüpheyle.

Duymak isteyeceği son şey, düşün törenimizdeki öpücüğün hayalini kuruyor olmamdır. Ya da ailemin evinde paylaştığımız öpücüğün hayalini kurduğum. Onun bir kirpi kadar sevimli olduğu düşünülürse, üçüncü bir öpücük alma ihtimalim yok denecek kadar az.

Everly uçağın son birkaç basamağını tırmanmak için benden uzaklaşıyor ve ben de onun dikkatinin dağınık olmasından yararlanarak

pantolonumdaki sertleşmeyi ayarlıyorum. Dudaklarını dudaklarıma değdirdiğini hatırlamak bile vücudumda elektrik çarpmasına yol açıyor. Bende daha önce hiç hissetmediğim ilkel bir tepki uyandırıyor ve onu dizginlemek için mücadele ediyorum.

Uçuş görevlisi uçağın girişinde duruyor ve bizi şampanya kadehleriyle selamlıyor. "Hoş geldiniz," diyor Everly'ye. Bana geniş bir gülümseme fırlatıyor ve ben yanından geçerken elini koluma değdiriyor. "Seni tekrar görmek güzel, Cash."

"Teşekkürler Lily," diyorum ve onun yanından geçip kulübeye girerken dikkatimi ileriye veriyorum.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Everly ve ben şampanyayı es geçtik.

Jetin içi solda sekiz deri koltuk, sağda iki uzun kanep ve uzak duvara yerleştirilmiş büyük bir düz ekran TV ile döşenmiştir. Kabin nispeten kompakttır ve uçağın arka tarafında yatak odası için yer açmaktadır.

Everly arkadaki sıraya geçiyor ve ben de onu takip ederek onun yanındaki koltuğa oturuyorum.

"Oturacak bir sürü başka yer var. Neden onlardan birine oturmuyorsun?" diye öneriyor ve bana sert bir bakış atıyor.

"Sakıncası yoksa karımın yanına oturmak istiyorum," diye takılıyorum omzunu dürttüğümde.

Gözlerini deviriyor. "Dayanılmazsın."

"Teşekkür ederim." Bacaklarımı uzatıyorum ve rahatlamak için koltuk başlığına yaslanıyorum.

"Bu bir iltifat değil," diye homurdanıyor çantasını koltuğunun önündeki bölmeye yerleştirirken. "Uçuş görevlisinin size karşı aşırı samimi olduğunu fark etmeden edemedim."

"Gecikmemizden dolayı büyük bir ikramiye alıyor. Tabii ki iyi davranacak." Everly başını sallayarak önüne bakıyor. "Dikkatimi çeken tek bir kişi var, o da o değil." Dalgınlıkla parmağımı saçının bir tutamında gezdirip kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Dokunuşumla hafifçe titriyor, bakışları benimkilere kilitleniyor.

Ortaya çıktığı gibi aniden kaybolmadan önce bir ilgi titreşimi.

Everly şöhretimi Theo'dan duymuş olabilir, ama beni sadece bir sonraki fetihimi arayan bir büyücü olarak görmesi beni rahatsız ediyor. Şu anda göz koyduğum tek kadının o olduğunu kanıtlamaya kararlıyım.

"Böyle şeyler söyleme."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Neden?"

"Çünkü onlar sadece boş laflar," diyor, sanki bu inkar edilemez bir gerçekmiş gibi.

"Her birini kastettim, karıcığım," diye mırıldandım kulağına, elini nazikçe sıktım.

Dokunduğumda kaskatı kesiliyor, tırnakları deri kolçaklara batıyor. Üzerindeki etkimi görünce bir adrenalin patlaması yaşıyorum.

"Bana öyle demeyi kes," diyor ama sesi inandırıcılıktan yoksun.

"Hiç şansın yok. Sen benim karımsın ve bunu sana her fırsatta hatırlatmayı planlıyorum."

"Seks yapmadan sonsuza dek hayatta kalabileceğinden emin misin?" diye alay ediyor.

"Yapabilir misin?" Şaka yapıyorum.

"Oyuncaklarım var, unuttun mu? İyi olacağım." Başını bana doğru eğiyor, dudaklarında bir sırıtma oynuyor.

"Benim elim var, yani eşit şartlarda oynuyoruz." Göz kırıyorum.

Ellerimle göğüslerini okşarken ve sıcaklığının içine gömülürken, yatakta altımda uzanışını hayal etmeden durabilmem mümkün değil.

Everly çekingen ve içine kapanık biri gibi görünebilir ama aynı zamanda kendine güvenen, çekici bir kadın. Geçmişte yaşadıkları yüzünden cinsel arzularının ihmal edildiğini tahmin ediyorum.

Bükülmüş bir ip gibi sıkıca sarılmış, onu çözecek kadar sabırlı olan doğru kişiyi bekliyor

Karmaşıklıklar - her kusur ve noksanlığı hikayesinde karmaşık bir şekilde örölmüş iplikler olarak gören biri.

Sorun şu ki, görebildiği tek şey playboy şöhretimin toplamıyken onun için o kişi olma şansım yok.

Doğrusu, bencil ve umursamaz bir erkek düşkününü olarak algılanmaktan bıktım - yanıılıyorlar. Yattığım kadınlara karşı açık sözlü olmak işleri çok daha az karmaşık hale getirdi.

Kadınlardan uzak duran bir adam olarak, Everly söz konusu olduğunda aşık bir köpek yavrusu gibi davranıyorum. Her kuralımı yerle bir etti ve gariptir ki bu beni rahatsız etmiyor.

On dört yıldan sonra ona olan tek taraflı ilgimin biteceğini düşünmüştüm. Ama yanılmışım. Sanki bir ergene dönmüş gibiyim ve sakladığım tüm bastırılmış duygularım her fırsatta yüzeye çıkmak için savaşıyor. Kıvrak zekâsı ve sivri diliyle beni büyüledi ve dün ben yara izimi saklamaya çalışırken bana güzelim dediğinde hayranlığım hayranlığa dönüştü.

Artık Everly ile birbirimize bağlı olduğumuza göre, onu her gün gülümsetme sözümü tutmaya kararlıyım. Annesiyle olan sarsıntılı ilişkisi hakkında bana güvenmeye istekliydi ve yanında gerçeği bilen birinin olmasını hak ediyor. Ona kanatlarını açması ve babasının kontrolünden sonsuza dek kurtulması için bir şans vermeye kararlı biri - daha azıyla yetinmemeli.

Londra'ya dönüş uçuşunun geri kalanı olaysız geçti. Everly zamanı işlerini yetiştirmek için kullandı, ben de kendi zamanımı onu izleyerek geçirdim - tabii ki gizlice. Araba yolculuğu da aynıydı.

Belgeleri incelemekle meşgul, sadece ara sıra kafasını kaldırıyor.

Şoför apartmanımın önüne yanaştığında "Geldik," diyorum.

Everly yanıt vermiyor, kucağındaki kağıt yığınınına dalmış durumda. Ağzındaki kalem kapağını çiğnerken bir yandan da kamburunu çıkarmış okuyor. Dikkatini çekmek için omzuna hafifçe dokunuyorum.

Başını bana doğru çevirdi. "Özür dilerim. Ne dedin sen?"

"Buradayız," diye tekrarlıyorum, arabanın penceresinin dışındaki apartmanı işaret ederek.

Arka koltuktan indiğimde şoför zaten kaldırımda bekliyordu. Ona elli poundluk bir banknot veriyorum ve bavullarımızın daireme teslim edilmesini sağlayacak olan kapıcıya yönlendiriyorum.

Kafamı tekrar cipin içine soktum. "Hazır mısınız, karıcığım?"

Everly belgeleri çantasına koymayı bitirirken bana onaylamayan bir kaş çatıyor.

"Bana böyle demeyi bırakman için ne yapmam gerekiyor?" diye sorduğumda, elimi görmezden gelerek araçtan kendi başına indi.

"Şimdiden evli kalmakla ilgili fikrini değiştirdin mi?" Ağzımın bir köşesinde bir gülümseme belirerek soruyorum.

"Hayır, ama ben..." Üzerimizdeki yüksek binayı görünce sözünü kesiyor. "Bekle. Burada mı yaşıyorsun?"

"Biz burada yaşıyoruz."

Ne kadar süre birlikte kalacağımızı bilemeyiz, o yüzden dairenin bizim olduğu fikrine alışmalı.

"Burası şehrin en zengin sakinlerinin yaşadığı yer. Stafford Holdings'in milyar dolarlık bir şirket olduğunu biliyorum ama mütevazı yetiştirilme tarzınız göz önüne alındığında burayı seçmenize şaşırdım."

Omuz silkiyorum. "İlgimi çektikleri zaman abartılı şeyleri severim. Bu binada isteyebileceğim her türlü olanak var,

Ayrıca ofise de yakın olduğu için en mantıklı seçenek gibi görünüyordu."

Servetimin büyük kısmı Dylan'ın benim adıma yaptığı yatırımlardan geliyor. Ben bu tür işlerde hiçbir zaman iyi olmadım ve o bir sayı dehası olduğu ve piyasalarla oynamaktan hoşlandığı için bu işi ona bıraktım. Ve karşılığını da fazlasıyla aldım.

Temel maaşım, her yıl doğrudan raporlarıma önemli ikramiyeler vermeye gidiyor. Bir şirketi harika yapan, kendini işine adanmış çalışanlarıdır ve personelimin ihtiyaçlarına öncelik verdiğimde, onlar daha mutlu oluyor ve işlerinde ekstra çaba göstermeye daha istekli oluyorlar.

Bu ek primleri Harrison ya da Dylan'a hiç açmadım. Eminim onlar da benim kararımı aptalca ve tedbirsizce bulurlardı.

Bana göre, hayatım boyunca kullanabileceğimden çok daha fazla finansal kaynağa sahibim ve bu zenginliği, onu hak edenlerle paylaşmak istiyorum.

Kapıcım Max, binaya girmemiz için kapıyı açarken bize doğru başını sallıyor.

Düzgün kesilmiş sakalı ve tuzlu biberli saçlarıyla uzun boylu duran bu adam, yanından geçtiğimde bana sıcak bir gülümseme sunmaktan asla geri durmuyor.

"Teşekkürler, Max." Elini sıktım.

"Benim için bir zevk. Peki bu güzel bayan kim?" Everly'ye sırtıyor.

Evime getirdiğim tek kadın Presley'di, o da Jack'le birlikte geçen ay ziyarete geldiğinde.

"Bu benim karım Everly," diyorum gururla, kolumu beline dolayarak.

"Tebrikler." Max onaylayarak gülümsüyor. "High Rise'a hoş geldiniz, Bayan Stafford. Bir şeye ihtiyacınız olursa sormaktan çekinmeyin."

Kız da ona gülümsüyor. "Teşekkür ederim, minnettarım."

Eğer Max altmışlı yaşlarında olmasaydı ve lise aşkıyla mutlu bir evliliği olmasaydı, Everly'nin içtenliğini kıskanabilirdim.

ona tepki gösterecek. Burada kaldığı sürece ona benden başka birinin bakacak olmasına sevindim.

İçeri giriyoruz ve Everly çevresini inceliyor. Lobi, zamansız lüks ve zarafetin tanımıdır - bina yöneticisinin sözleri, benim değil. Büyük bir kristal avize karmaşık beyaz pervazları tamamlıyor ve duvarlarda modern sanat eserleri İngiltere'nin ünlü yerlerini tasvir ediyor.

Doğrudan çatı katına çıkan asansöre doğru yürürken Everly'nin topukları mermer zemine çarpıyor. Kapı açıldığında, arkasından gelmeden önce içeri girmesini işaret ediyorum. Başparmağımı biyometrik parmak izi tarayıcısına bastırıyorum ve asansör yükselmeye başlıyor.

Gözlerini kapatıyor ve tırabzanı ölümüne tutuyor.

Kaşlarım endişeyle çatıldı. "Sorun nedir?"

"Asansörleri sevmiyorum," diye itiraf ediyor.

"Siktir," diyorum nefesimin altında.

Yanına koştum ve teselli etmek için kolumu ona doladım. "Ben buradayım, Ev. Söz veriyorum yakında bitecek."

Başını omzuma yaslariken titreyerek nefes alıyor. Hızlı nefes alıp veriş göğsünün dengesiz iniş çıkışını yansıtıyor. Onu yakınımda tutarken kulağına yatıştırıcı sözler fısıldamak için eğiliyorum. Neden korktuğu hakkında daha fazla bilgi almak için onu zorlamamaya dikkat ediyorum. Hazır olduğunda bana söyleyecektir.

Bu arada, burada yaşadığı sürece onu rahat ettirmek için elimden geleni yapacağım. Kendime zihinsel olarak özel merdiven boşluğuna parmak izini eklemeyi hatırlatıyorum, böylece lobiden çatı katına doğrudan erişebilecek ve asansöre binmek zorunda kalmayacak.

Sonunda en tepeye ulaştığımızda ve asansör durduğunda, etrafın temiz olduğundan emin olmak için bir gözünü açıp bakıyor. Güvenli olduğuna kanaat getirdiğinde kucağımdan kayarak uzaklaşıyor ve etrafımda dolanarak aceleyle dairemin girişine doğru ilerliyor.

Kollarımdaki sıcaklığını hemen özlüyorum ama bu duyguları hemen bir kenara bırakıyorum. Bana dönüp baktığında, ona neşeli bir gülümseme sunuyorum.

"Evine hoş geldin, Ev." Devasa alanı işaret ediyorum. "Şimdilik," diyor.

Yangına körükle gitmemek için dilimi tutuyorum. Turunu bitirdiğinde kızacak çok şeyi olacağını hissediyorum. Kafedeki konuşmamız sırasında uyku düzenimizle ilgili önemli bir ayrıntıyı atlamış olabilirim.

"Yine de burada olduğunuz sürece kendinizi rahat hissetmenizi istiyorum. Sana bir bardak su getireyim mi, yoksa biraz oturmak ister misin?"

Everly başını sallıyor. "Teklifin için teşekkürler, ama şu anda kendimi iyi hissediyorum," diyor ve gözleri oturma odasındaki panoramik şehir manzarası sunan tabandan tavana pencerelere kayıyor. Ay ışığı camlardan süzülerek modern çatı katını yumuşak, doğal bir ışıltıyla yıkıyor.

"Burası inanılmaz bir yer." Etrafını incelerken yavaşça bir daire çiziyor. "Yeni mi taşındınız?"

Başımı salladım. "Hayır. Burayı dokuz ay önce satın aldım."

"Mobilyalarınız nerede?" Duvara monte edilmiş bir televizyon ve bej bir loveseat dışında tamamen çıplak olan oturma odasına el sallıyor.

"Geçen yıl Harrison Londra'da bir ofis açacağını duyurduğunda gönüllü oldum. Zamanımı burası ve Maine'deki merkezimiz arasında bölüştürüyordum, bu yüzden burayı kurmanın bir anlamı olduğunu düşünmedim."

Beyaz parlak dolapları, paslanmaz çelik aletleri ve mermer tezgahı olan geniş mutfağa yöneliyor. Bu odadaki tek mobilya, adaya doğru itilmiş iki bar taburesi.

Hepsi bir arada kahve ve espresso makinesini gördüğünde "Tanrıya şükür kahve makineniz var" diye haykırıyor.

tezgahın üzerinde. "Bu şey yüksek teknoloji ürünü," diyor alçak bir ısılla. "Nasıl çalıştığını bana öğretmek zorundasın."

Utangaç bir şekilde enseme ovuyorum. "Aslında hiç kullanmadım. Protein karışımı ya da smoothie tercih ediyorum ve nadiren kahve içiyorum."

"Peki bu süslü aleti neden aldın?" Paslanmaz çelik alete doğru el sallıyor.

"Anneme güne kahveyle başladığını söylediğini duydum ve burada yaşarken sabah kahvaltını yaptığından emin olmak istedim."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Bana kahve makinesi mi aldın?"

"Evet," diye omuz silktim. "Geçiş sürecini senin için kolaylaştırmak için en azından bunu yapabildim. Ayrıca dolabı çeşitli kahve ve fincanlarla doldurdum."

"Teşekkür ederim, minnettarım." Everly mırıldanıyor. "Denemek için sabırsızlanıyorum. Şimdi evin geri kalanına bir göz atacağım."

Ona iç mimar arkadaşım Marcus'a yatak odamı tamamen döşemesi ve dekore etmesi için izin verdiğimi söyleyemeden, dairenin geri kalanını keşfetmek için hızla uzaklaşıyor. Topukları özel yapım parke zeminde yankılanıyor ve sonra-

"Cash Stafford, yapman gereken ciddi bir açıklama var," diye bağılıyor ana yatak odasından.

Tam zamanında.

Kaçınılmaz olanı ertelemeye zahmet etmiyorum. Kapıdan içeri adımımı atar atmaz kafama bir yastık fırlatıyor. Kaçmak için eğildim, ancak omzuma çarpan bir tane daha fırlattı. Neyse ki Marcus'un yatağıma dekoratif yastık eklemesine izin vermedim, yoksa tam ölçekli bir yastık saldırısıyla karşı karşıya kalacaktım.

"Bana yalan söyledin," diye suçluyor Everly, bana doğru hissimla geliyor ve parmağıyla göğsüme vuruyor.

Ellerimi savunmak için kaldırdım. "Vay be. Ben asla yalan söylemedim."

"Evet, verdin," diye karşı çıkıyor. "Kendi odam olacağına söz vermiştin. Her odayı kontrol ettim ve içinde yatak ya da herhangi bir mobilya olan tek oda burası. Bu da demek oluyor ki bunca zamandır bu yatak odasını paylaşmamı bekliyordun," diye bağıyor ve sesi duvarlarda yankılanıyor.

"İstediğiniz yerde uyuyabilirsiniz. Ancak diğer yatak odalarından birini seçersen birkaç battaniye sermeni öneririm, yoksa ahşap zemin rahatsız edici olabilir." Bu kadar sinirliyi ken onu kışkırtmamalıyım ama kendime engel olamıyorum.

Elleri kalçalarında, bana ters ters bakıyor. "Eğer durum buysa, dairemdeki tüm eşyalarımın neden senin yatak odanda olduğunu açıkla. Bu arada, yabancıların evime girip eşyalarımı taşıması için izin istediğin için teşekkürler." Ses tonundan alaycılık akıyor. "İçeri nasıl girmişler?"

Sırıtiyorum. "Ticari sırlarımı açıklayamam."

Bina yöneticisini hızlıca arayıp binadaki tüm mutfak aletlerini değiştirmeyi teklif etmenin neler yapabileceği dikkate değer.

"Madem eşyalarımı toplattınız, neden mobilyalarımı da getirmediiler? Sakın bana yatağım ve şifonyerim dışında sahip olduğum her bir eşyayı rahatlıkla getirdiklerini söylemeye kalkma," diye tehdit ediyor.

Öyle bir planım yok.

"Ekibim bu kadar kısa sürede bir nakliye kamyonu bulamadı ve SUV'a ancak bu kadarını sığdırabildi. Ayakkabılarınızı sığdırabildikleri için şanslısınız."

Gerçeğin yarısı bu. Son birkaç geceyi Everly ile aynı yatakta geçirdikten sonra, ayrı yatak odalarında yatma fikrinden hoşlanmadığıma karar verdim. Sadece bir yatağımın olması sadece mutlu bir tesadüf.

"Peki tüm eşyalarımı yatak odan?"

"Onlara karım olduğunu söyledim. Bilmiyorsa söyleyeyim, çiftlerin aynı yatağı paylaşması yaygın bir durumdur."

Önümde volta atıyor. "Bu düzenleme işe yaramayacak. Sabah ilk iş olarak bir nakliye şirketini arayacağım ve yatak takımımın en kısa zamanda teslim edilmesi için program yapacağım."

Önerisine kaşlarımı çatıyorum, bu fikirden hiç hoşlanmıyorum. Hangi şirketi tutarsa tutsun arayıp teslimatı iptal etmeleri için rüşvet vermekten çekinmem.

"Bu iyi bir fikir değil," diyorum ciddi bir tonda.

Kolunu çapraz yapıyor. "Neden olmasın? Bu mükemmel bir çözüm." "Eninde sonunda dairenize döneceksiniz ve bu bir

Her şeyi geri taşımak zor olacak. Arkadaşım Marcus bir iç mimar. Dairenin tamamını dekore etme teklifini reddettiğimde pek mutlu olmadı. Onu arayacağım ve diğer odalardan birini sizin için döşemesini isteyeceğim."

"Söz veriyor musun?"

"Kesinlikle."

Eninde sonunda Marcus'a ulaşacağım ama ne zaman olacağını hiç söylemedim. Everly olabildiğince inatçı ve onu burada yanımda tutabilmek için her boşluğu kendi yararına kullanmam gerekiyor.

"Dur tahmin edeyim. O zamana kadar aynı yatağı mı paylaşmayı düşünüyorsun?" "Tabii, neden olmasın?"

Rahat davranıyorum. "Daha önce de

Son iki gecedir aynı yatakta yatıyorum. Benimki California King, yani orada olduğumu fark etmeyeceksin bile." İçimden bir ses bunun uykusunda yanıma yatmasını engellemeyeceğini söylüyor. En azından uykusunda bana doyamıyor.

Everly dudaklarını büzerek bana baktı. Birkaç dakika sonra, "Tamam, senin dediğin gibi yapacağız Stafford. Ama unutma, bu geçici bir düzenleme. Kendime ait bir yerim olur olmaz bu odadan taşınacağım."

Kendimi beğenmiş gülümsememe engel olamıyorum. "Sen nasıl istersen, karıcığım."

"Bana öyle demeyi kes," diye hüsrarla homurdanıyor.

"Çantamdaki noter onaylı evlilik cüzdanına ve parmağındaki pırlantaya göre sen bana aitsin. Ve tıpkı

Daha önce de söyledim, bunu kimsenin unutmasına izin vermeyeceğim - siz de dahil."

"Burada geçirdiğim zamanı kolaylaştırmayacaksın, değil mi Stafford?" diye soruyor göz devirerek.

"Hiç şansın yok Ev, ama mümkün olan en iyi şekilde," diye sırtarak cevap veriyorum.

11

NAKİT

DÜN GECE TAM BİR İŞKENCEYDİ. Everly bavulunu açarken üzerinde dantelli bir atlet ve kalçalı bir şorttan başka bir şey olmadan birincil yatak odasında dolaşıyordu. Uzun bacakları ve cömert kıvrımları tam teşhirdeydi ve ellerimi kendime saklamak için tüm irademi kullandım. Kendisi için başka bir oda hazırlamadığım için intikam almak amacıyla benimle dalga geçmek için yaptığına yemin edebilirim.

Bu sabah, bana ikinci bir deri gibi yapışmasıyla uyandım ve bu da azgın bir ereksiyona neden oldu. Soğuk bir duş almaya ve uzun bir koşuya daha başvurdum. Saat değişikliği kafamı karıştırıyor olmalı. Ayrıca, yanımdaki kadın fantezilerimde başrolü oynarken uyumak zor ama sınırların dışında.

Son iki gün, bu anlaşmanın geri kalanının nasıl gideceğine dair bir gösterge olduysa, bir yatak odasını paylaşma konusundaki duruşumu yeniden gözden geçirmem gerekebilir.

Everly ben koşumu bitirmeden işe gitti ve ikinci bir soğuk duştan sonra kafamı toplamak için daha fazla zaman isteyerek ofise yürüdüm.

Onu düşünmekten dikkatim o kadar dağıldı ki pek bir şey yapamadım ve saat öğleden sonra oldu bile. Gelen kutum dolup taşıyor. Bu haftaya yetiştirmem gereken bir yığın proje var ve Harrison ve Dylan ile birkaç görüşme planladım.

Devasa bir yığın

Harrison, Londra ofisimizdeki birkaç açık ortak pozisyonu için kurye aracılığıyla özgeçmişler gönderdi.

Neyse ki, hepsini sıralamama yardımcı olacak Carol var. Altmışlı yaşlarının sonunda emekli bir emlak müdürü olan Carol, geçici asistanlık pozisyonu için verdiğim iş ilanını bulunca yeniden iş hayatına atıldı. Sektör bilgisi etkileyici ve hiçbir şeyi kaçırmıyor.

On dakikadır aynı ön yazıya bakıyordum ki telefonuma bir mesaj geldi.

Mom's Favorites Group Chat

Mom: Did you and Everly make it back to London?

Presley: More importantly, has Everly had enough of you yet?

Cash: Yes, we made it back.

Presley: You ignored my question.

Cash: It was a lame question.

Mom: Cash, apologize to your sister this instant.

Presley: Yeah, Cash, listen to Mom.

Cash: At least now we know who Mom's favorite really is.

Mom: I don't have favorites.

Cash: That's not what the name of our group chat says.

Mom: Presley, I thought you changed that. I told you before that Harrison and Dylan will be upset if they see it.

Presley: They're big boys, they'll get over it. It's their fault for not wanting to be a part of our conversations.

Geçen yıl Presley kardeşlerimiz ve ebeveynlerimiz için bir grup sohbeti başlattı. Babam katılmadı çünkü telefonunu hiç kontrol etmez. Harrison bir yönetim kurulu toplantısı sırasında telefonu çok fazla çaldıktan sonra gruptan ayrıldı ve Dylan da Marlow'la bir araya gelmeden önce var olmayan flört hayatı hakkında onunla dalga geçtikten sonra aynı şeyi yaptı. Şimdi, annem ve Presley'in sataşacağı tek kişi benim.

Cash: I'm happy to trade places with one of them if they've changed their minds.

Presley: Very funny.

Mom: Cash, when are you and Everly coming back to visit?

Cash: We were just there two days ago.

Mom: Yes, and? I miss you and want to get reacquainted with my new daughter-in-law.

Presley: What about Jack and me??

Mom: I miss you both too, sweetheart.

Cash: I should get back to work.

Presley: Funny, I've never heard you say that before.

Mom: Presley, be nice to your brother.

Presley: Oh, now who's your favorite?

Cash: Have fun, you two.

Telefonumu masama bıraktım ve sandalyemde arkama yaslandım. Hiç kimse ailemin güçlü bağlarından şüphe duymadı. Biraz zorba olabiliriz, özellikle de annem, ama onun çocuklarına olan sarsılmaz sevgisi yürekleri ısıtıyor - Herly de dahil.

Ofisimin dışından Carol'ın sesini duyduğumda dik oturuyorum.

"Hemen içeri girebilirsiniz," diyor neşeyle. "Eminim bu kesintiyi hoş karşılayacaktır."

Önce bana sormadan ofisime girmesine izin vereceği tek bir kişi var ve eğer haklıysam, bu dönüşüm iyi sonuçlanmayacak.

Theo ofisime girdiğinde masanın altına saklanmayı ciddi ciddi düşünüyordum. Kot pantolon ve beyaz bir tişört giymişti ama yüzündeki ölümcül ifade tamamen işle ilgiliydi. Alnındaki damarlar patlamaya hazır görünüyor.

Hâlâ şansım varken ortalıktan kaybolmalıyım.

"Bana bunun Stafford şakalarından biri olduğunu ve kız kardeşimle evlenmediğini söyle." Aspen Grove Gazetesi'nin fotokopisini masama çarpıyor ve Everly'ninkiyle aynı tonda koyu kahverengi gözleriyle suçlayıcı bir şekilde bana bakıyor.

"Bunu nereden buldun?" Soğukkanlılığımı koruyarak sakince soruyorum. En iyi cevabım bu değildi ama sesindeki acımasızlık beni hazırlıksız yakaladı.

Theo'nun öfkelenmeye hakkı var ve ben de gerginliği azaltmak için Everly'yle birlikte ona haberi veririz diye düşündüm. Neden başka birine Vegas'ta evlendiğimizi söylediğimde ortalıkta görünmüyor?

Theo elini siyah saçlarında gezdirerek, "Dylan bu sabah bana konu başlığıyla birlikte aileye hoş geldiniz diye gönderdi," diyor.

Kahretsin.

Bu Dylan ve Harrison'ın eşek şakalarından biri gibi kokuyor ve zamanlama daha kötü olamazdı.

Birbirimize, ailemize ve arkadaşlarımıza pek çok inanılmaz şaka yaptık. Presley'nin Jack'i Aspen Grove'a geri getirmesi ve onu izinsiz girdiği için tutuklatmamız gibi. Ya da Dylan Waffles'ı eğitirken Harrison ve ben kuyruğuna bir ödöl maması bağladık, böylece Dylan ona bir komut verdiğinde itaat etmeyecekti. Ancak, hayatım söz konusu olduğunda bu özel şakayı pek komik bulmuyorum.

"Bu yüzden mi geçen haftadan beri senden ya da Everly'den haber alamıyorum? Bana mesaj atmadığında bir şeyler olduğunu anlamalıyđım," diyor Theo.

O benim en iyi arkadaşım ve bunun ilişkimizi nasıl etkileyeceğinden korkuyorum. Kareli geçmişimin her ayrıntısını biliyor ve on sekiz yaşımdan beri bana kankalık yapıyor. Kız kardeşiyle evlenmeme göz yumması mümkün değil ve bu yüzden hafta sonu onu hayaletimde bıraktım. Everly onun hayatındaki en önemli kişi ve bunu bir ihanet olarak görecektir, özellikle de yıllar önce onun yasak olduğunu açıkça belirttiğinden beri.

"Bu tartışmayı Everly'nin bize katılabileceği bir zamanda yapmalıyız," diyerek sandalyemi kurnazca onun durduğu yerden uzağa kaydırıyorum.

Çocukken, kendini kaybettiğinde Theo'yu ikna edebilen tek kişi Everly'ydi.

"Oh, Şimdi de savaşlarında kız kardeşime mi muhtaç oldun?" diye homurdanıyor. "Sabrım taşmadan önce bana neler olduğunu anlatsan iyi olur," diye talepte bulunuyor.

Bence bunu çoktan aştık.

Formda olabilirim ama benim antrenmanlarım kardiyo ve orta düzeyde ağırlık kaldırmaya odaklanırken Theo ağır kaldırmayı ve boksu tercih ediyor. Bırakın burada, ofisimde bile ona karşı ringde hiç şansım olmaz.

Tamamen mahvoldum.

"Dört ay önce Fransa'da tanıştığın bir modeli, ondan bir ay önce de Los Angeles'ta bir aktrisi becerdin." İĞrenerek alay ediyor. "Ve Şimdi, durup dururken, benim tatlı ve kırılgan kız kardeşimle mi evlendin?"

Her zaman tatlı ve kırılgan mı? Sert ve inatçı olmayı dene.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Fransa'daki modelden beri kimseyle yatmadım. Everly de dahil," diye ekliyorum o varsayımlarda bulunmadan önce. "Bir gecede değiştiğimi iddia etmiyorum, ama o bende daha iyi bir adam olma isteği uyandırıyor."

Gerçek bu. Onunla geçirdiğim her dakika, onun parlak zırlı şövalyesi olma arzusunu ateşliyor. Yanında duracak, ejderhalarını fethetmesine yardım etmeye hazır birini hak ediyor.

"Bana söylemeden kız kardeşimle evlendiğin kısma ne zaman geleceksin?" Theo parmağıyla masamın üzerindeki haber makalesine vuruyor, sonra geri çekiliyor. "Benden habersiz onunla görüşüyor muydun?"

Başımı sertçe sallıyorum. "Hayır. Vegas'ta karşılaştık. Orada olacağından hiç bahsetmemiş olman çok komik."

"Onu yıllardır görmedin. Umursayacağını düşünmemiştim." "Tabii ki umurumda. Orada olmam iyi bir şey çünkü

"Elleri dolaşan bir adam ona sarkıntılık ediyordu." Adamın etli pençesinin Everly'nin pürüzsüz tenine saplanışını hatırlayınca kaşlarımı çatıyorum.

Theo'nun öfkesi katıksız bir hiddete dönüşür. "Bana onu hırpaladığını söyle."

"Yapardım, ama Everly'nin olay çıkarmamı istemeyeceğini düşündüm, bu yüzden daha iyi sonuçlar veren farklı bir yol izledim."

Otelin güvenlik müdürüne kamera kayıtlarını bana göndermesi için nasıl rüşvet verdiğimi anlattım ve bu kayıtları Stafford Holding'in merkezindeki IT ekibinde çalışan arkadaşım Van'a gönderdim. Everly'yi taciz eden adamın izini buldu. Larry Hansen'ın Atlanta'da bir muhasebe firmasında orta düzey yönetici olduğu ortaya çıktı. Yoksa öyleydi mi demeliydim? Kendi adıma söylemem gerekirse ailemin ağı oldukça etkileyici.

"Ve bu sana Everly'den faydalanmak için bir bahane mi veriyor?" Theo sorusunu tükürür.

"Ona asla zarar vermem, bunu sen de çok iyi biliyorsun," diyorum. "Arayı kapatmak ve eski güzel günleri yad etmek için onu bir piyano bara götürdüm." Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Mezuniyet balosunda Everly'yle baş başa takıldığımız geceyi hatırlıyor musun?"

"Evet," diyor endişeyle.

"Jacob'dan ayrıldığı için üzgündü ve ben de onu elimden geldiğince rahatlatmak istedim. Willow Creek Café peçetesinin üzerine bir evlilik anlaşması yaptık ve otuzlu yaşlarımızda ikimiz de bekâr olursak birbirimizle evleneceğimize karar verdik." Bunu yüksek sesle söylediğimde kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark ediyorum. "Çok fazla içtikten sonra konu açıldı ve olaylar birbirini izledi..." Gerisini söylemek istemediğim için sözümü kesiyorum.

"Çıkar ağzındaki baklayı," diyor Theo, konuyu anlamamın bu kadar uzun sürmesine sinirlenerek.

Öfkesini hak ediyor olabilirim, ama Everly burada olsaydı, bu konuşmanın kontrolden çıkacağından şüpheliyim.

"Strip'teki bir şapelde evlendik."

"Yani gazetedeki duyuru gerçek miydi?" Theo'nun sesi ölümcül, karanlık gözleri yarıklara dönüşüyor.

"Evet, Everly ve ben evlendik."

Ne olduğunu anlayamadan beni yakamdan tutup en yakındaki duvara çarpıyor.

"Seni orospu çocuğu," diye hırlıyor yüzüme. "Bunu Everly'ye nasıl yaparsın? O senin kullanıp atabileceğin tek kullanımlık bir oyuncak değil. Landon'ın ona yaptıklarından sonra yeterince şey yaşamadığını mı düşünüyorsun?"

"Bu isim neden tanıdık geliyor?"

"Everly'nin dangalak nişanlısıydı." Theo'nun sesinden küçümseme damlıyor.

Everly nişanlı mıydı?

Şimdi düşününce, birkaç yıl önce Everly'nin kendini beğenmiş erkek arkadaşından bahsettiğini hatırlıyorum, ama ilişkilerini bir sonraki seviyeye taşımalarıyla ilgili kısmı atlamıştı.

"Ona ne yaptı?"

Theo'nun öfkesini boşaltmak için biraz zamanı olduğuna göre, elini üzerimden itiyorum ve aramıza biraz mesafe koyarak kenara çekiliyorum.

"Habersizce uğradığında onu dairesinde asistanıyla sevişirken yakalamış. Şimdi neden düğün sonrasına kadar onunla yaşamak istemediği anlaşılıyor. Evini başka kadınlarla takılmak için kullanıyordu," diyor Theo.

Everly'nin güvensiz davranışları şimdi çok daha anlamlı. Koyduğu bariyerler kendini incinmekten korumak içindi, çünkü herkesten çok güvenmesi gereken kişi ona ihanet etmişti. Bu olaydan sonra neler yaşadığını ve kendini toparlamak için ne kadar güçlü olması gerektiğini hayal bile edemiyorum.

Bana karşı bu kadar temkinli olmasına şaşmamalı. Benim de eski nişanlısı gibi kadınların kalbiyle oynayan bir playboy olduğumu sanıyordu.

"Kahretsin, keşke daha önce bilseydim," diyorum.

Geçmişte Theo ve ben Everly hakkında pek konuşmazdık, ama şimdi keşke konuşsaydık diyorum.

"Benden kimseye söylemememi istedi ve kendisine acınmasını istemedi."

Bu izler, ama güvenilebileceği bir destek sistemi olmadan yalnız bir varoluşa neden olmalı.

"Söyleyeceklerim var ve beni tekrar duvara çarpmaya çalışmadan önce bitirmeme izin vereceksin. Anladın mı?" Theo'nun cevap vermesini bekleyerek kaşlarını kaldırıyorum.

"Tamam, ama çabuk ol," diye tersler. Hiçbir zaman sabırlı biri olmamıştır.

"Everly'ye olan aşkım onuncu sınıfta başladı. Sırf ona ters baktığım için beni dolaplara fırlatmıştın, o yüzden şimdi verdiğin tepki beni şaşırtmadı." Ağrıyan omzuma masaj yapıyorum. "İkinizi de incitecek bir şeyi asla kasıtlı olarak yapmam." Bakışlarını tutuyorum ve inançla şöyle diyorum: "Everly ve ben ikimiz de yetişkiniz ve onu benimle evli kalmaya zorlamıyorum. Bu yüzden ya benimle evlenirsin ya da ona ağabeyinin neden kararını desteklemek istemediğini açıklarsın. Yaşadığı onca şeyden sonra, en azından onun kararına güvenebilirsin."

"Kahretsin Cash." Theo masama otururken nefesini dışarı üflüyor. "Adil oynamıyorsun."

"Bu bir oyun değil ve Everly de bir piyon değil," diyorum yanına tünerken.

"En azından bir konuda anlaşabiliyoruz," diyor bana bakarken. "Sadece bunu nasıl kabullenebildiğini anlamakta zorlanıyorum. O bir işkolik, içine kapanık ve Landon'la ilişkisini bitirdiğinden beri doğru dürüst biriyle bile çıkmadı. Şimdi de seninle mi evli? Hiçbir ortak noktanız yok."

"Birbirimizi dengeliyoruz," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Siktir." Masadan kalktı ve herhangi bir aldatma belirtisi arar gibi beni inceledi. "O güzel çocuk suratını yumruklamayı dört gözle bekliyordum."

Bir kahkaha patlattım. "Bir dahaki sefere sol tarafı hedefle. Everly yüzümün yarısının mahvolmasını tolere edebilir ama güzel bir tarafım olmasaydı bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

Alay ediyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Senin yara izine karşı hep bir ilgisi vardı. Whitney'e cehennem kadar seksi olduğunu söylediğini duydum.

Ayrıldığınızın ertesi haftası onu koridorda senin hakkında konuşurken yakaladıktan sonra."

Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. "Everly mi söyledi bunu?"

"Evet, söyledi," diye beni temin ediyor. "Bu konuda mutlu değilim

Yeni bir gelişme, ama sana şüpheyile yaklaşacağım. Ancak, ona zarar verecek bir şey yaparsan, bir dahaki sefere seni yumruklamaktan çekinmeyeceğim."

Bir suçluluk duygusu içimi sızlatıyor.

Keşke Everly'nin benimle evli kalmasının gerçek nedeni olan satın alma olayını açıklayabilseydim. Theo önemli bir bilgiyi sakladığımı öğrendiğinde o kadar affedici olmayacaktır ama Everly'nin güvenine ihanet edemem.

"Everly ve ben evlendiğimize göre artık sana kardeşim diyebilirim, değil mi?" Onu azarladım.

Theo sırtarak başını sallar. "Hiç şansın yok."

Sadece Everly'yi kazanmak zorunda değilim, aynı zamanda Theo'ya da her zaman onun yanında olacağımı kanıtlamalıyım. Ne pahasına olursa olsun.

12

EVERLY

Bilgisayarımdan başımı kaldırmadan August'a "YİNE YILDIZLAŞIYORSUN," diyorum.

"İşlem yapıyorum," diyor.

Bu sabah işe ilk gelen bendim ama o geldiğinde hafta sonumla ilgili bilgi almak için ofisime uğradı ve beklediğinden çok daha fazlasını aldı. Cash ve benim evleneceğimize dair bombayı patlattıktan sonra, köşedeki döşemeli kanepede kendini evindeymiş gibi hissetti.

Ellerini boynunun arkasında birleştirmiş, arkasına yaslanmış ona bakıyorum. Özel dikim lacivert bir takım elbise, ilk düğmesi açık bırakılmış açık mavi bir elbise gömleği ve beyaz spor ayakkabılar giyiyor.

Simsiyah saçlarının tepesi bukleli, yanları ise sivriltilmiş bir şekilde kesilmiş. İngiliz aksanıyla hem erkekler hem de kadınlar ona anında aşık oluyor ve klasik yakışıklılığının cazibesine kapılıyor.

"Bu kadar dramatik olma," diye azarlıyorum onu hafif bir gülümsemeyle.

Elektrik mavisi bakışları benimkilerle buluşuyor. "Ah, özür dilerim. Şehre iki gün geç dönmene ve evlendiğini açıklamana nasıl tepki vermeliyim?" Dik oturuyor. "Townstead International'ın satın alınmasıyla ilgili patlattığın bombadan bahsetmiyorum bile. Bu haberi Liam'la paylaşmak için sabırsızlanıyorum."

Babamın anlaşmadan başka kimseye bahsetmediğini dűřünmekte haklıydım. Aylardır arkamızdan iř çeviriyor ve Stafford kardeşlerden başka biriyle çalışıyor olsaydı sonuçtan endişelenirdim.

Üzerinde alıştığım e-postayı gönder tuşuna bastıktan sonra tüm dikkatimi Ağustos ayına veriyorum.

"Bütün bu karmaşanın senin suçun olduğunu bilmeni isterim," diye kışkırtıyorum onu. "Vegas'tayken beni gevşemem için cesaretlendirmemiş olsaydın, Cash'le bir içki içme fikrini asla aklıma getirmezdin. Ya da birkaç tane." Son kısmı nefesimin altında mırıldandım.

August kıkırdar. "Spontane davranıp biraz gevşemenin zamanı gelmişti. Nasıl eğleneceğini unuttuğundan endişeleniyordum."

"On dört yıldır görmediğim biriyle evlenmenin biraz gevşeklik olarak nitelendirilebileceğini sanmıyorum. Bu düpedüz pervasızlıktı. Bu da beni şikayetime getiriyor." Dirseğimi masama dayadım ve çenemi elime dayadım.

"Bunu duymak için sabırsızlanıyorum." August koltuğunda öne doğru eğilir.

"Yanıldınız. Vegas'ta olanlar kesinlikle Vegas'ta kalmaz." Vurgulamak için yüzük parmağımı uzattım.

Koltuktan kalkarken kısık bir ıslık çalıyor. "Yakından daha da büyük. Bir servete mal olmuş olmalı," diye gözlemliyor ve yüzüğü incelemek için elimi tutuyor.

August haksız değil. Beş karatlık armut şeklindeki yüzük, ışıkta parıldayan daha küçük elmaslarla çevrili. Hem çarpıcı hem de zarif, ancak büyüklüğüne rağmen ezici bir his vermiyor.

Landon'ın evlenme teklif ettiğinde bana verdiği gösterişli zümrüt kesim elmasla karşılaştırmadan edemiyorum. O şey çok büyük olduğu için her şeye takılıyordu ve ben de görünüşünden hoşlanmıyordum.

Landon'a göre ben sadece bir aksesuardım, kim olduğumdan çok babamla olan bağlantım için değerliydim. Buna karşılık,

Bunca yıl sonra bile, Cash benim dış görünüşümü görüyor ve beni gerçekten gördüğünü hissettiriyor.

"Yüzük göz kamaştırıcı. Çok şanslı bir kadınsın," diyor August.

"Evet, güzel," diye kendimi savunuyorum, içten içe onu sevdiğimi itiraf etmeyi reddediyorum. Her şey bittiğinde iade etmek zorunda kalacağım için bağlanamıyorum.

Cash ile geçirdiğim zaman kısa oldu, ancak bu, anlaşmamızın bir son kullanma tarihi olduğunu hatırladığımda devam eden huzursuzluk hissini durdurmuyor.

"Nerede yaşıyorsun?" August soruyor.

"Cash'in evinde."

"Ama daireni seviyorsun."

"Evet, ama o High Rise'da yaşıyor, ofislerimizden sadece on beş dakika uzaklıkta. Ayrıca, evinin inanılmaz avantajları var. Bu sabah çıkarken kapıcısıyla konuştum ve bana Cash'in alt katımızda özel bir spor salonu olduğunu ve ayrıca binada tam hizmet veren bir sauna ve spa'ya erişimi olduğunu söyledi." Heyecanla ellerimi birbirine kenetliyorum.

"High Rise'da mı yaşıyorsun? Kahretsin, bana adamının bu kadar zengin olduğunu söylememiştin. Şanslısın, lüks bir hayat yaşıyorsun." August başıyla onaylıyor. "Lütfen bana seksin harika olduğunu söyle. İyi bir sevişme olmadan doğru dürüst bir düşün gecesi olmazdı," diyor utanmadan.

"Ciddi misin?" Yanaklarım kızarıırken onu azarlıyorum. "O benim erkeğim değil ve bilgin olsun diye söylüyorum, hayır, Cash ile seks yapmadım. Aynı yatakta uyumak
_"

Çenesi düştü. "Dur bakalım." Sanki itirafım onu ayakta duramaz hale getirmiş gibi kendini masamın üzerine bıraktı. "Bana aynı yatağı paylaştığınızı ve henüz sevişmediğinizi mi söylüyorsunuz? Bu, hayatının en iyi seksini hiçbir koşul olmadan yapmak için mükemmel bir fırsat." Ona sert bir bakış attığımda duraksıyor. "Tamam, iyi, bir sürü bağ var ama bu anlaşma bittiğinde hepsi kopacak, yani kaybedecek bir şeyin yok, değil mi?"

Kulağa çok basitmiş gibi geliyor ama deneyimlerim bana aksini öğretti.

Cash ve ben dikkatli olmazsak, bundan zarar görmeden çıkma umudumuz yok. Çekim gücümle mücadele etmek zorlaşıyor ve kalbimi korumak için koyduğum sınırları tehlikeye atıyor.

"Liam'ın satın alma haberini nasıl karşılayacağını düşünüyorsun?" Sorusunu saptırarak soruyorum.

"O da benim gibi çok kızacak. Eminim Dick'in Stafford Holdings imzayı atana kadar bize söylemeye niyeti yoktu. İşine geldiğinde bizi hep karanlıkta bırakır ve bu durum da farklı değil." August çenesini sıkıyor. "Yıllarca kışımızı yırtarak çalıştık ve o bize karşılığını böyle mi ödüyor? Bu alçaklık."

Liam ve August anneleri ile çatışmamak için babamın şirketine katıldılar. Annem, itibarını korumak için aile şirketini desteklemeleri konusunda kararlıydı. Finansal teşvik kazançlıydı, ancak babamın diktatörce yönetim tarzı bunu gölgede bıraktı.

Yetişkin çocuklara zehirli ebeveynlerine karşı durmanın yollarını öğreten bir dersten hepimiz faydalanabiliriz.

"Merak etmeyin. Stafford kardeşlerin durum tespiti yaptıklarından ve Liam'la senin şirkete kattığınız değer farkına vardıklarından eminim." Ona cesaret verici bir gülümseme sunuyorum. "Hafta sonu onları gördüm ve şu anda çok fazla sorumlulukla uğraştıkları ortada. Milyar dolarlık girişimlerini yönetirken Townstead International'ın günlük operasyonlarını üstlenecek kapasiteye sahip değiller."

Çatık kaşları endişelerini giderdiğim konusunda bana güven vermiyor.

"Fantastik." August gözlerini deviriyor. "Dick için çalışmak gibi olacak, ama şimdi bize patronluk taslayacak ve tüm kârımızı cebe indirecek üç kişi olacak." Sesinden alaycılık akıyor.

"Her şeyi yanlış anladınız. Cash ve kardeşleri öyle değil. Sen onları henüz tanımıyor olabilirsin ama ben tanıyorum ve biliyorum ki

adil olacaklardır."

Stafford ailesi milyarder olabilir ama öyle davranmıyorlar. Johanna ve Mike çocuklarını alçakgönüllü ve çalışkan yetiştirme konusunda kararlıydı. Bu yüzden onları Aspen Grove'da, kendi imkanlarının çok altında mütevazı bir evde büyüttüler.

August sırtarak, "Evliliğinizin sadece çıkar için olduğunu söyleyen birine göre, kocanıza vurulmuş görünüyorsunuz," diyor.

"Değilim," diye ısrar ediyorum biraz fazla hızlı bir şekilde.

"Kendine bunu söyleyip duruyorsun." August'un gözleri eğlenceyle parıltıyor. "Eğer ateşli bir milyarderle evli olsaydım, hayatımın en iyi seksini yapıyor olurdum. Ve hayır, senin o oyuncakların bir kadını nasıl memnun edeceğini bilen, iyi donanımlı bir adamla kıyaslanamaz."

"Aman Tanrım, lütfen dur," diye yalvarıyorum ona. "İstenmeyen tavsiyelerin için minnettar olsam da, Cash'le yatmayacağımdan eminim."

Belki yeterince tekrar edersem inanırım.

Zihnim fotoğraf çekimimiz sırasında paylaştığımız öpücüğe gidiyor. O eğilirken kollarına sarılmanın verdiği his, tenimde hafif bir nefes fısıltısı. Dudaklarını dudaklarımda hissetmenin cazibesi karşı konulamayacak kadar güçlüydü ve aramızdaki mesafeyi kapatması için onu kışkırtıyordu.

O anın içinde kaybolmuştum ve Cash geri çekildiğinde rujumu onun ağzında görünce paniğe kapıldım. Orada özel bir an olması gereken bir anı yakalayan bir fotoğrafçının olması da yardımcı olmadı.

Geçen hafta bir ilişki içinde olmak aklımın ucundan bile geçmiyordu. Şimdi ise karşı konulmaz bir mizaha, baştan çıkarıcı bir gülümsemeye ve tüylerimi diken diken eden bir dokunuşa sahip bir adama karşı hissettiklerimle savaşıyorum.

"Evliliğimiz sadece kâğıt üzerinde var ve bu iş bittiğinde yollarımızı ayıracağız. August'a ellerimi bir silme hareketiyle birbirine sürterek söylüyorum.

"Gördüğüm zaman inanacağım." Kıs kıs gülüyor.

Neden onun yorumu benim beyanımı sorgulamama neden oldu?

"İşe dönmem gerekiyor," diyorum bilgisayarımın ekranını kontrol ederken ve sohbet etmeye başladığımızdan beri gelen kutuma otuz yeni e-posta düştüğünü görürken. "Tabii işimi benim için yapmak istemiyorsan?"

"Hayır, teşekkür ederim." August hızla kapıya doğru geri çekilir. "Gidip Liam'a haberi vermeliyim. Bana şans dile," diye homurdanıyor.

"İyi şanslar," diye arkasından bağıryorum.

Ona satın alma işleminden bahsetmek zorunda olmadığım için rahatladım.

Cash'in dairesine döndüğümde çok yorgundum. Ofiste uzun bir gün geçirmiştım ve August öğleden önce tavuklu sandviçini benimle paylaştığından beri bir şey yememiştım. Ekşi mayalı ekmek üzerinde keskin mayonezle servis edilen sulu ızgara tavuk ve çıtır pastırmayı düşündükçe midem gurulduyor. Eve dönerken bir şeyler atıştırmalıydım.

Çatı katına girdiğimde, girişte bu sabah orada olmayan döşemeli bir bank vardı. Oturuyorum ve ayaklarımdaki ağırlık kalkınca anında rahatlıyorum.

"Ev, sen misin?" Cash mutfaktan bağıryor.

"Evet," diye bağıryorum.

Dürüst olmak gerekirse, eve döndüğümde birinin beni bekliyor olması garip. Landon ve ben birlikteyken, bekleyen bendim. İşin garibi, bunu düşündüğüm kadar umursamıyorum.

İnce topuklu ayakkabılarımı çıkarıp çantamla birlikte bankın altına sıkıştırıyorum.

İşim bittiğinde, dumanlı somon, limon ve otların lezzetli kokusunu takip ediyorum. Cash tezgâhta, her biri bir limon dilimi ile süslenmiş iki bardak suyun yanına yemek tabakları koyuyor.

"Eve hoş geldin," diye sırtarak beni selamlıyor, ela gözleri coşkuyla parlıyor. "Umarım açsındır."

"Bütün bunlar ne?" Yiyecek sergisine el sallıyorum.

"Akşam yemeği. Önce üstünü değiştirmek istemiyorsan, neden oturup yemeğimizi yemiyoruz?"

Başımı salladım. "Hayır, şimdi yiyelim." Midem onun duyabileceği kadar yüksek sesle guruldadığında utanıyorum.

"Görünüşe göre doğru seçimi yapmışsın." Cash kıkırdıyor. "İşte-" Sağ taraftaki sandalyeyi çekerek oturmamı işaret ediyor. Düşünceli jesti karşısında bir an donup kalıyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum sandalyeme yerleşirken.

"Bu akşam menüyü oldukça basit tuttum. Somon füme, kavrulmuş sebzeler ve balzamik sirke soslu karışık yeşilliklerimiz var" diyor ve tabağındaki her bir öğeyi işaret ediyor.

"Hepsi bu mu?" Alay ediyorum. "Bu inanılmaz görünüyor. Sipariş edebileceğim herhangi bir yemekten çok daha iyi. Bunların hepsini benim için mi yaptın?"

Landon'la birlikte olduğumuz beş yıl boyunca bana hiç yemek yapmadı. Yapmaya çalıştığım her şeyi yakmak gibi bir alışkanlığım var, bu yüzden dışarıdan yemek almaya alıştım.

"Evet, senin için ama bu sadece akşam yemeği, Ev. Fazla düşünme," diyor, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi.

"Bana taşınmamı önerdiğinde, çoğunlukla kendi başımıza kalacağımızı düşünmüştüm. Beklediğim son şey burada beni bekliyor olmandı," diye itiraf ediyorum.

"Gitmemi istiyor musun?" diye sorar ciddiyetle. "Ne? Hayır, burası senin evin."

"Bizim evimiz," diye tekrarlıyor. Gözlerinde muzip bir parıltıyla tabağıyı ona doğru kaydırırken, "İstersen dışarıdan sipariş verebilirsin," diye alay ediyor.

"Hiç şansın yok, Stafford." Girişimini engelliyorum, elini sıkıca kavıyorum, böylece tutuşunu bırakmak zorunda kalıyor ve muzaffer bir şekilde tabağımy geri alıyorum. "Ev yapımı bir yemeği kaçıracak değilim, misafirlerimiz zar zor katlanılabilir olsa bile." Çatalımla bir parça somon balığını mızraklarken sırtışımy bastırıyorum. Dilime değdiği anda, lezzet patlaması karşısında memnuniyetle inlemekten kendimi alamıyorum. "Aman Tanrım, bu çok güzel," diye övüyorum büyük bir ısıruk daha almadan önce.

"Beğendiğine sevindim." Cash'in yoğun bakışları beni terk etmiyor ve başparmağıyla ağzımyın kenarını silmek için uzandığında nefesim kesiliyor. Parmağı dudaklarımyın üzerinde geziniyor ve ben onu ağzımyın içine çekip emmek istiyorum. Dilimi ucunun etrafında döndürdüğümü hayal ediyorum, başka bir şeymiş gibi davranıyorum... daha büyük bir şey.

Başım çok büyük belada.

Az önce kocamın sikini yalamayı hayal ettiğimi fark edince ağzım kuruyor. Aramızda mesafe yaratmak isteyerek geri çekiliyorum ve su bardağımyı kapıp büyük bir yudum alıyorum.

"Pardon, ağzında biraz sos vardı da." Cash bakışlarını benimkilerden ayırıyor ve başparmağını peçetesine siliyor.

"Sorun değil, minnettarım. Yemek yapabildiğini bilmiyordum," diye itiraf ediyorum, konuyu değiştirmek için çaresizce. "Dokuzuncu sınıfta peynirli makarna pişirmeye çalıştığın zamanı hatırlıyor musun? Annen tencerenin dibindeki tüm yanmış parçaları kazımanı istemişti çünkü çok uzun süre beklettiğin için tüm su kaynayıp gitmişti." Bu anıya gülümsüyorum.

Yemeğinden bir ısıruk almadan önce, "Sen daha iyi değildin ki," diye takılıyor.

"Haklısın. Theo'nun bütün yemek pişirme yetenekleri var. Ne pahasına olursa olsun mutfaktan uzak duruyorum."

Bunun tek istisnası Theo'yu restoranlarından birinde ziyaret ettiğim zamanlardır. Benim için yemek yapma şansını asla geri çevirmez. Son zamanlarda Londra'da pek bulunmuyor, işleriyle çok meşgul.

yemek programlarını ve diğer girişimlerini takip edememeye başladım.

Cash, "Şanslısınız çünkü benimle yaşamamanın bir avantajı da her gece ev yapımı bir yemeğin sizi bekliyor olması," diyor.

"Oh, bunu yapmak zorunda değilsin. Genelde ofiste geç saatlere kadar kalırım," diye onu uyarıyorum.

Bu benim seçimim değil. Babam sürekli olarak iş yükümü artırıyor ve uzun çalışma saatleri olsa bile hepsini idare etmemi neredeyse imkansız hale getiriyor. Benimle aynı kıtada olmasa bile ona hayır diyemeyeceğim gerçeğini istismar ediyor. Her iki haftada bir hesabıma yatan doğrudan para, kendimi desteklemek ve annemin faturalarını karşılamak için güvenilir bir yolum olduğunu bilerek durumu idare edilebilir kılıyor.

"Sorun değil," diyor Cash. "Her gece işi bitirdiğinde bana mesaj at, eve döndüğünde akşam yemeğini hazır ederim."

Ona buranın benim evim olmadığını tekrar hatırlatmak üzereyim ama dilimi tutuyorum. Benim için iyi bir şey yapıyor, bu yüzden en azından onunla orta yolda buluşmaya çalışabilirim.

"Tamam, yapacağım."

"Carol ofisten saat beşte çıkmayı tercih ediyor, ben de o saate kadar toparlanıyorum çünkü ben çıkmadan o da çıkmıyor. Genelde beş buçukta evde olurum."

Gerginleşiyorum, çatalım tabağıma çarpıyor. "Carol kim?"

"Asistanım," diye yanıtlıyor Cash, neşeli. "O harika biri. Sen

Bir ara bize uğrayıp öğle yemeği yemelisin."

Asistanıyla öğle yemeği mi yiyor? Bunu yapan tanıdığım tek kişi Landon'dı. Asistanının ofisinin dışında klavyesini tıklarken bana ters ters baktığı anılar aklımdan çıkmıyor. Landon'a öğle yemeği götürmek için uğradığımda neden bu kadar kızgın olduğu şimdi daha iyi anlaşıyor.

"Carol'la bir şey yapıp yapmadığımı sormadan önce, cevabım hayır," diyor Cash gözlerindeki yumuşaklıkla. "Altmışlı yaşlarının sonunda ve yaşlılara karşı bir ilgim olsa bile

kadınlar, ben onun tipi değilim. Birçok kez bana aşk romanlarında okuduğu gibi yakışıklı odunculardan hoşlandığını söyledi."

Gülüyorum. Söylemesini beklediğim son şey buydu.

"Oduncu olmayabilirsin, ama yakışıklılıkta üstüne yok." Düşüncemin ağzımdan kaçtığını fark ettiğim anda, farlara yakalanmış bir geyik gibi irkilerek Cash'e bakıyorum.

"En azından yüzümün yarısı öyle," diyor kasvetli bir şekilde.

İşte o zaman solumda oturduğunu fark ediyorum, bu yüzden yemek yerken yüzünün sadece sağ tarafını görebiliyorum. İçimden bir ses bunun kasıtlı olduğunu söylüyor.

"Cash Stafford, dikkatini vermiyor musun? Yara izin cazibene cazibe katıyor ve seni daha da karşı konulmaz kılıyor. Lanet olsun, aksini düşünen varsa yanılıyor." Elimi onunkinin üzerine koyuyorum.

"Theo haklıydı," diyor şok olmuş bir halde. "Yara izimi sevdiğini söyledi ama ona inanmadım."

"Bekle. Theo ile ne zaman konuştun?"

"Bugün ofisime hışımla geldi ve seninle neden evlendiğimi öğrenmek istedi. Görünüşe göre Harrison ve Dylan, Aspen Grove Gazetesi'ndeki düğün haberini ona göndermenin komik olacağını düşünmüşler."

Nefesim kesildi. "Aman Tanrım. Sana zarar verdi mi?" Gözden kaçırmış olabileceğim herhangi bir yara olup olmadığını kontrol etmek için vücudunu tarıyorum.

Bu, Theo'nun beni neden daha önce bir düzineden fazla kez aradığını açıklıyor ve ona bir toplantıda olduğumu söylemek için mesaj attığımda, bana daha sonra geri döneceğini söyledi.

"Ev, ben iyiyim," diye beni rahatlatıyor Cash. "Omzum sertleşti ama masajla düzeltilemeyecek bir şey değil." Göz kırıyor. "Endişeleniyorsan diye söylüyorum, ona satın alma işleminden bahsetmedim, sadece anlaşmamızdan ve Vegas'ta evleneceğimizden bahsettim."

"Yani, bunu gerçekten deneyeceğimizi mi düşünüyor?" Aramızda işaret ediyorum.

"Evet, şimdilik. Hazır olduğunda ona gerçeği birlikte

söyleyeceğiz."

Cash'in plana uymasını ve Theo'ya iş anlaşmasından bahsetmemesini takdir ediyorum. Bu durum gün geçtikçe daha da karmaşık bir hal alıyor. Bu gidişle kime ne söylediğimizi takip etmek için detaylı bir tabloya ihtiyacımız olacak.

Telefonum tezgâhın üzerinde vızıldıyor, sesi çoğunlukla boş olan mutfakta yankılanıyor.

Theo: I'm at the airport heading to California for business. I wanted to check in before the plane takes off since we weren't able to talk earlier.

Theo: I went to Cash's office to confront him about you two getting married.

Everly: He just told me.

Theo: It sounds like I was the last person to know.

Everly: I was afraid you'd overreact, and it sounds like I was right.

Theo: My reaction was completely justified, and I'm sure Cash agrees.

Theo: Are you staying at his place?

Everly: Yes.

Theo: Fuck, I hate this. You're my sister.

Everly: And Cash is your best friend.

Theo: Exactly. He knows you're off-limits.

Everly: I'm an adult. Don't I have a say in who I marry?"

Theo: No one is good enough for you.

Derin bir nefes alıyorum ve son mesajımda sinirli görüldüğüm için zihinsel olarak kendimi azarlıyorum. Theo sadece beni kolluyor. Hayatındaki en önemli iki insan olan Cash ve beni ilgilendiren önemli bir bilgiyi ondan sakladım. Ve bu konudaki hayal kırıklığını ifade etmekte sonuna kadar haklı.

Everly: I love you, Theo.

Theo: I love you too, sis.

Theo: You'll always come first. No matter what. And I'm here to hide the body if things don't work out with you and Cash.

Everly: Omg, stop it. That's not funny.

Theo: It totally is.

Theo: I have to go. The plane is taking off. I'll text when I land."

Everly: Okay. Be safe.

Telefonum tekrar çalıyor ve Theo'nun bir cevap daha gnderdiğini dşnerek kontrol ediyorum, ama bu sefer Landon olduğunu görünce i ekiyorum.

Landon: I miss you.

Landon: I still want to take you out to dinner when I come to London.

Landon: Please talk to me, baby.

Bir cevap yazmadan duramıyorum.

Everly: Stop texting me. I'm busy.

Landon: I didn't tell you what day I'd be there.

Everly: I've moved on.

İşte, bu daha iyi. Basit ama doğrudan. Bu yaklaşımı daha önce hiç denememiştim. Mesajımdan memnun kalınca gönder tuşuna basıp telefonumu kapatıyorum.

"Her şey yolunda mı?" Cash ilgiyle beni izliyor. "Evet, her şey yolunda," diyorum göz temasından kaçınarak.

Sahte kocama eski nişanlımın beni taciz etmeyi bırakmayacağını ve tekrar bir araya geleceğimize dair sahte bir umut beslediğini açıklamaya hazır değilim.

Cash bana şüpheci bir bakış atıyor ama daha fazla bilgi için baskı yapmıyor. "Tatlı için biraz yer ayırın çünkü taze çırpılmış kremalı ilekli kurabiye yiyeceğiz."

"Bu benim favorim."

"Biliyorum." Sırıtıyor ve kalbim kt küt atmaya başlıyor. Tanrım, boyumdan büyük işlere kalkıştım.

13

NAKİT

Konferans görüşmesine katıldığım da Harrison ve Dylan beni bekliyorlar.

"Geç kaldın," diyor Harrison kollarını göğsünde kavuşturmuş, beyaz gömleği kaslı kollarını sergiliyor. Kısa bir süre profesyonel hokey oynadıktan sonra atletik yapısını korumuş. Her gün spor salonunda saatler geçirerek vücudunu titizlikle şekillendiriyor ve özel şefinin yardımıyla sıkı bir diyet uyguluyor.

Dürüst olmak gerekirse, özellikle de milyarlarca dolarlık bir şirketi iyi yağlanmış bir makine gibi yönetirken, tüm bunlarla nasıl başa çıkabildiğinden emin değilim. Hayatımı yönetmek ve yaptığım aptalca şeyleri minimumda tutmak bile yeterince zor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

Dün akşam Everly ile yemek yedikten sonra dizüstü bilgisayarını çıkardı ve gece yarısını geçene kadar mutfak tezgahının başında çalıştı. Sonunda yatağa geldiğinde, lanet olsun. Banyodan yine o seksi dantel atletlerden ve kalça şortlarından biriyle çıktığında onu köşeye sıkıştırmamak için kendini zor tuttu.

Uykuya dalar dalmaz yatağın benim tarafıma geçmesi ve yanıma kıvrılması da yardımcı olmadı. Kollarıma mükemmel bir şekilde oturdu ve onu yakınımda tutmaya karşı koyamadım.

Seks yaptığım kadınlara karışık sinyaller göndermek istemediğim için hiçbir zaman kucaklaşan biri olmadım. İşler farklı

Everly ile. Onun yatağında uyumasını ve her sabah onun yanında uyanmayı dört gözle bekliyorum.

"Hey, küçük kardeşim." Dylan beni el sallayarak selamladı. "Daha önce Carol'la konuştum ve bana dün ofisine beklenmedik bir ziyaretçinin uğradığını söyledi." Eğlencesini gizlemeye çalışıyor ama başaramıyor, yüzüne bir sırıtma yayılıyor.

"Çok komiksin," diye kestirip atıyorum. "O makalenin bir kopyasını ona gönderdiğinde Theo'nun benimle yüzleşmek için ortaya çıkacağını çok iyi biliyordun."

Yaptıkları şakayı dünkünden bile daha az komik buluyorum. Arkalarını kollasalar iyi olur çünkü hiç beklemedikleri bir anda intikamımı alacağım.

Dylan homurdanıyor. "Theo'nun seni bizzat tebrik etmek isteyeceğini düşündük. Bilgin olsun, bu Harrison'ın fikriydi," diyerek suçu başkasına atmaya çalışıyor.

"Ne oluyor Dylan," diye homurdanıyor Harrison. "Neden beni böyle otobüsün altına attın?"

Harrison'ın bu işin beyni olduğunu tahmin etmeliydim. Düşünceli, göz korkutucu bir şirket patronu olabilir ama şaka fikirleri konusunda şaşırtıcı derecede yaratıcıdır. Genelde onları çok eğlenceli bulurum, ama kurban ben olduğumda değil.

"Bunu hiç komik bulmadım." Kaşlarımı çatıyorum. "Theo ofisimde beni eşek sudan gelinceye kadar dövmeye bu kadar yakındı." Başparmağımı ve işaret parmağımı vurgulamak için birbirine yakın tutuyorum. "Bu sefer yumruğunu savuşturdum ama Everly'nin benimle sadece satın alma yüzünden evli kaldığını ona söylemediğimi öğrendiğinde yürüyen ölü bir adam olacağım."

"Ona bundan bahsetmedin mi?" Dylan elini yüzüne sürerek iç geçiriyor. "Haklısın. Öğrendiğinde başın büyük belaya girecek."

"Everly yapmamamı istedi," diyorum, Brew Haven'da bu konuyu konuştuğumuzda yüz ifadesindeki aciliyeti hatırlayarak.

Dylan alçak sesle ısık çalıyor. "Seni şimdiden parmağında oynatıyor ve daha evleneli bir hafta bile olmadı." Arkasına yaslanırken bana kendini beğenmiş bir gülümseme veriyor.

sandalyesine oturdu. "Liseden beri ona gizli bir aşk beslediğin için hiç şaşırmadım."

"Hayır," diye yalan söylüyorum. Kulaklarım utançtan ısınıyor ve saçlarım onları gizlediği için minnettarım.

"Gerçekten mi?" diyor Dylan. "Yani Everly'yi terk ettiğinde Jacob Barlow'un suratına yumruk attığın için uzaklaştırma almak sadece eğlence için miydi?" Şüpheli bir kaşını kaldırıyor. "Peki ya tüm arkadaşların balodayken, onun yalnız kalmasını istemediğin için onunla takılmak? Bu bir arkadaşın yapacağı bir şey gibi mi geliyor, Harrison?"

Harrison sırtarak, "Şahsen ben bunu herhangi biri için yapmazdım," diyor.

O bile bunu eğlenceli buluyor. Kardeşlerimin beni bu kadar kolay bırakmayacağını tahmin etmeliydim. Genelde onlara sataşan ben olurum ve rollerimizin değişmesinden hoşlanmam.

"Bu on dört yıl önceydi," diye homurdandım.

"Evet, ama sen hâlâ onun için yanıp tutuşuyorsun," diyor Dylan. Gözlerimi deviriyorum. "Öyleyse ne olmuş yani?" Soğukkanlılıkla söylüyorum.

"Everly'den hoşlanmanın yanlış bir tarafı yok. İnanılmaz derecede zeki, komik ve güzel," diyor Dylan ve Everly'nin olumlu özelliklerini parmaklarıyla sıralıyor.

Şakacı bir kaşımı kaldırıyorum. "Dikkat et," diye uyarıyorum.

Dalga geçiyor ama bu, Dylan'ın Marlow'la mutlu sona ulaştığını bilmeme rağmen, damarlarımda dolaşan alışılmadık kıskançlık dalgasını durdurmuyor.

"Sakin ol." Arsız bir sırıtışla ellerini kaldırıyor. "Ben sadece ona iltifat ediyordum. Gözümün sadece Marlow'da olduğunu çok iyi biliyorsun-"

Dylan'ın ofisinin kapısı açılır ve Lola nefes nefese içeri koşar. Parlak pembe bir gömlek ve gökkuşağı tütüsü giymiş, saçları balık sırtı örgülerle şekillendirilmiş ve uçlarına ışıltılı fiyonklar bağlanmıştır.

"Baba, bana yardım etmelisin," diye haykırarak kollarına atlıyor.

"Uğur Böceği, amcalarınla telefon görüşmesi yapıyorum.

Bekleyebilir mi?" Dylan kararlı bir şekilde sorar.

"Merhaba, Harrison Amca, Merhaba, Cash Amca."
Kameraya el sallarken onu görmezden geliyor.

"Merhaba Uğur Böceği. Bugün çok tatlı görünüyorsun,"
diyorum. "Örgülerini çok sevdim."

"Teşekkürler. Marlow yaptı onları." Ellerini şefkatle
saçlarında gezdiriyor ve kamera için süsleniyor.

"Anlamıştım," diye sırtıyorum bana ters ters bakan
Dylan'a.

Balık kuyruğu örgüsünde asla ustalaşamadı ve hepimiz bu
konuda ona zor anlar yaşatmayı seviyoruz. Marlow'un onun
için mükemmel bir eş olmasının nedenlerinden biri de bu.

"Uğur Böceği, sana nasıl yardımcı olabilirim?" Dylan araya
giriyor. "Waffles ve yavru köpekler pembe parmak
boyasına girmişler.

Yine." Köpeklerin havlamasını duyabildiğim koridoru işaret
ediyor.

İşte o zaman avuçlarının parlak pembe boyayla kaplı
olduğunu fark ediyorum, şimdi Dylan'ın gömleğinin önüne
bulaşmış. Bir kahkahayı bastırmak için ağzımı kapatıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Dylan nefesinin altında.
"Üzgünüm çocuklar, gitmem gerek." Lola'yı kaldırıp yere
bırakıyor ve sandalyesinden kalkıyor. "Marlow'u
arkadaşlarıyla Brew Haven'da kahvaltı yapmaya ikna ettim,
yani evde sadece Lola ve köpeklerle ben varım." Yüzünü
ekranda görebilmemiz için eğiliyor.

"Sorun değil. Size sonra yetişiriz," diyerek Harrison onu
temin eder.

"Teşekkürler." Dylan konferans görüşmesini sonlandırıyor
ve beni Harrison'ın esrarengiz ifadesiyle baş başa bırakıyor.

Vegas seyahatimin öncesinden beri bire bir sohbet
etmemiştik ve yaklaştığını bildiğim ders beni korkutuyor.
Toplantıyı yeniden planlamayı önereceğini umarak
sandalyemde kıpırdanıyorum. Bir dakika geçtikten sonra,
daha fazla dayanamıyorum.

"Lütfen devam eder misiniz?" diye bağıriyorum.

Harrison başını hafifçe eğiyor. "Tam olarak neye devam
edelim?"

"Bana ne kadar sorumsuz davrandığımı ve seni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığımı söylediğin bölüm. Sadece patronum olarak değil, kardeşim olarak da... Eğer kendime çeki düzen vermezsem kovulacağımı söylediğin kısım." Derin bir iç çektim. "Bana kızmakta sonuna kadar haklısın."

Harrison beni birçok zor durumdan kurtarmak zorunda kaldı ve onu kırılma noktasının ötesine itecek bir şey varsa o da muhtemelen benim düşüncesizce verdiğim evlilik kararıdır. Bu yüzden kendimi en kötüsüne hazırlıyorum.

Masasındaki kalemi eline alıp buz mavisi bakışlarıyla beni izlerken tıklarken cevap vermiyor.

Sabırlı olmaya çalışarak dilimi ısıırıyorum ama sonunda konuştuğunda sandalyemde zıplıyorum.

"Kızgın değilim," diyor.

Ona şaşkın bir bakış attım. "Sen değil misin?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, ama senin için endişelendim. Sen nasılsın?"

"Her şeyi berbat etmişim gibi hissediyorum," diye itiraf ediyorum. "Ve benden beklediğin şeyin bu olduğunu biliyorum." Gözlerimi kucağıma indirerek iç geçiriyorum. "Ben sen ve Dylan gibi kablolu değilim. Keşke öyle olsaydım ama değilim."

Bugün Harrison'la bu konuşmayı yapmayı planlamamıştım ama dürüst olmak gerekirse çok gecikti.

"Neden?" diye soruyor.

"Sen girdiğin her toplantı odasına hükmediyorsun ve Dylan herkesin hayran olduğu bir matematik dehası. Ben ise kardeşin olduğum için bu pozisyonda olan üniversite terk biriyim." İkisinin de yakışıklı olduğundan bahsetmiyorum bile, oysa ben kusurluyum. Herkesin gördüğünde üzüldüğü kişi

hep birlikte.

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Harrison'ın yüzünde kasvetli bir ifade beliriyor. "İşe zamanında gelmemen ya da ders dışı etkinliklerine işinden daha fazla enerji harcaman sinir bozucu mu? Kesinlikle."

Boğazımdaki yumruyu yutarak yavaşça başımı sallıyorum. Acımasız dürüstlüğü yutulması zor bir hap, ama söylediği her şey

Doğru.

"Ancak, sizi çalışanlarımızla bağlantı kurma yeteneğiniz olduğu için terfi ettirdim, akraba olduğumuz için değil." Konuşurken kalemini masasına vuruyor. "Bunu bilmiyor olabilirsiniz ama kazanızdan kısa bir süre sonra annemle babamın, iyileştiğinizde espri anlayışınızı ve dışa dönük kişiliğinizi kaybedebileceğiniz konusunda doktora endişelerini dile getirdiklerini duydum. Ben aynı endişeyi taşımıyordum."

Bunu daha önce hiç duymadığım konusunda haklı. Uyandıktan sonra bir süre kafam karıştı. Annemin çok ağladığını hatırlıyorum ama genel olarak ailem güçlü bir duruş sergiledi.

"Neden olmasın?" Merak dolu bir sesle soruyorum.

"nk sen tanıdığım en güçlü insanlardan birisin," diye cevaplıyor Harrisons inançla. "Ertesi hafta, babam hastane sitinizdeki tuvaleti kullanmaya gittiğinde ve klozeti Saran Wrap ile kapladığınızı çok geç fark ettiğinde beni haklı çıkardınız." Bu anıyı hatırlayınca kıkırdıyor. "Annemle babamın seni cezalandırmak mı yoksa eski haline dönmeni kutlamak mı konusunda bu kadar kararsız kaldıklarını hiç görmemiştim."

Kazadan sonra doktorların beni soktuğu komadan uyandığımda kendimi farklı hissetmiyordum. Ancak ailem, kardeşlerim ve arkadaşlarım bana acıyarak, sempati duyarak ya da her ikisinin karışımıyla baktıklarında bir şeylerin ters gittiğini anladım. Sinir ve doku hasarı çok büyüktü ve ülkenin önde gelen plastik cerrahları ancak bu kadarını yapabiliyordu.

Hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bilmek beni yıktı. Ama bu beni hayatımı her zaman olduğu gibi yaşamaya çalışmaktan alıkoymadı.

"Beni yanlış anlama. Kaygısız tavrın ve mizah anlayışın çok ferahlatıcı," diyor Harrison, ama ben bir "ama "nın geldiğini hissedebiliyorum. "Ama gerçek şu ki hepimiz yapmak istemediğimiz şeyleri yapmak zorundayız."

"Sen ne zaman istemediğin bir şeyi yaptın ki?" Alay ettim.

Her şeyi kolaymış gibi göstermesini hep kıskanmışımdır. Okuldaki en popüler çocuktı ve üniversitede yıldız bir hokey oyuncusuydu ve babamız emekli olduğunda Stafford Holdings'in başına sorunsuzca geçti. Asla zayıflık göstermez ve herkes onu ciddiye alır.

"Böyle mi düşünüyorsun?" Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Cash, babam bana küresel bir imparatorluğun varisi olacağımı söylediğinde sadece on yaşındaydım. Bunun ne anlama geldiğini tam olarak kavramadan çok önce, ailemizin mirasının yükünü omuzlarımda taşıdım ki sen, Dylan ve Presley bunu yapmak zorunda kalmasın. Siz kendi hayallerinizin peşinden gidebilesiniz diye ben kendi hayallerimden vazgeçtim."

"Ne hayali? CEO olmak istediğini düşünmüştüm." Bunu yüksek sesle söylediğimi duymak kulağa saçma geliyor ama hokey dışında tutkuyla bağlı olduğu tek şey Stafford Holdings.

Mizahsız bir kahkaha atıyor. "Beni yanlış anlamayın. Rolüm için minnettarım ve bunu hiçbir şeye değişmem. Ama keşke her şey daha farklı olsaydı dediğim anlar da oluyor" diyor, bakışları dalgın ve düşünceli.

"Neden bizim için hayallerinden vazgeçesin ki?"

"Çünkü ağabeyler böyle yapar. Sevdiğimiz insanlar için mutluluğumuzu feda ederiz." Bana kasvetli bir gülümseme verdi.

Harrison'ı bir kaide üzerine koydum, hayatının mükemmel olduğunu düşündüm. Şimdi ne kadar saf olduğumu görüyorum. O kendi zorluklarıyla uğraşıyormuş ve ben bunu fark edemeyecek kadar kendimi kaptırmışım.

"Boktan bir kardeş oldum, ha?" Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek mırıldanıyorum.

Harrison başını sallar. "Hayır, yapmadın. Benden bu kadar bahsettiğin yeter. Everly ile işler nasıl gidiyor?" diye sorarak konuyu değiştirir.

"Harika gidiyorlar," diyorum alaycı bir şekilde. "Birlikte yeni taşındık ve şimdiden kafama birden fazla yastık fırlattı."

Harrison gülümsüyor. "Bana evlilik mutluluğu gibi geldi."

"Ev yemeklerine karşı zayıf bir noktası olduğunu öğrendim," diyorum.

Harrison, "Yemek pişiremiyorsun," diyor.

"Tamam, iyi, ev yemeği biraz abartılı," diye omuz silkerek itiraf ediyorum. "Ama bulaşıkları ben yıkıyorum, ki bu oldukça etkileyici." Ses tonum alaycı. "Londra'ya döndüğümüzde Theo'nun çırağı Fallon'la temasa geçtim. Birkaç yıl önce kendi işini kurdu ve şimdi özel şef olarak çalışıyor. Akşam yemeklerimizi o hazırlıyor, ben de işten eve dönerken açtığı dükkândan alıyorum."

Harrison beni yavaşça alkışlıyor. "Etkilendim küçük kardeşim. Theo'nun diğer öğrencilerinden New York'a taşınan oldu mu? Şefim Steve emekli oluyor ve sonbaharda onun yerine birini arıyorum."

"Fallon bana yakında New York'a taşınacağını söyledi. Bu pozisyonla ilgilenebilir. Henüz belirli bir müşterisi olup olmadığından emin değilim ama ona soracağım."

Bana eğlenerek başını sallıyor. "Görünüşe göre senin bu planının bir son kullanma tarihi var. Yemek pişirme becerilerini tazelesen iyi olur, yoksa gurme yemeklerin fırından kömür tuğlaları olarak çıkmaya başladığında ciddi bir açıklama yapmak zorunda kalacaksın."

"Satın alma işlemi büyük olasılıkla o zamana kadar tamamlanmış olacak, değil mi?" Bikkınlıkla sordum.

"Evet. Büyük bir engel olmadığı sürece, önümüzdeki bir iki ay içinde sonuçlandırılması gerekiyor."

"Doğru, yani Everly ve ben artık birlikte olamayacağız."

Bir hafta önceki hayatıma dönmeyi hayal ettiğimde mideme bir batma hissi yerleşiyor. Çok şey değişti ve Everly ile ne kadar çok zaman geçirirsem, zamanı geldiğinde ona veda etmek o kadar zor olacak.

"Anlaşma bittikten sonra hâlâ boşanmayı düşünüyor musun?" Harrison soruyor.

"Every ve ben bu konuda anlaştık," diyorum, cevabımı belirsiz tutarak.

Kaşlarını çatıyor. "Sadece daha fazla acele karar verme, tamam mı?"

"Evet, tamam," diyorum ikinci monitörümde e-postalarımı açarken, bugünü verimli geçirmeye kararlıyım - yine de merak etmeden duramıyorum, bunun eğlencesi nerede?

Kısa vadede odak noktam, Everly'nin her gün gülümsemesini sağlamak ve koşullar göz önüne alındığında, anlaşılmamızdan olabildiğince mutlu olmasını sağlamak.

Şu anda hayatımdaki en önemli şey o ve bunu görmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım.

O gece, kontrol edilemeyen bir ihtiyaçla uykumdan uyandırıldım. Sertleşmiş sikim boxerıma baskı yapıyor, yanımdaki kadına duyduğum arzuyla zonkluyordu. Komodinin üzerindeki saate bakıyorum ve saatin sadece 3:17 olduğunu görünce inliyorum.

Gecenin bir yarısı nadiren sabah odunuyla uyanırım ama ben de insanım. Everly'nin bir koza gibi etrafımı saran sıcacık bedenine karşı doğuştan gelen tepkimi kontrol etmek imkânsız, üstelik atlet ve daracık bir şorttan başka bir şey giymemişken.

Ayın gümüş ışığı perdelerin arasından parlıyor ve karanlık odaya yumuşak bir ışıltı yayıyor. Everly bana sarılmış, bacağını kalçama atmış ve başını çıplak göğsüme yaslamış. Kolum belini çevreliyor ve elim atletinin kalktığı yerde teninin üzerinde duruyor.

Onu rahatsız etmemeye dikkat ederek kendimi ayarlamak için boştaki elimi kullanıyorum.

Kalçası sikime sürtünerek yer değiştirdiğinde hareketsiz kalıyorum. Tutarsızca mırıldanıyor ve bacağıma sürtündüğünde gözlerim açılıyor, bana karşı sabit bir ritimle hareket ederken göğüsleri çıplak göğsüme sürtünüyor.

Bacağıma binerken inlemeleri odayı doldurduğunda sikim sarsılıyor. Görünüşe göre cinsel olarak uyanan tek kişi ben değilim.

Hayal kırıklığına uğradım. Everly hızını artırdığında bir iniltiyi bastırıyorum, vücudunun sıcaklığı aramızdaki kumaştan yayılıyor. Bu açıdan yüzünü göremiyorum. Bana bakamayacak kadar utandığını varsayıyorum, ama utanmamalı. Ben de onun kadar ondan etkilendi.

Tırnaklarını koluma geçiriyor. "Cash," diye inliyor.

"Everly?" Fısıldıyorum.

Başka bir şey söyleyip anı mahvetmekten korkarak ona daha sıkı sarılıyorum. Bacağımın etrafında kenetlendiğinde, kalçamı göbeğine doğru bastırarak ona aradığı baskıyı veriyorum. Elim karnında geziniyor ve parmaklarım dantelli külotuna ulaştığında, kısık bir iniltiyle başını geriye doğru eğiyor ve loş ışıktaki yüzünü engelsiz bir şekilde görmemi sağlıyor.

Dudakları aralanıyor ve gözlerinin kapalı olduğunu gördüğümde hayal kırıklığı beni tüketiyor.

Kahretsin, sanırım rüya görüyor.

Elim oyalanıyor, uykusunda peşinden koştuğu zevki ona vermek istiyor ama kendimi geri çekmeye zorluyorum. Sikim protesto için zonkluyor. Everly'nin boşalmasını sağlamaktan başka bir şey istemiyorum, ama bu şekilde değil. Onu kendinden geçirdiğimde, istekli olmasını ve asla durmamam için bana yalvarmasını istiyorum.

Bu, onun kendini tatmin etmesini engelleyeceğim anlamına gelmiyor. Ne de olsa ben onun kocasıyım ve ona ihtiyacı olanı vermek benim işim.

Everly ekstra sürtünme elde etmek için kendini yeniden konumlandırıyor. Onun kendini boşaltmasını izlemek cehennem kadar sıcak. Başını kaldırıp boynuma öpücükler konduruyor, nefesi tenimde geziniyor. Bacaklarıyla kalçamı sıktağında onu geri öpmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Oh, Tanrım," diye haykırıyor, orgazmın eşiğinden dönerken. Şortundaki ıslaklık, orgazmının sadece rüyalarında olmadığını kanıtlıyor.

Başını boynumun kıvrımına sokarken dudaklarından memnuniyet dolu bir iç çekiş çıkıyor. Saniyeler içinde nefes alış-verişi düzeliyor ve huzurlu bir uykuya dalıyor.

Ben o kadar şanslı değilim. Sikim hâlâ kaya gibi sert, serbest kalmak için yalvarıyor. Gözlerimi kapatıyorum, görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Kendimi rahatlatmak için ayağa kalkarsam Everly'yi uyandırma riskini almak istemiyorum.

En azından artık beni istediğini biliyorum, her ne kadar henüz bunu kabullenememiş olsa da. Umarım akli bilinçaltını yakında yakalar çünkü onu ne kadar çok istediğimi ona göstermekten başka bir şey istemiyorum.

14

EVERLY

Bir Hafta LaT er

GÜNEŞLİ BİR SABAH, koşu için mükemmel bir gün. Eski rutinime dönmek için sabırsızlanıyorum.

Bir çift siyah egzersiz şortu ve sıcak pembe bir atlet giyiyorum ve saçımı yüksek bir at kuyruğu yapıyorum. Banyodan çıktığımda, izlerimde duruyorum.

Cash yatağın kenarında oturmuş, kasketinin siperliği gözlerini kapatmış, koşu ayakkabısını bağlıyor. Genellikle ben uyanmadan önce uzun koşulara çıktığı için onu gördüğüme şaşırdım.

Yaklaştığımı duyunca başını kaldırıp bakıyor ve gülümsüyor. "Günaydın, karıcığım."

"Günaydın," diyorum.

Gerçek şu ki, daha iyi düşünmeme rağmen, bu lakaba belki de olması gerekenden daha fazla ısınıyorum.

Söz verdiği gibi, her akşam işten eve döndüğümde masada beni bekleyen ev yapımı bir yemek vardı. Yemekten sonra, Cash kulaklıkla film izlerken ben de mutfak adasında çalışıp ofiste bitiremediğim işlerimi hallediyorum. Kesintisiz çalışmama izin veren bu düşünceli jestini takdir ediyorum.

Londra'ya döndüğümüzden beri yıllardır uyumadığım kadar iyi uyudum. Cash'in yanında uyumam tamamen tesadüf, ya da en azından ben buna inanmayı tercih ediyorum. Onun kollarına sarıldığım, kalçalarımın onun kalçalarına dolandığı, kollarının beni sıkıca kavradığı rüyalarla boğuşuyorum.

Geçen hafta, rüyam cinselliğe dönüştü. Cash kulağıma adımları fısıldarken beni kendine yakın tuttu. Nazik elleriyle vücudumu okşadı, beni okşadı. Ona doğru eğildim, tenimdeki sıcak dokunuşunu seviyordum. Beni boşaltması için çaresizce boynuna öpücükler kondurdum. Parmaklarını amımın içine soktu ve beni orgazma götürürken elini sürdüm. Çok gerçekçiydi ama uyandığımda Cash'in yattığı taraf soğuk ve boştu.

O zamandan beri çoğu sabah ben kalkmadan gitmiş oluyor. Uyumak isteyen bir tip olduğu düşünülduğünde bu bana garip geliyor.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordum.

Cash diğer ayakkabısını bağlarken "Evet, koşuya çıktım," diye cevap verir. "Bana katılmak ister misin? Görünüşe göre senin de aklına aynı fikir gelmiş?" Antrenman kıyafetlerimi işaret ediyor.

"Um..."

Normalde yalnız koşmayı tercih ederim ve içgüdüsel olarak teklifini reddetmek istiyorum, ama tereddüt ettiğimi hissetmiş olmalı.

"Bu sadece bir koşu, Ev. Sana evlenme teklif etmem ya da ciddi bir şey yapmam konusunda endişelenmene gerek yok," diyor ve bana çocuksu bir sırıtişla bakıyor.

Evli olduğumuzu hatırlamak neden midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oluyor? Onunla daha fazla zaman geçirmenin ona olan ilgimi azaltacağından şüpheliyim.

Ayağa kalkıp bana çıplak göğsünü -yontulmuş altılı karnı sergileniyor- tam olarak gösterdiğini görmek için ona baktığımda hazırlıklı değilim.

Tüm dikkatimi onun çarpıcı fiziğinden etkilenmemiş gibi görünmeye yöneltmek zorundayım. Bir erkeğe karşı içgüdüsel bir tepki vermeden yıllar geçirdim ve sonra Cash geldi ve

Onu ne zaman gömleksiz görsem, kızışmış bir sürtük gibi oluyorum.

Birlikte bir koşudan zarar gelmez, değil mi?

"Peşine takılacağım ama üzerine bir gömlek giyebilir misin?" Yanaklarımın kızardığını hissederek onun sert göğsüne doğru başımı sallıyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, utanmadan gözleriyle beni yutuyor. "Keyfin bilir," diye mırıldanıyor, sesi o kadar yumuşak ki yakalamak için kendimi zorlamam gerekiyor.

Dolaba doğru giderken yanımdan geçip bir gömlek seçtiğinde hayal kırıklığına uğruyorum. Yüzünde sinsi bir sırıtişla odadan çıkarken gömleği kafasına geçiriyor ve beni neye bulaştığımı düşünmeye itiyor.

Cash'in koşu tanımı benimkiyle uyuşmuyor. Sanki yavaş bir işmiş gibi söyledi, en fazla birkaç mil.

Yanılmışım. Çok yanılmışım.

Kayıtlara geçsin, Cash koşmaz. Koşuyor.

Kendimi formda görüyorum, haftada üç sabah yoga yapıyorum ve rutinime kardiyo ve ağırlık kaldırma karışımını dahil ediyorum, ancak Cash Stafford bambaşka bir seviyede.

Sekiz mil koştuk ve benimle aynı tempoda koştuğu için ona minnettarım.

Hyde Park'ta koştuk, Serpentine Gölü'nü geçtik ve su yüzeyinde zarifçe süzülen kuğulara bir göz attık. Big Ben'in yanından geçerken, ikonik simgesel yapıya bir göz atmak için etrafta dolaşan turistler gördük.

Cash neredeyse hiç terlemedi, ama bu onu yirmi dakika önce tişörtünü çıkarıp beline sokmaktan ve beni kollarını her pompalayışında kordonlu kaslarının nasıl dalgalandığına hayran bırakmaktan alıkoymadı.

Sports Illustrated dergisinin kapağındaki bir modele benziyor, şapkasının kenarını aşağıya çekmiş, üzerinde siyah bir koşu şortu ve spor ayakkabılarından başka bir şey yok. Bu adama bir ağaç gibi tırmanma fikri her geçen dakika daha da cazip hale geliyor.

Neden kocam bu kadar seksi olmak zorunda?

Sahte kocam, kendimi düzeltiyorum.

Sabahın erken saatlerinde bile, Londra sokakları hareketlilikle dolup taşıyor ve geçtiğimiz her kadın ona aval aval bakmaktan kendini alamıyor - fark ettiğinden değil. Hepsine pis bakışlar atarak eğleniyorum ve Cash'le birlikte olup olmadığımızı merak etmelerini sağlıyorum. Bileğindeki bileziğim ve parmağındaki yüzüğümle, hiç kimseye ait olmadığı bir şekilde bana ait ve kendimi garip bir şekilde bölgeci hissetmeme neden oluyor.

İtiraf etmeliyim ki ben de Cash'e bakmaktan kendimi alamıyorum. Taş gibi sert karın kaslarını suçluyorum, parmaklarımı her çıkıntı boyunca gezdirmek için beni baştan çıkarıyor, mutlu izine doğru iz sürerken, parmaklarım shaftının etrafında kıvrılınca kadar yavaşça aşağı iniyorum. Onu tamamen çıplak görmedim, ama boxer'ında gördüğüm şişkinliğe bakarak, adamın iyi donanımlı olduğunu söylemek güvenli.

Onunla seks yapmayacağım için bir şey fark etmiyor. Aklım uygunsuz senaryolara daldığında kendimi kontrol etmekte hızlıyım.

Tekrar Cash'e baktım. O başka tarafa bakıyor, ben de yüzümdeki teri çabucak siliyorum.

Hava ılıman olmasına rağmen, bana bakınca bunaltıcı bir sıcak olduğunu düşünebilirsiniz. Cash seksiliğin timsali olsa da ben domuz gibi terliyorum, yeterince deodorant sürmemişim gibi kokuyorum ve saçlarım yüzüme yapışıyor.

"Neredeyse eve geldik, karıcığım," diye sesleniyor. "Yani senin evin mi?" Onunla alay ediyorum.

"Sen nasıl istersen." Bana şöyle bir bakıyor ve gördüğünü beğendiğini belli eden bir sırıtiş yayılıyor yüzüne.

Binasından bir blok uzaklaştığımızda, iki şişe su almak için bir gazete bayisine uğruyor. Yardım edemem ama fark ettim

Ayakkabısından elli poundluk bir banknot çıkarıp tezgâhtara uzattı ve üstünü almasını söyledi. Aynı şeyi Aspen Grove'dan döndüğümüz gün kapıcısı Max için de yapmıştı.

Cömertliği sadece çekiciliğini artırıyor. Etrafındakilere minnettarlığını göstermek için zaman ayıran bir adamda kalbimi hoplatan bir şeyler var.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum şişeyi bana uzattığında. Kapağını açıp büyük bir yudum alıyorum ve ferahlatıcı sıvı kaşınan boğazımı yatıştırırken rahatlayarak iç çekiyorum.

Ben nefesimi toparlarken, o yakındaki bir çim parçasına doğru ilerliyor. Şapkasını çıkarıyor ve parmağını terli saçlarında gezdiriyor. Su şişesinin içindekileri başından aşağı döküp göğsünden aşağı, karın kasları boyunca ve V çizgisinin yanından geçerken perçinlendim. Birinin hayatını kurtardıktan sonra okyanustan yeni çıkmış bir Baywatch oyuncusu gibi başını sallıyor.

Aman Tanrım.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü, Ev?"

Ağzımdan su fışkırıyor, ela bakışlarıyla karşılaştığımda yanaklarım yanıyor. "Hayır. Sadece az önce boşa harcadığın su için endişelendim." Bu tamamen saçmalık ve ikimiz de bunu biliyoruz.

"Çok düşüncelisin," diyor bana doğru ilerlerken sırtarak. "Ama sanırım çimenler susamış, sence de öyle değil mi?" Gözleri bana sabitlenmiş, göğsümün inip kalkmasını izlerken göz bebekleri büyüyor.

Ellerim titriyor ve bunun uzun koşudan mı yoksa Cash'in havaya sinen erkeksi kokusundan mı kaynaklandığından emin değilim.

Geri adım atıyorum ama orada olduğunu fark etmediğim bir ağaca çarpıyorum. Cash aradaki mesafeyi kapatarak çıplak göğsünü göğüslerime bastırıyor ve damarlarımda bir zevk dalgasının dolaşmasına ve içimin ısınmasına neden oluyor. Parmağını kolumda gezdirirken nefesim kesiliyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Koşarken beni süzdüğünü gördüm. Sanırım üstsüz olmamdan hoşlanıyorsun," diyor alnından ter damlarken.

"Bu senin egonun konuşması," diyorum, nefesim kesik kesik çıkıyor.

"Öyle mi?" Cash şeytani bir sırıtışla soruyor.

Sözsüz meydan okumamı eliyle çenemi hafifçe kavrayarak kabul ediyor. Ağzını benimkine yaklaştırıp aramızda neredeyse bir santim boşluk bıraktığında nefesim kesiliyor. Sıcak nefesini dudaklarımda bir fısıltı gibi hissedebiliyorum ve beline tutunmaktan kendimi alamıyorum. Teni kaygan ve ıslak, vücudumdaki her hücre kalan mesafeyi kapatması için can atıyor ama zihnim onu uzaklaştırmak için çılgınlık atıyor.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi elini boynumdan aşağı kaydırıyor ve parmaklarını saç çizgimin dibinde dolaştırıyor. Dudaklarını alaycı darbelerle dudaklarıma değdirdiğinde fiziksel tepkim galip geliyor ve dudaklarımdan yumuşak bir inilti geçiyor. Beni tamamen öpmemeye dikkat ediyor, sadece tadına bakıyor.

"Haklısın," diye fısıldıyor ağzıma karşı. "Üstsüz olmam gerçekten umurunda bile değil. Bu çok utanç verici." Elini bırakıp geri çekilirken benden hayal kırıklığına uğramış bir inilti kaçıyor. "İşe gitmek için hazırlansam iyi olacak, yoksa ilk toplantıma geç kalacağım."

Beni kaldırımda tek başıma bırakıyor, zihnim panikle çalkalanırken gerçekler ortaya çıkıyor. Miskinin kokusu havada asılı kalıyor ve sütyenim bana doğru ittiği andan itibaren terden ıslanıyor. Hayal kırıklığı ve özlemin bir karışımını hissediyorum, kalbim kocamın beni öpmesine izin verdiğimi bilerek çarpıyor... yine. Ve bu beni onun bir sonraki dokunuşuna hasret bıraktı.

Ondan daha fazlasını istediğimin ortaya çıkmasıyla şok oldum... çok daha fazlasını.

Cash ile yaptığım beklenmedik sabah koşusunun ardından hızlı bir duş aldım ve aceleyle işe gittim. Gün uzadıkça uzadı ve daha iyi bir karar vermeme rağmen, geç bir öğle yemeği yemeye ve Cash'e bir şeyler bırakmaya karar verdim. Bana her akşam yemek hazırlıyordu, bu yüzden onun için güzel bir şey yapmak istedim.

Merdiven boşluğundan aydınlık resepsiyon alanına adım attığımda asistanı beni karşılıyor.

"İyi günler, canım," Carol bana gülümsüyor ve beni kucaklayıp yanağıma bir öpücük konduruyor. "Cash seni gördüğüne çok sevinecek."

İlk kez yüz yüze görüşüyoruz ama daha önce uğramamın sorun olup olmayacağını sorduğumda telefonda konuşmuştuk. Cash, ona ulaşmam gerekirse diye geçen hafta bana numarasını verdi.

"Öğle yemeğine gidiyorum, ama ofisinde olmalı, soldaki son kapı." Koridorun aşağısını işaret ediyor. "Bir şeye ihtiyacınız olursa resepsiyon görevlisi size yardımcı olabilir ya da beni arayabilirsiniz."

"Teşekkür ederim."

Asansörde kayboldu ve ben de resepsiyon bölümüne geçtim.

Telefonumu bulmak için çantamı karıştırırken birine çarptım. Geriye doğru tökezledim, düşmeden önce dengemi zar zor sağladım.

"Ah, özür dilerim-" Başımı kaldırdığımda babamın karşımda durduğunu ve yüz ifadesinin buz gibi soğuk olduğunu görünce konuşmayı kesiyorum. "Baba?" Adı bir soru olarak çıktı. "Burada ne işin var?"

Bu hafta sonuna kadar Londra'ya dönmeyecekti, bu yüzden onu Stafford Holdings'in Londra ofisinde görmek tam bir şok oldu. August daha önce aramaya çalıştı ama ben kafede yemek siparişi veriyordum ve cevap veremedim. Babamın şehre erken geldiği konusunda beni uyarmak istemiş olmalı.

"Daha iyi bir soru, senin burada ne işin var?" diye tersliyor babam. "Camden Crest projesi üzerinde çalışıyor olman gerekiyordu. Sana bunun için para ödüyorum, değil mi?" Onun

gürleyen ses resepsiyon alanını dolduruyor ve insanlar geçerken başlarını çevirmelerine neden oluyor.

"Cash'e öğle yemeği getiriyorum." Paket servisi olan poşeti tutuyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Sana kısa bir tasma takmış, ha?" Sesini sadece benim duyabileceğim kadar alçalttı. "Onun parasının peşindesin, değil mi? Tanrım, tıpkı annen gibisin. Dikkatli ol, küçük kız. Kimin için çalıştığını unutma."

Yüzüme bakınca gözlerim açılıyor. Bu maskaralığı yapmam için ısrar eden oyken neden bu kadar kızgın olduğunu anlayamıyorum. Şimdi de Cash'le iyi anlaştığımızı görünce mi öfkeleniyor? Satın alma işleminde bir aksilik ya da karışıklık olmuş olmalı. Neden böyle davrandığının tek açıklaması bu.

"Ev, işte buradasın." Cash'in sesi beni irkiltiyor ve resepsiyon masasının yanında durduğu yere bakıyorum, bakışları babamın üzerinde daralıyor. "Richard, kendi kişisel alanını bulmak için bir haritaya ihtiyacın var mı?"

Etrafta insanların dolaştığı bir ofiste olmasaydık, bu kadar sakin olacağından şüpheliyim.

"Everly'ye yerini hatırlatıyordum," diye alay ediyor babam.

"Ve ben de sana seninkini hatırlatıyorum," diye homurdanıyor Cash, bize doğru kararlı adımlarla yürürken.

Yaklaştığında, babam geri çekildi. Cash benimle göz göze geliyor ve babamla arama girmeden önce iyi olduğumu sessizce onaylıyor.

"Burada ne halt ediyorsun Richard?" Cash ona ters ters bakar.

Babam kravatını düzeltiyor ve boğazını temizliyor. "Programımda son dakikada bir değişiklik oldu, bu yüzden Londra'ya erken geldim. Önce Townstead ofislerine uğradım ve resepsiyon görevlisi bana Everly'nin buraya gelmek için öğle yemeğini geç yediğini söyledi."

"Peki onun ofisine dönmesini bekleyemeyecek kadar önemli olan şey neydi?" Cash soruyor.

"İndiğimde avukatlarımdan birinden endişe verici bir telefon aldım. Stafford'un hukuk ekibi

Townstead'in mali durumu, ancak ekibim zaten gerekli standart bilgileri sağladı."

Cash kaşlarını kaldırır. "Bu neden burada olduğunuzu açıklamıyor. Satın almayla ilgili tüm iletişimin avukatlarımız aracılığıyla yapılması gerektiğini çok iyi biliyorsun."

"Bu hafifletici bir durum ve beni kardeşlerinle temasa geçirebileceğini biliyordum. Artık bir aile olduğumuzu düşünürsek, en azından bunu yapabilirsin."

Tercümesi: Cash ve kardeşlerine ulaşmak için beni kullanabileceğini düşündü. İnanılmaz.

Cash kıs kıs güler. "Kardeşlerimin bu konuda ne yapacağını sanıyorsun? Bu anlaşmaya milyonlar yatırıyorlar. Onlara göre, tüm mali kayıtlarınız adil bir oyun. Eğer duymadıysanız, buna gelişmiş durum tespiti deniyor."

Elimi ağzıma götürdüm ve Cash'in babama haddini bildirmesini izlerken duyduğum şaşırtıcı gülme isteğini bastırdım.

"Ne düşündüğün umurumda bile değil. Hemen kardeşlerini ara ki onlarla konuşabileyim," diyor babam, alnındaki damarlar kabararak. "Acil bir durum var."

Cash kollarını göğsünde kavuşturur, bakışları soğuktur. "Asistanımdan randevu aldınız mı?"

Babam başını geri kaldırdı. "Neden bir randevuya ihtiyacım olsun ki?" Alay ediyor.

"Çünkü yoğun bir programım var ve öğleden sonram dolu." Cash omuz silkiyor.

"Ne oynuyorsun oğlum," diye tükürdü babam.

"Kendi kızını tehdit eden zorbalara ayıracak vaktim yok," diye tıslıyor Cash kısık bir sesle. "Everly ve ben senin istediğin gibi evli kaldık, öyleyse şikâyet edecek neyin var? Onu iliklerine kadar çalıştırıyorsun ve ben de karımla geçirdiğim azıcık zamanı da mahvetmene izin vermeyeceğim."

Bakışlarım aralarında geziniyor. Cash'in yumrukları iki yanında sıkılı, duruşu sert ve boynundaki damar atıyor. Babam kayıtsız kalmaya çalışıyor ama alnındaki ter, korkudan altının üstüne geldiğini açıkça belli ediyor.

Cash istediğinde göz korkutucu olabiliyor ve benim için ayağa kalkmaya istekli olması çok tahrik edici.

"Harrison'ın senin bu saygısızlığını duymasını sağlayacağım," diye öfkeleni di babam.

"İçimden bir ses, baldızına sesini yükselttiğini öğrendiğinde benim tarafımı tutacağını söylüyor." Cash bana dönüyor ve iri elini belime koyuyor. "Hadi Ev, gidelim."

Benim hiçbir itirazım olmadan beni resepsiyon masasının önünden geçirip bir çift cam kapıdan geçiriyor ve babamı ağzı bir karış açık, şaşkınlık içinde bırakıyor. Beni ofisine götürüyor ve içeri girdiğimizde kapıyı kapatıyor.

Evi gibi oda da seyrek bir şekilde döşenmiş, sadece bir masa, deri bir ofis koltuğu ve köşede ekonomik bir tekerlekli sandalye var.

Ona bakıyorum. "Yakın zamanda yeni bir ofise mi taşındınız?"

Başını sallar. "Hayır, neden?"

"Çünkü burada hiçbir şey yok," diyorum bariz bir şekilde. "Çalışma alanımda rahat bir kanepe, birkaç bitki ve orada çok fazla zaman geçirdiğim için ev gibi hissettirecek bazı biblolar var."

Cash masasının kenarına tünüyor ve ona katılmam için tahtaya vuruyor.

"Londra ofisinde çalışmamın geçici olması gerekiyordu," diye açıklıyor. "Harrison belirli bir zaman çizelgesi vermedi ama tamamen yerleşmeye değmeyeceğini düşündüm."

Yanına oturuyorum, bacaklarımız birbirine değecek kadar yaklaştığında uzaklaşmaya zahmet etmiyorum. "Maine'deki ofisiniz ve daireniz mobilyalı mı?" Amerika'daki hayatını merak ederek soruyorum. Burada sahip olduğu çatı katına bakarak güzel bir düzeni olduğunu tahmin ediyorum.

Bana şöyle bir baktı. "Hayır. Maine'de olduğumdan daha fazla seyahat ediyorum ve şehirde olduğumda zamanımı ailemle geçiriyorum."

Kalbim onun için acıyor. Şimdi onun kaygısız tavırlarının ve umursamaz tavrının ardındaki gerçeği görüyorum. Kolay gülümsemeleri, çapkın hareketleri ve şakacı maskaralıkları dikkat dağıtmaya yarıyor ve hem görünen hem de görünmeyen geçmişinin yaralarını gizliyor.

Fiziksel görünümüne ve başkalarının onu nasıl gördüğüne ilişkin güvensizlikleri gerçeklik algısını gölgelemiştir. İnsanlara ya da mekanlara bağlanmaktan kaçınıyor, her zaman var olan reddedilme korkusu bilinçaltına musallat oluyor.

Kusurları yüzünden mutluluğu bulamayacağına inandığını düşünmek beni incitiyor. Farkında olmadığı şey, hepimizin kusurları olduğu. Bazıları gözle görülebilirken, diğerleri zihnimizin gölgesinde kalır.

Bazı açılardan birbirimize çok benziyoruz, ikimiz de kırılgan kalplerimizle birine güvenmekten korkuyoruz ve kendi kuşkularımızın ötesini göremiyoruz. Belki de bu yüzden ona çekiliyorum. Beni güvende ve emniyette hissettiriyor ve Vegas'taki gecemizden beri yaptığı her şey hayatımı kolaylaştırmak içindi.

Ne zaman durumumuzdan şikâyet etsem ya da homurdansam, bana bir iltifatla ya da cesaretlendirici sözlerle karşılık veriyor. Onun olumlu bakış açısı kendimi korumak için inşa ettiğim bariyerleri yavaş yavaş yıkıyor ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum - ya da artık durdurmak isteyip istemediğimi.

Cash'in beni dikkatle izlediğini fark ettiğimde boğazımda bir yumru oluşuyor.

Lobiye doğru başımı sallayarak, "Orada yaptığın numaradan sonra babam çılgına dönecek," diyorum. "Her durumda üstünlüğü elinde tutmaya alışıktır."

Ona karşı koyacak cesareti bulamamış olmam sinir bozucu ama bu öğleden sonraki dengesiz davranışlarından sonra artık başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum.

"Umurumda değil," diyor Cash cesurca. "Şirketini sattığında hiçbir kontrolü kalmayacak, o yüzden buna alışsa iyi olur."

Bu bana babamın söylediğinden daha fazla şeyin tehlikede olduğunu düşündürüyor. Kontrolünü asla

bırakmazdı.

seçenekler.

"Boktan baban sana öpmüşsün gibi davranırken yanında durmaktan bıktım. Sen daha iyisini hak ediyorsun." Elimi nazikçe sıkarken Cash'in gözlerinde sarsılmaz bir inanç vardı.

Göğsüm sıkışıyor. Sadık desteği onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor ve hızla benim değişmezim haline geliyor.

Vegas'taki o otel barında onu gördüğümünden beri Cash hakkında yaptığım tüm varsayımları hatırladıkça içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor. Önyargılarım beni kör etmişti ve onu kadınları umursamayan bir playboy olarak etiketlemekte tereddüt etmemiştim.

Daha fazla yanılamazdım ve tüm bunlar bittikten sonra çekip gitme fikri beni fiziksel olarak hasta ediyor. Çatışan duygularımdan uzaklaşmak için öğle yemeği için getirdiğim yiyecek torbasını açıyorum.

"Beni savunduğun için minnettarım." Hindi ve İsviçre peynirli sandviçi uzatırken Cash'e zayıf bir gülümseme veriyorum.

Sandviinden büyük bir ısırık alırken "Kocalar bunun içindir," diye dalga geçiyor. "Aman Tanrım, bu harika. Öğle yemeği getirdiğin için teşekkürler. Seni her gün uğramaya ikna etme şansım var mı?"

"Ben olsam buna güvenmezdim." Şakacı bir şekilde omzuna vuruyorum. "Her akşam yemek hazırlaman çok hoştu ve ben de minnettarlığımı göstermek istedim."

"İstemediğin bir şeyi yapman için asla baskı altında hissetmemelisin, ama itiraf etmeliyim ki seninle zaman geçirmeyi dört gözle bekliyorum ve bunu her şekilde yapacağım."

"Ben de seninle vakit geçirmekten keyif alıyorum," diye mırıldanıyorum sandviimi açarken.

Kararlılığım hızla parçalanıyor ve korkarım Cash Stafford kalbimi tamamen almadan önce onu yeniden güçlendirmek için bir şansım olmayabilir.

15

NAKİT

İki saattir masamda hararetle yazı yazan EVERLY'ye bakıyorum.

Carol, öğle yemeğini almasını istedikten sonra bana geleceğini haber verdi ama Everly'ye bildiğimi söylemememi rica etti. Ne olursa olsun, Everly'nin gelmesine sevindim.

Yemeğimizi yedikten sonra dizüstü bilgisayarından e-postalarını kontrol etti ve ben de iş gününü burada benimle bitirmesini önerdim. Binanın lobisinde duran güvenlik görevlisi, Richard'ın yüzleşmemizden kısa bir süre sonra binadan ayrıldığını doğruladı. Yine de, eğer Richard orada onu bekliyorsa, Everly'nin Townstead ofislerine geri dönmesi riskini almak istemedim.

Onu azarlarken ona bu kadar yakın durduğunu görmek içimi öfkeyle doldurdu. Aspen Grove'dayken telefonda ona söylediği korkunç şeyleri hatırladım.

Güvenliğe gelecekte binaya girmesini engellemesi talimatını verdim. Sonra Harrison'a e-posta göndererek olanları anlattım. Ona, darp ve saldırı suçlarından yasal işlem başlatmamı istemiyorsa Richard'ı uzak tutmasını söyledim.

Bu iş anlaşmasını yaptıktan sonra Everly ile aramızda ne olursa olsun, bir daha asla babası için çalışmak zorunda kalmayacağından emin olacağım. Eğer istemiyorsa onu bir daha asla görmemesi için elimden gelen her şeyi yapacağım.

"Her şey yolunda mı?" Everly beni onu izlerken yakaladığında soruyor.

"Evet, ama geç oluyor." Pencerenin dışında kararan gökyüzünü işaret ediyorum. "Birazdan yola çıkmalıyız."

"Oh, tamam." Kaşlarını çatıyor. "Ama hâlâ bitirmem gereken bir sürü iş var."

"Neden bir şeyler atıştırmıyoruz, sen de eve döndüğümüzde bitirirsin?"

Fallon'a mesaj atıp bu akşam her zamanki yemeğimizi almayacağımı söyledim. Koşullar farklı olsaydı, Everly'ye onun için yemek yaptığım izlenimini verdiğim için daha fazla pişmanlık duyardım, ama bu onun savunmasını düşürmesini ve benimle zaman geçirmesini sağlamanın bir yolu oldu.

Telefonum cebimde titriyor ve okunmamış bir mesaj olduğunu görmek için çıkarıyorum.

Mom's Favorites Group Chat

Mom: I haven't heard from either of you for days. Are you alright?

Cash: I'm in my honeymoon phase. What's your excuse, Presley?

Cash: Unless you have some news to share?

Mom: Presley?!?!?

Presley: Very funny Cash.

Cash: I thought so.

Mom: So you and Jack still aren't engaged?

Presley: Sorry to disappoint you mom.

Mom: As long as you're happy, I'm happy too.

Cash: She wouldn't say that if you and Jack broke up.

Mom: Cash, don't joke about that.

Cash: You're right. Then you'd have to work overtime to find Presley another man.

Mom: I have no idea what you're talking about.

Presley: Don't worry Mom, Jack and I aren't breaking up.

Mom: Thank God.

Mom: Cash, how is Everly?

Cash: Good. She stopped by my office this afternoon so I'm taking her out to dinner.

Mom: I'm happy to hear that. She deserves to be spoiled.

Presley: Mom's right. The best way to a woman's heart is with food and with her favorite things.

Cash: Thanks for the advice.

Presley: That's why I'm your favorite.

Mom: We don't have favorites in this family.

Cash: Is now a good time to remind you to check the name of the chat?

Mom: Presley, you promised you'd change it.

Presley: I have to go. Jack just walked into my office.

Cash: Talk to you both later.

Annem sohbet adını değiştirmemi istemeden önce telefonumu kaldırıyorum. Bu Presley ile onun arasında ve müdahale etmemem gerektiğini çok iyi biliyorum.

Ayağa kalktığımda kısık bir inilti duyuyorum. Rahatsız tekerlekli sandalyede saatlerce oturmaktan sırtım tutulmuştu. Everly benim masamı kullanırken ben de buradaki ilk haftamda hademenin dolabında bulduğum masayı kullandım. Carol ziyaretçiler için ofisime fazladan bir sandalye almam gerektiğini söyledi, hatta bana bir tane sipariş etmeyi bile teklif etti ama ben reddettim.

Ofisimi daha rahat sandalyeler, bir kitaplık ve birkaç bitkiyle dekore etmek için Marcus'la iletişime geçmeyi aklıma not ediyorum. Everly ofisimi ziyaret ettiğinde kendini evinde hissetmesini istiyorum.

Bu da demek oluyor ki Marcus'a evimi de dekore ettirmeliyim.

Everly arada bir soruyor ama ben Marcus'un başka bir projeyle meşgul olduğunu söyleyerek geçiştiriyorum, ki bu biraz doğru. şu anda bir pop yıldızının Londra'daki dairesini dekore ediyor ama istesem başka bir proje için zaman ayırırdı.

Everly'nin kendi odası olmasına hazır değilim. Sadece kısa bir süredir birlikte yaşıyoruz ama artık tüm dünyam onun etrafında dönüyor. Her sabah onunla uyanıyorum.

yanıma sokuluyor, sonra günü onu tekrar görebilmek için saatleri sayarak geçiriyorum.

Rahat bir rutine girdik ve ona bağlanmaya başladım. Ateşle oynuyor olabilirim ama Everly'nin yanında olmak onunla daha fazla zaman geçirmek istememe neden oluyor.

Ofisimden ayrılırken Carol masasından el sallayarak, "İyi geceler," diyor.

Everly sırtıarak el sallıyor. "Teşekkürler, sana da."

Daha bugün yüz yüze tanışmış olmalarına rağmen Carol'a olan düşkünlüğünü bu kadar rahat bir şekilde göstermesi karşısında hissettiğim kıskançlık duygusundan kurtulamıyorum. Bu arada, her gülümsemeyi, kahkahayı ya da eğlence imasını hak etmek için gece gündüz çalışmam gerekiyor. Everly'nin melodik kahkahasının sesine ve gülümsediğinde yüzünün aydınlanmasına bağımlıyım. Yine de onun mutluluğu tüm çabalarımın değişiyor ve o izin verdiği sürece buna devam edeceğim.

"Cash, bir saniye bekle," diyor Carol, beni masasına doğru yönlendirerek. "Gitmeden önce, sanırım takviminizde bir sorun var."

"Ne oldu?" Bilgisayar ekranına bakmak için eğilerek soruyorum.

"Yarın sabah 8:00 için planlanmış bir görüşmeniz var." Sabahın erken saatlerindeki toplantıyı işaret ediyor. "Adayı arayıp yeniden planlayayım mı?"

"Hayır, sekiz benim için çalışıyor," diye onu temin ediyorum. "Ama teyit ettiğin için teşekkürler."

Geçen hafta Harrison ile yaptığım sohbet beni Stafford Holdings'teki mevcut görevim üzerine düşünmeye sevk etti. COO olarak yaptığım işten gerçekten keyif alıyorum, ancak kötü çalışma alışkanlıklarım kendim de dahil olmak üzere kimseye iyilik yapmıyor. Kardeşlerinin başarılarıyla övünen biri olarak algılanmaktan bıktım.

Daha da önemlisi, Harrison'ın benimle gurur duymasını ve değerimi kanıtlamasını istiyorum; bu da ofise zamanında gelmek ve tam gün çalışmakla başlıyor. İlk adım olarak, ben

önümüzdeki haftalarda planladığım görüşmeler için uygunluk durumumu güncelledim.

"Evet, sorun değil," diyor Carol, yapışkanlı bir nota bir şeyler karalayarak. "O zaman erkenden görüşürüz." Yeni keşfettiğim bağlılığımı nasıl yorumlayacağı konusunda kararsız görünüyor.

"Elbette." Başımı salladım. "Gitmeye hazır mısın?" Everly'ye soruyorum. "Evet, yolu göster."

Resepsiyonun önünden asansörlere doğru yürürken, tek ses Everly'nin kırmızı stiletlerinin mermer zeminde çıkardığı tıkırtı. Aşağıya doğru bir bakış atmaktan kendimi alamıyorum, pürüzsüz, biçimli bacaklarını hayranlıkla seyrederim.

Geçen gece çamaşır sepetinde kırmızı dantelli külotuna gözüm ilişti ve hemen siyah pileli eteğinin altında o külotu giydiğini hayal ettim. Tanrım, elimi kalçasında gezdirmek, eteğini kaldırıp bakmak için neler vermezdim.

Asansörün sesi dikkatimi çekiyor ve beni fantezimden koparıyor.

Asansör kapıları açıldığında, önce Everly'nin girmesini işaret ediyorum ve onu takip ediyorum. Kapalı alanda sadece ikimiz varız, bu yüzden lobinin düğmesine basıyorum.

İnişe başladığımızda Everly yüksek sesle nefes alıyor.

"İyi misin-"

Işıkların titremesi sorumu kısa kesiyor ve asansör lobinin yarısında gıcırdayarak duruyor.

Everly'nin asansörün arka tarafına doğru ilerlediğini ve gözlerini kapılara dikmiş baktığını görüyorum. Defalarca denememe rağmen, lobi düğmesine bastığımda kapılar kapalı kalıyor. Acil durum telefonunu açtığımda kimse cevap vermeyince giderek artan bir huzursuzluk hissi kaplıyor içimi.

Telefonumu kontrol edip çekip çekmediğini görünce endişem biraz azalıyor. Carol'ı aramayı deniyorum ama açmıyor. Hem ona hem de bina bakım sorumlusuna mesajlar göndererek Everly ve benim kapana kısıldığımızı ve acil yardıma ihtiyacımız olduğunu bildiriyorum.

Işıklar tamamen sönmeden önce tekrar titriyor.

Kahretsin, bu iyi olamaz.

Bu bir felaket tarifi. Küçük, karanlık bir kutuya hapsedildik - Everly'nin kabuslarından fırlamış bir senaryo - ve birinin bizi kurtarmasını beklemekten başka yapabileceğim bir şey yok.

"Aman Tanrım," diye haykırıyor, nefes alış veriş panikle artıyor. "Kelimenin tam anlamıyla güç olmadan havada asılı duruyoruz. Kesinlikle öleceğiz."

Hemen telefonumdaki el fenerini açıyorum ve alanı aydınlatması için yere koyuyorum. Arkamı döndüğümde Everly'nin köşeye sinmiş, parmaklıklara yapışmış olduğunu görüyorum.

"Ev, ben buradayım. Her şey yoluna girecek," diye güvence verirken yanına koşuyorum.

Onu kollarımla sarıyorum, en yakın duvara götürüyorum ve yere yatırıyorum. İkimiz de yerleştikten sonra onu kucağıma alıyorum, itiraz etmemesi şok olduğunu gösteriyor.

Bacaklarımı uzatıyorum, burada ne kadar kalacağımızı bilmediğim için rahat edebileceğimi düşünüyorum. Everly ensemdeki kavrayışını sıkılaştırıyor, başını göğsüme yaslıyor ve nefes nefese kalıyor.

"Sus, yanıdayım. Benimle güvendesin," diye fısıldıyorum kulağına. "Benim için derin bir nefes al, tamam mı? Beş kez derin nefes al, sonra beş kez daha yavaşça ver." Egzersizi taklit ediyor, bunu yaparken dudakları titriyor. "İyi gidiyorsun. Tekrar yapalım," diye övüyorum ve devam etmesi için onu cesaretlendiriyorum.

Derin bir nefes daha alırken başını sallıyor, bu kez benimle birlikte yüksek sesle sayıyor. "Bir, iki, üç, dört, beş..."

Bu rutini birkaç kez tekrarlıyoruz ve nefes alış veriş düzeliyor. Göğsüme sarılıp burnunu boynuma soktuğunda şaşıyorum.

Everly sesi titreyerek, "İşte bu yüzden merdivenleri tercih ediyorum," diye homurdandı. "Bu ölüm tuzağında mahsur kalma ihtimalimiz nedir ki?"

Endişelerini ciddiye almadığımı düşünmesini istemediğim için bir kahkahayı bastırıyorum. Dünyadaki en güzel kadına

sahibim.

kollarım, bu yüzden gitmek için en kötü yol olmazdı.

"The Big Bang Theory'de yaptıkları gibi asansörün önüne uyarı bandı koyabiliriz," diye öneriyorum. "O zaman bir daha kimsenin sıkışması konusunda endişelenmemize gerek kalmaz."

Everly önerim karşısında kıkırdıyor. "Burada olmana sevindim," diye mırıldanıyor ve o iri kahverengi gözleriyle bana bakıyor.

"Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok," diye teminat veriyorum onu kendime çekip alından öperken.

"Küçük alanlara hapsolma fobim var, özellikle de hareket edebildiklerinde." Açıklarken gömleğimin üst düğmesiyle oynuyor. "Ben on bir yaşındayken, annem ve ben babamın ofisinde bir asansörde mahsur kaldık. Işıklar söndü ve annemin telefonu yoktu, bu yüzden kurtarılanaya kadar bir saat boyunca karanlıkta oturduk. O zamandan beri mümkün olduğunca asansörlerden uzak duruyorum."

"Palyaçolardan korkarım," diye geveliyorum, korkusu hakkında daha iyi hissetmesini sağlamak istiyorum. "Beş yaşına bastığımda annem doğum günü partim için bir palyaço tuttu. Parti başlamadan bir saat önce oturma odasındaki kanepede uyuyakalmışım. Uyandığımda yatağımın üzerinde bir palyaçonun gezindiğini gördüm ve ödüm bokuma karıştı." Hatırladıkça ürperiyorum.

"Palyaçolar mı?" Everly kıkırdar. "Büyük Cash Stafford palyaçolardan mı korkuyor? Oh, bu çok iyi."

"Yemin ederim Ev, eğer kardeşlerime söylersen seni asla affetmem," diye uyarıyorum.

Sadece yarı şaka yapıyorum. Korkumu gizlemek için büyük çaba sarf ettim çünkü Dylan ve Harrison öğrenirlerse benimle acımasızca dalga geçerler. Yıllarca palyaço şakalarına katlanma fikri tüylerimi diken diken ediyor.

Everly başparmağını yara izime sürtüyor, kaşları derinleşiyor. "Paylaşacak kadar bana güvendiğin için teşekkürler. Sırrın benimle güvende," diye yemin ediyor.

Elimi onunkine dayayıp yerinde tutuyorum. Ona bir daha ne zaman bu kadar yakın olma şansım olacağını kim bilebilir (uyanıkken), bu yüzden yapabiliyorken dokunuşunun tadını çıkarıyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Ben soruyorum.

"Geri dönebilseydin kaza gecesi farklı bir şey yaparmıydın?" diye fısıldıyor parmağını yara izimde gezdirirken.

O gece, kötü bir kar fırtınası sırasında Theo ve Everly'nin evine gidiyordum. Aspen Grove'da yaşayan yaşlı bir kadın olan Ruth'a yardım etmek için durdum. Arabası bozulmuştu ve onu kasabaya bırakmayı teklif ettim. Arabama binmesine yardım ettikten sonra, çantasını aracının yolcu koltuğunda unuttuğunu hatırladı.

Arabamdan henüz inmiştim ki bir SUV virajdan hızla geldi ve bir buz parçasına çarptı. Gördüğüm son şey bana doğru gelen iki far oldu ve sonra her şey karardı. Polis raporunda aracın ön camına fırladığım yazıyordu.

Bir hafta sonra yüzümün yarısını kaplayan bandajlarla hastanede uyandım ve çok sayıda rekonstrüktif ameliyat geçirmek zorunda kaldım. Onca ameliyata rağmen yüzümün sol tarafı hâlâ darmadağınktı.

"Değiştirebileceğim hiçbir şey yok," diyorum. "Yüzüm berbat olabilir ama yolda benim yerime Ruth dursaydı ne olurdu bilinmez."

Doktorlar daha ağır yaralanmamamın bir mucize olduğunu söylediler ve bunu gençliğime ve direncime bağladılar. Ailemin iyileşmeme yardımcı olmak için en iyi cerrahları getirmesi de yardımcı oldu.

"Oh, Cash," diye iç geçirir Everly. "Keşke sen de kendini benim seni gördüğüm gibi görebilseydin. Yara izinin seksi olduğunu söylediğimde ciddiydim." Başını sallıyor ve tartışma girişimini reddediyor. "Bu, ihtiyacı olan birine yardım etmek için yaptığın fedakârlığın bir kanıtı. Elbette, inkar edilemeyecek kadar çekicisin ama seni karşı konulmaz kılan şefkatin, karizman ve kişiliğin. Siz gerçekten iyi bir insansınız ve bu taklit edilemez."

Tanrım, bunu nasıl yapıyor? Birkaç basit kelimeyle bana gerçekten önemli olduğumu hissettiriyor. Everly, ben göremediğimde bile içimdeki en iyiyi görüyor ve bakış açımı değiştirmeme yardımcı oluyor.

Kucağıma yerleşiyor, kıcı sikime değdiğinde duraksıyor. Otururken gözleri açılıyor ve beni ne kadar etkilediğini görmek için aşağıya bakıyor.

Karşı koyamayarak elimi sırtının alt kısmına götürüyorum ve parmaklarımı gömleğinin kumaşı boyunca hipnotik bir şekilde gezdiriyorum. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmak için eğildiğimde, şakağına iffetli bir öpücük kondurduğumda hareket etmiyor. Nefesimi yavaşça veriyorum, hava yüzünün yan tarafına geçiyor ve dudaklarından yumuşak bir inilti kaçıyor. Elini aramızda gezdirip pantolonuma yaslıyor. İlk başta bunun bir kaza olduğunu düşünüyorum, ta ki aletimin kumaşa bastırıldığı yerin dış hatlarını sıyrana kadar.

Hareketi beni sersemletiyor, şehvetin neden olduğu bir bulanıklığa kapılıyorum. O anın büyüsunü bozmak istemediğim için sessizliği bozmaya cesaret edemiyorum.

Parmaklarını dairesel hareketlerle hareket ettirip benimle alay ettiğinde inliyorum. Eliyle aramda malzeme olsa bile, nirvana gibi hissettiriyor.

Tanrım, bu kadın beni öldürmeye çalışıyor.

Everly gözlerinde muzip bir parıltıyla bana bakıyor. "Bu seninle yatacağım anlamına gelmiyor Stafford," diye fısıldıyor, eli hala kasıklarımıdayken alt dudağıımı ısırarak için ilerliyor.

"Beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyorsun, Ev?" Dilimi dudaklarının kenarında gezdirdiğimde inliyor. Elini tutuyorum ve birleşen parmaklarımızı sertleşmiş aletime doğru sıkıca itiyorum. "Bundan sonra, seni santim santim karım olarak sahiplenene, içinde derinlerde olan horozumun düşünceleriyle tüketileceksin."

Tam ağzını ayırıp tadına bakmam için beni içeri davet ederken ışıklar tekrar yanıyor. Parlaklığa alışmak için hızla gözlerimi kırıştırıyorum. Kapılar gıcırdayarak açılırken Carol ve bakım sorumlusu kafalarını içeri uzatıyorlar.

"İyi misiniz?" diye soruyor bize bilmiş bir gülümsemeyle.

"Biz iyiyiz," diye ciyaklıyor Everly benim koltuğumdan kalkarken.

kucak.

Sanki tribünlerin arkasında yakalanan liseli çocuklarmışız gibi davranıyor. Carol'ın bildiği kadarıyla ben karımla oynaşıyordum, balayı döneminin tadını çıkarıyordum ve o hiç etkilenmiş görünmüyordu.

Everly eteğini düzeltir ve yerden çantasını alır.

"Bizi kurtardığın için teşekkürler," diyor bakım görevlisine, yanından geçip koridorda kaybolmadan önce.

"Harika zamanlama," diye mırıldanıyorum.

"Kurtarıldığı için mutlu olmayan ilk adam sen değilsin," diyor gülerek.

"Bu asansör kaç kere bozuldu?" Telaşla sordum.

Omuz silkiyor. "Birkaç tane."

Everly'nin merdivenleri tercih etmesi akıllıca bir hareket olabilir, ancak başka bir asansör kazası kaldığımız yerden devam edebileceğimiz anlamına geliyorsa, her gün buna varım.

16

EVERLY

Bu sabah babamı ofisimde bulmayı bekliyordum ama ofise gittiğimde August babamın dün gece New York'a geri döndüğünü söyleyince rahatladım. Dün Stafford Holdings ofisine yaptığı hazırlıksız ziyaretin ardından August ve Liam ile buluşmak üzere Townstead International'a geri dönmüş.

Bu onun bana e-posta yağmuru ile eziyet etmesini engellemedi. Cash'in ofisinde olaydan hiç bahsedilmedi, sadece acil olduğu konusunda ısrar ettiği bir yığın iş vardı. Psikolojik savaşta bir usta.

Onun sevgi anlayışı her zaman koşullara bağlı olmuştur. Kimseye karşı gerçek bir sevgi hissedemiyor, bana ya da Theo'ya bile. Bu, çocukluğumdan beri mücadele etmeye çalıştığım acıklı bir gerçek. İşleri kendi istediği gibi yapmadığım için bana kızdığında bunun benim hatam olduğuna beni inandırdı ve beklentilerini karşılayabilirsem sonunda bana arzuladığım sevgiyi vereceğine inandırdı.

Yanılmışım.

August kapıyı çalmadan ofisime girdiğinde düşüncelerimden sıyrılıyorum. "Günaydın," diye cıvıladı. "Bunu kullanabileceğini düşündüm." Köşedeki kanepeye oturmadan önce masama bir fincan kahve koydu. "Koyu kavrulmuş ve iki pompa krema ile tam sevdiğin gibi."

"Tanrı seni korusun," diye gülümsüyorum. "Yoğun bir sabah oldu ve henüz kafeinimi almadım." Uzun bir yudum alıp nefes veriyorum

memnuniyet içinde.

Bir süre daha kalmayı planlıyormuş gibi bacak bacak üstüne atarak arkasına yaslanıyor. "Yardımcı olabildiğime sevindim," diye sırtıyor.

Bugün kırılmış pantolonlu açık gri bir takım elbise, altına siyah bir gömlek ve şık siyah mokasen ayakkabılar giyiyor. Tipik bir iş kıyafeti kuralına uymayı reddediyor ve bireysel tarzını sergilemeyi tercih ediyor. Ne zaman şehre gelse babam August'un canına okuyor.

"Cash'in dün Dick'le etkileşimi sırasında duvarda bir sinek olmak için neler vermezdim."

August'a babamın daha önce Cash'in ofisine yaptığı istenmeyen ziyaretin ayrıntılarını anlattım.

Gözlerimi deviriyorum. "Sen sessiz kalmak zorundayken Cash'in ona karşı çıkmasını kıskanıyorsun."

Başını eğip bana sert bir bakış attı. "Bir tek ben değilim."

"Touché," diyorum, kahvemden bir yudum daha alarak zengin tadının tadını çıkarıyorum.

İkimiz de yıllar boyunca babamın bize saygısızca davranmasına izin verdiğimiz için suçluyuz.

"Senin şu seksi adam nasıl bu arada?" August soruyor. "Onunla henüz yatmadın mı, yoksa hâlâ kendini onunla yatmayacağına ikna etmeye mi çalışıyorsun?"

Ağzımdan kahve fışkırıyor ve hemen elimin tersiyle ağzımı siliyorum. Yere baktığımda kolumda bir kahve lekesi görüyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum. "Bir dahaki sefere konuyu seks hayatıma getirdiğinde beni uyar," diye mırıldanıyorum.

Çekmecemden tek kullanımlık bir leke çıkarıcı paket alıp yırtarak açıyorum ve bluzumdaki lekeyi zor fark edilir hale gelene kadar temizliyorum. Tanrıya şükür her zaman hazırlıklıyım.

August omuz silkerek, "Filtrem olmadığını biliyorsun," dedi. "Senin yerinde olsaydım, o adamı pazar gününe kadar altı şekilde becerirdim."

"Kocamdan bahsettiğinin farkındasın, değil mi?"
Umursamaz görünmeye çalışıyorum, ama bir sahiplenme titreşimi

içimde kıvılcımlar.

"Yani onu becerdin mi?" August sırtıyor.

Boynuma doğru bir kızarıklık yükselirken dudağımı kemiriyorum. Burası çok sıcak, sanki sıcaklık artmış gibi. "Bu seni ilgilendirmez," diyorum, onu başından savmaya çalışarak.

Cash ve ben asansörde seks yapmamış olabiliriz, ancak beni yakın tutarken güçlü kollarının beni nasıl sardığını hatırlıyorum. Sanki ben onun evreninin merkeziydim ve o beni korumak için her şeyi yaptı. Yargılama ya da eleştiri yoktu, sadece şefkatli okşamalar ve yumuşak sözler vardı. Aklım pantolonuna bastırıldığı sikine gitti, parmağımın dış hatlarını çizerken şişmiş ucu sarsılıyordu.

August koltuğunda öne doğru eğiliyor. "Hadi Everly," diyor beni göstererek. "Yanaklarının kızarmasından Cash'le birlikte olduğunuz ya da en azından olmak istediğiniz belli oluyor."

"Birlikte yatmadık," diyorum, konuyu kapatmasını umarak.

Bu istemediğim anlamına gelmiyor.

August'un aklımı okuyamaması iyi bir şey, yoksa sonunu asla duyamazdım.

"Sözlerimi bir kenara yaz, Ev. İkinizin tavşanlar gibi sevişmesi an meselesi."

Vardığı sonuç beni hazırlıksız yakaladı. Neyse ki kahvem bu sefer masamda güvende, yoksa kucağıma dökcek ve bir kutu leke çıkarıcı mendile ihtiyaç duyacaktım.

Tam varsayımını reddetmek üzereydim ki sözümüz kesildi.

"Everly, gördün mü-" Liam, August'u kanepemde uzanırken gördüğünde kapımın önünde durdu. "İşte buradasın," diye iç geçirdi.

"İşte buradayım," diye takılıyor August. "Bir şeye mi ihtiyacın var, yoksa sadece beni mi izliyorsun kardeşim?"

Liam kalın çerçeveli gözlüklerini burnuna doğru itiyor. August'un rahat iş tarzının aksine, onun gardırobu tam anlamıyla profesyonel. O, iyi giyimli

Kömür grisi takım elbisesi, kobalt kravatı ve deri elbise ayakkabılarıyla bir iş adamı. Saçları, gece mavisi gözleriyle çarpıcı bir tezat oluşturacak şekilde toplu kesimdir.

Liam, "Richard, Thames Park Towers projesine ilişkin teklifin gün sonuna kadar kendisine gönderilmesini istiyor," diyor.

August gözlerini kısar. "Şaka yapıyorsun. Piç herif bize projeden dün bahsetti. Bütün bir teklifi bir günde hazırlamamızı nasıl bekleyebilir ki?"

"Bunların hepsi benim hatam," diye araya giriyorum.

August bir kaşını kaldırır. "Nasıl anladın?"

"Cash ve ben dün babamı kışkırtmamış olsaydık, bize bu kadar ekstra iş yüklemeyecekti."

"Evet, doğru," diye alay ediyor August. "O pislik her zaman hayatımızı daha da çekilmez hale getirmek için bir bahane arıyor. Dün Londra'ya gelmemiş olsaydı bile bu teklifin bugün bitmesini isterdi."

"O haklı. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok," diyor Liam. Kollarını göğsünde kavuşturarak kapı aralığına yaslanıyor. "Ben de sormak istiyordum. Sen nasılsın? Stafford Holdings'in Townstead International'ı satın aldığı haberi şok ediciydi ve bunun senin için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Richard anlaşmanın bozulmaması için senden Cash'le evli kalmanı asla istememeliydi ve bunu dün ona da söyledim."

Liam bazı yönlerden bana Harrison'ı hatırlatıyor. Şiddetli bir koruyucu ve ağabeylik rolünü ciddiye alıyor. Aradaki fark ise, içine kapanmayı tercih eden çekingen bir dahi olması. Konuştuğunda, sakin ve ölçülü tonu sözlerine ağırlık veriyor.

"Beni savunduğun için sana minnettarım," diyorum. "Bu şirkete kanımızı, terimizi ve gözyaşımızı koyduk ve eğer tehlikeye girerse lanetleneceğiz. Babam neyin peşinde olursa olsun, Stafford'lar şirkete sahipken daha iyi durumda olacağız." Liam bana temkinli bir bakış attı. Ailelerini benim kadar tanımıyor ama zamanla gerçeği görecektir. "Ve benim için endişelenme.

Cash ve ben iyi anlaşıyoruz ve birbirimize yeniden bağlanmak için zaman harcıyoruz."

Uzun zamandır olmadığım kadar mutluyum. Cash'i her gördüğümde nabzım hızlanıyor ve kendimi birlikte geçireceğimiz akşamları iple çekerken buluyorum. Beni her gün gülümseteceğine dair verdiği sözü tuttu ve sanırım kocama itiraf etmek istediğimden daha fazla düşkün olduğumu söylemek doğru olur.

August sinsi bir sırıtışla, "Cash seni istediği kadar iyi tanımıyor," diyor.

"Senin işe dönmen gerekmiyor mu? Bu teklif kendi kendine bitmeyecek," diye espri yapıyorum.

"Evet, gideceğim ama Cash'e sıırıslıklam aşık olduğunda sana söylemişim deme hakkımı saklı tutuyorum."

Sanırım yolu yarılادم bile.

"Onu rahat bırakın," diye araya giriyor Liam. "Ah, neredeyse unutuyordum. Everly. Resepsiyonda senin için kocaman bir buket çiçek var," diyor.

Kimden geldiklerini bildiğime dair içimde bir şüphe var ve bu Cash değil.

Çatı katına çıkan son merdivenleri tırmanırken bitkin düşmüştüm. Ofisteki günümün geri kalanı Liam ve August'un Thames Park Towers teklifini hazırlamalarına yardım ederek bulanık bir şekilde geçti.

Mutfağa girdiğimde Cash'in mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş margarita pizzayı fırına koyduğunu görüyorum. Ağzım sulandı. Beni ev yemekleriyle şımartıyor ve gitme vaktim geldiğinde açlıktan ölme ihtimalim çok yüksek.

High Rise'dan taşınma ve artık akşamlarımı Cash ile paylaşmama ihtimalini düşündüğümde içimi bir hüzn kaplıyor.

"Vay be, ne güzel çiçekler bunlar." Elimdeki dev bukete başıyla işaret ederek kısıık bir ısıık çalııyor. "Kim onlar?"

nereden?" Ses tonunda bir kıskançlık belirtisi var.

Vazoyu tezgâhın üzerine koyuyorum, eve kadar taşıdıktan ve birkaç kat merdiven çıktıktan sonra kollarımı uzatıyorum.

"Bunları yarın ofisine götürebilir misin? Carol'ın bunları almasını istiyorum," diyerek sorusunu geçiriyorum.

"Eminim bu jesti takdir edecektir, ama sende kalmalarını tercih etmez miydin?" Şatafatlı aranjmana bir kez daha eleştirel bir gözle bakıyor.

"Hayır. Güllerden nefret ederim," diye mırıldanıyorum rahatsız edici aranjmana bakarak.

Yerel çiçekçi Landon'dan gelen ve seni özledim yazan bir mesajla birlikte çiçekleri bıraktığında çok sinirlenmiştim. Notu parçalara ayırmak garip bir şekilde tatmin ediciydi.

Buket öğleden sonra boyunca benimle alay eder gibiydi ama onu atma isteğime direndim. Cash'in ofisinin çok sıkıcı olduğu düşünülürse, Carol'ın çiçekleri daha fazla neşe için masasında tutmaktan mutluluk duyacağını biliyordum.

"Görünüşe göre bunları sana kim verdiyse seni çok iyi tanımıyor." Cash'in bakışları benimkileri delip geçiyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Yere bakarken ellerimi birbirine kenetliyorum. "Emin değilim," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Cash'in nasıl tepki vereceğinden emin olmadığım için şimdiye kadar Landon konusundan kaçındım. Babamın habersiz ziyaretine verdiği tepki ve beni nasıl köşeye sıkıştırdığı göz önüne alındığında, bunu iyi karşılayacağından şüpheliyim.

Saatini kontrol eder. "Pizzanın bitmesine on altı dakika var. Neden oturmuyorsun ve bana bundan bahsetmiyorsun?"

"Oturmaya hayır demeyeceğim. Ayaklarım bütün gün ağrıyor."

Beni oturma odasındaki koltuğa götürüyor ve kolçağa yaslanarak içine gömülüyorum. Cash diğer tarafa kayar ve naylon kaplı ayaklarımdan birini kucağına kaldırdığında şaşkınım.

"Ne yapıyorsun?" Ciyaklayarak uzaklaşmaya çalışıyorum. "Ayaklarım terli ve iğrenç."

"Ev, lütfen rahatla," diyor, tutuşunu gevşetmeden. "Bırak seninle ben ilgileneyim." Duraklıyor, iznimi bekliyor.

"Tamam," diye mırıldandım. "Ama sadece birkaç dakikalığına." "Nasıl istersen, güzel kız." Gülümsüyor.

İltifatı karşısında yanaklarımda bir kızarıklık beliriyor. Gülümsemesi tehlikeli bir şekilde büyüleyici, cazibe ve yaramazlığın mükemmel bir karışımı, kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. Ve keşke bu anlaşma sadece geçici olduğu halde bana sonsuza kadar sahip olmayı planlıyormuş gibi bakmayı bıraksa.

Başparmaklarını ayağımın tabanına bastırdığında dikkatim dağılıyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, gözlerim kapanıyor. "O kadar iyi, ha?" Sesi hırıltılıydı.

"Çok iyi." Rahatlayarak inledim.

Nazik dokunuşu harikalar yaratıyor, gerginliğimi eritiyor. Ritmik hareket beni sakin bir duruma sokuyor.

"Sorularını ben senin sihirli dokunuşunun etkisi altındayken sormak isteyebilirsin," diye uyarıyorum onu.

Şu anki sakin halime bakılırsa, muhtemelen sorduğu her şeye cevap vereceğim.

"Sana o gülleri gönderenin, gece geç saatlerde sana o mesajları gönderenle aynı kişi olduğunu tahmin ediyorum." Cash ayağımı tekrar kucağına koyuyor ve diğerine de aynı muameleyi yapıyor.

"Bu bir soru değildi," diye karşılık veriyorum.

"Hayır, bu bir açıklama. Yanlış bir şey yapan çoğu erkek mesaj ya da telefonla başlar. Bu işe yaramazsa, çiçek göndermeye başvururlar. Hata ne kadar büyükse, buket de o kadar büyük olur."

"Farklı bir şey yapacağını mı söylüyorsun?" Cevabını görmek için gözlerimi aralıyorum.

"Aptalca bir şey yaptığımda, ki bu ara sıra olacak, yüz yüze özür dileyeceğim ve bunu ayak parmaklarını kıvrarak seks yaparak telafi edeceğim." Bir baskı noktasına bastığında nefesim kesildi.

tam o anda. "Sana eve çiçek getirdiğimde, bu senin gününü aydınlatmak için olacak, affına ihtiyacım olduğu için değil. Ve bir buket değil, ne kadar önemsedığımı göstermek için bir oda dolusu olacak."

Sahte kocamın beni becereceğini ve sonsuza dek üzerime titreyeceğini söylemesini düşünürken hızla atan nabzımı sakinleştirmeye çalışıyorum. Gözleri şehvetle parlıyor ve kendimizi bu kanepede çırılçıplak bulmadan önce bu konuşmayı yeniden yönlendirmem gerekiyor.

Kulağa ne kadar cazip gelse de.

"Çiçekleri eski nişanlım Landon gönderdi." Konuşurken dikkat dağıtmak için kanepeden bir parça tiftik alıyorum. "İki yıl önce onu aldatırken yakaladığımda nişanımızı attım ama bu onu tekrar bir araya gelebileceğimize dair aklına her geldiğinde mesaj atmaktan ve aramaktan alıkoymadı."

"Ona evli olduğunu söyledin mi?" Cash kaşlarını çatır.

"Ona birkaç gün önce mesaj attım ve hayatıma devam ettiğimi söyledim," diyorum savunmacı bir şekilde.

"Belli ki işe yaramamış." Mutfaktaki buketi işaret ediyor. "Neden gülleri sevmiyorsun?"

Masajımı bitirdiğinde dik oturuyorum ve ayaklarımı bacaklarımın altına kıvırıyorum. Eski yaraların acısından kaçınarak anıları kendimden uzak tuttum. Ama Cash yanımdayken, bunları paylaşacak cesareti buluyorum.

"Babam her iş seyahatinden sonra anneme mücevherler ve iki düzine kırmızı gülden oluşan bir buket getirirdi. Boşanmalarından bir yıl önce eve getirdiği mücevherler daha pahalıydı ve çiçek aranjmanları daha büyüktü." Düşüncelerimi toparlarken derin bir nefes alıyorum. "Annem şüphelenmeye başladı ve babamı takip etmesi için özel bir dedektif tuttu, işte o zaman babamın onu aldattığını anladı. Bir sonraki seyahatinden döndüğünde, yanında getirdiği gül vazosunu odanın öbür ucuna fırlattı. Çarpmanın etkisiyle paramparça oldu." Hatırladıkça ürperiyorum. "Babam bir hafta sonra gitti."

Annemin öngörülemez davranışları ve babamın bencil eğilimlerinin birleşimi başarısızlık için bir reçeteydi. Annem ve babam birbirlerine fiziksel olarak asla zarar vermediler, ancak bir zamanlar paylaştıkları sevginin çürümekten başka bir şey kalmayana kadar yok oluşunu izlemek acı vericiydi.

"Ne tür çiçeklerden hoşlanırsın?" Cash boğuk bir ses tonuyla soruyor ve beni kasvetli anılardan uzaklaştırıyor.

Ona yumuşak bir gülümseme sunuyorum, daha fazla ayrıntı için beni sıkıştırmadığı için minnettarım. "Nergisler. Onlar benim favorim." Canlı ve neşeliler ve umutsuzca arzuladığım taze başlangıcı simgeliyorlar.

"Nergisler," diye tekrarlıyor. "Not edildi," diye ekliyor muzip bir sırıtışla.

Ne planladığı konusunda heyecanlansam mı yoksa endişelensem mi bilemiyorum.

17

EVERLY

Dün gece ayak masajı, gurme pizza ve Cash ile keyifli bir sohbetle tamamlanan kısa bir aradan sonra ofiste yine uzun bir gün geçirdim. Öğle yemeği vakti geçti ve midem protesto için gurulduyor.

Konferans salonunda bir müşteriyle yaptığım toplantıdan sonra ofisime giriyorum ve Landon'ı masamda otururken görünce donup kalıyorum. Saçları dağınık, gözleri günlerdir uykusuz kalmış gibi kan çanağına dönmüş ve beyaz düğmeli gömleği kırıışmış.

O, aşık olduğum keskin giyimli, başarılı avukattan çok farklı. Şimdi duygularım, beni yoluma devam etmekten alıkoymaya çalışmasındaki ısrarı karşısında acıma ve hayal kırıklığına dönüştü.

"Burada ne yapıyorsun?" İçimi çekiyorum, çantamı köşedeki portmantoya asıyorum.

Bana yaklaşmak için sandalyeden atlarken yorgun bir gülümseme veriyor. "Dönmüşsün."

"İçeri nasıl girdin?"

"İçeri girdim." Omuz silkiyor.

Resepsiyonist öğle tatilindeyken ön bürodan sıvışmış olmalı. Önce bana sormadan ofisime girmesine izin vermezdi.

"Gitmeniz gerekiyor," diyorum kararlı bir şekilde, kapıyı göstererek.

Hayatımdaki istenmeyen erkeklerin her istediklerinde uğramalarından bıktım usandım. Landon'la aramızdaki ilişkinin çok uzun sürmesine izin verdiğim çok açık ve artık buna bir son vermenin zamanı geldi. Cash haklı; daha açık sözlü olmalıyım.

"Hadi ama, böyle yapma bebeğim," diye yalvarıyor Landon, yaklaşıyor. "Son zamanlarda mesajlarıma ve aramalarıma cevap vermiyorsun, ben de hazır şehirdeyken seni şahsen ziyaret etmek istedim. Dün gönderdiğim çiçekleri beğendin mi?" Etrafına bakınıyor, onları göremeyince kaşlarını çatıyor.

Ayrılmamızdan sonraki bir umut ışığı, hukuk firmasının onu New York'taki ofisine taşıması ve böylece ilişkimizin kaybının ve onun hoş karşılanmayan ilerlemelerinin yasını tutacak alana sahip olmayı çok daha kolay hale getirmesi idi.

"Seni görmek isteseydim elimi uzatırdım," diyorum. "Bunun bittiğini göremiyor musun? İlişkimiz iki yıl önce sona erdi ve bir daha asla bir araya gelmeyeceğimizi kabul etmen gerekiyor."

Sonunda bu sözleri onun yüzüne karşı söyleyebildiğim için içimi bir rahatlama duygusu kaplıyor.

"Ciddi değilsin," diye sertleşiyor, daha da telaşlanıyor. "Bir hata yaptım bebeğim, ama bunu geride bırakabiliriz. Biz birbirimize aitiz. Bunu göremiyor musun?"

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve eli kolumu sıyırdığında geri çekiliyorum, korkudan değil, soğuk ve nemli hissi rahatsız edici bulduğum için. Cash'in sıcak ve davetkar dokunuşundan farklı.

"Landon, buna bir son vermelisin. Biz asla-"

"Ne. Bu mu? Bu mu?" diye araya giriyor ve yüzüğüme küçümseyerek bakıyor.

"Alyansım," diyorum içten bir gülümsemeyle. "Sana en son mesaj attığımda hayatıma devam ettiğimi söylemiştim."

"Bunun senin zoru oynama yöntemin olduğunu düşündüm. Bunu bize nasıl yaparsın?" Landon telaş içinde saçlarını çekerken ağlıyor.

Mizahsız bir kahkaha attım. "Bunu bize yapmak mı? Biz diye bir şey yok. Seni bir gece önce birlikte uyuduğumuz yatakta asistanınla sevişirken bulduğum günden beri yok."

"Everly, buradan çıkıp gitmeme izin verirsen pişman olursun," diyor boş bir ses tonuyla.

Boş tehdidi babamın söyleyeceği bir şeye benziyor. Bunu daha önce nasıl göremedim? O kadar çok ortak noktaları var ki -her zaman son sözü söyleme ihtiyacı duymak, işlerin kendi istedikleri gibi yapılmasını istemek ve sonuç kendi lehlerine olmadığında kabullenmek istememek. Landon ve ben birlikte kalsaydık, ömür boyu duygusal tiratlara ve eleştirilere maruz kalacaktım.

Cash bana asla böyle davranmazdı.

Her yönden Landon'ın tam tersi; sadık, koruyucu ve özenli.

"Eğer buradan çıkmazsan, pişman olacaksın." Sanki onu yoktan var etmişim gibi, Cash'in sesini duyduğumda rahatlardım. Baktığımda elinde bir paket yemekle kapının önünde durduğunu görüyorum.

Bana doğru adım atıyor, kolunu belime doluyor ve koruyucu bir hareketle beni arkasına çekiyor.

İradeli yanım kırılmaktan kendini alamıyor ama içimdeki umutsuz romantik, onun beni zarar görmekten koruma içgüdüsüne bayılıyor.

"Benimle bu şekilde konuşmaya hakkın yok. Ben Everly'nin nişanlısıyım," diyor Landon, kendine güveniyormuş gibi yaparak.

"Eski nişanlım demek istiyorsun," diye düzeltiyor Cash onu. "Ayrılalı iki yıldan fazla oldu, o zaman neden hala karımı taciz ediyorsun?"

Landon bir kedi tarafından köşeye sıkıştırılmış bir fare gibi görünüyor, bakışları Cash'in yara izine kayarak tehlikede olup olmadığını anlamaya çalışıyor.

"Everly, hadi bebeğim, lütfen bana bunun bir şaka olduğunu söyle," diye sızlanıyor Landon, bana bakmak için Cash'in omzunun üzerinden dikkatle bakıyor.

"İşimiz bitti," diye tekrarlardım. "Şimdi gidin."

"Bebeğim, pl-"

"Thompson & Tate'de çalışıyorsun, değil mi?" Cash tehditkâr bir ses tonuyla sözünü keser.

Landon'ın gözleri farlara yakalanmış bir geyik gibi büyür. "Ah, evet."

"Dawson Tate ve benim geçmişimiz çok eskiye dayanıyor. Hatta ben New York'tayken iki ay önce Yukarı Doğu Yakası'nda bir şeyler içmek için buluşmuştuk. Şu anda onu arasam eminim cevap verirdi," diyor Cash cebinden telefonunu çıkararak. "Çalışanlarından birinin karımı taciz ettiğini öğrenmek çok ilgisini çekecektir."

"Vay canına, bir dakika bekle," diye atıldı Landon. "Acele bir şey yapmayalım."

Cash üstünlüğü ele geçirmiş gibi sırtıyor. "İşte böyle olacak. Everly'nin ofisinden defol ve onunla iletişim kurmayı kes. Eğer ulaşmaya çalışırsan, haberim olur. Onunla bir şansın vardı ve bunu harcadın. Bu benim sorunum değil. O artık benim." Beni yanına çektiğinde dudaklarımda beliren gülümsemeye savaşıyorum.

"Peki, tamam. Tanrım, bekçi köpeğini geri çek Everly," diyor Landon bana, ellerini savunmak için uzatarak. "Gideceğim, ama Dawson'ı aramasına izin verme."

"Güle güle, Landon." Sesim duygudan yoksun.

Gergin olması fikri hoşuma gittiği için isteğini görmezden geliyorum.

Cevap verme zahmetine katlanmıyor ve bir yarasa gibi ofisimi terk ediyor. Gittiği anda sanki omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyorum. İçimden bir ses bugün ondan son kez haber alacağımı söylüyor. Cash istediği zaman çok inandırıcı olabiliyor.

"Dawson Tate'i nereden tanıyorsun?"

New York'un en acımasız avukatlarından biri ve Cash'in yakın çevresinde olacağını hayal ettiğim son kişi.

"O adamla hiç tanışmadım," diyor Cash.

Gözlerim büyüdü. "Ama az önce onunla iki ay önce içki içtiğinizi söylediniz."

"Arayan Harrison'dı. Kardeşimin onu tanıdığını söyleseydim bu kadar korkutucu olmazdı, değil mi?" Sırıttıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Peki Landon blöfünü görseydi ne yapardın?"

"Sakin ol. Harrison'ı aradım, Dawson'la konuşuyormuşum gibi davrandım. O da bunu kabul ederdi."

"Landon'dan kurtulduğum için teşekkürler. Bu senin sorunun değil ama yine de yardımın için minnettarım."

"Sen benim karımsın. Senin sorunların benim sorunlarımdır. Bunu görmen için ne yapmam gerekiyor?"

Çenemi kaldırıyor, böylece yumuşak bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Sanırım bana bir kez daha hatırlatman gerekiyor," diye şakacı bir şekilde onunla alay ediyorum.

"Ciddiyim, Ev." Başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Sen bana aitsin ve ben benim olanı korurum." Alçak bir hırıltı çıkardığına yemin edebilirim ama emin olamıyorum.

"Geldiğine gerçekten çok sevindim," diyorum, dokunuşuna doğru eğilerek.

"Sana öğle yemeği getirme sırası bendeydi." Gülümsüyor, sokağın aşağısındaki en sevdiğim bistrodan bir paket servis poşeti tutuyor.

Cash'in geçmişte birlikte olduğum erkeklerin hiçbirine benzemediğini keşfettim. Bardaki o geceden beri yaptığı her şey hayatımı daha iyi hale getirmek ve bana ne kadar değer verdiğini göstermek içindi. Onu uzaklaştırmak için tetikte olmak yerine, belki de ona gerçek bir şans vermenin zamanı gelmiştir.

18

NAKİT

"GEÇ KALDINIZ." HARRISON saatine dokunurken kaşlarını çatır.

"Özür dilerim," diyorum ofis koltuğuma yerleşip dizüstü bilgisayarımın kamerasına bakarak. "Onca yolu koşarak geldim ama Everly'yi öğle yemeğine götürdüm ve acele etmek istemedim-" Maine'deki ofisimizin konferans masasında Harrison ve Dylan'ın birbirlerine baktıklarını görünce duruyorum.

Dylan çoğu gün evden çalıştığı ve Harrison da zamanının çoğunu New York'taki ofisimizde geçirdiği için bugünlerde toplantılarımız sırasında aynı odada bulunmaları nadiren mümkün oluyor. Şehre sadece bir saatlik bir uçak yolculuğu olsa da, Maine'deki merkeze gitmek her ikisi için de uygunsuz bir dolambaçlı yol haline geldi.

"Everly ile öğle yemeği mi yedin?" Dylan gözlüklerini düzeltirken soruyor.

"Evet, tabii ki yaptım. O benim karım." Ona böyle hitap etmekten asla bıkmayacağım. "Sen ve Marlow gün içinde sürekli dışarı çıkıyorsunuz ve henüz evli bile değilsiniz," diye alay ediyorum onunla.

Cevap olarak bana yan yan bakıyor. Eğer onun kararı olsaydı, bugün evlenirlerdi, ama o evlilik yeminlerini etmeden önce Lola'yı resmen evlat edinene kadar beklemek istiyor.

"En azından Marlow benim karım olmak istiyor," diyor sırtarak.

Ona sinirli bir bakış fırlatıyorum. "Everly'nin uğraşması gereken daha büyük sorunları var, eski nişanlısının ofisine gelip onu geri alması için yalvarması gibi."

Öğleden sonra onu öğle yemeğine götürmeye gittiğimde ofisinin kapısı açıktı. Onu başka bir adamla konuşurken gördüğümde merakıma yenik düştüm ve Landon olduğunu anladığımda içimdeki öfke kabardı. Aldatan piç Everly'ye onu geri alması için yalvarma cüretini göstermiş, sonra da Everly karşı çıkınca öfkelenmişti. Everly'nin güvenine ihanet etmişti ve ben de ona haddini bildirmekten büyük mutluluk duydum.

"Bekle, ciddi misin?" Dylan soruyor. "Bu bugün mü oldu?"

"Evet. Tam ona evlendiğini söylerken içeri girdim. Diğer şeylerin yanı sıra ona ofisinden çıkmasını söyledim." Omuz silktim.

"Ne yaptın Cash?" Harrison telaşlanmış görünüyor. "Lütfen bana saldırı suçlamasıyla tokatlanmayacağını söyle."

"Hayır, görüldüğü kadar kötü değil," diye onu temin ediyorum. "Thompson & Tate için çalışıyor ve ben de Dawson ile arkadaş olduğumu ima etmiş olabilirim. Bir telefon edip Landon'ın kovulmasını sağlayabilir misin?" Sanki dünyanın en basit iyiliği buymuş gibi soruyorum.

Harrison şakaklarını ovuşturarak bıkkın bir şekilde iç geçirir. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Yetişkin adamları kürsüde ağlatmasıyla ün yapmış Dawson Tate'i arayıp ondan bir iyilik istememi mi istiyorsun? O işleri bedavaya yapmaz."

"Bunu Everly için yap," diye onu cesaretlendiriyorum. "Şerefsiz eski sevgilisi onu aldattı ve başına gelecekleri hak ediyor. Eminim Dawson bastırılmış öfkesini bir hilekar ve yalancıdan intikam almaya yönlendirmekten memnuniyet duyacaktır."

"Peki," diye kabul ediyor Harrison iç çekerek. "Ama Dawson kendi lehine para kazanmak için aradığında, bunu halletmek sana düşer."

"Tabii, sorun değil." Ona el salladım.

Everly için her şeyi yaparım, hatta ısmarlama takım elbise giyen ve her şeyi mahvetmekten zevk alan bir şeytanla anlaşma bile yaparım.

düşmanlarına acımadan.

Sandalyeme geri yerleşirken, Landon'ın işini kaybettiğinde vereceği tepkiyi hayal ettiğimde dudaklarımda tatmin olmuş bir sırıtış beliriyor. Şansım yaver giderse, Dawson haberi verirken onu gözyaşlarına boğacak. Bana neşe veren küçük zaferler.

"Bana yüz dolar borçlusun." Dylan Harrison'ı dürtüyor. "Everly'ye öğle yemeği götürmek ve eski sevgilisinden intikam almak da sayılır."

"Hayır, öyle değil. Henüz L harfini söylemedi," diye karşı çıkıyor Harrison, Dylan'ın elini iterek.

Gözlerim ikisinin arasında gidip geliyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Şimdi kardeşlerimle ailemin evinde satın alma konusunu tartıştığımızda Everly'nin neler hissettiğini ve neler olduğunu bilmediğini anlıyorum.

"Oh, fazla bir şey değil. Everly üzerinde hak iddia etmenizin ne kadar süreceği üzerine bahse girmiştik. Ben üç haftadan kısa sürer dedim; Harrison bir ay dedi."

"O benim karım, neden yapmayayım?"

Dylan Harrison'a, "Tanrı aşkına," diye yakınıyor. "Aşk ilanına ancak bu kadar yaklaşabiliriz."

Harrison cüzdanını alıp içinden yüz dolarlık bir banknot çıkarırken "Peki," diye homurdanıyor. Dylan'ın uzattığı eline yerleştirir.

"Sanırım seninle ilk kez bir bahsi kazandım. Bunu tamamen çerçeveleyorum." Dylan muzaffer bir sırıtışla faturayı havaya kaldırıyor.

"Buna alışma," diye alay ediyor Harrison.

Everly'i sevebilir miyim? Başka hiç kimse için böyle hissetmemiştim. Birlikte olmadığımız zamanlarda onu özlüyorum ve sürekli aklımda. Odaya girdiğinde kalbim küt küt atıyor ve onun için yapamayacağım şey yok. Ve aramızdaki bu şeyin bitmesi fikri beni fiziksel olarak hasta ediyor. Ama aşk böyle bir şey mi?

"Bu bir iş toplantısı olduğuna göre neden iş hakkında konuşmuyoruz?" diye araya giriyorum.

Ben olsam daha ziyade tartışmak herhangi bir şey diğer daha ve Karıma karşı karmaşık duygular besliyorum.

Harrison ve Dylan bak at Ben olarak Eğer Ben saçma sapan konuşuyor.

"Sen kimsin ve Cash Stafford'a ne yaptın?" Dylan şakacı bir şekilde alay eder.

Harrison, "Daha uzun saatler şalışıyor ve normalden daha erken giriş yapıyor," diye ekliyor.

"İstediğin bu değil miydi?" Ben deadpan.

"Öne çıkmanı takdir ediyorum. Görünüşe göre Everly senin üzerinde iyi bir etki bırakmış." Boğazını temizliyor. "Haklısın. Yirmi dakika sonra yönetim kuruluyla sanal bir toplantım olduğu için işe koyulmalıyız," diyerek saatini kontrol ediyor. "Satın alma konusunda bir güncelleme istiyorlar ve yeni evlilerin nasıl olduğunu bilmek için sabırsızlanıyorlar."

Kaşlarıım havaya kalktı. "Onlara ne söyledin?"

"Yeni evliliğin her anının tadını çıkardığınızı ve satın alma tartışmalarının çoğundan uzak durduğunuzu."

Everly ve ben Londra'ya döndüğümüz hafta, Harrison yönetim kuruluna evlilik haberimizi verdi. Beklendiği gibi, düğünümüzün iş anlaşması sonuçlanmadan geręekleřmesi konusunda endişeleri vardı, ancak Harrison onları yeniden bir araya geldikten sonra aşık olduğumuza ve evlenmek için sabırsızlandığımıza ikna ederek endişelerini giderdi.

"Townstead International'daki derin dalış analizi nasıl gidiyor Dylan?" Harrison soruyor.

Koltuğumda öne doğru eğildim, ilgim arttı. Anlaşmanın günlük tartışmalarından uzak durmak zorunda kaldığım için, görüşmelerimizde aldığım ara sıra güncellemeler için sabırsızlanıyorum.

Dylan gözlüklerini burnuna doğru iterken, "Mali kayıtlarda daha fazla araştırma gerektirecek bazı anormalliklerle karşılaştık," diye açıklıyor. "Avrupa'nın mali kayıtları mükemmel durumda; sorun Kuzey Amerika bölümüyle ilgili gibi görünüyor. Kuzey Amerika'daki ek kayıtları almamız biraz zaman aldı.

Kayıtlar şu anda elimizde ve ekibimle birlikte önümüzdeki hafta başında size tam bir rapor sunacağız."

Richard'ın yönettiğı işin bir bölümünde şüpheli bir şeyler olmasına şaşırmadım. Gözlemlediğim kadarıyla, Everly ve üvey kardeşleri Londra'daki ofislerini sıkı bir gemi gibi yönetiyorlar. Bana sorarsanız, tüm şirketi onlar yönetmeli.

"Richard ofisinize tekrar gelmeyi denedi mi?" Harrison bana sordu.

"Hayır, bildiğim kadarıyla Londra'ya geri dönmedi."

Ofisimdeki olaydan bu yana Everly ile doğrudan temasa geçmedi, ancak bu, ben yatağı girdikten sonra gece boyunca çalışmasına neden olan ödevleri e-postayla göndermesini engellemedi.

"Güzel. Avukatı ona Stafford Holdings'in tüm ofislerinden uzak durması talimatını verdi ve satın almayla ilgili her şeyin hukuk ekiplerimizden geçmesi gerektiğini bildirdi."

"Lütfen beni de haberdar edin. Everly'den hiçbir şey saklamak istemiyorum, özellikle de onu ilgilendiren bir konu olduğunda."

Babası herhangi bir şüpheli faaliyete karışmışsa, bunun onu olumsuz etkilemediğinden emin olmak istiyorum. Ve eğer babası olmaması gereken bir şeye karışmışsa gerçeğı bilmeyi hak ediyor.

Güneşin ilk ışıkları pencereden içeri süzölürken uyanıyorum.

Komodininin üzerindeki saat sabah 6:13'ü gösteriyor. Tekrar uykuya dalma umudum olmadan tamamen uyanık olmanın verdiği hayal kırıklığıyla inliyorum. Her sabah olduğu gibi Everly göğsümün üzerine yayılmış, kolunu karnıma dolamış. Kabarık dudakları

mışıl mışıl uyurken hafifçe ayrılıyor. Sertleşmiş sikim kalçasına baskı yapıyor, boxer'ımı zorluyor.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kalkıyorum ve doğruca banyoya gidip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Kendimi kontrol edebilseydim, son zamanlarda çoğu sabah yaptığım gibi soğuk bir duş alırdım, ama ağrıyan sikimi rahatlatmak için çaresizim.

Musluğu açtıktan sonra iç çamaşırlarımı çıkarıp sıcak suyun altına giriyorum.

Everly'nin burada benimle olduğunu hayal ederken gözlerim kapanıyor.

Zihnimin gözünde onun önünde diz çöküp bacaklarını açıyorum ve tenine öpücükler konduruyorum. Ellerim titreyen kalçalarını kavrarken uzun, sabit darbelerle amını yalıyorum. İki parmağımı dar amcığının içine sokarken yüzünde ahlaksız bir ifade bulmak için yukarı bakıyorum. Klitorisini sertçe çalıştırırken parmakları saçlarıma dolanıyor, ona iyi bir eş olmasını ve benim için gelmesini söylüyorum. Boşalırken sırtını dikleştiriyor ve adımı haykırıyor.

Canlı sahne zihnimde canlanırken ağızmdan kısık bir inilti kaçıyor. Destek için elimi duvara dayadım, diğeriyle kaya gibi sertleşmiş sikimi okşuyorum, rahatlamak için çaresizim. Nefesim kesiliyor ve başka bir fantezi düşüncelerime girerken daha sert sıkıyorum, gün gibi açık.

Arkadan içine girerken bir elim Everly'nin kalçasını kavırıyor, diğeri göğsünde. Başını geriye yatırıyorum, böylece sikimi kaygan amının içine alırken yüzündeki dizginlenemez ifadeyi görebiliyorum.

"Kahretsin, Ev, bu çok iyi hissettiriyor," diye inleyerek sikimi pompalıyorum.

Havada hafif bir ürperti var ve baktığımda Everly'nin kapıda durduğunu görüyorum. O gerçek. Camın arkasından bana bakarken ağzı bir karış açık, bakışları sikime odaklanmış.

Buhara ve şehvet dolu sersemliğime rağmen sutyensiz olduğunu, çakıllı meme uçlarının beyaz atletinin içinden çıktığını fark etmeden edemiyorum. Dudaklarımı yalıyorum, düşünüyorum

Ağzımı onlardan birinin etrafına sarıyorum. Daha iyi bir adam olsaydım, hemen dururdum, ama ona sadece yapabildiğim şekilde tapınma hayallerine gelirken, filtelenmemiş tepkisini izleme dürtüsüne karşı koyamayan bencil bir piçim.

Şaftımı okşamaya devam ediyorum, gözlerim Everly'ye kilitlenmiş. Kapı kolunu sıkıca kavırıyor, yanakları kızarıyor. Göğsünün hızla inip kalkışını ve sikimi daha sıkı sıkıya baktığımda dudaklarının ayrılışını izlerken hızımı artırıyorum.

"Kahretsin Ev," diyorum orgazmım bir yük treni gibi beni vururken dua eder gibi adını söylüyorum.

Elini ağzına götürüyor, önündeki manzarayı seyrederken parmakları dudaklarına değiyor. Duşun zeminine sperm ipleri fışkırırken gözlerini fincan tabağı gibi açmış bana bakıyor. Kısa bir süreliğine aşağı baktığımda her şey çok çabuk sona eriyor ve tekrar yukarı baktığımda odadan fırlamıştı.

Lanet olsun, bu çok seksiydi.

19

EVERLY

Banyodan kaçıp doğruca gömme dolaba yöneldiğimde yüzüm kızarıyor. Kapının pervazına tutunuyorum, Cash'in suyun altında eli sikine sarılmış bir şekilde durduğu görüntüler zihnimde canlanırken derin derin nefes alıyorum.

Uyandığımda yatakta olmadığını görünce koşmaya gittiğini düşündüm, ta ki duşun aktığını duyana kadar. Kapının aralık olduğunu görünce merakım daha da arttı. Onu çıplak bulmayı bekliyordum, adımı seslenirken mastürbasyon yapmasını değil.

Kızarmış hissederek atletimi, şortumu ve iç çamaşırımı çıkardım ve askıdan beyaz bornozumu alıp belime bağladım.

Duşun kapandığını duyduğumda donup kaldım. Dolaba girmek kötü bir fikirdi. Cash giyinmek zorunda kalacak ve ben de onunla yüzleşmek zorunda kalacağım. Şimdi gidersem, o kurulanmayı bitirmeden önce odadan çıkmak için yeterli zamanım olur. Acaba havluya sarınmış mı yoksa çırılçıplak mı gelecek?

Tanrım, benim neyim var?

Elimi yüzüme sürüyorum. Cash benim sahte kocam, bir et parçası değil. Ama yine de ona dişlerimi geçirmek için yanıp tutuştuğum yasak bir meyve gibi şehvet duyuyorum.

Tam kaçmaya karar vermiştim ki onun dolaba girdiğini duydum.

"Bir Şeye ihtiyaçın var mı Stafford?" Eteklerimin arasına bakıyormuŐ gibi yaparak soruyorum. İkimiz de bunun ona bakmamak için bir bahane olduğunu biliyoruz.

"Orada gördüklerin hoşuna gitti mi?" diye soruyor bana yaklaşırken.

Evet, tanık olduğum en erotik andı.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye cevap veriyorum, kayıtsızmuŐ gibi davranarak.

"Oh, gerçekten mi?" Cash'in sesi Őphecidi. "nk durduğum yerden, beni mastürbasyon yaparken izlerken gözlerini ayıramadın. Ne düşündüğümü merak ediyor musun?" Kısa bir süre duraklıyor. "Sana anlatacağım." EĞiliyor, nefesi boynuma değiyor. "Yüzüm aminin içine gmlyken tadının nasıl olabileceğini düşünüyordum."

Görüntü zihnimde yanıp sönerken bacaklarım iĞdsel olarak birbirine kenetleniyor.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Ve diyelim ki gördüklerimden hoŐlandım. Bu konuda ne yapardın?"

Kolunu belime doladığında, sırtımı n tarafına bastırdığında düşünce trenimi kaybediyorum.

"zerimde ne kadar gücün olduğu hakkında bir fikrin var mı, Ev?" diye mırıldanıyor kulağıma. "Tek düşünebildiğim asansördeki anımız, elinin sikime bastırması, o mükemmel dudakları öpme dürtüsünün beni tüketmesi."

"Bu gerçek değil." Her hareketini takip ederken nefes alıŐım hızlanıyor. "Evliliğimiz sahte, unutma," diye fısıldıyorum, kendimi ikna etmek için son bir çaba.

Cash sahte bir hayal kırıklığıyla başını sallar. "Bu çok utanç verici."

Saçlarımı omzumun üzerinden tarıyor, dokunuşuyla beni esir alıyor. Yumuşak dudakları kulağımın kabuğuna değip beni soluk soluğa bıraktığında olduğum yerde çakılıp kalıyorum, tenim sıcaktan karıncalanıyor.

"Neden böyle söylüyorsun?" Sorum nefes nefese geliyor.

Yüzümü ona dönmem için beni döndürüyor, yoğun ela bakışları beni esir alıyor. Gözlerim kulağından ağzına kadar uzanan sivri yara izini takip ediyor. Kusurlarına rağmen o tam bir Adonis, kusurları onu daha da çekici kılan canlı bir sanat eseri.

"Söylentilere göre yeni evliler hayatlarının en iyi seksini yaparlarmış." Gözleri bornozumun açıldığı yere dalıyor ve bakışlarının yoğunluğu altında meme uçlarım ağrıyor. "Fantezimin gerçek hayatta nasıl gerçekleşebileceğini hiç mi merak etmiyorsun?"

Tanrım, evet.

Ona karşı içgüdüsel tepkimi bastırmakta her geçen dakika daha da zorlanarak bir iniltiyi bastırıyorum.

"Neden bana göstermiyorsun?" Kelimeler ben onları durduramadan ağızımdan kaçıyor.

Beni kollarına alıp köşedeki büyük döşemeli bankın yanına götürdüğünde nutkum tutuldu. Girişteki bankın aynısıydı. Şimdi düşünüyorum da, ikisi de Aspen Grove'dan döndüğümüzün ertesi günü ortaya çıkmıştı. Cash'in tatlı jestlerinden biri, ayakkabılarımı giyip çıkarırken bana oturacak bir yer vermek.

Neden bu kadar düşünceli olmak zorunda? Bu ona karşı koymayı çok daha zorlaştırıyor.

Beni bankın üzerine yatırdıktan sonra önümde diz çöktü. Üzerinde sadece bir çift siyah boxer vardı, çıplak göğsü su damlacıklarıyla parlıyordu. Beni bulmaya gelmeden önce kurulanmak için acele etmiş olmalı.

"Ne yapıyorsun?" Gıcırdıyorum.

"Bir erkeğin ayaklarına kapanmasının nasıl bir his olduğunu sana gösteriyorum."

Ellerini bacaklarımda gezdirirken yanaklarımdan kızardığını hissediyorum, tüylerim diken diken oluyor. Bornozumun ipeksi kumaşını yana doğru ittiğinde, kemer çözülüyor ve Cash altındakini gördüğünde gırtlaktan bir inilti çıkarıyor - hiçbir şey.

Uyluklarımın tepesine doğru eğilip hassas tenimi ısırırken nefesimi tutarak bekliyorum. Oturduğum yerde kaymaya çalıştığımda bacaklarımı ayırıyor, burnunu göbeğime bastırıp kokumu içine çekiyor.

Tanrım, neden bu kadar sıcak?

Bacaklarımı omzunun üzerinden kaldırarak beni banka uzanmam için ikna ediyor. Onun için çırılçıplak uzandığım için utanmam gerekirken, içimden bir sıcaklık akıyor ve düşüncelerim bir sonraki adımda ne yapabileceği ile meşgul oluyor.

Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum, onu daha yakına çekme arzusu ve onu uzaklaştırma dürtüsüyle boğuşuyorum. Alaycı darbelerle amımın dikişi boyunca yaladığında birincisi kazanıyor ve içgüdüsel olarak başını uyluklarıma doğru itiyorum.

İnliyorum. "Siktir, Stafford. Ağzın çok iyi hissettiriyor."

"Daha yeni başlıyorum." Bunu bir söz verir gibi söylüyor. Sanki bu, ona izin versem bana yapabileceği tüm kötülüklerin küçük bir tadıymış gibi.

Yalama ve emme arasında gidip gelirken tahrik oluyorum. Klitorisimi sıyrıp dikkatini hassas tomurcuğa odakladığında daha yüksek sesle inliyorum.

Tırnaklarımı kafa derisine daha da batırırken "Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım.

"Kahretsin Ev, çok tatlısın," diye mırıldanıyor yüzünü tekrar bacaklarımın arasına gömmeden önce.

Doruk noktam yaklaştıkça nefes nefese kalıyorum ve Cash ağzını klitorisimin etrafına kilitliyor. Daha fazlası için yalvarırcasına haykırdığımda, sıkıca ısırıyor ve orgazm mutluluğuna yuvarlanarak patladığımda oda çığlıklarımınla doluyor.

Sonunda yüksekliğimden aşağı indiğimde, Cash oturmama yardım ediyor, dudaklarında zevkimin kanıtı var.

Bakışları benimkilerle buluştuğunda uzanıp yanağına dokunuyorum, başparmağımı yara izinin kabarık derisi üzerinde usulca gezdiriyorum. Dokunuşumun tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini kısa süreliğine kapatıyor.

"İyi misin?" diye soruyor, elimi yanağına bastırarak.

Cash'le birlikte olmak fırtınadan kaçıp sığınacak bir yer bulmak gibi. Her şeyden çok, ona kötü bir ağız olduğunu ve günü onunla kilitli geçirmekten daha çok istediğim bir şey olmadığını söylemek istiyorum. Ama kendimi tutuyorum, şüphelerim duygularıma teslim olma arzuma ağır basıyor.

Uzun zamandır tüm erkeklerin güvenilmez olduğuna inanmıştım ve Landon'dan sonra ne pahasına olursa olsun onlardan uzak durdum. Şimdi beni bağrına basmak ve şefkat yağdırmak isteyen biriyle tanıştığıma göre, yeni keşfettiğim umudumu süregelen korkularımla nasıl bağdaştıracağımdan emin değilim.

Başımı salladım. "Geç oluyor. İşe gitmek için hazırlanmalıyım," diyorum, kelimeler ağızımdan çıkarken irkiliyorum.

"Evet, tamam," diye gönülsüzce kabul ediyor Cash. Ayağa kalkıp bana yardım etmek için elini uzatırken sesindeki incinmişliği fark etmiyorum. Uzaklaşmadan önce parmaklarımı son bir kez sıkıyor.

Onu durdurduğumda odanın yarısını geçmişti.

"Cash?" Fısıldıyorum.

Dönüp bana bakıyor. "Evet?"

"Bilmelisin, bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi orgazmdı."

Bana sinsi bir gülümseme veriyor. "Merak etme, bu son olmayacak. Sözlerimi unutma, Ev. Aramızda olanları kabul etmeye hazır olduğunda, ben senin içindeyken adımı haykırdığından emin olacağım," diye söz veriyor, gözleri kararlılıkla parlıyor.

Yatağımızda üzerimde gezinirken, beni kısıtlamadan sikerken zihnimde canlanıyor. Beni kaçak düşüncelerimle baş başa bıraktığında ağızım açık kalıyor, keşke ondan kalmasını isteyecek cesaretim olsaydı diyorum.

Gözlerimi kısarak ekrana bakıyor, okuduğum e-postayı anlamlandırmaya çalışıyorum. Bir saat önce çıkmalıydım ama

Cash'le bu sabahki karşılaşmamdan sonra oyalanıyorum.

Başının titreyen kalçalarımın arasına sıkıştığını, parmaklarımın saçlarına dolandığını ve kendimden geçerek çığlık attığımı düşününce yüzüm kıpkırmızı oldu.

Yaptığımız şeyden utanmıyorum -aslında bunu tekrar yapmak istiyorum- ancak bu, ilişkimizin daha da karmaşık hale geleceği anlamına geliyor, tabii bu noktada bu mümkünse.

Masamda telefonum çaldığında irkiliyorum ama kim olduğunu görünce gülümsüyorum.

"Hey, Theo," diye cevap veriyorum neşeyle. "Hey, küçük kardeşim," diye takılıyor.

"Aynı yaşta olduğumuzu unutuyor musun?"

"Ben iki dakika daha büyüğüm," diye kendini beğenmiş bir şekilde karşılık veriyor, bana hatırlatmayı asla ihmal etmediği bir ayrıntı.

Arka planda birinin "Sipariş verin" diye bağırdığını duyuyorum, ardından başka bir ses "Kes" diye bağırıyor. Tartışan seslerden oluşan bir koro takip ediyor.

"Neredesin?"

"Los Angeles'taki stüdyoda. Bir saniye bekleyin." Sesler kaybolur ve bir kapı kapanır. "Hâlâ orada mısın, kardeşim?"

"Evet, buradayım." Bir e-posta yazmayı bitirirken telefonumu omzumla kulağımın arasına sıkıştırıyorum.

"Gürültü için üzgünüm. The Great Cook-Off Challenge için bir pilot çekim yapıyoruz ve tüm oyuncular dizinin gidişatı konusunda aynı fikirde değil."

"Sorun değil," diye onu temin ediyorum. "Seni özledim. Londra'ya ne zaman dönüyorsun?"

"Birkaç hafta içinde," diye yanıtlıyor. "Buradaki çekimlerimiz bittikten sonra, büyük açılışından önce La Maison de la Lune'u ziyaret etmek için Paris'e uçacağım. Ondan sonra da Barselona'da başka bir şefle işbirliği yapacağım."

Theo çocukluğundan beri bir mutfak dehasıydı. Basit bir kutu makarna ve peyniri pastırma, parmesan peyniri ve ekmek kırıntıları gibi ev yapımı malzemelerle çökmekte olan bir yemeğe dönüştürme yeteneğine sahipti.

O her zaman büyüklük peşindeydi. Aşçılık okulundan mezun olduktan sonra, ünlü bir şef çalıştığı restorana uğradı ve o kadar etkilendi ki şefle tanışmak istedi. Uzun uzun sohbet etmişler ve ayrılmadan önce Theo'ya kartını vermiş. İki yıl içinde ilk restoranını açtı.

"Tamam, ateşli çocuk," diyorum. "Seni özledim." Babamdan Londra ofisinde çalışmasını istememin ana nedeni Theo'ya yakın olmaktı, ancak son zamanlarda evde olduğundan daha fazla seyahat ediyor.

"Ben de seni özledim," diyor bir parça hüzünle. "Londra'ya döndüğümde konuşacak çok şeyimiz olacak, değil mi?"

İç çekiyorum. "Evet, öyle." Üzerinde çalıştığım e-postayı gönderdim ve ofis koltuğumda arkama yaslandım.

"Lisedeki aptalca bir evlilik anlaşması yüzünden en iyi arkadaşım ile evlenmiş olman gibi," diye mırıldanıyor Theo, memnuniyetsizliği açıkça belli oluyor.

Cash ile yüzleşmesinden bu yana, birkaç kısa telefon görüşmesi yaptık ve her gün birbirimize mesaj attık, ancak o gece Amerika'ya uçtuğu için bazı şeyleri düzgün bir şekilde tartışma şansımız olmadı. Dürüst olmak gerekirse, bu en iyisi olabilir çünkü burada şahsen olsaydı satın alma ile ilgili gerçeği ne kadar saklayabileceğimden emin değilim.

"Bu konuşmayı gerçekten telefonda mı yapmak istiyorsun?" Ona soruyorum.

Theo bir dakika sessiz kalır. "Hayır, ama ben hâlâ tüm detayları bilmiyorken ikinizin evcilik oynaması hoşuma gitmiyor." Arka planda birinin Theo'nun adını seslendiğini duyuyorum, ardından da Theo nefesinin altında küfrediyor.

"Dinle, gitmen gerektiğini biliyorum ama benim için endişelenmeni istemiyorum."

Alay ediyor. "Sen benim kız kardeşimsin, senin için her zaman endişeleneceğim." Bu basit açıklaması, ne olursa olsun onun sarsılmaz sevgisine ve korumasına her zaman sahip olacağıma dair sıcak bir güvence battaniyesi gibi.

Ondan bu kadar uzakta olmak zor. Biz

Çocukken birbirimizden ayrılmazdık ve aramızdaki mesafe asla kolaylaşmıyor.

"Theo, minnettarım ama söz veriyorum iyiyim... iyiden de öte."

"Cash sana iyi davranıyor mu?" diye soruyor, sesindeki rahatsızlık belli.

"Evet, daha iyisini isteyemezdim," diyorum inançla.

"Sanırım şimdilik bu cevapla yaşamak zorundayım." Arka planda daha fazla kargaşa var. "Keşke daha uzun konuşabilseydik ama çekime geri dönmem gerekiyor. Seni seviyorum kardeşim. Yakında konuşuruz."

"Ben de seni seviyorum, Theo."

Ofisime göz atarken, saklanmamın ne kadar saçma olduğunu fark ediyorum. Evde beni bekleyen biri olduğu için yeterince şanslıyım ve bunu hafife almamalıyım. Çantamı topluyorum, eve döndüğümde işlerin nasıl sonuçlanacağını merak ediyorum. Bir parçam Cash'in aramızda yaşananların sadece bir başlangıç olduğunu söylerken ciddi olduğunu umuyor.

İçeri girdiğimde daire sessizdi. Cash'e mesaj atıp eve geldiğimi söylediğimde, alt kattaki spor salonunda çalıştığını ve birkaç saat içinde döneceğini söyledi. İşten eve döndüğümde her zaman burada olduğunu düşünürsek bu beni şaşırttı.

Ya bu sabah işleri kısa kesmem onu çileden çıkardıysa? Değerimden daha fazla bela olduğuma karar vermiş olabilir.

Bu düşünce zihnime bir duman fısıltısı gibi giriyor, kararımı bulanıklaştırıyor ama hemen kenara itiyorum. Onu görmek için spor salonuna gitmeyi düşünüyorum, ama karar veriyorum

Onu özlediğimi düşünmesini istemediğim için... özlesem bile.

Evde olmadığını teyit ettikten sonra yatak odamıza gidiyorum ve doğruca dolaba yöneliyorum. Bluzumu ve eteğimi çıkarıp köşedeki çamaşır sepetine atıyorum. Eşleşen siyah dantel iç çamaşırlarımı giyiyorum ve gömme rafların bulunduğu duvarın en alt rafında duran çiçekli ayakkabı kutusunu alıyorum.

Dairemdeki eşyalarımı kim kutuladıysa seks oyuncaklarımı da benim için paketlemiş. Eşyalarımı düzenlerken onları Cash'in odasında bulduğumda çok utandım. En azından nakliyeciler koleksiyonumu bir arada tutacak kadar sağduyuluydular.

Kapağı açıyorum ve en sevdiğim mavi tavşan vibratörümü bulana kadar vibratörleri ve dildoları karıştırıyorum. Onu kullanmayalı uzun zaman olmuştu. Koşuya çıktığı ya da spor salonunda çalıştığı sabahlar dışında Cash her zaman evdeydi ve kendimi tatmin ederken beni görmesini istemedim.

Bu gece bir istisna. Bütün gün yay gibi gergindim ve bir sonraki sürümüm için daha fazla bekleyemiyorum.

Yatak odasına geri döndüğümde, bakışlarım banyoya kayıyor, Cash'in kalın sikini okşayışını, ucundan sızan prekumu düşünüyorum. Boşaldığı anı hatırladığımda nefesim hızlanıyor, duş zeminine fıskıran sperm ipleri.

Bakışlarım kapıya kayıyor, Cash'in eve gelip gelmediğini duyabilmek için kapıyı açık tutmaya karar veriyorum. Bunun hızlı olacağını zaten biliyorum.

Vibratör elimde, yatağın ortasına doğru sürünüyorum ve sırtüstü yatıyorum. İç çamaşırimdan sıyrılıp yere atıyorum.

Vibratörü içime ittiğimde havada bir beklenti çıtırtısı oluşuyor ve bu hoş karşılama karşısında inliyorum. Cash'in kalın sikini hayal ettiğim için zaten ıslak olduğumdan kayganlaştırıcıya gerek yok. Bu his inanılmaz,

yüksek durumum göz önüne alındığında, cihazı açtığımda içimden bir zevk sarsıntısı geçiyor.

Havada yumuşak bir vızıltı dolaşıyor ve vibratörü düzensiz vuruşlarla içeri sokup çıkarırken ellerim titriyor. Cash'in becerikli ağzıyla bana yaşattığı akıl almaz orgazmı düşünüyorum. Parmakları kalçalarımın esnek etine bastırırken, dilinin yalayıp emerek vücudumdan zevk alma şeklini.

"Oh, Cash," diye inliyorum, mutlu bir orgazmın içine yuvarlanırken klitorisime nasıl yapıştığını hatırlıyorum.

Cihazı daha derine itiyorum, çılgınca benzer bir sonuç arıyorum. Eklenen basınç beni inletiyor, kaslarım doruğa ulaşma ihtimaliyle geriliyor. Hareket duyduğumda yüksek durumumdan irkildim.

Başımı kaldırdığımda nabzım hızlanıyor, bakışlarım Cash'in elleri yanında durduğu açık kapı aralığına yöneliyor. Neredeyse çıplak olan bedenimi utanmadan incelerken gözleri şehvetle parlıyor.

Eve geldiğini nasıl duymadım?

Kendi tenimde rahat olmama rağmen, kocam birkaç metre ötede durup bana açlıktan ölüyormuş gibi bakarken, amıma sokulmuş bir vibratörle yatağa kartal gibi uzandığımda kendimi utangaç hissetmemek zor.

Cash konuştuğunda duraksayarak vibratörü içimden çıkarıyorum. "Benim yüzümden durma," diyor boğuk bir sesle.

Beni doruğa ulaşırken izlemesi fikri, vibratörün ucu giriş yerimde titreşmeye devam ederken vücuduma başka bir coşku dalgası gönderiyor.

"Oradan izleyebilirsin" dediğimde kendimi bile şaşırtıyorum.

"Sen nasıl istersen, karıcığım," diyor Cash.

Tanrım, neden bu lakabı bu kadar çok seviyorum.

Bir omzunu kapı aralığına dayayarak, bir gösteri izlemeye hazırlanıyormuş gibi kollarını kavuşturuyor.

Onu daha iyi görebilmek için dirseğimin üzerinde yükseliyorum. Gömleksizdi ve üzerinde aşağıya sarkan bir eşofman vardı.

Kalçaları. İyi tanımlanmış kasları ve kendinden emin duruşu onu olumlu bir şekilde ağız sulandırıcı yapıyor.

Davetim üzerinde fazla düşünmeden önce derin bir nefes alıyorum ve uğuldayan vibratörü amımın içine geri itiyorum.

Cash, cihazı içeri ve dışarı sokmamı izlerken hareket etmiyor. Gırtlaktan bir inilti çıkardığımda eşofmanındaki şişkinlik daha da büyüyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor nefesinin altında, eşofmanının içinden şaftını avuçlarken.

Zevk yoğunlaştıkça gözlerim dalgalanarak kapanıyor. "O güzel gözlerini açık tut, Ev," diye talimat veriyor.

İtaat ediyorum, onları açıyorum. Bir yanımda bu anı benimle paylaşmasını arzuluyor ve tek bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum.

"Tanrım, çok iyi hissettiriyor," diye mırıldanıyorum.

"Onun yerine benim sikim olsaydı hissedeceklerinle kıyaslanamaz bile. Kalçalarını kavrar, parmaklarım teninde izler bıraktı." Vibratörün hızını artırdığımda nefesim kesiliyor. "O lezzetli meme uçlarıyla oynarken daracık amımın içine sokardım."

Vibratörü çılgınca vuruşlarla daha hızlı pompalıyorum. "Kahretsin Cash, bana ne yapıyorsun?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim." İnliyor. "Klitorisine daha fazla baskı uygula, Ev. Kendini oraya getir."

Bana iki kez söylemesine gerek yok. Cihazın çırpınan kulaklarını emrettiği gibi klitorisime iterken gözlerim ona kilitli kalıyor ve kenardan düşerken haykırıyorum.

Serbest bırakıldığımda, bunun beni tatmin etmediğini ve daha fazlasını arzuladığımı görünce hayal kırıklığına uğradım. Cash'in terden parlayan karın kaslarına bir bakış atıyorum ve içimdeki baskı yeniden artıyor.

"Benimle bir teoriyi test etmek ister misin?" diye soruyor, kapının yanındaki yerinde sabit kalarak.

"Hangisi?" Fısıldıyorum.

"Gerçek anlaşma senin oyuncaklarından çok daha iyidir."

Sanki aklımı okudu.

"Evet, teorini test edelim," diyorum, yaklaşmayınca kaşlarımı çatıyorum. "Stafford, seni istiyorum."

"Siktir, Ev." Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan odaya giriyor. Hâlâ eşofmanının üzerinden sikini avuçluyor ve saçları yara izinin üzerine düşmüş, onu nefis bir şekilde karşı konulmaz kılıyor. "Eğer o yatağa girersem, geri dönüşü yok. Hem sözde hem de eylemde benim karım olacaksın ve bu hafife aldığım bir şey değil. Anlıyor musun?"

Bir an duraksadım. Benden sonsuza kadar onun olmamı istemiyor... sadece şu anda onun olmamı istiyor. Zaten birçok sınırı aştık. Bir tane daha nedir ki? Özellikle de takıntı haline getirmekten kendimi alamadığım bir adamla akıllara durgunluk veren bir seks anlamına geliyorsa.

Durumdan en iyi şekilde yararlanmaya kararlıyım, vibratörü komodinin üzerine atıyorum ve parmağımı Cash'e doğru kıvrarak onu yatakta bana katılmaya davet ediyorum.

"Kelimeleri söyleyişini duymama izin ver, karıcığım," diye mırıldanıyor, gözleri özlemle yanıyor.

"Anlıyorum... kocacığım."

Bu gece unutulmaz bir gece olacağı benziyor ve neler olacağını merakla bekliyorum.

20

NAKİT

EVERLY bu sabah aceleyle dolaptan çıktıktan sonra, onu temelli korkuttuğumdan endişelendim. Bu gece her zamanki saatinde eve gelmeyince korkularım daha da arttı. Sinirlerimi yatıştırmak için saatlerce spor salonunda bastırılmış enerjimi yaktım.

Daireye girdiğimde duymayı beklemediğim şey koridorun sonundan gelen inlemelerdi. Everly'yi yatak odamızda, yatağa uzanmış, üzerinde siyah dantel bir sütyenden başka bir şey yokken bulduğumda olduğum yerde donup kaldım. Bir eliyle çarşafı kavrarken diğer eliyle de vibratörü amına sokuyordu.

Everly yatakta doğruluyor. Sütyenini yavaşça açıp beni daha da yaklaştırmaya teşvik ederken sikim pantolonumun içinde seğiriyor. Dokunulmak için yalvaran esnek göğüsleri ortaya dökülürken perçinlendim. Saçlarını omzunun arkasına iterek bana çıplak vücudunun filtresiz bir görüntüsünü veriyor.

"Kahretsin, sen kahrolası bir hayal gibisin," diye mırıldanıyorum.

Kum saati figürü ve günahkâr kıvrımları beni büyülüyor. Onun vücudu bir sanat eseri ve ben bunu ilk elden deneyimleme ayrıcalığına sahibim. Tamamen benim olduğu için çok şanslıyım.

Şimdilik.

Geleceğimiz belirsiz olabilir ama Everly ile geçirdiğim her değerli anın tadını çıkarmayı planlıyorum... Everly'mle.

Yatağa doğru ilerlerken gözleri her hareketimi takip ediyor, eşofmanlarımı ve boxer'larımı çıkarmak için duraklıyorum.

Yatağa, onun yanına sürünerek girdiğimde hareketsizdi.

"Bu senin son uyarın. Bunu istediğinden kesinlikle emin misin?" Parmak eklemlerimi yanağına sürterek soruyorum.

Şimdi vazgeçerse hayal kırıklığına uğrarım ama onu asla hazır olmadığı bir şeyi yapmaya zorlamam.

"Evet, şimdi lütfen konuşmayı kes ve ağzını üzerime koy," diye talep ediyor.

"Memnuniyetle."

Eğilip göğüslerinin arasındaki vadiyi öpüyorum ve dilimle meme uçlarından birine dokunduğumda keskin bir nefes alıyor. Küçük tomurcuk dokunuşumla sertleşiyor ve açgözlülükle ağzımı etrafına sararak yumuşak eti ısıyorum.

"Oh, Tanrım," diye haykırıyor.

Everly ellerini omuzlarıma koyuyor, tırnakları çıplak etime batıyor ve ben acıyı memnuniyetle karşılıyorum. Hassas göğüslerini yalamak, ısırarak ve emmek arasında gidip gelirken inlemeleri daha da yükseliyor. Bana yapışıyor ve ben buna bayılıyorum.

Uzaklaştığımda dudaklarından yalvaran bir sızlanma dökülüyor. "Merak etme, daha yeni başlıyorum," diye söz veriyorum.

Amcığının benim için çoktan ıslandığını görmek için aşağıya bakıyorum ve iki parmağımı sıkı sıcağının içine sokarken ona hınzır bir gülümseme atıyorum. Nefesi odayı dolduruyor.

"Kahretsin, sıırılsıklam olmuşsun, Ev. Bunların hepsi benim için mi?" "Evet. Senin için," diye pantolonunu indirdi.

Dilimi boynunun sütunu boyunca sürüklüyorum ve köprücük kemiğine öpücükler konduruyorum. Üçüncü parmağımı eklediğimde boğuk bir uyarılma sesi çıkarıyor ve sikim ihtiyaçtan ağrıyor. Bu şimdiye kadar duyduğum en şehvetli ses, onu istememe -bunu istememe- hatta mümkünse daha fazla istememe neden oluyor. Bu ana kadar olan tüm bekleyişler ve beklentiler bu anı daha da tatlı kılıyor.

"Elime boşalacak mısın?" Fısıldıyorum.

Etrafımda daha sıkı kenetlenirken başını sallıyor. "Durmasan iyi edersin Stafford," diye nefes alıyor.

"Sen benim için gelene kadar olmaz."

Sınıra yaklaştığını hissedebiliyorum, parmaklarımın her dalışında vücudu daha da sıkılaşıyor. Başparmağımla klitorisine vuruyorum ve saniyeler içinde elimin etrafında paramparça oluyor.

Boğuk bir zevk çığlığı atarken başı yastığa düşüyor ve uçurumdan aşağı yuvarlanıyor. Çekirdeğindeki arzunun her damlasını sıkana kadar elimi sürmeyi bırakmıyorum.

Everly boşalmanın eşiğindeyken son derece büyüleyici, ama boşalırken kontrolünü kaybetmesini izlemek tamamen başka bir şey.

"Ne kadar lezzetli olduğunun tadına bak." Parmaklarımı dudaklarına götürüyorum, onları emerek temizlerken bakışlarım ağzına yapışıyor. "Bir sonraki orgazmın benim sikimin etrafında olacak," diye mırıldanıyorum.

"Bu gece bir orgazm daha yaşamamın imkânı yok." Başını yastığa yaslıyor.

"Bu bir meydan okuma mı?" Ona doğru sallanırken soruyorum, sikim kalçasına bastırıyor. "Bu gece en az üç kez daha boşalacaksın."

"Gördüğüm zaman inanacağım," diye alay ediyor. "Meydan okuma kabul edildi."

Prezervatifi almak için komodine uzanıyorum ve paketi dişlerimle yırtarak açıyorum. Prezervatifi taktıktan sonra, sikimi tutup Everly'nin girişiyle aynı hizaya getiriyorum. Aletimin ucunu onun dikişi boyunca alaycı darbelerle gezdiriyorum. Kahretsin, daha içine bile girmedim ve şimdiden kendimi kontrol etmekte zorlanıyorum.

"Sikimi istediğine emin misin?" "Tanrım, evet," diyor.

Yavaşça içeri itiyorum ve amcığı girdiğim anda etrafımda kenetleniyor. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirip beni daha da yakınıma çekerken iç içe geçen iniltilerimiz odayı dolduruyor.

Tamamen oturduğumda, ona alışması için bir an vermek için duraklıyorum. "Vay anasını. Çok darmışsın," diye homurdanıyorum, sesim gergin.

"Haklıymışsın. Oyuncaklarım senin büyük horozunla karşılaştırıldığında hiçbir şey değil," diye nefes nefese kalıyor.

Kıkırdıyorum. "Benim olduğun sürece onlara ihtiyacın olmayacak." O benim cüsseme alışırken kendimi tutmanın zorluğundan kaslarım titriyor. "Birlikte oynamadığımız sürece."

"Kulağa hoş geliyor," diye mırıldanıyor.

Parmaklarımızı iç içe geçiriyorum, kollarını başının üzerine doğru yönlendiriyorum ve sabit bir ritimle hareket etmeye başlıyorum. Everly beni itiş kakışla karşılıyor ve beni amına buyur ederken sıcaklığı kucaklıyorum. Beni büyüğü altına aldı ve bu kadın tarafından sahiplenilme hissinin tadını çıkarıyorum. Elimden gelse kendimi sonsuza kadar ona bağlamak isterdim. Onunla evlenmek hayatımda verdiğim en iyi karardı.

Ağzının içine sokmadan önce dilimi dudaklarına sürüyorum. Hızımı artırıp sikimin açısını G noktasına bastırarak şekilde değiştirdiğimde yüksek sesle inliyor.

"Çok yaklaştım Cash," diye haykırıyor.

"Kocan için gelmeyi ne kadar çok istiyorsun?" Yeterince hızlı cevap vermediğinde, hızımı yavaşlatıyorum, Kısa, sık vuruşlarla onu itiyorum. Altımda kıvranıyor, serbest kalmak için çaresiz. Onunla alay etmenin bana daha fazla olmasa da aynı derecede işkence ettiğini çok az biliyor.

"Anlat bana, Ev."

Bacaklarını belime doluyor, topuklarını sırtıma gömüyor. Alev alev yanan bakışları bana kilitlendi. "Stafford, eğer beni bir dakika daha bekletirsen, oyuncaklarımdan birini alıp kendim yapacağım." Hayal kırıklığı içinde pantolonunu indiriyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, sabırsızlığına bir kahkaha atıyorum. Tanrım, ateşli ruhu karşı konulmaz, özellikle de heyecan verici bir orgazmın eşiğindeyken.

"Merak etme Ev, yakında bir araya geleceğiz," diyorum alnından öperek. "Bu amcık bana ait,

değil mi?"

Başını sallıyor. "Sadece senin."

İtirafı beni çözülmeye bırakırken, kendimi tutamadan ona vuruyorum. Etin ete çarparken çıkardığı ilkel ses havada yankılanırken tüm mantıklı düşünceler yok oluyor. Everly, tırnaklarını avuçlarıma geçirerek coşku içinde uçuyor. Büyüleyici kahverengi gözleriyle bana bakıyor, şehvetle dolu, sessizce daha fazlası için yalvarıyor.

"Benim için gel, güzelim," diye emrediyorum, en hassas noktasına vurmak için açımı değiştiriyorum. Paramparça olduğunda, hemen arkasındayım, birlikte bir unutulma durumuna yuvarlanırken gırtlaktan bir inilti çıkarıyorum.

"Sen mükemmelsin ve benimsin," diye mırıldanıyorum onun üzerine yığılırken, ikimiz de nefesimizi tutarken başımı göğsüne yaslıyorum. "İyi misin, Ev?"

Parmaklarını saçlarımin arasında gezdiriyor. "Evet, ama bir sorunumuz var," diyor bana, gözleri eğlenceyle parlıyor.

"Peki neymiş o?"

"Bu gece en az iki orgazm daha olacağıma söz vermiştin."

Kıkırdıyorum, başımı kaldırıp burnuna bir öpücük konduruyorum. "Merak etme. Artık sana bir kez sahip oldum, asla durmayacağım."

21

EVERLY

Işıktaki parlayan DÜĞÜN yüzüğüme bakıyorum. Saat erken olmasına rağmen, bir fincan kahve ve dizüstü bilgisayarımın kanepeye kıvrılmış durumdayım. Yine de çalışmaya başlamak için henüz çaba sarf etmedim. Düşüncelerim odaklanamayacak kadar kaotik.

Dün gece Cash'in manyetik çekimine daha fazla karşı koyamadım ve yatak odasındaki akıllara durgunluk veren seksimizin ardından duşta ve yine banyo tezgahının üzerinde seks yaptık. Bana bir kraliçe gibi davrandı, sevgi sözcükleri ve övgüler yağdırdı.

Aramızda bir şeyler değişti, aramızdaki bağ fiziksel çekimin ötesine geçti. Bu duygusal bir bağ, bizi bir arada tutan bir bağ, beni birlikte büyüdüğüm çocukla olan anılarıma geri çekiyor - Aspen Grove'da Linkin Park dinleyerek gezmek, Cumartesi sabahı matinerlerini yakalamak ve kalbim kırıldıktan sonra bir toparlanmaya ihtiyacım olduğunda bir çizburger ve milkshake ile ortaya çıkması.

Cash'e bir koala ayısı gibi sarılmış, kolları belime sıkıca sarılmış bir şekilde uyandığımda gerçekler ortaya çıktı. Bu anlaşmanın hiçbir zaman kâğıt üzerinde bir evlilikten öteye gitmemesi gerekiyordu, ancak tarafsız kalma çabalarımın rağmen kocam kalbime girmenin yolunu buluyor. Beni en çok korkutan şey, bunun beni ne kadar savunmasız hissettirdiği.

Gözlerimi kapatıyorum ve düğün gecemizi düşünüyorum.

Kiliseden el ele çıkıyoruz ve ben yüzümdeki sırıtışı gizleyemiyorum. Utanmadan beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve kısık bir ısıklık çalıyor. "Çok güzelsin."

"Bu gece bana yeterince iltifat ettiğini sanmıyorum," diye takılıyorum kirpiklerimi kırıpıştırarak.

The Shoppes at Premiere'deki butiğin soyunma odasından çıktığımdan beri gözlerini benden ayırmadı. Bir saat içinde bana sayısız kez çarpıcı, güzel ve muhteşem kelimelerinin bazı varyasyonlarını söyledi. Bir kadına kendini nasıl iyi hissettireceğini bildiği çok açık.

Elimi nazikçe çekerek beni göğsüne doğru çekiyor. "Bu durumda, her beş dakikada bir sana o elbisenin içinde ne kadar seksi olduğunu hatırlatmam gerekecek."

Beyaz saten, klasik A çizgisi silueti ve omzu açık yakasıyla kıvrımlarıma uyum sağlıyor.

Tören için beyaz bir elbise giymek istiyordum ancak butiğe kapanıştan sadece on dakika önce gittiğimizde endişelendim. Satış görevlisi Cash'in ailesinin otelin sahibi olduğunu öğrenince bizi ağırlamaktan büyük mutluluk duydu. Mağazayı gezdikten sonra, nihayet benim bedenimde olan örnek gelinliklerin bulunduğu bir rafın arkasında gelinliğimi buldum.

Cash yüzümdeki bir tutam saç fırçalarken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Bakışları ağzıma takılıyor ve az önce mihrapta paylaştığımız öpücüğü düşünüyorum. Kontrolü ele alış şekli, dilini dudaklarımın kenarında gezdirmesi, onu içeri almam için beni ikna etmesi ve ağzının sıcaklığı... İnanılmazdı.

"Sen mükemmelsin, Ev," diye fısıldıyor. "Ve sen benimsin."

Bu açıklaması midemde kelekler uçuşmasına yol açıyor ve beni tekrar öpmesini dilememe neden oluyor.

"Yakın çekim için hazır mısınız aşk kuşları?" İkimiz de başımızı kaldırdığımızda bizi eğlenen bir ifadeyle izleyen bir fotoğrafçıyla karşılaşıyoruz. Sabırsızca ayağını yere vuruyor, harekete geçmemizi bekliyor.

"Evet, geliyoruz," diyor Cash.

Tören sırasında ve sonrasında dışarıda fotoğraf çektirmek de dahil olmak üzere eksiksiz bir düğün paketi almak konusunda kararlıydı.

Cash beni şapelin önüne park edilmiş pembe Cadillac'a götürdü. Üstü açıktı, mükemmel bir fotoğraf fırsatı yaratıyordu. Arka koltuğun kapısını açıyor, etrafımda dönüp yanıma atlamadan önce içeri girmeme yardım etmek için elini uzatıyor.

Kolunu arka koltuğa uzatıyor ve diğer elini sahiplenici bir şekilde kalçama koyuyor. Ayaklarımı pencere pervazına dayayarak göğsüne yaslanıyorum. Şapelden aldığımız nergis buketini kucağıma yerleştirirken bedenim doğal bir şekilde ona doğru kayıyor.

"Bana bak ve gülümse," diyor fotoğrafçı.

Birkaç fotoğraf çekerken soğukkanlılığını koruyor, şüphesiz düğüm atan çakırkeyif çiftlerin hafif gece akışına alışkın.

Kamerasına bakmak için durakladığında, Cash'e bakmak için başımı arkaya eğiyorum. İş seyahati için hazırladığı siyah takım elbisesini giymiş. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, bileğindeki bilezik dikkat çekiyor. Bunca yıldır bunu sakladığını, çünkü onun için bir anlam ifade ettiğini, benim de onun için önemli olduğumu ima ettiğini düşününce göğsüm sıkışıyor.

Kafamın içinde çalan uyarı zilleri bana evlenmenin neden kötü bir fikir olduğunu hatırlatıyor. Birbirimizi on dört yıldır görmemiştik ve Landon'dan ayrıldıktan sonra ciddi ilişkilere tövbe etmiştim. Yine de alkolün etkileri hâlâ sürerken ve beni bulutların üzerinde tutarken bunların hiçbir önemi yok.

Cash beni ona hayran hayran bakarken yakaladığında, bana sıcak bir gülümseme sunuyor.

"Gerçekten evlendiğimize inanamıyorum." Kıkırdıyorum.

"Karım olduğuna inanamıyorum," diye mırıldanıyor, burnunu boynuma dayayarak.

Cash'e bu kadar yakın olmak bana uzun zamandır ve şu an için hissetmediğim bir huzur ve rahatlık hissi veriyor,

tüm endişelerim kayboluyor, onun kucağının sıcaklığında mutlu oluyorum.

Koridorda bir hareket duyduğumda anılarımdan sıyrılıyorum.

"Everly, neredesin?" Cash sesleniyor ve saniyeler sonra oturma odasına dalıyor. Üstsüzdü, saçları dağınıktı ve siyah spor pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyordu.

Kaşlarımı kaldırıp onun şaşkın haline bakıyorum. "Her şey yolunda mı?" "Uyandığımda yatakta değildin. iyi olduğundan emin olmak istedim."

Göğsüm şefkatle geriliyor. "Uyuyamadım," diye itiraf ediyorum, elimdeki kahve fincanını mutfaktan getirdiğim bar taburesine koyarken.

"Sana yeterince orgazm yaşatmamış olmalıyım," diye alay ediyor.

Ona çarpık bir gülümseme veriyorum, onu kışkırtmaktan kendimi alamıyorum. "Bir dahaki sefere kesinlikle oyununu geliştirmen gerekecek."

"Haklısın. Dün geceki pek de iyi olmayan performansımı telafi etmek için sabırsızlanıyorum." Bana arsızca sırıtıyor.

İkimiz de dün geceki performansının olağanüstü olduğunu biliyoruz. Bir dahaki sefere olmasını istediğimi inkar edemem, ancak bu çelişkili olmadığım anlamına gelmiyor.

Tekila shotları Cash'le evlenme kararımda rol oynadı ve her zamanki muhakeme yeteneğimi geçersiz kıldı. Stafford Holdings'in Townstead International'ı satın aldığını öğrendiğimde, duygularımı bölümlere ayırabileceğimi düşündüm. Ancak Cash ile geçirdiğim zaman arttıkça bana Vegas'ta verdiği huzur ve rahatlığı daha fazla veriyor.

Odayı adımlayarak geçiyor ve önümde çömeliyor, bir parmağıyla çenemi kaldırarak göz göze gelmemizi sağlıyor. "Düşüncelerin içinde kaybolmuş gibisin. Seni rahatsız eden şey hakkında konuşmak ister misin?"

"Bir sorun olduğunu düşündüren nedir?"

Alnımdan öpüyor. "Çünkü bunu yüz ifadenden anlayabiliyorum."

Aklımdan geçenleri nasıl ifade edeceğimi düşünerek derin bir nefes alıyorum. "Evliliğimizin geçici olması gerekiyordu." Aramızda bir hareket yapıyorum. "Ve şimdi çizgiler bulanıklaştığı için, işler çok daha kafa karıştırıcı geliyor."

"Seninle çizgileri bulanıklaştırmayı seviyorum," diye mırıldanıyor.

Cash yanağımı okşadığında, gözlerimi kapatıyorum ve dokunuşuna yaslanıyorum. Düşüncelerim karmakarışıkken beni güvende ve emniyette hissettirmenin bir yolunu buluyor.

O benim çıpam oldu, çalkantılı sulara beni sabitledi - fırtınadan korunduğum sığınağım. Satın alma işleminin dağılmasını önlemek için evli kalmaya karar verdiğimiz andan beri, verdiği her karar benim iyiliğimi düşünerek olmuştur.

Annemle babam arasında bu tür bir sevgiye hiç tanık olmamıştım. İlişkileri gerçek bir şefkatten ziyade sosyal statülerini korumaya odaklanmıştı, bu yüzden dağılmaları sürpriz olmadı. Bu, izlerken daha az acı çektiğim anlamına gelmiyor, ancak romantik ilişkilere dair çarpık görüşüm muhakeme yeteneğimi gölgeledi ve en iyi ihtimalle yüzeysel olduğu halde Landon'la yaşadığımız şeyin gerçek olduğuna inanmama neden oldu. Bana hiçbir zaman Cash'in baktığı gibi bakmadı, sanki ben onun evreninin merkeziymişim gibi.

"Dün gece inanılmazdı," diyor Cash. "Bana kalırsa zaman çizelgesi ya da son kullanma tarihi diye bir şey yok. Sadece sen ve ben varız ve ne kadar uzun olursa olsun birlikte geçirdiğimiz her anın tadını çıkarmak istiyorum."

Gülümsüyorum. "Ben de istiyorum."

Her şeyden çok.

"Ruh halinizi düzelteceğini düşündüğüm bir şeyim var" diyor.

Ne olduğunu sormadan telefonum çaldı. Aşağı baktığımda August'tan bir mesaj buldum.

August: Have fun playing hooky today.

Everly: ???

August: Ask your husband.

Cash'e baktığımda, parmaklarını bacağına vururken beni izliyor.

"Bunun hakkında bir şey biliyor musun?" Telefonumu görmesi için ona uzatarak soruyorum.

"Evet," diye onaylıyor mesajı okumayı bitirdiğinde. "August'a bugün izinli olduğunu söyledim."

Londra'ya döndüğümüzde acil bir durum olursa diye Cash'e August'un numarasını verdim ama beni işten kaytarmaya ikna etmek için planlar yapmanın acil durum sayılmayacağını belirtmeyi unuttum. Macera ihtiyacı ve risk alma konusunda benzer oldukları için bu şaşırtıcı değil.

"Cash, bugün Salı. Haber vermeden işe gitmemelik yapamam."

"Bugün özel bir gün." Yüzü Noel sabahındaki bir çocuk gibi aydınlanıyor.

"Nasıl yani?"

"Sana bir sürprizim var."

Sürpriz mi?

Merakımı uyandırdı ama yıllardır işten bir gün bile izin almadım. Bugün ofise gitmezsem babamın bir şeyler söyleyeceğinden eminim, ama yine de neden umurumda olsun ki?

Telefonum yine çalıyor.

August: Don't overthink it. You deserve a break. Liam & I will hold down the fort until tomorrow.

Everly: Traitor.

August: Have fun!

İşte cevabım.

Dizüstü bilgisayarımı ve telefonumu kanepeye koydum.

"Pekâlâ, dikkatimi çektin," diyorum Cash'e, kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Sürpriz ne?"

"Sana söylesem sürpriz olmazdı, değil mi?" diyor gözleri parlayarak. "Git hazırlan. Bir saat içinde yola çıkıyoruz." Odadan çıkıyor, yarı yolda duraklıyor ve arkasını dönüp ekliyor, "Oh, bir de

güneş elbisesi." Göz kırıyor ve beni tek başıma otururken bırakıyor, onun şifreli isteği karşısında şaşkırım.

Ne olursa olsun, göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. Benim için özel bir şey planlamış; en azından içimdeki kargaşayı bir günlüğüne kenara itebilirim.

Sıradan bir dükkânın önüne geldiğimizde Cash araçtan inmemeye yardım ediyor. Kapıda isim yok, ışıklar sönük ve vitrinde bir Kapalı tabelası var. Göze çarpmayan görünümüne rağmen, onu tanıdım. Belgravia'dayız, sadece randevu ile çalışan lüks bir ayakkabı butiği.

Cash sanki buranın sahibiymiş gibi içeri giriyor ve ben de onu takip ediyorum, elinde ne olduğunu merak ediyorum.

Düz beyaz duvarları, bir resepsiyon masası ve köşede bir çift döşemeli pastel mavi sandalyesi olan bir odaya giriyoruz.

Kestane rengi saçlı, özel dikim siyah takım elbiseli bir kadın bizi karşılamak için resepsiyon masasının arkasından çıkıyor. Kendine özgü kırmızı tabanlı tasarım topuklu ayakkabılarını yere vurarak ilerliyor.

"Bay Stafford, sanırım?" Cash'in elini sıkmak için uzandı.

"Lütfen bana Cash deyin, bu da karım Everly." Bana doğru işaret etti.

"Benim için bir zevk, canım. Benim adım April," diyor sıcak bir gülümsemeyle, sonra Cash'e dönüyor. "Her şeyi senin istediğin gibi ayarladım."

Bizi bir kapıdan geçirerek krem rengi duvarları ve altın rengi kartonpiyerleri olan lüks bir showroom'a götürüyor. Uzak köşede, bir giyinme platformunun yanına yerleştirilmiş süslü bir boy aynası var, burada kıyafet olmadığı düşünüldüğünde bu ironik bir durum. Bunun yerine, üç duvar raflarla kaplı

ve geniş bir ayakkabı koleksiyonunu sergilemek için ray aydınlatması.

Mekânın ortasında, etrafı ayakkabı kutularıyla çevrili krem rengi bir kanepeler var.

"Her şey iyi görünüyor, teşekkürler," diyor Cash, başını sallayarak onaylarken. "Bir şeye ihtiyacımız olursa size haber veririm."

"Evet, tabii ki. Eğer istersen ben ön tarafta olacağım," diyor April. Bununla birlikte arkasını dönüyor ve kapıyı arkasından kapatarak çıkıyor.

"Burada ne işimiz var?" Ayakkabılarla dolu duvarlardan birine yaklaşarak soruyorum.

Geniş seçkiyi değerlendirdiğimde, bu odada en az 2.000 sterline satılmayan tek bir çift ayakkabı olmadığı anlaşılıyor.

"Yüksek topuklu ayakkabıları ne kadar çok sevdiğinizi biliyorum ve dünyada en çok rağbet gören ayakkabılardan birini seçmenizi istedim. Bana bu stillerin çoğunun henüz halka sunulmadığı söylendi."

Gözlerim şok içinde açıldı. "Bunu benim için mi yaptın?"

Bu en çılgın hayallerimin bile ötesinde. Lüks ayakkabılara düşkünlüğüm olsa da koleksiyonumun çoğu ekonomik markalardan oluşuyor. Bazen, onsuz yaşayamayacağım bir çift bulursam savurganlık yaparım ama asla bu kadar büyük ölçekte ayakkabılar almam.

Cash'in şehrin en seçkin ayakkabı butiğinde özel bir randevu ayarladığına inanamıyorum, hepsi de yüksek topuklara olan düşkünlüğüm yüzünden.

"Senin için her şeyi yaparım" dediğini duyduğuma yemin edebilirim ama o kadar sessiz konuşuyor ki emin olamıyorum. "Sabahın geri kalanında burası bize ait, neden beni şımartıp bu güzel ayakkabıları denemiyorsun?" Etrafımızda dolaşıyor.

"Bütün bu kutular da ne?" Kanepenin yanındaki yığınları işaret ediyorum, en az elli çift olduğunu tahmin ediyorum.

"Önceden aradım ve April'e sizin bedeninizde olan tüm yüksek topuklu ayakkabıları getirttim" diyor.

"Cash'i almak zorunda değildin-"

"İstedim," diye sözümü kesiyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor. "Şimdi, neden oturmuyorsun, böylece başlayabiliriz?" Beni kanepeye doğru yönlendiriyor.

İstediyini yapıyorum ve kanepenin şaşırtıcı derecede rahat olduğunu fark ediyorum.

Cash en yakındaki kutuyu alıp açtığına, bileklerinde elmas işlemeli bir bant bulunan bir çift muhteşem siyah, burnu açık topuklu ayakkabıyla karşılaşır. Kırmızı tabanlarıyla tanınan üst düzey bir tasarımcının gelecek ay piyasaya çıkacak koleksiyonunun bir parçası.

Parmağımı bir ayakkabının üzerinde paha biçilmez bir eser gibi gezdiriyorum.

"Bunları sevdiğini varsayıyorum?" Cash eğlenerek bir gülümsemeyle sorar.

"Muhteşemler."

"Bunları denemelisin." Önümde diz çöküp kutuyu yere koydu.

"Kendim takabilirim."

"Yapabilirsin ama ben yardım edersem daha eğlenceli olur, sence de öyle değil mi?" "Dizlerinin üstünde olman hoşuma gidiyor," diyorum sırtarak.

dudaklarımda.

Ayağımdaki kırmızı ayakkabıları çıkarıp ayağımı avucunun içine alıyor, elini yavaşça bacağımın üzerinde gezdirerek omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti yayılmasına neden oluyor. Baldırıma şefkatli bir öpücük kondurduğunda nefesim kesiliyor. Siyah topuğu ayağıma geçirip tokayı yerine takarken ateşli bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. Bileğimin etrafındaki bandı izlerken eli oyalanıyor.

İşlemi diğer ayağım için de aynı hassasiyetle tekrarlıyor ve dokunuşlarıyla benimle dalga geçerken dudağımla ısıyorum.

"Sen tanıdığım en güzel kadınsın," diye mırıldanıyor bana bakarken. "Ve sen benim karımsın."

"Evet, öyleyim," diyorum yüzüğümü göstererek. "Ve sen de benim kocamsın."

Bana karıcığım demeyi neden bu kadar çok sevdiğini sonunda anladım. Birini yüksek sesle sahiplenmenin, geçici de olsa iyi ya da kötü onun size ait olduğunu bilmenin baş döndürücü bir heyecanı var.

"Haklısınız ve kocanız olarak benim en önemli görevim size eşsiz bir zevk sunmaktır."

"Öyle mi?" Nabzım hızla atıyor. "O halde, bir gösteri istiyorum, lütfen."

"Ben kimim ki karıma hayır diyeyim?"

Dudaklarını baldırıma bastırıyor, bacağım boyunca öpücükler bırakırken yavaşça yukarı doğru ilerliyor. Dizime geldiğinde, elbisemi kenara itiyor ve uyluğumu santim santim acı çektirerek yukarı çıkarıyor. Burnunu külotuma bastırmak için öne eğilip derin derin içine çektiğinde nefesim kesiliyor.

İç çamaşırlarımın kemerini aşağı doğru çektiğinde yanaklarım kızarıyor. İç çamaşırlarımı çıkarabilmesi için kalçalarımı kaldırıyorum ve onları saklamak için pantolonunun cebine sokmasını izliyorum. Bir mağazanın ortasında iç çamaşırlarımı çıkarmasına izin verdiğime inanamıyorum ama onu durdurmak için kendimi zor tutuyorum.

"Tanrım, mükemmelsin Ev," diye inliyor.

Nazik vuruşlarla dikiş yerimi izlerken ağzım açık kalıyor. Bacağımı omzunun üzerinden kaldırıyor, bu hareket ona amımın engelsiz bir görüntüsünü veriyor.

İki parmağını içime sokup sabit bir tempoyla içeri ve dışarı ittiğinde nefesim kesiliyor. Dokunuşuna verdiğim tepkiyi izlerken gözleri benimkilerde sabit kalıyor. Başparmağıyla durgun daireler çizerek klitorisime masaj yaparken, parmaklarını içime her sokuşunda bedenim daha sıkı sarılırken, tırnaklarımı kanepenin kumaşına geçirerek sıkıca kavriyorum.

"Birinin her an o kapıdan girebileceğini bilmek seni tahrik ediyor mu?" diye fısıldıyor.

Uyarılma sesim odayı doldururken başımı sallıyorum.

Rahatsız edilmememizi istedi ama bu, birinin bizi bu şekilde duyması fikrinden hoşlanmama engel değil.

Kocam önümde diz çökmüş, eliyle beni sikerken eli elbisemin altında.

Üçüncü bir parmak eklediğinde başım kanepeye yaslanıyor. Benimle dalga geçmeye devam ediyor, ne zaman doruğa ulaşmaya yaklaşısam geri çekiyor. Yaklaşan orgazmımı zihnimle oynayarak ortaya çıkarırken, tüm kontrolümü kaybetmek için çaresizce kenarda sallanıyorum.

"Cash, boşalmam lazım," diye inliyorum. Vücudum gerginlikle gerilmiş durumda.

"Sen kime aitsin?"

"Sana," diye mırıldanıyorum.

"Seni duyamadım, Ev. Sen kime aitsin?" diye inliyor parmaklarını tekrar içime sokarken.

"Sen," diye haykırıyorum, beyanımı kimin duyduğunu umursamadan.

"İşte böyle. Sen tamamen benimsin," diye geveliyor klitorisime defalarca vurmadan önce, bana yalvardığım ek sürtünmeyi veriyor.

Bir bomba gibi patlıyorum, vücudum serbest bırakılmamın yoğunluğundan titriyor.

Orgazmım yatıştığında Cash parmaklarını ağızına götürüp teker teker emerek temizliyor. Diliyle özümün tadına bakarken dikkatle izliyorum.

"Lezzetli," diyor ve bana hınzır bir sırıtışla bakıyor.

İşini bitirdiğinde öne doğru eğiliyor, böylece ağızlarımız sadece birkaç santim açık kalıyor. Aradaki mesafeyi kapatıyor, dilini ağızma sokmadan önce dudaklarımı ısırtıyor. Ağızımı hararetle keşfederken inlemelerimiz havayı dolduruyor.

Geri çekildiğinde başım dönüyor. Tam boyuna doğru düzeliyor ve bana elini uzatıyor, ayağa kalktığımda elbisemi ve saçımı düzeltiyor.

"Bence sende sahiplenici bir damar var," diyorum şakacı bir şekilde.

"Sadece seninle," diye cevap veriyor ve ardından nefesimi kesen bir öpücük daha konduruyor.

Beni bıraktıktan sonra en yakın duvara yöneliyor ve köşedeki gümüş düğmeye basıyor.

Saniyeler sonra April kapıyı açar. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor, odaya göz gezdirerek. Az önce olanlara kulak misafiri olduysa bile bunu kendine saklıyor.

"Evet, harika." Cash bana muzip bir gülümseme attı. "Çektiğiniz her şeyi alacağız. Hepsinin evime teslim edilmesini istiyorum."

Ağzım bir karış açık kaldı, ve kafamı çevirdiğimde, April sanki onu doğru duyduğundan şüphe ediyormuş gibi inançsızca göz kırptı, ta ki Cash ona siyah kartını verene kadar.

"Evet, elbette," diye haykırarak kartı kabul ediyor. "Hemen zili çalmaya başlayacağım." Kapıyı arkasında açık bırakarak aceleyle dışarı çıkar.

"Cash, ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum. "Ayağımdaki topuklular yeter de artar bile. Bana bütün bu ayakkabıları almanın imkanı yok. Bir servete mal olacak."

"Belli ki nasıl şımartılacağını bilmiyorsun. Merak etme, sana nasıl yapıldığını göstereceğim, karıcığım." Göz kırptıyor.

Onun bu açıklaması, savunmalarımdan biri daha parçalanırken midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oluyor.

22

NAKİT

SON İKİ HAFTA uçup gitti. Everly ve ben boş zamanlarımızın çoğunu birlikte geçirdik ve bunu hiçbir şeye değişmezdim.

Bugün spor salonunda bana katılmak istedi ve şimdi evet dediğime pişmanım çünkü konsantre olmakta çok zorlanıyorum.

Koşu bandında koşarken odaklanmak için tüm irademi kullanıyorum. Ne yazık ki, matın birkaç metre önümdeki bölümünün yoga için mükemmel bir yer olduğuna karar verdiğinde bu imkansız.

Everly, mükemmel poposunu ve sıkı bacaklarını sergileyen dar siyah yoga pantolonu giymiş. Neon yeşili spor sütyeni çakıllı meme uçlarını gizlemek için hiçbir şey yapmıyor ve çıplak ayaklı, kırmızı boyalı ayak parmakları tırnaklarıyla eşleşiyor.

Everly'nin öne doğru eğilerek aşağı doğru köpek pozisyonu almasını izlerken, saçının bir tutamını şapkamın altından geriye itiyorum. Kıçını bana doğru çevirmiş, bana kıçının mükemmel görüntüsünü veriyor. Sikim şortuma dayanıyor, oynamak için can atıyor.

İyi ki özel bir spor salonum var çünkü başka bir adamın onu bu şekilde görmesine izin vermem mümkün değil. O benim.

Son iki haftadır doymak bilmiyordu. Dairenin her yerinde seviştik ve bir kez de

Son kata çıkmak için sabırsızlandığımızda merdiven boşluğu.

Seks eskiden gelip geçici bir şeydi - anlatılmamış zevklerle dolu tek bir gece. Yatağa attığım herkes benim şartlarımı bilirdi; hiçbir şartım yoktu ve bağlılık konusunda hiçbir yanılgıya düşmezdim. Birlikte olduğum kadınları önemsemediğim için değil, kimseye kalbimi kırma şansı vermeyi reddettiğim için.

Everly ile her şey farklı, sadece evli olduğumuz için değil. Bana yenilenmiş bir amaç duygusu verdi, bu uzun zamandır hayatımda olmayan bir şeydi.

Bacaklarının arasındaki boşluktan bana bakıyor, dudaklarında bir gülümseme.

Kahretsin, bu gülümsemeye bayılıyorum.

"Manzaranın tadını çıkarıyor musun?" diye sesleniyor boğucu bir ses tonuyla. "Ne düşünüyorsun?"

Pozisyonunu bırakıyor ve kendini yere bırakıyor. Dizleri bükülmüş, kalçaları ve göğüsleri tavana doğru kaldırılmış bir köprü pozuyla sırtüstü yatarken perçinleniyorum.

Koşu bandının durdurma düğmesine basıyorum ve tırabzanın üzerine örtülmüş havluyu kapıyorum, bir saniye daha uzaktan izlemek istemiyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Evet?"

"Sanırım duruşunla ilgili biraz yardıma ihtiyacın var." Alnımdan damlayan teri silerken ve havluyu yakındaki çöp kutusuna atarken sesim boğuk çıkıyor.

Yanına geçtiğimde Everly muzip bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Ve bunu düzeltmeme yardım edebileceğini mi düşünüyorsun, Stafford?" Ellerini iki yanında tutuyor.

Yanına vardığımda diz çöküp elimi belinin altından geçirerek kalçalarını yukarı kaldırması için onu cesaretlendirdim ve diğer elimi de sabit tutmak için karnına koydum. Duruşu zaten mükemmeldi ama ona dokunma isteğime karşı koyamadım.

Açıktaki kalan karnını öpmek için eğildiğimde beni yakından izliyor. Dilimi göbeğinin üzerinde gezdiriyorum, yumuşak bir inilti çıkarıyor ve bu doğrudan sikime gidiyor.

Sırtını hafifçe indiriyor ve ben de onu yerinde tutmak için baskı uyguluyorum.

Kalçasına bir öpücük kondururken, "Belki de birlikte çalışmak o kadar da iyi bir fikir değildi," diye fısıldıyor Everly.

"En iyi fikir bu," diyorum. "Ama bitirmene izin vermeliyim çünkü günün geri kalanında benimsin."

"Programımı kontrol etmem gerekecek," diyor benimle alay ederek. "Bu arada iyi bir eş ol ve yoganı bitir. Ak," diye şakacı bir şekilde emrediyorum ve diğer kalçasına bir öpücük konduruyorum.

Ellerimi çektiğimde bana suratını asıyor ve onu köprü pozunu kendi başına vermeye zorluyor. Yakındaki mini buzdolabından bir şişe su aldıktan sonra en yakın duvara oturuyorum.

Everly bana bakmak için çenesini yukarı kaldırıyor. "Bütün zaman boyunca beni izleyecek misin?"

"Kesinlikle." Bir yudum su alırken sırıtiyorum.

Everly yoga seansını bitirdiğinde yanıma gelip duvara yaslanıyor.

Şapkamı çıkarıp saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum.

Everly "Sana bir şey sorabilir miyim?" demeden önce alt dudağını dişliyor.

"Her şey," diye cevap veriyorum, elini elime alıp güven verici bir şekilde sıkıyorum.

"Saçını uzun tutmanın bir nedeni var mı?" Şefkatle yanağıma dokunuyor ve parmak uçlarıyla yara izimi okşuyor. "Hoşuma gidiyor ama lisede kısa kestğini hatırlıyorum ve merak ettim."

Yanıtımı düşünerek yavaşça başımı sallıyorum. "Saçlarımı uzatmaya bilerek başlamadım. Bir süre kestirmedim ve

dikkatleri yaramdan uzaklaştırdığını keşfettim. Beni dış görünüşüme göre yargılamakta acele eden insanların istenmeyen bakışlarına ve sorularına karşı koruyucu bir kalkan oldu."

Everly gibi ben de gerçek kimliğimi gizledim, incinmekten korktum ve güvensizliklerimle kimseye yük olmak istemedim.

Bir parçam farklı olmanın olumsuz bir şey olduğuna, kusurlu olduğuma inanıyor ve kendimi sürekli olarak etrafımdakilerle kıyaslıyordum. Herkesin kendi iç çatışmalarıyla yüzleştiği, her birinin kendi zorluklarının üstesinden gelmeye çalıştığı gerçeğini göz ardı ettim. Farklılıklarım nedeniyle öne çıkmanın kötü bir şey olmadığını anlamaya başlıyorum.

"Ah, Cash," diyor Everly, alnını benimkine yaslayarak. "Kim olduğunu saklamak zorunda hissettiğin için üzgünüm. Yara izin hikâyesinin önemli bir parçası."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "İlk günden beri bana hâlâ Stafford'muşum, lakros takımının kaptanıymışım ve seni güldürebilen adammışım gibi davrandın." Sıcak kahverengi bakışlarıyla karşılaşmak için çenesini yukarı kaldırıyorum. "Vegas'taki o barda yollarımız kesiştiğinden beri, bana kim olduğumu tanımlamak zorunda olmadığımı hatırlatmaya devam ediyorsun." Everly başını omzuma yaslıyor.

Ailemin yanında bile bazen güvensizliğimi ya da yara izimle ilgili gerçek duygularımı gizledim. Everly, yanında gerçekten kendim olabileceğimi hissettiğim tek kişi. Sanki ben onun sırdaşı olmuşum gibi, o da benim güvenli sığınağım haline geliyor. Bir keresinde bana ruh eşlerine inanıp inanmadığımı sormuştu, ben de emin olmadığımı söylemiştim. Şimdi, onların var olabileceğini düşünmeye başlıyorum.

"Cash Stafford, çok seksisin. Yara izin ve her şeyinle," diye mırıldanıyor kalçalarımın sarılırken. "Ve sen buna inanana kadar bunu sık sık söyleyeceğim."

"Bu durumda, asla inanmayacağım, bu yüzden sonsuza kadar burada kalmak zorunda kalacaksın."

Everly eğilip yara izimin büzülmüş derisini öpüyor,

dudakları yara izimin düzensiz çıkıntılarını ve çarpık kenarını izliyor.

Ağzını. O bana sürtündükçe nabzım hızlanıyor ve ağzını ağzıma alıyorum, inlediğinde sırıtıyorum. Tüm bu endorfinler beni bir coşku bulutuna sokuyor ve bastırdığım için için yanan arzu bir fitil gibi ateşlenerek canlanıyor.

Parmaklarını saçlarıma doluyor ve beni yakınında tutmak için sıkıca sarılıyor. Buna karşılık ben de kalçalarını sıkıca kavriyor, başparmaklarımı uyluklarının esnek etine bastırıyor ve içten içe yarın bunun gerçek olduğunu hatırlatan hafif morluklar olmasını umuyorum... onun gerçek olduğunu.

Everly becerikli dilini ağzımın içine sokarak beni nefessiz bırakıyor. Elektriksel kimyamız her şeyi tüketiyor ve saçımı çekiştirip aklımdan görmezden gelemeyeceğim bir düşünceyi tetiklediğinde kıyafetlerini çıkarmaya hazırlanıyorum.

"Hey, Ev?" Onun somurtkan dudaklarından uzaklaşırken bunu bir soru gibi söylüyorum.

"Öyle mi?" Bana göz kırpmıyor. "Saçımı kesmeni istiyorum."

Bana şaşkın bir bakış attı. "Cash, kesmen gerektiğini düşündüğüm için sormadım. Sana öyle bir izlenim verdiğim için özür dilerim."

"Yapmadın," diye onu temin ederim. "Değişim zamanı geldi."

"Daha önce hiç saç kesmedim. August'u arayayım ve şehirde kimi önerdiğini öğreneyim."

Başımı salladım. "Hayır." Onu kendime doğru çekiyorum, ellerim sırtına sıkıca sarılıyor. "Bunu yapmanı istiyorum... lütfen," diye ekliyorum hayır diyebileceğini hissettiğimde.

Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyormuş gibi bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Tamam, yapacağım ama saçını berbat bir şekilde kestirdiğinde gelip bana şikayet etme."

"Gururla göstereceğim çünkü onu kesen sen olacaksın," diyorum şakacı bir sırıtışla.

Bir saat sonra, mutfakta bir bar taburesinde sabırla bekliyorum. Altımda yere serilmiş birkaç havlu ve annemin geçtiğimiz Noel'de bana hediye ettiği saç kesim setiyle birlikte gelen berber pelerinin giyiyorum - eğer varsa çok da ince olmayan bir ipucu. Makası saç uçlarımı düzeltmek için kullandım ama çoğunlukla bir dolapta saklı kaldı.

Everly tezgâha yaslanmış, derin bir konsantrasyon içinde dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmış. Telefonunda başka bir ders izliyor, başlamadan önce araştırmasını yapmaya kararlı.

Birkaç dakika sonra telefonunu kaldırdı ve bana baktı. "Tamam, ben hazırım. Geri çekilmek için son şansın Stafford." Ses tonunda biraz tereddüt var.

"Hadi yapalım şunu," diyorum, ona güven verici bir gülümseme vermek için göz ucuyla bakıyorum.

Everly tezgahın üzerine koyduğum kitin içindekileri dikkatle inceliyor.

Sprey şişesini alıp önümde duruyor ve elini yüzümü korumak için hareket ettiriyor. "Gözlerini kapat," diye uyarıyor.

Talimatlarına uyuyorum ve başımın tamamı ıslandıktan sonra ellerini saçlarımın üzerinde gezdirerek saç tellerimi düzeltiyor. Küçük, dairesel hareketlerle kafa derimi yoğurduğunda dudaklarımdan bir iç çekiş geçiyor. Onun dokunuşunun hissinde kayboluyorum, gerginlik onun sıcak parmak uçlarının altında buz gibi eriyor.

"Tamam, artık gözlerini açabilirsin," diyor ve bana bu anın daha uzun sürmesini diletiyor. Bütün günü elleriyle beni keşfederek geçirse bile umurumda olmazdı.

Dikkatini tekrar tezgâha vermeden önce bakışlarım kısa bir süre onunkilerle buluşuyor. Bir makas ve bir timsah klipsi alırken elleri titriyor.

Elimi uzatıp bileğini güven verici bir şekilde sıkıyorum. "Bunu yaptığın için teşekkürler."

"İşim bitene kadar bana teşekkür etmeyi bekle,"
diye takılıyor. "Ne olursa olsun hoşuma gidecek,"
diye söz veriyorum.

Arkama geçiyor ve saçımı kesmek için klipsleri kullanıyor. Çekingen bir tavırla bir tutam alıyor ve ilk kesimi yapmadan önce derin bir nefes alıyor. Başlangıçtaki tereddütü hissediliyor, ancak her kesişte hareketleri daha akıcı hale geliyor ve artan güvenini yansıtıyor.

Gözlerim yerde büyüyen saç yığınınına kayıyor; bu, şimdiye kadar ertelediğim katartik rahatlamamanın somut bir sembolü. Düşen her bir saç teli kendimi kazadan önce hiç olmadığım kadar hafif ve özgür hissetmemi sağlıyor.

Everly ensemdeki saçları usulca üflediğinde sandalyemde kaskatı kesiliyorum, nefesi tenimi sıyrıyor ve omurgamda bir ürperti yaratıyor. Sabahtan beri yapmak istediğim gibi arkamı dönüp onu becermemek için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

Arkayı bitirdikten sonra bana doğru dönüyor, çenemi eğiyor ve ön tarafa başlamadan önce bakışlarımı ileriye doğru yönlendiriyor.

Ellerimi kalçalarına koyuyorum, ona dokunmak istiyorum, ama elindeki işe geri dönmeden önce bana uyarıcı bir bakış atıyor.

Gözlerim göğüslerine kayıyor. Bu pozisyonda yüzümden sadece birkaç santim uzaktalar ve spor sütyeninin altından gül goncası meme uçları görünüyor. Yaklaştığında bir inilti tutuyorum, sütyenini aşağı çekme ve meme uçlarından birini ağzıma sokma dürtüsüyle savaşıyorum.

Ellerimin gezinmesine izin veriyorum, sırtından kıkına doğru kayıyor.

"Stafford," diye uyarıyor Everly soluk soluğa. "İşleri berbat etmemi mi istiyorsun?"

"Yapmayacaksın."

"Emin olmak için ellerini kendine saklamalısın."

"Yapamam," diye itiraf ediyorum, kanıtlamak için kıkını sıkıyorum

Nokta.

Nefesi kesiliyor ama keserken gözlerini saçlarımdan ayırmıyor. Bir elimi bacaklarının dışında gezdirip kalçasının kıvrımını takip ederken ona eziyet ederek kendimi meşgul ediyorum. Tüyleri diken diken oluyor. Ara sıra öne eğilip sütyeninden dışarı fırlayan göğüslerinin kabarıklığını öpüyorum. Everly söz konusu olduğunda, kontrolüm yok.

Tam elimi kalçasına götürmeye başlamıştım ki, geri adım attı.

"Tamam, bitirdim." Sesi nefes nefese. "Neden bir göz atmıyorsun?" Pelerini çıkarmak için arkama geçiyor, sonra tezgahın bir el aynası uzatıyor.

Ayağımı tabureye vuruyorum, uzattığı eline bakarken içimde bir endişe dolaşıyor. Cesaretimi toplayıp aynaya bir bakış atarken gözlerimiz kilitleniyor.

Saçlarım kulaklarımın altına düşüyor, hala elimi içinden geçirebileceğim kadar uzun. Şu anki tek fark, yara izimin tamamen görünür olması ve onu gizlemenin hiçbir yolu olmaması.

Yansımamı incelerken hareketsiz kalıyorum. Elim sol kaşımdan başlayıp yanağımdaki pürüzlü çıkıntıların üzerinden geçerek ağzımın köşesine kadar pürüzlü yara izi boyunca ilerliyor. On beş yıl sonra, bir zamanların kızgın kırmızısı pembeye dönüştü ama bu onu kimliğimin bir parçası olmaktan çıkarmıyor.

Yetişkin hayatımda ilk kez, onu görmek bende bir korku hissi uyandırmıyor.

Her nasılsa, bir zamanlar itici bulduğum bir şeyden, iyileşmenin birçok şekilde olabileceğine ve yeni bir başlangıç için asla geç olmadığına dair umutlu bir hatırlatıcıya dönüştü.

Ve Everly'nin benim bir parçam olmasını istiyorum.

"İyi misin?" Aynaya daha sıkı tutunarak soruyor. "Eğer beğenmediysen, düzeltmesi için bir berber bulabiliriz."

Başımı sallıyorum, aynayı elinden alıp tezgâhın üzerine koyuyorum.

"Bayıldım, Ev." Onu yakınıma çekip bir öpücük veriyorum. Sanırım sana aşık oluyorum.

"Buna sevindim." Parmağıyla yara izimi takip ederken gülümsüyor. "İnanılmaz derecede yakışıklısın."

"Sana şu anda ihtiyacım var," diyorum, sesim kısık.

"Beni kızdırmak için şansın vardı. Şimdi sıra bende."

Yoga pantolonunu çıkarmak için benden uzaklaşırken Everly'nin bakışları sabit. Pantolonunu bacaklarından aşağıya sıyrıp yana doğru tekmeliyor. Sırada külotu var. Onları kalçalarının yanından kaydırıyor, amını görebileceğim kadar yavaşça aşağı indirirken benimle oynuyor. Onları çıkardıktan sonra bana doğru uzatıyor.

Sabrimın sınırına ulaştım ve aramızdaki mesafeyi kapatmak için ayağa kalktım. Everly'nin elini kendi elimle kavriyorum, külotunu burnuma doğru itiyorum ve derin bir nefes alıyorum. Onları yere bırakıyor, kahverengi gözleri şehvetle doluyor.

Spor sütyeninin altından çekiştirerek başının üzerinden kaldırıyorum ve dolgun göğüslerini ortaya çıkarıyorum.

"Kahretsin, bu memeler mükemmel, Ev. Asla doyamayacağım."

Onu ada tezgahının üzerine kaldırıyorum ve bir meme ucunu hevesle ağzıma alıyorum, yumuşak eti tam da onun sevdiğini bildiğim şekilde ısıyorum.

"Tanrım," diye haykırıyor Everly, ben göğüslerini dikkatle okşarken. "Becer beni Cash. Sakın geri çekilme."

"Prezervatifim yok."

"Sorun değil, RiA'm var."

Kaşlarımı çatıyorum. "Emin misin?" Şu ana kadar dini olarak prezervatif kullanıyorduk. "Temizim ve daha önce hiç prezervatifsiz kalmadım. Ama eğer hazır değilsen..." Elim hafifçe seğirirken sözümü kesiyorum.

"Ben pozitifim. Seni hiçbir engel olmadan hissetmek istiyorum," diyor ve bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Sana güveniyorum Stafford."

Bu sözler dudaklarından döküldüğünde içime bir sıcaklık yayılıyor. Şu ana kadar bana karşı çelişkili duygularıyla mücadele ediyordu ve bana bu şekilde tamamen güvenmesinin büyüklüğünün farkındayım.

Saniyeler içinde şortumu ve boxerımı indirdim, sertleşmiş sikim serbest kaldı. Everly'yi daha yakına sürüklüyorum

ve kendimi tek bir hamlede kabzasına kadar itiyorum. Başını geriye atıyor, etrafımda kenetlenirken haykırıyor. Kahretsin, hiçbir engel olmadan çok iyi hissediyor.

Sanki zamana karşı bir yarıştaymışız gibi bir şey beni teşvik ediyor, onu sertçe becerirken, kendimi kontrolümün son onsunu bırakıyorum. Her itişte, aletimin onun derinliklerine sokulduğu hissinden zevk alıyorum.

Duyu organlarım güçleniyor ve kolları boynuma dolanmış, tırnakları tenime batmış, bana sımsıkı tutunmuş bir halde, unutuluşa doğru uçarken çıkardığı tatlı iniltilerin farkındayım.

Everly bana yeni bir hayat verdi; kalbimi, zihnimi ve ruhumu yeniden uyandırdı ve onun gitmesine nasıl izin vereceğimi bilmiyorum.

"Kahretsin, sen benim sikimi almak için yaratılmışsın." Ağzımı onunkinin üzerine eğiyorum, kalçalarımı savurup hızımı artırırken onu hararetle öpüyorum. Kabaca öpüşüyoruz ve dudağımı sertçe ısırduğında kanın soluk, metalik tadının farkına varıyorum.

Acı hissi salıverilmemin bir yük treni gibi ilerlemesine neden oluyor ve aramıza uzanıp başparmağımı Everly'nin klitorisine doğru daireler çizerek hareket ettiriyorum, ta ki o altımda kıvranıp serbest bırakılması için yalvarana kadar.

"İşte böyle güzelim, benim için gel," diyorum.

Coşkunun peşinden koşarken adımı haykırıyor ve ben de onun altımda çözölüşünün sarhoş edici görüntüsüyle içimde süzülen zevk dalgaları gibi kükrüyorum. Birlikte yere çakıldığımızda, haykırıyor.

"Hayal gibisin, sikimin üzerine boşalıyorsun, Ev." Başımı omzuna yasladım ve acı çekmesine neden olmak istemediğim için dikkatlice içinden çıktım. Karışık döllерimizin kalçasından aşağı damlayışını izlerken bir iniltiyi daha bastırıyorum.

"Beni sadece bir kez mi becereceksin?" diye somurtuyor, gözlerindeki parıltıyla bana takılıyor.

Onunla işimin bittiğini düşünmesi çok sevimli. İkimiz de kemiksiz ve doygun olana kadar durmayacağız.

"Seninle işim asla bitmeyecek, Ev," diye yemin ediyorum.

O benim kelimenin tam anlamıyla karım. Satın alma işlemi tamamlandığında onu bırakma şansım yok. Ona bunun gerçek olduğunu ve birbirimize ait olduğumuzu göstermek için elimden gelen her şeyi yapmalıyım.

23

EVERLY

CASH'in kısa saçlarını her gördüğümde neredeyse gözlerim doluyor. Beğenmediğim için değil -saçı ne kadar uzun olursa olsun seksi- ama temsil ettiği şey yüzünden.

Bunca yıldır bunu bir kalkan olarak kullandı ve iyileşme sürecinin bir parçası olmamı istemesinden onur duydum. Bu, onun konfor alanının dışına çıkma konusundaki istekliliğini ve cesaretini hatırlatıyor.

Onun örneği babamla olan durumumu düşünmemi sağladı. İşimi, finansal güvencemi ve iş ilişkisi kurma şansımı kaybedeceğim korkusuyla onunla yüzleşmekten kaçındım. Ancak, mutluluğumun her şeyden önce gelmesi gerektiğini öğreniyorum. Bir sonraki fırsat ortaya çıktığında, yerimde durma şansını kaçırmayacağım.

Yangın alarmının sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım.

"Olamaz," diye bağırarak sandalyemden sıçırıyorum. Fırına koşuyorum ve yanmış güveci çekip çıkarıyorum, lavaboya atıyorum

-Çanak ve hepsi. Alarm çalmaya devam ederken duman bulutları etrafımı sarıyor.

Cash eve gelmek için tam da bu anı seçiyor, yüzünde şaşkın bir ifadeyle mutfaka koşuyor. Mutfak adasının üzerine atlayıp duman dedektörünü kapatmadan önce gözlerini bana dikti.

Daire nihayet sessizliğe gömüldüğünde rahat bir nefes alıyorum. Spor salonunun alt katta olması iyi bir şey, yoksa tüm bu kargaşanın nedenini öğrenmek isteyen öfkeli komşularımız olacaktı.

"Ev, iyi misin?" Aşağı iniyor ve bana doğru yaklaşıyor, elleriyle yüzümü nazikçe okşuyor.

"Evet, çok özür dilerim," diye mırıldandım, yüzüm utançtan kızarmıştı. "Akşam yemeği için çoban böreği pişiriyordum ama yaktım."

Buraya taşındığımdan beri inanılmaz derecede düşünceli davrandı ve ben de karşılığında onun için özel bir şey yapmak istedim. Hazırlaması kolay olur düşüncesiyle yakındaki bir restorandan evde pişirilebilecek bir turtalık almak için işten erken çıktım. Tek sorun, turtayı fırına koyarken zamanlayıcı kurmayı unutmam ve dikkatimin dağılmasıydı.

"En azından artık duman dedektörünün çalıştığını biliyoruz." Cash bana güven verici bir gülümseme sundu. "İyi olmana sevindim." Narenciye, misk ve sandal ağacının rahatlatıcı kokusunu içime çekerek onun dokunuşunda eriyorum.

Evcilleştirilmiş evlilik mutluluğumuz gün geçtikçe daha gerçekçi geliyor, özellikle de artık her fırsatta seks yaptığımız için. Yeni yakınlığımızla ilgili bir şey, aklımın arkasında kalan şüphelere rağmen bizi daha da yakınlaştırdı.

Ona güvendiğimi söylerken ciddiydim, ancak diğer ayakkabının düşmesini beklemekten kendimi alamıyorum. Geçmişte, ne zaman işler yoluna girmeye başlasa, işte o zaman dağıldılar.

Güldüğünde Cash'e gözlerimi kısıyorum. "Bu kadar komik olan ne?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Sana gülmüyorum, Ev. Sadece ikimizin de bir boka yaramayan yemekler yapamaması çok eğlenceli."

Başımı eğiyorum, kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor. "Ne demek istiyorsun? Neredeyse her akşam yemek yapıyorsun ve her yemeğin tadı Theo'nun mutfağından çıkmış gibi."

Dudağını ısıyor, bir kahkaha patlamasını daha bastırıyor. "Nakit-"

Beni durdurmak için parmağını uzattı. "Bu düşünceni unutma. Sana göstermem gereken bir şey var."

Beni mutfakta bırakıyor ve birkaç dakika sonra elinde bir bez çantayla geri dönüyor. Çantadan bir tepsi ızgara limonlu otlı tavuk, bir kap kavrulmuş sebze, ayrı bir kaptaki salata sosu olan bir bahçe salatası ve iki meyveli tart çıkarıyor.

"Bütün bunlar da ne?" Ben soruyorum.

"Akşam yemeğimiz," diye itiraf ediyor bir ayağından diğerine geçerek. "Fallon'u tanıyor musun? Theo ona akıl hocalığı yaptı ve yıllarca onun için çalıştı."

Başımı salladım. "Evet, Theo'nun West End'deki restoranını ziyaret ettiğimde onu hep göürdüm. Geçen yıl özel şeflik hizmetini başlatmak için ayrıldı..." Parçalar yerine oturdukça sesim titriyor. "Akşam yemeklerimizi hazırlaması için onu tuttun, değil mi?"

"Suçlu," diyor sinsi bir sırıtışla.

Kaşlarımı çattım. "Bunu neden yapasın ki?"

Cash'in yemek yapabilmesi benim için önemli değil. Yıllarca balık ve patates kızartması, Tayland yemekleri ve ofisimin sokağındaki bardan aldığım sandviçlerle hayatta kaldım ve bunu tekrar yapmaktan memnun olurum. Ya da bana yemeklerimizi pişirmesi için özel bir şef istediğini önceden söyleseydi, bunu da kabul ederdim. Başından beri dürüst olmadığı gerçeğiyle mücadele ediyorum.

İtirafı, Landon'ın biz çıkarken nerede olduğu ve kimlerle vakit geçirdiği konusunda yalan söylediği anılarını canlandırdı. Gerçek ortaya çıktığında gururum zedelendi ve uyarı işaretlerini kaçırdığım için kendimi aptal gibi hissettim.

Cash özür dileyerek bana bakarken bileziğiyle oynuyor. "Yemeği başkası yerine benim pişirdiğime inanırsan daha çok takdir edeceğini düşündüm." Haksız da değil. Onun yanında kendimi rahat hissetmeye başlamamın başlıca nedenlerinden biri de bu. "Ne kadar sıkı çalıştığını gördüm ve bu geçişi senin için kolaylaştırmak istedim, özellikle de benim yanıma taşınmak ilk tercihin olmadığı için. Sen

Ev gibi hissettiren bir yerde yaşamayı hak ediyor ve her akşam eve dönüp ev yapımı bir yemek yemenin yardımcı olacağını düşündüm." Önümde durdu ve ciddi bakışlarıyla karşılaştım.

İtirafı yüreğimi sızlattı. Bana önceden söyleseydi daha iyi olurdu ama neden söylemediğini anlayabiliyorum. Bazen fazla rahat olabiliyor ama aynı zamanda iyi kalpli ve sabırlı biri.

Cash'in Landon gibi olmadığını ve bana asla kasten zarar vermeyeceğini kendime hatırlatmak zorundayım. Değer verdiği insanlar için her şeyi göze alır ve ben de bu insanlar arasında sayıldığım için şanslıyım.

"Jestin için minnettarım ama bunu benden saklamış olman beni incitti. Büyük ya da küçük sırlar saklamamamız çok önemli." Elimi onun elinin içine koyuyorum. "İleride birbirimize karşı açık olma konusunda anlaşabilir miyiz? Bu benim için zor bir sınır."

Cash gözlerimin içine bakarken elimi sıkıyor. "Sana söylemem gereken bir şey daha var," diye itiraf ediyor.

"Hangisi?"

"Marcus daireyi dekore etmeyi ertelemedi. Onu aramak için düne kadar bekledim." Konuşmaya başladığımda beni durdurmak için elini uzattı. "Senin ayrı bir odada uyuman için hazır değildim. Ya karanlıktan korkarsan ya da bir örümceği öldürmek için bana ihtiyacın olursa?"

"Gerçeği söyleyebilir ve beni yatağında görmekten hoşlandığını itiraf edebilirsin." Dudaklarına bir öpücük kondurmak için ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum. "Merak etme Cash, ben de orada olmayı seviyorum."

"Artık sır yok," diye söz veriyor.

"Dün Marcus'u aradığını söylemiştin. Ne zaman uğrayacak?"

"Bu gece daha sonra, aslında," diyor Cash bana. "Burayı gerçek bir ev haline getirmenin zamanı geldi."

Buraya her evimiz dediğinde kalbim küt küt atıyor. Bu anlaşmanın geçici olması gerekiyordu ama şu anda öyle değilmiş gibi geliyor.

Asansör kapıları açıldığında, çatı katının girişine bir adam girer. Üzerinde tasarımcı kotu, grafik bir tişörtün üzerine giydiği blazer ceket ve şık bir mavi fular vardır. Bir kolunun altına sıkıştırdığı deri portföyüyle içeri giriyor ve etrafı dikkatli bir gözle tarıyor.

"Marcus, seni görmek çok güzel. Geldiğin için teşekkürler," diyor Cash ve sırtını sıvazlıyor.

"Elbette. Burayı aldığınızdan beri dekore etmek için can atıyorum." Marcus etrafına bakınıyor. "İtiraf etmeliyim ki, burayı kalıcı bir bekâr evi gibi tutmaya bu kadar kararlı olduğun için teklifimi kabul edeceğini hiç düşünmemiştim."

"Başka seçeneği yoktu," diye araya giriyorum, Cash'in yanına gelerek. "Bu daire boş kalamayacak kadar çarpıcı."

"Peki bu sevimli yaratık kim olabilir?" Marcus soruyor, Cash ve benim aramda bakışırken yüzü aydınlanıyor.

"Bu Everly, karım," diyor Cash gururla gülümseyerek.

"Sizinle tanışmak bir zevk," diyor Marcus bana elini uzatarak. Ben de onun bu hareketini taklit ediyorum ve o da elime bir öpücük konduruyor. Cash'e "Sonunda bir yuva kurmanın zamanı gelmişti," diyor.

"Gerçekten şanslıydım." Cash kolunu omuzlarıma dolayarak sessizce iddiasını ortaya koyuyor.

"Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" Ben soruyorum.

"Stafford Holdings'in New York ofisinin posta odasında çalışıyorduk. Londra'ya taşınmak için para biriktiriyordum ve milyar dolarlık bir holdingin gelecekteki Operasyon Direktörü ile çalıştığım habersizdim," diyor Marcus.

Cash mahcup bir bakışla kolunu omuzlarımdan kaldırdı ve ensesini ovuşturdu. "İnsanların ailemin kim olduğunu bilmesini istemedim."

"Bu adam herkesin en sevdiği iş arkadaşıydı." Marcus Cash'i işaret ediyor. "Her gün departmanımıza öğle yemeği getirirdi."

Cuma günü herkese doğum günü ve Noel için en sevdikleri restorana hediye kartları verdik."

Hiç şaşırmadım. Cash tanıdığım en merhametli ve cömert insandır. Adına bir doları bile olmasa, birine yardım etmek için sırtındaki gömleği bile verir. Ona ilgi duymamın nedenlerinden biri de bu.

"Şimdi, bu boş tuvalle nereden başlamalıyız?" Marcus dairenin etrafında el sallıyor.

"Everly, ne düşünüyorsun?" Cash fikrimi almak için beni dürtüyor.

Kuşkusuz, içeri ilk adım attığım andan beri burayı nasıl dekore edeceğimi hayal ediyordum ve bana söz hakkı vermesini takdir ediyorum.

Marcus'a "Neden ilk yatak odasını y e n i l e y e r e k başlamıyoruz?" diye öneriyorum. "Rahat bir koltuk ve tablolar odayı aydınlatacaktır. Ayrıca, büyüyen ayakkabı koleksiyonumla birlikte, sahip olduğumuz alanı nasıl optimize edeceğimiz konusunda uzmanlığınızdan faydalanabilirim." Cash'e bilmiş bir gülümsemeyle bakıyorum. O da ALIŞVERİŞ yolculuk için ve butik son hafta inanılmazdı ve bana aldığı tüm ayakkabılar eve geldiğinde buna inanamadım. Seksi bir milyarderin sırf benim favorim olduğu için bana bir mağaza dolusu topuklu ayakkabı almakta ısrarcı olması gerçeküstü. Şimdi tek mesele

Hepsini saklayacak bir yer bulmak.

Marcus dosyasına notlar alırken başını sallıyor. "Başka ne var?"

"Oturma odası için birkaç yüksek kaliteli parça, bir veya iki tablo ve birkaç bitki eklemek istiyorum - zarif ama abartısız tutmak." Dairenin sadeliğini takdir etmeye başladım ve minimalist tarzı korumak istiyorum, ancak daha davetkar hale getirmek için birkaç unsur eklemek istiyorum. "Mutfak ve yemek alanına gelince, misafir ağırladığımız zamanlar için bir yemek masası eklemek istiyorum."

"Başka bir şey var mı?" Marcus dosyasından başını kaldırıp bakarken soruyor.

"Misafir yatak odası ne olacak?" Cash söze karışır, yüzünde temkinli bir ifade vardır.

"Oh, evet, doğru." Parmağımı havada tutuyorum. "Mutfağa en yakın misafir odasının, ailemiz ya da arkadaşlarımız geldiğinde kullanmak üzere döşenmesini ve dekore edilmesini istiyorum. Londra'ya selam göndermeye ne dersin?"

"Bu harika bir fikir," diye kabul ediyor Marcus. "Bazı ölçüler almak için yatak odalarına bakacağım. Sorun olur mu?" diye soruyor ve dosyasından küçük bir ölçüm bandı çıkarıyor.

"Evet, misafirimiz olun." Koridorda el sallıyorum.

"Mükemmel, birinciyle başlayacağım," diye sesleniyor uzaklaşırken.

Görüş alanından çıktığında, Cash'in bana okunamayan bir ifadeyle baktığını görmek için dönüyorum, ki bu onun yapacağı bir şey değil. Normalde, o açık bir kitaptır.

Kaşlarımı çatıyorum. "Sorun nedir? Önerilerimden birini beğenmedin mi?"

Başını iki yana sallar. "Marcus'tan senin için ayrı bir oda döşemesini istemedin. Tabii misafirimiz olmadığı zamanlarda Londra'dan esinlenilmiş odada kalmayı planlamıyorsan."

"Bilmiyorum."

Cevap vermesini beklerken bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, bu iki basit kelimenin taşıdığı ağırlığın tamamen farkındayım. Ona yatağında uyumaktan hoşlandığımı söylemek bir şey, ama aynı odayı paylaşmaya devam etmek istediğimi itiraf etmek başka bir şey.

Cash'in bakışları beni göğsüne doğru çekerken ısınıyor. "Ciddi misin, Ev?"

Başımı salladım. "Burada olduğum sürece yatak odamızda kalacağım." "Tekrar söyle," diyor.

"Yatak odamızda kalıyorum," diye tekrarlıyorum.

Başımı arkaya yatırıyor, beni kabul etmeme aç kalmış gibi öpüyor, ona istediği her şeyi ve çok daha fazlasını vermek istememe neden oluyor.

Dili benimkiyle dans edip beni nefessiz bırakırken iniltilerim öpüşmemiz boyunca yankılanıyor. Sarhoş edici kimyamız baş döndürücü ve odak noktam kalçamdan aşağı kayan eliyken, evde yalnız olmadığımızı hatırlayacak kadar aklım var.

"Bir misafirimiz var," diye mırıldanıyorum dudaklarına gülümseyerek. "Sorun değil, seni becermek için bu gecenin ilerleyen saatlerine kadar bekleyebilirim." Bana seksi bir sırıtış fırlatıyor. "Ne de olsa aynı yatağı paylaşıyoruz."

24

NAKİT

UYANIYORUM VE YASEMİN, LAVANTA VE VANİLYA KOKULARIYLA KARŞILANIYORUM.

Everly ve ben bir uzuvlar karmaşası içinde birbirimize dolanmış durumdayız - göğsümün üzerine sarkmış, bacakları benimkilerle iç içe geçmiş, başı boynumun kıvrımına sokulmuş.

Tanrım, böyle uyanmaktan asla bıkmayacağım.

Her şeyin başladığı geceye geri dönmekten kendimi alamıyorum.

Onu kollarıma alıp koridora taşırken Everly ciyaklıyor. "Cash, ne yapıyorsun?"

"Duymadın mı? Gelini eşikten geçirmek gelenektir."

Kollarını boynuma dolayıp başını omzuma yasladığında nabzım hızla atıyor. Onu kollarıma almak için çok uzun süre bekledim ve bunun gerçek olduğuna inanmak çok zor.

Otel odama girdiğimizde kapıyı arkamızdan kapatıyorum ve oturma odasını atlayarak onu doğrudan yatak odasına götürüyorum.

Everly'yi yere bıraktığımda, kocaman gözlerle bana bakıyor. Kabarık dudakları hafifçe aralanıyor, öpülmek için yalvarıyor. Şapelde yaptığım gibi başparmağımla çene çizgisini izliyorum, dokunuşuma teslim oluşunun tadını çıkarıyorum.

Everly benim karım.

Bu bizim düğün gecemiz.

Dudaklarını yalayıp çikolata rengi gözleriyle beni izlerken ona sahip olma arzusu damarlarımda dolaşıyor. Dilimin ucunda ona sabaha kadar sevişeceğimiz, mutluluk dolu bir gece vaat etmek var ama vicdanım beni engelliyor.

Everly tek gecelik bir fetih değil. O liseden beri istediğim kişi. Artık benim olduğuna göre, onu kaybetme riskini göze alamam. Geceyi onun vücudunu zamansız bir sanat eseriymiş gibi ezberleyerek geçirmeyi ne kadar istesem de.

Onun gerçekten karım olduğuna inanamıyorum.

Everly alt dudağını çiğniyor. "Nakit mi?" "Nedir o?"

"Acıktım," diyor ve midesi yüksek sesle onaylarcasına guruldadığında bana mahcup bir sırıtış atıyor.

Bir saatten az bir süredir evliyiz ve ben şimdiden onun kocası olarak başarısız oluyorum. Onu barda bulduğumdan beri bir şey yemedik. Açlıktan ölüyor olmalı.

Onu kucaklamak için kendime çekiyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum. "Oda servisi sipariş edeceğim."

"Teşekkür ederim," diyor.

Yemeğimiz geldiğinde, Everly gelinliğini yere atmış ve The Big Bang Theory'nin tekrarını izleyerek büyük boy yatakta rahatına bakıyordu.

S tyeni ve k lotundan başka bir şey giymemişti. G ğ slerinin kabarıklığı beyaz dantel s tyeninden dışarı fırlıyor ve beni baştan çıkartıyor. Onu kollarıma çekmemek için kendimi zor tutuyorum. Neyse ki, oda servisi arabasını kapıdan içeri ittiğimde yüzünün aydınlanmasıyla dikkatim hemen dağılıyor.

"ok güzel kokuyor," diyor Everly. "Tadına bakana kadar bekle."

Premiere otelin mutfağında dünya standartlarında şefler var ve yemekler harika.

Yatağın  zerine içinde iki çizburger, bir hamburger ve bir kraker bulunan bir tepsi koyduğumda Everly beklentiyle ellerini ovuşturuyor.

patates kızartması dağı ve personelin nikahımızı kutlamak için gönderdiği bir şişe şampanya.

Everly'nin yanına yerleşiyorum ve ikimiz de yeni bir bölüm izlerken yemeğimizi yiyoruz. Yemeğimizi ve bir şişe şampanyayı bitirdikten sonra kollarımın arasında uyuyakalıyor.

Dalgın bir şekilde saçlarıyla oynarken, eğilip kulağına fısıldıyorum, "Seni asla bırakmayacağım, Everly Stafford."

O gecedен bu yana uzun bir yol kat ettik ve Fallon'un yemeklerimizi hazırlaması konusunda ona karşı şeffaf olmamanın ve Marcus'la daha önce iletişime geçmemenin, büyük şemada ne kadar önemsiz görünürse görünsün, birlikte geleceğimizi tehlikeye atmış olabileceği düşüncesiyle ürperiyorum.

Everly'nin dün gerçeğı öğrendikten sonra hışımla çıkıp gitmesini bekliyordum. Bu şeyleri ondan saklamasının nedenleri zararsız görünüyordu ama geriye dönüp baktığımda, babası ve Landon'la olan geçmişı göz önüne alındığında, bunun onun için ne kadar zor olduğunu görebiliyorum.

Gerekçelerimi dinlemeye istekli olduğu için ona minnettarım. Aramızda daha fazla sır kalmasına müsamaha göstermeyeceğini açıkça belirtti, ben de buna katıldım. Yine de sürprizler hakkında bir şey söylemedi.

O dünyayı hak ediyor ve ben de onun tüm hayallerini gerçekleştirmesine yardım eden kişı olmak istiyorum.

Satın alma sonrası geleceğimiz konusunun etrafında dans ettik, ancak geçen her gün, birlikte bir gelecek inşa edebileceğimizi ona kanıtlamaya daha kararlıyım. Gerçek bir evlilik. Yuva kurmanın benim için bir seçenek olduğunu hiç düşünmemiştim ama Everly her şeyi değıştirdi.

Yanımda kıpırdanıyor ve gözlerini açtığında uykulu kahverengi bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Günaydın Ev," diyorum omzunu öpücük yağmuruna tutarak.

"Günaydın Stafford," diye mırıldanıyor, sesi uykudan boğuklaşmış.

"Bu sabah herhangi bir toplantınız var mı?"

"Evet, saat dokuzda August ve Liam'la bir randevum var. Tanrıya şükür ofise gitmek sadece on beş dakika sürüyor, bu yüzden o kadar erken çıkmam gerekmiyor."

"Bir de senin evinde yaşamamızı istediğini düşünürdüm," diyorum onu kendime çekerek.

"En azından benim dairem tamamen mobilyalı," diye espri yapıyor.

"Uzun sürmez. Marcus burayı kısa sürede döşemiş ve dekore etmiş olacak."

Dün gece onunla yaptığımız toplantı iyi geçti. Dekorasyon fikirlerini paylaşırken Everly'nin yüzü aydınlandı ve burayı gerçek bir eve dönüştürmek için ne kadar heyecanlı olduğunu görmek beni mutlu etti. İtiraf etmeliyim ki yatak odamızda benimle kalmak istediğini söylemesini beklemiyordum.

Başka bir odada uyumasını kabul etmek zor olurdu ama kararına saygı duyardım.

Yapmadığına çok sevindim.

Everly ışıldıyor. "Ne bulacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Londra'da yaşamaktan hoşlanıyor musunuz?"

"Oh, kesinlikle. Kültürü, yemekleri ve çarpıcı mimariyi seviyorum. Üniversitedeyken Kaliforniya'da yaşamaktan sonra hoş bir değişiklik oldu."

"Aspen Grove'a geri taşınmayı hiç düşündün mü?" Omuz silkiyor. "Tam zamanlı olarak orada yaşayacağımdan emin değilim,

Ama seninle geri dönmek orayı ne kadar özlediğimi fark etmemi sağladı. Keşke kasabaya geldiğimizde eski Miller'ın yerine de uğrayabilseydik."

"Nasıl olur?"

"Gençken burayı satın almayı hayal ederdim," diye anımsıyor. "Bakımlı bir çimenlik, beyaz bir çit, evin yan tarafına bakan bir sundurma salıncağı, siyah panjurlarla hayal etmiştim... İçeride çıplak kirişler, kilere açılan sürgülü bir ahır kapısı ve bir çiftlik evi masası ile rustik bir his olurdu. Ve çatı katı rahat bir okuma alanına dönüştürülecek." İçini çekerken hüzünlü bir şekilde

uzaklara bakıyor. "Dürüst olmak gerekirse, en son ne zaman bir kitabı baştan sona okuduğumu bile hatırlamıyorum."

Terk edilmiş Miller evi yıllarca dokunulmadan durdu, kasabanın eteklerinde, varlığı çoğu kişi tarafından görmezden gelindi. Ama Ev tarafından değil. Kusurlu şeylerde güzellik buluyor, onlara yeni bir hayat veriyor, tıpkı bana yaptığı gibi.

Aspen Grove'a yaptığımız ziyaretten bu yana, doğaçlama düğünümüzün ertesi günü, onun için bir sürpriz üzerinde çalışıyordum

-İkimiz için de anlamı olan bir şey. Anlık bir karardı, ancak şimdi onun için özel bir anlam taşıyacağından emin olduğum nihai sonucu ona açıklamak için her zamankinden daha istekliyim.

"Kulağa Not Defteri'nden bir sahne gibi geliyor," diyorum şakayla karışık.

Başını çevirip bana bakıyor, gözleri kocaman. "İzledin mi?"

"Evet. Presley Presley New York'a taşındığında yalnızdı, bu yüzden her Cuma gecesi görüntülü sohbete atlar ve aynı filmi birlikte izlerdik. Kız filmleri ve aksiyon filmleri arasında geçiş yapardık ama dürüst olalım, genellikle son sözü o söylerdi."

Everly sırtlıyor. "Senin gibi bir ağabeyi olduğu için çok şanslı."

Presley ve ben her zaman yakın bir bağ paylaştık. Aramızdaki yedi yıllık yaş farkına rağmen aramızdaki bağ çok özeldi. Büyürken o benim gölgem gibiydi ve ne pahasına olursa olsun onu korumak için bir görev duygusu hissettim.

Jack'le çıkmaya başladığında şüpheyle yaklaşmıştım ama onu ne kadar mutlu ettiğini ilk elden gördükten sonra çekincelerim ortadan kalktı. Onun bir erkek arkadaşı olmasının ve benim başka bir kıtada yaşıyor olmamın tek dezavantajı eskisi kadar sık telefonda konuşamıyor olmamız. Onunla ve annemle yaptığımız grup sohbetlerinden her ne kadar şikayet etsem de, hayat meşgul olduğunda iletişimde kalmamız için bir yol sunuyor.

"Koşu bandında hızlı bir koşu için vaktin var mı?" diye sordum.

"Bir süre daha yatakta kalmayı tercih ederim. Şu anda son derece rahatım." Everly memnuniyetle iç geçiriyor. "Öyle değil mi?"

"Güzel bir kadınla yatakta sarmaş dolaş kalmak mı? Zor gibi görünüyor."

"İkna olmaya ihtiyacın varsa, aklımda sarılmaktan daha fazlası vardı," diye mırıldanıyor ve eğilip beni öpüyor.

Elini karnımda gezdiriyor ve parmakları tenimde gezinirken aletim dikkat kesiliyor, içimde elektrik çarpması gibi bir his uyandırıyor. Tanrıya şükür, dün gece çıplak uyuduk.

"Dün gece sana yaşattığım altı orgazm yetmedi mi?"

Everly masummuş gibi davranarak kirpiklerini kırıştırıyor. "Dün gece mi? Dün gece ne oldu? Sanırım bir tazelemeye ihtiyacım var." Aletimi kavlıyor ve onun tarafından tutulduğum için inliyorum.

Bu kadın doyumsuz. Buna bayılıyorum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan onu sırt üstü yatırdım, bacaklarım kalçalarının iki yanında olacak şekilde üzerine yerleştim ve kollarını başının üzerinde kilitledim. "Tanrım, benim felaketim olacaksın, Everly Stafford."

Evlilik ismini kullandığımı duyunca gözleri açılıyor ve dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirliyor. "Bakmaya devam mı edeceksin, yoksa beni becerecek misin?" diye soruyor.

"Ne dilediğine dikkat et. İşimiz bittiğinde nefis bir şekilde ağrıyacaksın," diye fısıldıyorum ona terk edilmiş bir şekilde girerken.

Everly ve ben kanepede birbirimize sarılmış film izliyoruz, ben dalgın dalgın onun saçlarını okşarken, geceyi karımla geçirmenin verdiği aile içi mutluluğun tadını çıkarıyorum.

Onu işinden ayrılmaya ikna etmek biraz çaba gerektirdi, ancak daha sonra birden fazla orgazm vaadiyle uzlaştıktan sonra, tamamen kabul etti.

Asansör çaldığında bana bakmak için başını eğiyor. Daireme girebilen sadece bir kişi daha var ve onun da hâlâ şehir dışında olduğunu sanıyorduk.

"Herkes iyi mi?" Theo'nun sesi girişte yankılanıyor.

Everly koltuktan fırlıyor ve onunla buluşmak için koşuyor. Filmi durdurup onu takip etmek için ayağa kalkıyorum. Köşeyi döndüğümde kollarını Theo'nun boynuna dolamıştı.

"Buradasın," diye haykırıyor. "Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim, kardeşim." Theo onu kendine yakın tutuyor ve saçlarına bir öpücük konduruyor.

Büyürken aralarındaki ikiz bağı çok belirgindi ve şimdi yetişkin olduklarında uzun süre ayrı kalmanın onlar için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum.

Everly, Theo'ya daha iyi bakabilmek için geri çekilir. "Buraya nasıl geldin?"

"Barselona'daki işimi erken bitirdim ve doğruca seni görmeye geldim. Burada kaldığını hatırladığımda şoförüm dairene giden yolu yarılamıştı." Bana yan gözle baktı.

"Neden hepimiz mutfağa gitmiyoruz, ben de bize dondurma yapayım?" Everly durumu daha fazla tırmandırmadan yatıştırmak için elinden geleni yapar.

Theo geçerken başını salladı.

Bizi ziyaret etmesi iyi bir başlangıç ama Everly ile evlendiğim için hala heyecanlanmadığı çok açık. Normalde, iş için uzaktayken iletişim halinde olurduk, ancak bu sefer sessiz kaldı ve ben ona ulaştığımda sadece kısa bir yanıt verdi. Neden üzgün olduğunu anlıyorum ama eninde sonunda yola geleceğinden eminim.

En azından öyle umuyorum.

Everly'nin hayatındaki en önemli kişi o ve ikimizle de sağlıklı bir ilişki sürdürebilmesi için ne gerekiyorsa yapacağım.

Onu mutfağa kadar takip ediyoruz, dondurucudan bir küvet vanilyalı dondurma çıkarmasını ve dolaptan kaseler almasını izliyoruz.

"Ucuz dondurma almana neden şaşırmadım ki?" Theo bir bar taburesine oturup kollarını tezgâha yaslarken onunla alay ediyor.

"Benim rafine edilmemiş damak tadım, senin tercih ettiğin iki katı fiyatlı esnaf dondurması kadar iyi olduğunu düşünüyor." Ona utangaç bir sırıtış atıyor. "Ayrıca, çikolata şurubu ve çırpılmış krema ile kaplandığında aradaki farkı fark etmeyeceksin."

Theo başını sallıyor ve bana dönüyor. "Asla öğrenemeyecek, değil mi?"

"Ev haklı," diyorum. "Geçen gün çikolatalı dondurma yaptı ve aradaki farkı anlayamazsın."

Everly'nin geçen hafta canı tatlı bir şeyler çektiğinde marketten getirdiği sos sepetini aldım.

Theo gözlerini devirir. "Oh, bu harika. Daha evleneli bir dakika oldu ve şimdiden bana karşı birlik mi oldunuz?"

"Sen ve Cash'in lisede beni arka koltuğa oturttuğunuz onca zamanın intikamını aldığınızı düşünün," diye şımarıyor Everly.

Dondurmayı üç kaseye paylaşıyor ve ben de üzerine çikolata şurubu, fıstık, karamel sos, krem şanti ve kiraz ekleyerek yardımcı oluyorum. Bitirdikten sonra kasemi alıp telefonunda bir şeyler okuyan Theo'nun yanına oturuyorum. Everly bize katılıyor ve sıcak bir gülümsemeyle Theo'ya tatlısını uzatıyor. Aramızdaki tezgâha zıplıyor, bacakları kenardan sarkıyor.

"Sağ ol abla," diyor Theo, dondurmasına yumulmadan önce telefonunu cebine sokarken.

"Evet, teşekkürler, Ev. Çok lezzetli görünüyor," diyorum büyük bir ısırık alırken.

"İşin çoğunu sen yaptın." Dilini kaşığın etrafında döndürüp dondurmayı yalarken bakışları benimkilere kilitleniyor.

Bir kaşığı kiskanıyorum.

Theo bana "Bunu yemene çok şaşırdım" dedi.

Başımı çevirip ona bakıyorum. "Hâlâ sağlıklı besleniyorum," diye karşılık veriyorum. "Çoğunlukla."

Everly sinsi bir sırıtışla, "Evet ve bol bol egzersiz yapıyor," diye ekliyor.

Ona uyarıcı bir bakış atıyorum ama Theo onun çifte anlamını kavramış gibi görünmüyor.

Parmaklarıyla kirazını alıp dudaklarını kirazın etrafına doladığında ve yavaşça ağzına aldığı anda aklım başımdan gidiyor.

Dondurmalı sundae resmen yeni favori tatlım oldu.

"Cash, dinliyor musun?" Theo'nun sesi beni hayallerimden kopardı.

"Ha?" Bana kaşlarını çatarak baktığını gördüm.

"Aman Tanrım. Everly seni parmağında oynatıyor, değil mi?" Bakışları aramızda geziniyor, ona bakmaktan kendimi alamadığımı fark ediyor.

Everly meydan okurcasına, "İstemiyorum," diyor.

"Oh, gerçekten mi? O zaman neden Cash oturduğumuzdan beri gözlerini senden ayırmadı?" Bir kaşını kaldırdı.

Yakalandın.

"Çünkü biz yeni evliyiz." diye küstahça karşılık veriyor.

Theo elindeki kâseyi kenara itiyor. "Hatırlatma bana," diye homurdanıyor.

"Söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordum.

Ben ve Everly'nin birlikte olmamızla ilgili gerçek duyguları bu gece ortaya çıkacaktı ve bunları ifade etmesine izin vermek adil olurdu.

"Dürüst olmak gerekirse, birinizin aklının başına geleceğini ve bunun ne kadar saçma olduğunu fark edeceğini düşünmüştüm. Yani, bir Vegas düğünü mü? Bundan daha klişe bir şey olamaz." İç çekiyor. "Sadece bu iş yürümediğinde ikinizin de incindiğini görmek istemiyorum."

Yüzümü ona dönüyorum. "Everly benim karım ve bana bunu bitirmek istediğini söylemediği sürece ben varım." Sözlerimi ona yöneltiyorum

ama bakışlarım kız kardeşinde sabit kalıyor. "Onun için yapamayacağım hiçbir şey yok."

İtirafım karşısında Everly'nin ağzı açık kalıyor ama kendini toparlayıp ifadesini düzeltiyor.

Theo alçak sesle ıslık çalar. "Kahretsin, kardeşim, düşünülemez olanı başardın."

"O da ne?" Everly kaşlarını kaldırarak sorar.

"Cash Stafford'un bir kadına sırılıslam aşık olacağı günü göreceğimi hiç düşünmezdim. Yine de senden başka biri olmasını tercih ederdim," diye yakınıyor.

"Her zaman istediğimizi alamamamız çok kötü, değil mi?" Everly sırtarak omzuna şakacı bir yumruk attı. "Neden kalıp bir film izlemiyorsun? Vegas'ta Neler Oluyor'a yeni başladık."

"Ne kadar uygun," diye kıs kıs güler Theo. "Kalacağım ama ortada oturacağım."

Oturma odasına doğru giderken ona eğlenen bir kaş çatıyorum.

En azından birlikte olma fikrimize ısınıyor. Şimdi tek yapmamız gereken ona satın alma haberini vermenin doğru yolunu bulmak. Everly ile evli kalmamızın nedeni bu olsa da, artık bir önemi yok... en azından benim için.

25

NAKİT

Theo geçen hafta dairemize uğradığından beri EVERLY'nin keyfi yerindeydi. Üçümüz birlikte takılmayalı on dört yıl olmuştu ve eski günlerdeki gibi hissettik. O zamandan beri Theo bana birkaç kez mesaj attı ve hatta şu anki iş seyahatinden döndükten sonra hep birlikte bir şeyler içmeye gitmemizi önerdi.

Pazar sabahı olduğu için Everly'ye High Rise'ın ikinci katındaki spa'da tüm vücut masajı yaptırarak sürpriz yaptım. Bu, Londra'nın en gözde komplekslerinden birinde yaşamamanın pek çok avantajından biri. Bununla birlikte, çatı katı dairesi özel spor salonu olan tek daire, bu yüzden geçen yıl satışa sunulduğunda satın almaya karşı koyamadım.

Everly ile aşağıda buluşmadan önce ağırlık kaldırma seansımı bitiriyordum ki telefonum çaldı. Halteri yere bırakıp yakındaki bir banktan telefonumu alıyorum ve bir mesaj aldığımı görüyorum.

Presley: Are you awake?

Cash: No, I'm texting in my sleep.

Birkaç saniye içinde telefonum görüntülü sohbet için çalışıyor ve ekranda Presley'nin adı beliriyor.

"Hey, Pres," diye cevap veriyorum, banka oturuyorum.

Ekranda, yatakta uzanmış, saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış bir halde görünüyor. Büyük boy düğmeli bir gömlek giyiyor,

Jack'e ait olduğunu varsayıyorum.

"Londra'da saat erken. Uyanık olmana çok şaşırdım," diyor.

"New York'ta gecenin bir yarısı. Ne yapıyorsun? uyanık mısın?" Ben de karşı çıkıyorum.

"Çok ukalasın," diyor alaycı bir ses tonuyla. "Jack'in Chicago'daki müşterilerinden birinin Salı günü başlayacak milyonlarca dolarlık bir projeyle ilgili kritik bir sorunu var, bu yüzden hafta sonunu onlara şahsen yardım ederek geçirmek zorunda kaldı. Yarın öğleden sonra önemli bir sunumum var, bu yüzden onunla gidemedim." Yatak başlığına yaslanırken suratını asıyor.

Kıkırdıyorum. "Bu benim sorumun cevabı değil."

"Sadece birkaç kez geceyi birbirimizden ayrı geçirdik ve o yanımda olmadan uyuyamıyorum," diye itiraf ediyor.

Anlayabiliyorum. Everly'nin yanında uyumaya o kadar alıştım ki, artık orada olmasaydı nasıl olurdu diye düşünmek istemiyorum.

"Sana eşlik etmesi için ağabeyini çağırman beni çok etkiledi," diyorum ve alnımı silmek için yanımdaki havluyu alıyorum.

"Dylan'ı arardım ama eminim uyuyordur ve Harrison muhtemelen geç saatlere kadar çalışıyordur ya da hafta sonu bile olsa yurtdışındaki bir müşterisiyle telefon görüşmesi yapıyordur."

"Son çarenizin ben olduğumu bilmek güzel," diyorum alaycı bir ifadeyle.

İkimiz de biliyoruz ki biriyle konuşmaya ihtiyacı olduğunda ilk ulaştığı kişi benim.

"Gerçekten mi? Günlük telefon görüşmelerimizi özlüyorum." İç çekiyor. "Evlenmek sana benimle ortadan kaybolma hakkını vermez."

"Jack'le ilk kez bir araya geldiğinizde yaptığınız gibi mi?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Pres, ikiniz çıkmaya başladığınızda, sen New York'a döndükten sonra bir ay boyunca telefonda konuşmadık.

York." Yerden spor içeceğini alıp büyük bir yudum alıyorum.

Bana şaşkın bir ifadeyle bakarken bir sessizlik oluyor. "Peki, tamam. Sanırım haklısın."

"Özür dilerim. Neydi o?" Kulağımı kapattım.

Presley başını sallar. "Çok sinir bozucusun," diye homurdanıyor. "Hayır, bu senin için küçük kardeşim."

"İşimi ciddiye almam iyi bir şey o zaman," diye takılıyor. "Sen ve Everly yakında Aspen Grove'u ziyaret etmeyi planlıyor musunuz? Annemle her konuştuğumda bana bir şeyden bahsedip bahsetmediğini soruyor." Presley komodininden bir dudak nemlendiricisi almak için eğildiğinde kısa bir süreliğine gözden kayboluyor. "Bizi düğüne davet etmediğin için hâlâ üzgün görünüyor. Açıkçası onu suçlamıyorum. Biz senin aileniz ve orada olmalıydık. En sevdiğim kardeşimin evlendiğini görmek istedim."

Sırıtiyorum. "Harrison ve Dylan'a bana en sevdiğim dediğini kesinlikle söyleyeceğim."

"Devam edin. Onlara benim de favorim olduklarını söylerim."

Presley ve annemin düğün konusunda neden mutsuz olduklarını anlıyorum. Kaçtığımızı ve ailelerimizi davet etmemeyi seçtiğimizi düşünüyorlar. Gerçek çok daha az göz alıcı.

Benden bir istifa işareti kaçıyor. "Presley, sana söylemem gereken bir şey var." Beyzbol şapkamı çıkarıp parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum.

"Aman Tanrım." Telefonu yüzüne yaklaştırırken gözleri açılıyor. "Saçını kesmişsin."

Bilekliğimle oynuyorum. "Evet, yaptım." "Çok güzel görünüyor," diyor.

"Ne? Şaka yok mu?"

Başını iki yana sallar. "Bu konuda değil. Daha memnun, hatta daha mutlu görünüyorsun. Sanki omuzlarından bir yük kalkmış gibi."

Sanki aklımı okuyabiliyor.

Yara izim kalıcı ve bazı günler hala bu gerçeğe mücadele edeceğimi biliyorum. Şu anki fark şu ki

Acıyı esnekliğe dönüştürmeyi ve kendimi olduğum gibi kabul etmeyi öğrenmek.

Presley'e gülerek, "Kendimi daha hafif hissediyorum," diyorum. "Everly saç kesimin hakkında ne düşünüyor?"

"Ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum. Şey, bir bakıma." Presley'nin gülümsemesi düşer. "Lütfen bana bunun kötü bir haber olmadığını söyle."

Yatakta dik oturarak yalvarıyor.

"Nasıl baktığınıza bağlı. Everly ve ben kazara evlendik," diye itiraf ediyorum, yere bakarak.

"Ne demek istiyorsun?"

"Vegas'taki hafta sonuna kadar liseden beri birbirimizi görmemiştik. Onu otelin barında gördüm ve takılmak için davet ettim. Birkaç kadeh fazla içtikten sonra, lisede yaptığımız evlilik anlaşması nedeniyle kendiliğinden evlendik."

"Ön kapıyı kapat." Presley elini ağzına kapattı.

"Aspen Grove'a vardığımızda aileye söylemem gerekiyordu ama annemle senin ne kadar heyecanlı olduğunuzu görünce söyleyemedim."

Presley elini kaldırıyor. "Bekle, eğer durum buysa neden iptal ettirmedin?" Farkına vardıkça gözleri açılıyor. "Bunun Townstead'in satın alınmasıyla bir ilgisi var mı?"

Stafford Holdings için çalışmıyor olabilir ama şirkette hissesi var ve Harrison onu şirkette neler olup bittiğinden haberdar ediyor.

"Harrison ve Dylan aile fotoğraflarından önce Everly ve benimle yüzleştiler ve kötü görüntülerden kaçınmak için anlaşma sonuçlanmadan işleri bitirmememizi tavsiye ettiler." Bu itiraf karşısında irkildim.

"Tüm bunları nasıl kaçırabilirim?" Başını sallıyor. "Harrison ve Dylan gibi meraklı olmak yerine Jack'le banyoda öpüştüğüm için böyle oldu. Ama bana daha sonra söylemeliydin," diye azarlıyor.

"Yapma, Pres. Bunu annemden saklamış olmana imkân yok. Kendi sırlarını saklamakta iyi olabilirsin ama başkalarınınkini saklamakta berbatsın."

"Eğer durum buysa, bundan hemen sonra annemi arayıp baklayı ağzımdan çıkarmayacağımı sana düşündüren nedir?"

"Gecenin bir yarısı olması dışında mı? Sana şüpheyile yaklaşıyorum. Ve eğer söylersen, sana başka bir sır için asla güvenmeyeceğimi biliyorum."

"Cash, bu hiç adil değil." Yatağına uzanır, başı yastığa düşer. "Bana söylememeliydin."

Kaşlarını çatıyorum. "Az önce sana daha önce söylemediğim için beni azarlamıyor muydun?"

"Ugh." İç çekiyor. "Tamam, çenemi kapalı tutacağım. Peki bu iş nasıl olacak? Anlaşma yapıldıktan sonra sen ve Everly boşanacak mısınız? Seni herkesten daha iyi tanıyorum ve ona değer verdiğin çok açık." Sesi endişeli bir tona dönüşüyor. "O zamanlar çocuk olabilirim ama lisedeyken ondan ne kadar hoşlandığını görebiliyordum. Ayrıca, sana yaptığı bilekliği on dört yıldan uzun bir süredir takıyorsun. Eğer bu gerçek aşk için bir temel değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyorum."

"Durum biraz karışık, Pres." Parmaklarımı saçlarımin arasında gezdiriyorum. "Everly ile birlikte olmak istiyorum, ama-"

"Karmaşıklştırma," diyerek sözümü kesti. "Her zaman istediğin tek kişiyle birlikte olma şansının parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin veremezsin."

Kaşlarını kaldırıyorum. "Ne zamandan beri ilişki uzmanı oldun?"

"Ciddi bir ilişkisi olan ilk kardeş ben olduğum için."

"Evet, sen hepimizden çok daha bilgesin," diye mırıldanıyorum alaycı bir şekilde.

"Doğal olarak," diye cıvıldıyor. "Şimdi keşke tavsiyemi dinleyip Everly'ye nasıl hissettiğini söyleyen."

"Tamam, sanırım artık yatma vaktin geldi." Dilini bana doğru uzattı. "Hiç eğlenceli değilsin."

"Ben hâlâ senin en sevdiğin kardeşinim."

"Sadece sen ve Everly birlikte kalırsanız." Sırıttıyor. "İkinizin birlikte mutlu olabileceğinizi söylerken ciddiydim. Sahte evlilik olsun ya da olmasın. Demek istediğim, Jack ve ben sahte bir şekilde çıkmaya başladık ve bakın nasıl sonuçlandı." Yatak odalarını işaret ediyor.

"Evet, New York'ta bir çatı katında yaşıyorum. Annem ve babam çok gurur duyuyor." Göz kırıyorum.

Annem Jack ve Presley'in birlikte yaşamasından çok memnun. Tek dileği evlenmeleri ve ona torun vermeleri. Ama şimdilik, birbirlerine deli gibi aşık olmalarına razı olmak zorunda.

"En azından ilişkimizi erkenden açıkladık. Sonunda ona söylediğinizde nasıl tepki vereceğini bir düşünün."

Everly'yi bana gerçek bir şans vermeye ve uzun süre benimle kalmayı kabul etmeye ikna edebilirsem, içimden bir ses annemin bunu sorun etmeyeceğini söylüyor.

"Bekleyip görmemiz gerekecek. Dinle, gitmem gerek ama aradığına sevindim," diyorum.

"Evet, ben de. Yabancılık çekme."

"Olmam. İyi geceler, Pres."

"Günaydın Cash." Aramayı sonlandırmadan önce sırtıyor.

Telefonumu cebime sokuyorum ve Everly ile buluşmak için spaya gidiyorum.

Birlikte yaşlanmak, bir ömür boyu anılar biriktirmek istediğim kişi o. Bana kalırsa aramızdaki bu şey kalıcı olmalı ama son sözü o söyleyecek. Şimdi tek yapabileceğim ona benim için ne kadar önemli olduğunu ve geleceğimin ona ait olduğunu göstermek.

İlk adım, karıma artık sahte bir evlilik istemediğimi nasıl söyleyeceğimi bulmak.

"Buraya neden hala gelmediğimizi tekrar söyler misin?" Koridordan saunaya doğru onu takip ederken Everly omzunun üzerinden söylüyor. Girişe geldiğimizde bornozlarımızı çıkarıp belirlenen kancalara asıyoruz. Resepsiyondan aldığı havluyu kolunun altına sıkıştırıyor, ben de kapıyı açıp önce onun girmesini işaret ediyorum.

"Teşekkür ederim," diyor.

Saunaya adımımızı atar atmaz yoğun ve kuru bir sıcaklık dalgasıyla karşılaşıyorum.

Burada sadece biz varız ve Everly'yi uzak köşedeki banka kadar takip ediyorum. Ağzımı sulandıran koyu kırmızı bir bikini giyiyor. Göğüsleri straplez üstünden dışarı taşıyor ve yüksek kesimli alt kısmı kalçalarını sarıyor. Gözlerimi ondan alamıyorum; tam bir afet.

Ve o bana ait.

Everly koltuğuna yerleşir ve havluyu yanındaki bankın üzerine bırakır. Arkasını duvara yaslıyor, tüm vücudu gözle görülür bir şekilde gevşerken kollarını iki yanına koyuyor.

Yanına oturuyorum, bacaklarımız birbirine değene kadar yaklaşıyorum. Cildi masajdan kalan yağla parlıyor, doğal ışıltısını artırıyor ve havada hafif bir lavanta ve okaliptüs kokusu dolaşıyor. Sabit nefes alışının sesi odayı dolduruyor. Kalp şeklindeki yüzünü, kalkık burnunu ve dolgun dudaklarını incelerken onun çekici güzelliği karşısında büyüleniyorum.

Elim bacağına doğru hareket ediyor ve yumuşak bir nefes eşliğinde gözleri açılıyor. Elimi bikini altının içine sokmadan önce elimi alaycı hareketlerle yavaşça kalçasında gezdiriyorum ve onun sıcaklığıyla karşılanıyorum.

Everly kapıya doğru bakarak, "Buraya her an biri girebilir," diye uyarıyor.

Parmağımı dikişinin üzerinde gezdirirken dudağını ısırtıyor.

"Bu fikir seni rahatsız etmemiş gibi görünüyordu.

Ayakkabı mağazası," diyorum ve getirdiği havluyu alıp kucağımıza sermek için ona doğru eğiliyorum. "İşte oldu. Şimdi eğer

Biri gelirse tek göreceği şey, kucaklarında havluyla yan yana oturan bir çift olacaktır. Bu tamamen masum bir şey."

"Bu değil-"

Parmağımı içine soktuğumda Everly aniden konuşmayı kesiyor. Havlunun kenarını kavırıyor, parmaklarını kumaşa geçiriyor.

"Siktir, sıırılsıklam olmuşsun, Ev." Ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Birinin her an içeri girip bizi yakalayabileceği fikri seni ıslatıyor mu?"

Bana bakıyor, sertçe yutkunurken başını sallıyor.

Bacakları benim için açılıyor, bu da klitorisine durgun daireler çizerek masaj yaparken parmağımı sabit bir ritimle içeri ve dışarı pompalamamı kolaylaştırıyor. İki kalın parmak daha eklediğimde, başı duvara yaslanıyor ve gözleri kapanıyor.

Elim tamamen hareketsiz kalana kadar hareketlerim yavaşlıyor.

Everly'nin gözleri fal taşı gibi açılırken bana hoşnutsuz bir surat ifadesi veriyor. "Neden durdun?"

"Çünkü çok güzelsin ve sonunda benim için çözöldüğünde vereceğin tepkiyi izlemek istiyorum," diyorum, büyülenmiş bakışları benimkilere kilitlenmişken.

Parmaklarımı tekrar hareket ettiriyorum, hızlı vuruşlarla alay ediyorum, asla parmak eklemi derinliğinden daha fazla gitmiyorum. Everly elini havlunun altına sokup bileğimi kavırıyor ve ona aradığı hazzı vermem için beni zorluyor. Bana karşı kıvranıyor ve vücudunun serbest kalmak için yalvardığını çok iyi bilmeme rağmen, yaklaşan orgazmını çekmeye devam ediyorum.

Onunla oynarken nefesim hızlanıyor. Uyarılmışlığının kokusu yağın kokusuyla karışıyor ve dilini benimkine sürterken onun tadını memnuniyetle karşılıyorrum.

Saunanın dışından sesler duyduğumuzda ikimiz de donup kalıyoruz. Nefesimizi tutmuş beklerken elim Everly'nin amının içinde gömölü kalıyor. Sesler azalmaya, daha uzaklara ulaşmaya başladığında, parmaklarımı onun içine sokup G noktasına doğru yaklaştırıyorum.

"Oh, Tanrım." Nefes alıyor.

"Seni çözülrken izlemek, duyma mesafesinde insanlar olabileceğini bilmek sarhoş edici." Parmaklarımı içeri ve dışarı pompalarken inliyor. "İyi bir eş olup elime boşalacak mısın?"

"Siktir, evet," diye bağıyor.

Başparmağımla klitorisine birkaç sert vuruş yaptıktan sonra bir bomba gibi patlıyor. Orgazmı içinden geçerken sikim çelikten daha sertleşiyor ve vücudunda titremeler oluyor.

"Benim için gelmeni izlemekten asla bıkmayacağım."

Tıpkı ayakkabı mağazasında yaptığım gibi, parmaklarımı ağızma götürüyorum ve onları emerek temizlerken inliyorum. Everly'nin gözleri, onun özünün tadını çıkarmamı izlerken açılıyor.

"Lezzetli." Ona hınzırca bir memnuniyet sırtışı atıyorum.

"Hadi daireye geri dönelim," diyor ateşli bir bakışla. "Bundan sonra seninle yapmak istediğim şey bir havlunun altına saklanamaz." Gözleri muziplikle parlıyor.

"Elbette, yolu gösterin."

Onu dünyanın öbür ucuna kadar takip ederdim.

26

EVERLY

Mola odasına girdiğimde AUGUST alçak sesle ıslık çalıyor ve dört inçlik süet kırmızı topuklu ayakkabılarımı işaret ediyor. Ofisin geri kalanı öğle yemeğinde olduğu için burası bize kalıyor.

"Kahretsin, Cash seni alışveriş çılgınlığına götürdüğünde dalga geçmiyordu. Seni Belgravia'ya götürdüğünden beri her gün farklı bir çift topuklu ayakkabı giyiyorsun," diyor.

Öğle yemeğimi ve buzdolabından bir şişe su alıyorum, bir yudum almak için kapağını çeviriyorum.

"Beni işi bırakmaya ikna ettiğin için biraz övgüyü hak ediyorsun," diye takılıyorum.

August gülüyor. "İsyan sana yakışıyor. Birimizin Dick'in canına okumanın bir yolunu bulmasının zamanı gelmişti. Son zamanlarda onunla uğraşmak daha da zorlaştı, eğer bu mümkünse."

Bir masaya oturdum ve bir saat önce gelen tavuklu sandviçin paketini açtım. Cash ve ben birlikte öğle yemeği yiyemediğimizde, bana bir şeyler gönderilmesini ayarlıyor.

"Tanrıya şükür, başka bir kıtada yaşıyor," diyorum.

Babam Londra'ya habersiz geldiğinden beri benimle iletişimini e-posta ve mesajlarla sınırladı. Bununla birlikte, sadece benim için değil, tüm Londra ekibi için projeler için kısa geri dönüş sürelerine saldırmaya devam etti. Belli ki gergin ve teslim süresi uzadıkça

Satın almanın titizlik aşaması oynandıkça, gidip gelmeleri daha sinirli hale gelir.

Cash ve ben mümkün olduğunca anlaşmayı tartışmaktan kaçındık. Bunu kişisel hayatlarımızdan ayrı tutmayı tercih ediyorum, bu anlaşmanın hala bir son kullanma tarihi olabileceğini sürekli hatırlatmaktan kaçınıyorum.

August tezgahın üzerindeki atıştırmalık sepetinden bir granola bar alıyor ve yanıma oturuyor. "Nasılsın?" diye soruyor. "Son zamanlarda daha fazla gülümsediğini ve çoğu gece makul bir saatte çıktığını fark etmediğimi sanma. Bunun Cash ile bir ilgisi olduğunu varsayabilir miyim?"

Sandviçime bakarak koltuğumda kayıyorum. "Belki."

Her şeyin onunla ilgisi var.

Dünkü spa ziyaretimizi düşününce yanaklarım kızardı. Elini bikini altımın içine soktuğu anda tüm mantıklı düşünceler pencereden dışarı çıktı. Bazen Cash'in umursamaz tavrı bana da yansıyor ve kendimi hiç tahmin etmediğim kadar kaygısız ve maceraperest hissetmeme neden oluyor.

August yüzümü inceliyor.

"Şu anda kesinlikle onunla yatıyorsun, değil mi?" diye açık açık soruyor.

"Evet, öyleyim," diyorum kendimden emin bir şekilde. Bunu inkâr etmenin bir anlamı yok.

Kulaktan kulağa sırtıyor. "Sana söylemiştim demek için kötü bir zaman mı?"

Gözlerimi deviriyorum.

"İnanılmazsın." "Ciddi misin?"

"Evlilikten daha mı ciddi?" Ben deadpan.

August kahkahayı patlatır. "Şey, sen böyle söyleyince..."

Cash ve ben, son kullanma tarihi koymadığımız konusunda hemfikir olmamız dışında, aramızdaki bu şeyin ne olduğunu tanımlamadık. Ama ikimizin de birlikte geçirdiğimiz zamandan keyif aldığımıza şüphe yok.

"Hâlâ buradan nereye gideceğimize karar veriyoruz," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Bu anlaşmayı kabul ettiğimizde skoru biliyorduk - satın alma işlemi tamamlandığında evliliğimiz sona erecekti. Şimdi ne olacağından emin değilim. Her şeyi berbat ettiğimiz kesin," diyorum sandviçimden bir ısırık almadan önce.

August başını sallar. "Hayır. Öylece durup kendini sorgulamana izin vermeyeceğim. Landon'dan ayrıldıktan sonra erkeklerden vebadan kaçır gibi kaçtın ve iki yılını bu şekilde geçirdin. Cash ile daha rahatsın. Eğer ikinizin arasında işler yolunda gitmezse, bundan daha güçlü çıkacağından hiç şüphem yok."

"Bir 'ama' geleceğini hissediyorum," diyorum.

August, "Ama benim görüşüme göre Cash bir kaleci," diyor. "Sizin için en iyisini istediği ve sizi mutlu etmeye kararlı olduğu çok açık."

"Kesinlikle haklısın." Uzun bir su içmek için duraklıyorum. "Sadece tekrar incinmek istemiyorum," diye itiraf ediyorum.

Cash'in bana Landon'ın verebileceğinden daha fazla acı verme gücü var. Bana ihanet edeceğinden değil, satın alma işlemi tamamlandığında evli kalmak istemediğine karar vereceğinden endişeleniyorum. Ona karşı hislerim herkesten daha derin ve sonunda geride kalabileceğimi düşünmek beni korkutuyor.

"Kalp kırıklığından sonra hayatına devam etmenin zor olduğunu biliyorum ama sen mutluluğu hak ediyorsun. Cash seni mutlu edecekse, bunun peşinden gitmelisin." diyor ve eğilip elimi sıkıyor. "Sadece ne olursa olsun, senin yanında olduğumu bil."

"Teşekkürler August," diye gülümsüyorum. "Sana sahip olduğum için şanslıyım."

"Tabii ki öylesin," diyor şakacı bir şekilde. "Ve ben de senin için minnettarım."

İşten henüz çıkmıştım ki telefonum çaldı. Arayanın yine annem olduğunu görünce içimi çektim. Son birkaç gündür durmadan arıyordu ama onunla uğraşacak sabrım yoktu. Daha Pazartesi ve iş şimdiden inanılmaz derecede kaotik bir hal aldı. August'un varlığı ofiste işleri katlanılabilir kılıyor ve eve Cash'e gelmek benim kurtarıcı lütfum.

Derin bir nefes alıyorum ve kendimi aramamız için hazırlıyorum. Annemi önemsiyorum ve onun yanında olmak istiyorum, ancak konuşmalarımız genellikle beni duygusal olarak tükenmiş hissettiriyor.

"Merhaba,

Everly."

"Selam anne."

Ayakkabılarımı ve çantamı girişteki bankın altına sıkıştırıp mutfağa gidiyorum. Para hiçbir yerde yok ama fırında pişen bir şeyin kokusunu alabiliyorum.

Fallon'un şimdilik yemeklerimizi hazırlamaya devam etmesi konusunda anlaştık. Yakında New York'a taşınacak, bu yüzden hala Londra'dayken onun olağanüstü aşçılık becerilerinden en iyi şekilde yararlanıyoruz.

"Neler oluyor?" Annemin sesi sinirli geliyordu. "Aramalarımın hiçbirine geri dönmedin."

"Özür dilerim. Meşguldüm." Buzdolabından bir şişe su aldım ve tezgâha oturdum. "Nasılsın?"

"Harika. Nerede olduğuma inanamayacaksın," diye heyecanla cıvıldıyor.

"Nerede?" Telefonumun hoparlörünü açtım ve yanımdaki tezgâha koydum.

"Miami," diye haykırıyor. "Oh, Everly, sonunda işler yoluna giriyor. İnternette yakışıklı bir cerrahla tanıştım ve beni bir ay boyunca tatil evinde kalmaya davet etti. Ev sineması ve şelaleli bir havuzu var. İnanılmaz bir şey."

"Adı ne?" İç çektim. "Mark."

"Soyadı ne? Miami'de mi yaşıyor?"

"Soyadının ne olduğundan emin değilim, bu önemli değil," diyerek sorumu geçiştiriyor. "Colorado'lu ve işine ara vermek istediğinde buraya geliyor. Tam bir beyefendi ve yatakta tam bir dinamo." Kız öğrenciler gibi kıkırdarken şakaklarımı ovuşturuyorum. Belli ki annem TMI kavramını anlamıyor. "Tatlım, bence aradığım kişi o."

Yaklaşan baş ağrısını önlemek için alnımı ovuşturuyorum. Bu onun için çok tipik bir durum - hiç tanımadığı bir adamla uzaklara gitmek. Evli ve çocuklu olabilir ve işlerini ailesinden gizlemek için tatil evini kullanıyor olabilir ya da annemin kendine ait parası olduğunu düşünen bir dolandırıcı olabilir. Böyle biriyle ilk kez ilişkiye girmiyorum.

"Bali'de tanıştığın adama ne oldu?" Suyumdan bir yudum alarak sordum.

"Jonathan'ı mı kastediyorsun?" Alay ediyor. "O sadece bir kaçamaktı."

Onunla buluşmak için bavulunu hazırladığı gün ona ruh eşim dediğini düşünürsek bu komik.

"Ne oldu?"

"Beni götürdüğü ruhani inziva muhteşemdi ama sonrasında birkaç gün bir tatil köyünde kaldık." Arka planda bir kapının aniden çarpıldığını ve ayakkabıların betona çarpma sesini duyuyorum. "Odanın manzarası berbattı ve en ucuz yemek planını seçti, sonra da spa faturam yüzünden sinirlenme cüretini gösterdi. Hak ettiğim yaşam tarzını desteklemek istemeyen biriyle birlikte olamam." Bikkın bir şekilde iç geçirdi.

"Mark bana krallar gibi davranıyor. Şu anda özel şefi akşam yemeğini hazırlarken ben havuz kenarında uzanıyorum. Çok zengin olduğundan bahsetmiş miydin?" Neşeyle gülüyor. "Aklıma gelmişken, geçen hafta Aspen Grove'daydım ve şarap almak için Main Street Market'e uğradım. Market sahibi Willis'in Cash Stafford ile evliliğinizi kutladığını duyunca ne kadar şaşırdığımı tahmin edersiniz. Evlenmenizin özel bir nedeni var mı?"

Annene evlendiğini söylemedin mi, hem de bir milyarderle?"

Pek çok nedeni var ama hiçbirini onunla paylaşmak istemiyorum.

"Vegas'ta kaçtık, sadece ikimiz." Cevabımı kısa tutuyorum.

"Sevgilim, bu harika bir haber," diye ciyaklıyor. "Theo'nun Stafford'larla olan bağlantısının eninde sonunda işe yarayacağını hep biliyordum. Lütfen bana evlilik sözleşmesi imzalamadığını söyle. Cash seni terk etmeden önce alabileceğin her kuruşu almalısın."

Gözlerimi kapatıp sabır için dua ediyorum. "Anne, ben Cash'le parası için evlenmedim."

Bu konuyu hiç açmadı ama sanırım bu evlilik sona erdiğinde her ikimiz de geldiğimiz gibi gideceğiz. Annemin çıktığı pek çok erkek gibi ben de onu asla sömürmem.

"Ne zaman" kelimesi midemi bulandırıyor. Zihnimin arkasında bir ses, bunun tesadüfi bir evlilikten daha fazlası olabileceği ihtimalini düşünmem için beni zorluyor.

"Sınırsız erişime sahip olmaktan zarar gelmez," diyor annem. "Eminim bana beş bin dolar göndermene aldırılmaz. Onsuz yaşayamayacağım en güzel, sınırlı sayıda üretilen tasarım çantayı buldum. Beni düşününe davet etmediğin için en azından bunu yapabilirsin."

Johanna'nın düğünde olmadığı için Cash ve benim bir çift olarak fotoğraflarımızı istemesi, annemin ise onsuz yaşayamayacağı başka bir çanta bulmadan önce bir kez kullanacağı tasarım bir çanta istemesi çok ironik.

İç çektim. "Anne, sana bir çanta için para göndermeyeceğim."

Bu tartışmayı yüzlerce kez yaptık. Ona asla doğrudan para göndermiyorum ve ihtiyaç olmayan hiçbir şey için ödeme yapmayı reddediyorum.

Ev kredisini ve faturalarını ben karşılıyorum ve Aspen Grove'daki evine yemek gönderiyorum. Son fethi gerçekleştiğinde dönebileceği güvenli bir yer olması önemli.

çalışmıyor. Hayatında bir gün bile çalışmadı ve onunla ilişkimi kessem bile bunun değişeceğini düşünecek kadar saf değilim. İstismar edebildiği sürece yeni erkekler aramaya devam edecek.

"Noel için ne dersin? Belki o zamana kadar Mark'la ben de evlenmiş oluruz ve o da bana alır" diye haykırır.

"Evet, belki," diyorum, şüpheli bir sesle.

Kusurlarına rağmen, o hala benim annem. Theo'nun onunla görüşmeme kararına saygı duyuyorum ama bunu yapamam. Babamın aksine, beni asla küçümsemedi ya da ayakkabısındaki sakızdan daha değersiz hissettirmede. Evet, olgunlaşmamış, materyalist ve bencil biri ama bu beni kendi tarzında önemsemediği anlamına gelmiyor.

Temasımız seyrek telefon görüşmeleri ile sınırlı kalacak, ancak bir sonraki dağınık ayrılık yaşadığında evinin onu bekleyeceğinden emin olacağım.

Kafamı kaldırdığımda Cash mutfağa doğru yürüyor ve fırından bir güveç çıkarmaya yöneliyor.

"Anne, gitmem gerek," diyorum ona. "Mutlu olmana sevindim." "Tamam hayatım. Seni yakında ararım.

Hoşça kal."

"Hoşça kal," diyorum ve telefonu kapatıyorum.

Cash yemeği soğuması için ocakta bırakıyor ve gelip yanıma oturuyor.

"Konuşmanın ne kadarını duydun?"

Elimi tuttu. "Landon'la olanlardan sonra neden artık ruh eşlerine inanmadığını ve ilişkilerden uzak durduğunu daha iyi anlayacak kadar."

"İnsanların konuşmalarına kulak misafiri olmak gibi kötü bir huyun var, değil mi?" Onu iğneliyorum.

"Hoparlör kullanmasaydın belki de baştan çıkmazdım," diye takılıyor.

"Annemin, sen beni terk etmeye karar vermeden önce seni soymam gerektiğini ima ettiği kısmı anladın mı?"

"Seni terk etmiyorum, Ev. Ayrıca, bir şey çalmak zorunda değilsin, o sana ait."

Şaşkınlıkla burnumu kıvırıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Benim olan senindir," diyor.

Cüzdanını çıkarıp, altına ismim kazınmış siyah bir kartı önüme koyduğunda şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Bunu ne zaman yaptırdın?" Parmağımla altın harflerin izini sürerek soruyorum.

"Londra'ya döndüğümüz gün. Kabul edebileceğinizi düşünene kadar sakladım."

"Senin parana ihtiyacım yok." Kartı ona geri veriyorum.

"Belki değil, ama her ihtimale karşı saklaman çok anlamlı olur." Onu geri itiyor. "Sana söylemem gereken bir şey var. Bunu nasıl karşılayacağını bilmiyorum ama içimi dökmem çok önemli."

"Dinliyorum," diye onu cesaretlendiriyorum.

"Her şey söylenip bittiğinde ve satın alma işlemi tamamlandığında, bunun boşanmayla sonuçlanmasını istemiyorum," diyor kararlı bir şekilde. "Paylaştığımız şey gerçek... en azından benim için öyle." Yanağımlı okşamak için uzanıyor. "İster evliliğimizi yasal olarak bitirelim ve sen daha fazlası için hazır olana kadar birbirimizle çıkmayı keşfedelim, ister sevdiklerimizle birlikte yeminlerimizi yenileyelim, fark etmez. Sonunda, seni sonsuza dek karım olarak istiyorum."

Onun açıklamasıyla başım döndü. Hâlâ annemle yaptığım konuşmanın etkisindeyim ve Cash'in açıklamasını da bu karışıma ekleyince... Sindirmem gereken çok şey var. Bu sözlerin onun ağzından çıkmasını hiç beklemiyordum. Benden önce, tek gecelik bir ilişkiden öteye gitmemiştir. Şimdi, hayatını benimle mi geçirmek istiyor? Nefeslerim kısa ve düzensiz çıkıyor, her nefes alışımında göğsüm sıkışıyor.

"Cash, bu... Emin değilim..." Söyleyecek doğru şeyi bulmakta zorlanıyorum.

Theo'nun yanı sıra, hayatımdaki en önemli kişi haline geldi. Aramızdaki bağ her geçen gün daha da güçleniyor ve birlikte olmadığımızda yokluğu sadece onun doldurabileceği bir boşluk bırakıyor.

Cash Stafford'a sırlıslıkla aşık olduğum açık, ancak içimdeki umutsuz romantik, korkularımı bir kenara bırakıp kalbimin sesini dinlemem için bana bağırırsa da, süregelen çekincelerim beni uzun vadeli bir bağlılığa balıklama dalmaktan alıkoyuyor.

Cash elimi avucunun içine aldı. "Şimdi bana bir cevap vermek zorunda değilsin. Bunun bir mantık evliliği olması gerekiyordu, açık ve basit. Senden tek istediğim söylediklerimi düşünmen ve bensiz bir hayat hayal edip edemeyeceğine karar vermen. Cevabın evet ise, zamanı geldiğinde gitmene izin vereceğim. Bu beni kıracak ama seni mutlu edecekse bunu yaparım." Elimini dudaklarına götürüyor ve sobanın yanına gitmek için kalkmadan önce sırtına bir öpücük konduruyor. "Soğumadan yesek iyi olur" diyor ve ikimiz için de güveç hazırlıyor.

Tabağımı önüme koyduğunda "Teşekkür ederim," diyorum. Her şey için.

"Bir şey değil." Gülümsüyor.

Güveçten bir ısırık alıyorum, bunun şimdiye kadar verdiğim en önemli kararlardan biri olacağını bildiğim için zihnim hızla çalışıyor. Şu anda Cash için bir cevabım olmasa da, kesin olan bir şey var - onsuz bir hayat düşünülemez.

27

NAKİT

Endişeyle Everly'nin eve dönmesini beklerken, fuayeyi adımlıyorum, bir uçta durup arkamı dönüyorum ve diğer uca doğru ilerliyorum.

August'u ofisten çıktığında bana haber vermesi için görevlendirdim ve on beş dakika önce bana mesaj attı, yani her an burada olabilir.

Hafta başında annesiyle yaptığı konuşmadan bu yana bir şeyler değişti. Daha içine kapanıktı, düşüncelerini kendine saklıyordu.

Anne ve babası zehirli ve bana kalsa ikisini de hayatından tamamen çıkarırdım. Richard'ı denklemden çıkarma çabalarımı takdir edeceğini düşünsem de, annesine bakmaktan asla vazgeçmeyecek. Everly annesini sorumsuzca kararlar alan ve gözetime ihtiyacı olan bir çocuk gibi görüyor. Ne olursa olsun, onun yanında duracağım ve ne karar verirse versin onu destekleyeceğim.

Acaba bu evliliğin bitmesini istemediğimi söylemem, onun geri çekilmesine neden olan şeyin bir parçası mı diye ısrarlı bir düşünce beni rahatsız ediyor. Söylediklerimden pişman değilim. Satın alma işlemi yakında tamamlanacak ve iyi ya da kötü niyetimi ona bildirmek zorundaydım.

Şimdilik yapabileceğim tek şey ona ne istediğini düşünmesi için zaman tanımak ve hayatımdaki önemini göstermek.

Merdiven boşluğunun kapısı açılır açılmaz ve Everly dışarı adımını atar atmaz yanına gidip onu kucaklıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, bakışları duvara yaslanmış iki bavula kayıyor.

"Senin için başka bir sürprizim var," diyorum ona sarılırken. "August bana Pazartesi günü izinli olduğunu söyledi, ben de uzun hafta sonu için bir son dakika seyahati planladım."

"Ah." Ne yapacağından emin değilmiş gibi merdivenlerle benim aramda bakışıp duruyor. "Evden çalışıp birkaç projeye yetişebileceğimi düşündüm."

"Uçakta çalışabilirsin. Ayrıca Marcus bugün erken saatlerde bana mesaj atarak sipariş ettiği tüm mobilyaların deposuna ulaştığını söyledi. Biz şehir dışındayken o ve ekibi her şeyi ayarlayabilir. Biz evde olmazsak çok daha kolay olur."

Everly yakamı çekiştirerek yaklaşıyor ve öpmek için eğiliyor. "Bu sürpriz bir dolap dolusu ayakkabıyla birlikte mi geliyor?" diye mırıldanıyor ağızma karşı.

Elimi beline dolayarak dudaklarını ısıırıyorum. "Korkarım hayır, ama sonunda bir hediye var," diyorum, küçük bir rüşvetin onu kabul etmeye ikna edeceğini umarak.

Parmağını çenesine vuruyor. "Ne oldu?"

"Öğrenmek için benimle gelmen gerekecek," diyorum sinsi bir sırıtışla.

Bir adım geri çekilip valizlerimizi aldığımda kaşlarını çatıyor. "Şimdi mi gitmek istiyorsun?"

"Evet, bizim için çoktan hazırlandım ve uçak bekliyor."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bavulumun iç çamaşırlarıyla dolu olmadığını nereden bileceğim?"

"Seni bir otel odasına kilitlemeyi ve tüm hafta sonu boyunca seninle birlikte olmayı planlıyordum olsaydım bu uygun olurdu. Ne yazık ki bu sefer öyle bir yolculuğa çıkmıyoruz."

Bavulunu hazırlamama yardım etmeleri için annemi ve Presley'i işe aldım. Bavulumuza ne koymamız gerektiği konusunda bana yol gösterdiler.

grup sohbeti. Everly ile yaşamak bana onun cilt bakımı ve makyaj rutini ile stil tercihleri hakkında iyi bir fikir verdi, ancak hiçbir şeyi unutmama riskini almak istemedim. Asansörü çağırıyorum ve kapılar açıldıktan sonra iki valizi içine koyup merdivenlere yönelmeden önce aşağı gönderiyorum.

"Geliyor musun, Ev?"

"Planlarının boşa gitmesine izin veremem, değil mi?" diye dalga geçerek beni merdiven boşluğuna kadar takip ediyor.

Bu yolculuğun sorunsuz geçmesini ve geri döndüğümüzde Everly'nin geri dönülmez ve tartışılmaz bir şekilde benim olmasını umuyoruz.

"Gerçekten nereye gittiğimizi söylemeyecek misin?" Asfalta yanaştığımızda Everly başını bana doğru çevirerek soruyor.

Ona arsızca sırtıyorum. "Bu bir sürpriz, unuttun mu?"

"Tropikal bir yer mi? Avrupa'dan ayrılıyor muyuz? Plaj var mı?" Her bir varış noktası seçeneğini parmaklarıyla işaretliyor.

Boynumun arkasını ovarken yüzüm düşüyor. "Belki de beklentilerini çok yüksek tuttum."

"Sadece uçakta tüm işlerimi halledememe ihtimaline karşı internete erişimim olup olmayacağını merak ediyorum."

"Evet, yapacaksın."

Sanki aklımı okumaya çalışıyormuş gibi beni dikkatle inceliyor. "Aspen Grove'a mı gidiyoruz?"

Bakışlarımı indiriyorum. "Evet," diye itiraf ediyorum. "Geçen sefer sadece bir günlüğüne oradaydık ve sen özlediğini söylemiştin. Birkaç günlüğüne güzel bir değişiklik olur diye düşündüm. Ayrıca, annen şehirde olmayacak, o yüzden düşünmedim-" Everly elini yanağıma koyunca düşünce trenimi kaybediyorum.

"Cash, oraya gideceğimize sevindim." Bana güven verici bir gülümseme sunuyor.

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Evet ve ailenizle vakit geçirmeyi dört gözle bekliyorum."

"Onları göreceğimizi nereden biliyorsun?"

Everly bir kaşını kaldırıyor. "Annenin Aspen Grove'a gidip başka bir yerde kalmamıza izin verme ihtimali yok."

O haklı. Bu sabah anneme yaklaşan ziyaretimizden bahsettiğimde çok sevindi ve onunla ve babamla kalmamız için ısrar etti. Eğer her şey planladığım gibi giderse, bu bizim için son fırsat olacak ve annem de bunu biliyor.

"Emin misin? Bu aynı yatağı paylaşacağımız anlamına geliyor, karıcığım," diye alay ediyorum onunla.

"Dört gözle bekliyorum, kocacığım." Dudaklarıma bir öpücük kondurmak için eğildi. "Harrison, Stafford Holdings jetini kişisel kullanım için kullanmanı umursuyor mu? Geçen sefer, Aspen Grove'daki sapma dışında teknik olarak iş seyahatindeydin."

Şaşkınlıkla burnumu kıvırıyorum. "Bu şirket jeti değil. O bizim."

"Koca bir uçağın olduğunu nasıl bilemedim?" Gülüyor.

"Bir uçağımız var,"
diyorum. "Pardon?"

"Biz evliyiz, bu yüzden uçak bizim ve istediğin zaman kullanabilirsin."

Söylediğimde ciddiydim. Benim olan onundur. Benim için Everly'den daha önemli bir şey yok ve o neye karar verirse versin, bu gerçek olarak kalacak.

İnmesine yardım etmek ve şoföre bahşış vermek için arabanın kapısını açtığımda ağzı şaşkınlıkla açık kaldı. Uçağa giden merdivenleri tırmanırken elini tutuyorum. Birlikte uçtuğumuz son seferde yardımımı reddetmişti ve onu yasal olarak bağlayıcı bir belgenin ötesinde benim olarak kabul etmek boş bir hayaldi.

Uçuş görevlisi uçağın girişinde bizi karşılamaya hazır bir şekilde duruyor. Bu sefer bize bir şey teklif etmiyor.

Şampanya. Everly ve ben Vegas'taki gecemizden beri alkolden uzak durduk.

"Tekrar hoş geldiniz." Everly'ye gülümsüyor. "Seni görmek güzel Cash." Başını sallıyor.

"Teşekkür ederim," diyor Everly onu geçip kulübeye girerken.

Uçak kapısından en uzak sıraya ilerliyor, takip ettiğimden emin olmak için omzunun üzerinden kontrol ediyor. Kısa bir süre durup önündeki koltuğa oturuyorum ve onun hayal kırıklığıyla kaşlarını çattığını fark ediyorum.

Koltuğuma doğru eğildi. "Neden orada oturuyorsun?"

Ona bakmak için başımı arkaya eğiyorum. "Geçen sefer başka bir yere oturmamı istemiştin, ben de seni zahmetten kurtarayım dedim." İç çekip yanıma oturmak için geldiğinde sırtıtmamak için yanağımı ısıırıyorum.

"Sakıncası yoksa bu sefer kocamın yanına oturmak istiyorum."

"Hiç de değil." Sadece onun duyabileceği şekilde yaklaşıyorum. "Havalandıktan sonra yatak odasını görmek ister misin?"

"Yatak odası mı var?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak ve arkamıza dönüp bakıyor. "Daha önce buradayken fark etmediğime inanamıyorum."

"Çalışmakla bu kadar meşgul olmasaydın belki yapardın." Göz kırıyorum.

Tam o sırada uçuş görevlisi yanımıza uğrayıp bize bir şişe maden suyu uzattı.

"Teşekkürler," dedim. "Uçak havalandıktan sonra tamamen mahremiyet istiyoruz. Daha sonra bir şeye ihtiyacımız olursa size haber veririm."

"Evet, tabii ki." Aceleyle uçağın önüne doğru ilerliyor.

Çantamdan rastgele bir kitap çıkarırken sıradan bir yudum alıyorum. Everly çok fazla kitap okuyamadığını söyledi, ben de Carol'ın ödünç vermesine izin verdiği birkaç romantik kitabı onun için paketledim. Görünüşe göre hepsi de oduncuların olduğu küçük kasaba romanları.

Everly'nin hayatında küçük bir kasaba oduncusuna ihtiyacı olduğuna karar vermediği sürece onları okumasını tamamen destekliyorum. Londra'nın göbeğinde yaşadığımızı düşünürsek, sanırım bu senaryoya karşı güvendedeyiz. Yine de dolabımın arkasında hiç flanel gömlek var mı merak ediyorum. Eğer hoşlandığı bir şeye küçük bir rol yapma oyunu oynamaktan çekinmem.

Everly elimdeki kitaba bakıyor. "Nedir o?" "Hoşuna gidebileceğini düşündüğüm bazı romanlar getirdim."

Gözlerini şüpheyle bana diyor. "Oduncu aşkları mı?"

"En iyi tür olduklarını duydum. Carol onları seviyorsa, zararsız olmalılar."

Everly gülüyor. "Bir şey varsaymadan önce bir tane okumak isteyebilirsiniz."

Şimdi bu kitapta onu bu kadar eğlendiren şeyin ne olabileceğini merak ediyorum.

Rastgele bir sayfa açıyorum ve yüksek sesle okumaya başlıyorum. "Nefesimi tuttuğumda, Cassie'yi ona geri çeviriyorum

Elleri ve dizleri üzerinde şaftımı tutuyor ve kaygan amının içine geri yönlendiriyor. Bana bakmak için başını arkaya yatırdı, ilk sert itişte dudaklarından alçak bir inilti geçti."

Göz ucuyla Everly'ye baktığımda, kolçağı kavradığını, ağzını hafifçe araladığını ve dikkatinin hiç dağılmadığını görüyorum. Ben de devam ediyorum.

"Cassie'nin kalçalarını sıkıca kavriyorum ve ona acımasızca vuruyorum. Etin ete çarpma sesi havayı dolduruyor. Etrafımda sıkıca kenetleniyor, elimi klitorisini çimdiklemek için ön tarafına uzattığımda çığlık atıyor ve onu akıl sağlığının sınırından uzaklaştırıyor. Yanına geldiğimde dudaklarımdan gırtlaktan bir inilti geçiyor."

Everly'nin gözleri kapanıyor ve kolçağı o kadar sıkı tutuyor ki parmak eklemleri bembeyaz oluyor. Bir iniltiyi bastırmaya çalışır gibi alt dudağını ısıyor.

"Cassie'yi karnının üzerinde düz yatana kadar aşağı indiriyorum ve yumuşayan sikim hâlâ içindeyken üzerine uzanıyorum. Bu üst üste üçüncü gecemizdi ve

Karnının çocuğumla şişmiş olması fikri sikimin yeniden sertleşmesine neden oldu. 'Sen çok iyi bir kızsın Cass. Benim iyi kızım' diye övüyorum, üçüncü raunt için hazırlanırken saçlarını okşuyorum."

Yedi bölüm boyunca müstehcen şeyler okuduğumda, sikim sertleşti ve pantolonumu zorlamaya başladı. Everly'nin gözleri fal taşı gibi açılmış, bakışları bana kilitlenmişti. Bacakları birbirine kenetlenmiş ve neredeyse oturduğu yerde titriyor.

Karımı bu kadar tahrik edip rahatsız ediyorsa daha sık oduncu erotikası okumamız gerekecek.

Pilot seyir irtifasına ulaştıktan sonra kabinde dolaşmanın güvenli olduğunu anons eder etmez, kitabı bırakıyorum, Everly'nin emniyet kemerini çözüyorum ve onu yatak odasına götürüyorum.

İçeri girmesi için elimle işaret ettim. "Önce bayanlar." Kızardı. "Teşekkür ederim."

Geçmişteki şöhretime rağmen, buraya hiç başka bir kadın getirmedim. Bir mil yüksekliğindeki kulübe katılmak bana hiç cazip gelmedi, şimdiye kadar.

Oda, gri ve beyaz tonlarında dekore edilmiş gösterişli bir otel odasının daha küçük bir versiyonu. Yatak duvara yaslanmış, diğer taraftaki banyoyu gizliyor. Everly yavaş bir daire çizerek dönüyor ve her şeyi içine alıyor.

Yatağa doğru ilerliyor, kenarına tünüyor ve parmağını bana doğru uzatıyor.

"Bana katılmayacak mısın?" diye soruyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturup kapıya yaslanarak, "Buradan manzaranın tadını çıkarıyorum," diyorum.

"Sen bilirsin."

Bluzunun düğmelerini açmak için sabit elleriyle uzandığında ağzım kuruyor. Narin parmaklarının her bir düğmeyi hassasiyetle açışını izlerken gerilim dayanılmaz bir hal alıyor. Gömleğini yere fırlatıp dantelli kırmızı sütyenini ortaya çıkardığında dudaklarımdan bir onay homurtusu geçiyor.

Kelepçesini açıyor ve iri göğüsleri ortaya dökülüyor. Yumruklarımı sıkarak kendimi yerimde kalmaya zorluyorum. Everly eteğini ve iç çamaşırını çekiştirip gelişigüzel bir yığın halinde yere atarken bana boğucu bir gülümseme veriyor.

Bana yaklaşıırken bakışlarım ona yapışıyor, kalçaları her adımda sallanıyor. Önümde dizlerinin üzerine çöktüğünde boğazım düğümleniyor.

"Ev, ne yapıyorsun?" Sesim gergin.

"Neredeyse yeterince yapamadığım bir şey," diye mırıldanıyor.

Kotumun düğmesini açıp fermuarımı indirirken ve pantolonumu çekiştirirken hareketsiz duruyorum. Pantolonumu yavaşça bacaklarımdan aşağı indirmeden önce boksörümün arkasından süzülen sikime bakarken dudaklarını yalıyor.

Parmaklarını aletimin etrafında kıvrırken şehvet dolu bakışlarımla buluşmak için kapüşonlu gözlerini kaldırıyor. Elini telaşsız, sabit vuruşlarla şaftımda yukarı ve aşağı hareket ettirirken keskin bir nefes alıyorum. Ucundan ön sperm sızıyor ve öne doğru eğilip diliyle kucaklıyor.

İnledim. "Kahretsin, Ev, mükemmelsin."

Parmaklarımı saçlarına dolayarak beni ağzına alması için onu zorluyorum. Hiç tereddüt etmiyor, tacı en sevdiği dondurma tadıymış gibi emiyor. Ağızı cennet gibi ve beni daha derine alması için onu ikna ederek tutuşumu sıkılaştırıyorum. Başım boğazının arkasına gelene kadar yanaklarını çukurlaştırıyor ve onu incitmek istemediğim için ayarlarken hızını belirlemesine izin veriyorum.

Aniden durup sikimi ağzından çıkardığında afallıyorum.

"Aletini emmem hoşuna gidiyor mu kocacığım?" Ağzından birkaç santim ötede sallanırken parmak ucuyla şaftımın izini sürüyor. "İyi bir çocuk ol ve işini bitirmem için bana yalvar," diye emrediyor kirpiklerini kırıpıştırarak.

Ona şakacı bir kaş çatıyorum. "Seni küçük sürtük."

Hayal kırıklığı içinde dilini şaklatıyor. "Sen böyle yalvarmazsın Stafford." Alaycı bir tavırla sikimin tepesini yalıyor.

Alaycı bakışları benimkileri hiç terk etmiyordu.

Tamamen bu kadının merhametine kalmış durumdayım; zihnime, bedenime ve ruhuma sahip ve beni tamamen güçsüz bırakıyor. Her parçam ona ait ve sonsuza dek benim olmasını garantilemek için sahip olduğum her şeyden vazgeçebilirim.

"Benim için diz çöktüğün kadar güzelsin, gelmeme izin ver ki seni yiyip bitirebileyim." Bana bakması için başını geriye yatırdım.

"Bu pek ikna edici değildi. Boşalmak istiyorsan bundan daha iyisini yapmalısın," diyor kalçalarını birbirine kenetleyerek. Belli ki oynadığımız bu küçük oyun onu olduğundan daha da fazla tahrik ediyor.

"Senin merhametine kaldım, karıcığım." Aletimin ucuna bir öpücük kondurduğunda kesik kesik nefes alıyorum. "Siktir, bırak geleyim, lütfen bırak geleyim, Ev," diye yalvarıyorum.

"Çok iyi bir koca, çok güzel yalvarıyor," diye mırıldanıyor. "Bir ödülü hak ediyorsun."

Everly elini sikimin etrafına sarıyor ve beni tekrar ağzına alıyor. Taşaklarımı avuçluyor, beni emerken hafifçe sıkıyor. Tüm kontrol duygumu kaybediyorum, başını öne doğru çekiyorum. Ağzını terk edilmiş bir şekilde beceriyorum ve düşük bir onay hırıltısı çıkarıyorum. Tanrım, şu anda tüm gücü elinde tutuyor, bana sahip oluyor ve ben buna bayılıyorum.

"Siktir, geliyorum," diye uyarıyorum boynunun sütununu okşarken.

Döllerim ağzına dolduğunda sikim elinin altında sarsılıyor. Her damlasını yalayıp beni temizlerken başka tarafa bakamıyorum. Bitirdiğinde, sikim yüksek bir sesle ağzından kurtuluyor.

Kırmızı ruju ağzına bulaşmış, parmağımı ağzıma sokarak rujunu temizliyorum.

"Kahretsin, Ev, bu çok seksiydi," diyorum hayranlıkla, yerden kalkmasına yardım etmek için elini tutarak. "Şimdi karar verme sırası bende."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Sadece gelmek istersen." Alnına bir öpücük

konduruyorum. "Şimdi iyi bir kız ol ve benim için yatağa
uzan."

Yatağa geri dönerken sırtıyor ve ortasına sürünerek talimat verdiğim gibi uzanıyor. Avuçlarım terliyor, planladığım şeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Everly kirpiklerinin arasından bana bakıyor, dudaklarında baştan çıkarıcı bir gülümseme. Bacaklarını ayırıyor ve çoktan ıslanmış olduğunu gösteriyor.

"Benim için yatak başlığına tutun."

Ben odanın içinde adımlarken ellerini yerine koyuyor, ben giderken kıyafetlerimi çıkarıyorum. Yatağa ulaştığımda çırılçıplaktım.

"Gözlerini bağlayabilir miyim, Ev?" Alt dudağını ağzına götürürken bana yorgun bir bakış atıyor. "Daha önce hiç kimseyle böyle oynamamıştım. Sadece seninle."

"Sana güveniyorum," diyor.

Tanrım, o üç kelimeyi her söylediğinde kalbime merhem oluyor, aramızdaki bağı tazeliyor.

"Bu bir evet mi?"

Başını sallıyor. "Evet, lütfen gözlerimi bağlayın."

"Bunu söylediğini duymak her şey demek. Şimdi gözlerini kapat güzelim," diye fısıldıyorum.

Dediğimi yapıyor ve ben de başucundaki çekmeceyi açıp, aralarında hâlâ ambalajında duran siyah ipek bir göz bağı da olan birkaç parça eşya çıkarıyorum. Kutudan çıkardıktan sonra, her şeyi yatağın üzerine koyup Everly'nin üzerine çıkıyorum.

"Şimdi göz bağını takacağım," diye açıklıyorum.

Başını salladı. "Tamam."

İpeği gözlerine doğru yerleştirip başının arkasından bağlıyorum.

"Elini başlığın üzerinde tut," diye hatırlatıyorum tutuşu kayınca.

Önümde uzanan Everly'nin görüntüsünü almak için geri çekiliyorum. Benim muhteşem karım, almak için ortaya çıktı. Birlikte geçirdiğimiz süre boyunca beni tamamen açığa çıkardı, tüm savunmalarımdan sıyırdı ve benim de aynısını ona yapmam adil olur.

Odadaki tek ses Everly'nin zor nefes alış veriş i. Saniyeler geçtikçe havadaki gerilim artıyor ve ben onun vücudunun her santimini bir sanat eseri gibi hafızama kazıyorum.

Eğ ilip ağ zımı meme ucuna doluyorum, dilimi areolanın üzerinde gezdiriyorum.

"Bu göğ üslere asla doyamayacağ ım," diyorum dilimle meme ucunu okşarken.

"Tanrım, ağ zını üzerimde hissetmeye bayılıyorum," diyor.

Ben göğ üslerini okşarken onun cesaretlendirmesi egomu okşuyor. Elimi göğ sünden karnına kadar takip ediyor, parmağ ımın ucuyla desenler çiziyorum. Uyluklarının tepesine ulaşt ığımda nefesi kesiliyor.

Komodinden aldığım mavi vibratörü almak için eğildim. Everly'nin özel koleksiyonundan, gemiye önceden getirdiğ im bir vibratördü. Kuşkusuz, tüm bunları önceden planlamış tım ve en ufak bir pişmanlık duymuyorum.

Cihazı açt ığımda, havada yumuş ak bir vızıltı duyuluyor.

"Duydun mu, Ev?" Sesim sabit kalıyor ama dudaklarının tanıyarak ayrılmasını izlerken gözlerim arzuyla yanıyor.

"Bu bir vibratör," diyor.

"Bu doğru. Birlikte oynamamızın zamanı geldi diye düşündüm." Cihazı yavaş ça içine iterken dudaklarını öpüyorum ve o da bu müdahaleden dolayı inliyor.

Altımda kıvranırken büyülenmiş gibi bir kademe daha yükseltirken bakış larım onun amından ayrılmıyor.

"Oh, lanet olsun." Hızı tekrar artırd ığımda Everly yatak baş lığını sıkıca kavrarken kalçalarını sallıyor. "Bu çok fazla," diye sızlanıyor, altımda kıvranıyor.

"Bunu kaldırabilirsin. Yapabileceğ ini biliyorum," diye ısrar ediyorum.

Vibratörü art arda hızlıca içine sokarken göğ üslerini ısıyorum. Cihazı maksimum ayara getirdiğ imde altımda titriyor, kararlılıkla dayanıyor, alnından ter damlıyor.

"Aman Tanrım," diye çığ lık atıyor. "Stafford... Ben gidiyorum..."

"İyi bir kız ol ve benim için gel, Ev."

Orgazmı bir gelgit dalgası gibi üzerine çökerken klitorisine bir çimdik atıyorum. Vibratörle cezalandırıcı saldırım, vücudundaki her arzu damlasını sıkana kadar durmuyor.

Memnuniyetle uzun bir iç çekiş yaptığında, cihazı komodinin üzerine fırlatıyorum ve Everly'nin göz bağını çıkarıyorum. Bana göz kırpmıyor.

"İyi misin?"

"İstediğin zaman bu şekilde oynayabiliriz," diyor dudaklarında memnun bir gülümsemeyle.

"Oh, daha işimiz bitmedi. O mükemmel amcığı daha sikmedim."

Girişinde sıraya giriyorum ve kendimi içeri yönlendiriyorum. Bakışlarım ona kilitleniyor, tamamen oturduğumda duraklıyorum.

"Sen benimsin Ev," diyorum yanağını okşarken.

Ellerini omuzlarıma koyarken nefes nefese bir fısıltıyla "Ve sen benimsin," diyor.

Onun sahiplik beyanı benim için her şey demek, beni onu coşkuyla yıkamaya teşvik ediyor. Sabit bir ritimle hareket ediyorum ve o da beni itiş kakışla karşılıyor.

"Çok ıslaksın," diye törpüledim. "Benim için her zaman çok ıslaksın."

Ben hızımı artırıp kalp atışlarımızın eşleşmesiyle aynı anda hareket ederken o da yüksek bir iniltiyle karşılık veriyor.

Aniden çekiliyorum, bu da onun hoşnutsuzluk içinde sızlanmasına neden oluyor. "Ters çevir ve ellerinin ve dizlerinin üzerine çök."

Pozisyon almak için çabalamadan önce Everly'nin gözleri büyüyor. Bu bölüm planlanmamıştı, ancak oduncu romantizminden okuduğumuz ilk sahne oldukça ilham vericiydi.

İki yastık alıp karnının altına yerleştiriyorum ve kıcını havaya kaldırmak için onu destekliyorum. Saniyeler içinde, onu arkadan alarak amının içine geri kayıyorum.

Bu açıdan daha derine inebiliyorum ve o da her hamlemde inliyor. Ellerimi önüne götürüyorum, biri göğsünü avuçluyor ve diğeri onu becerirken aynı ateşli hızda klitorisini ovuyor.

Başımı omzuna yaslayıp tüm enerjimi eve dönmek için harcıyorum. Altımda titriyor ve birlikte bitirirken onun adını haykırıyorum.

"Ne kadar iyi bir eş," diye fısıldıyorum omurgasını okşayarak.

Yastıkları yolumdan çekiyorum ve sırt üstü yatması için onu çeviriyorum. Güzel kahverengi gözleriyle bana bakıyor ve onu kucağıma çekiyorum, ikimiz de hareket etmeye hazır değiliz. "İyi misin?" Alnına biberli öpücükler konduruyorum.

"İyi misin?"

Bu çok mu fazla?"

"Bunu her gün yapalım," diyor doygun bir gülümsemeyle.

Onu öpüyorum, tatlı tadının tadını çıkarıyorum. "Nasıl istersen, Ev."

Ciddiyim. Onun için her şeyi yaparım. Tek yapması gereken istemek.

28

EVERLY

Bensiz bir hayat hayal edebiliyor musun? Cevabın evetse, zamanı geldiğinde gitmene izin vereceğim. Bu beni kıracak ama bunu senin mutluluğun için yapacağım.

Cash bu sözleri birkaç gün önce söylediğinden beri gece gündüz aklımdan çıkmıyor. Hayatıma geri döndüğü andan itibaren beni önceliği haline getirdi. Peki tüm kartlarını masaya koyduğunda ben ona nasıl karşılık verdim? Sudan çıkmış balık gibi ona bakarak.

Cash her kadının sahip olmak isteyeceği türden bir erkek. Beni korumak için elinden geleni yapar, her ihtiyacımla ilgilenir ve bana değer verildiğimi ve sevildiğimi hissettirme yeteneğine sahiptir.

Ama bu, tüm bunların bir yanılsama olabileceği şüphesini ortadan kaldırmıyor. Ya bir gün uyanır ve artık beni istemediğine karar verirse? Daha da kötüsü, ya duygularımı itiraf edersem, ancak daha sonra hedeflerimizin ve isteklerimizin uyuşmadığını keşfedersem?

Landon'la aramız bozulduğunda, paramparça ve kırılmış bir halde kaldım; Cash'i kaybetmek beni onarılamayacak şekilde yıkacaktı.

Gelecekle ilgili konuşmamızı bir daha gündeme getirmedim. Sadece hazır olduğumda ona bir cevap vermemi beklediğini varsayabilirim.

Ya asla olamayacaksam? Sürekli bir huzursuzluk içinde sıkışıp kalmaya mahkum, sevdiğim adama olan aşkımla itiraf etmekten çok korkuyorum.

hayatımın geri kalanını geçirmek istiyorum.

İşte, itiraf ediyorum.

Cash Stafford'ı seviyorum.

Ailesinin evinin önüne geldiğimizde düşüncelerimden sıyrılıyorum.

Cash ile mil yüksekliğindeki kulübe katılmak, şimdiye kadar yaşadığım en erotik cinsel deneyimdi. Gözleri bağlı ve tamamen onun merhametine kalmış olmanın heyecan verici bir yanı vardı.

Daha sonra, kabine dönmeden önce yatakta birbirimize sarıldık. Uçuşun geri kalanını çalışarak geçirdim, böylece Cash ve ailesiyle geçireceğim hafta sonunun tadını tam anlamıyla çıkarabilecektim.

Cash şoföre yüz dolarlık bir banknot uzatıyor ve bagajdan çantalarımızı alıyor. Ön kapı açıldığında garaj yolunu yarılamıştık.

Johanna bizi karşılamak için verandaya koşarken, "Mike, geldiler," diye bağılıyor. "Aman Tanrım, burada olduğuna inanamıyorum." Kollarını kocaman bir sarılmayla bana doluyor, beni kendine yakın tutuyor. "Nasılsın, tatlım?"

"Ben iyiyim," diyorum gülümseyerek.

"Cash sana iyi davranıyor mu? Eğer iyi davranmıyorsa onu yola getirmekten çekinmem."

Cash gözlerini devirir. "Anne, ben buradayım."

"Bu yapamayacağım anlamına gelmez-" Kısa saçlarını fark ettiğinde durur. "Oh, Cash, saçların. Çok yakışıklı görünüyorsun." Yanağına bir öpücük kondurur.

"Teşekkürler. Everly kesti," diyor.

Johanna sesi titreyerek, "Harika bir iş çıkardın," diyor.

Gözlerimi Cash'ten ayırmıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum ve birbirimize bilerek bakıyoruz.

"Eve her geldiğinde anneni gözyaşlarına boğmak zorunda mısın?" Mike verandaya çıkıp bize katılırken Cash'e soruyor. "Bu öğleden sonra senin gelişini beklerken yüzü gülüyordu."

"Bunlar mutluluk gözyaşları," diye teminat veriyor Johanna. "İki çocuğum hafta sonu için evde olduğu için çok mutluyum."

Bana kendimden biri dediğinde göğsüm duygularla sıkışıyor.

"Gelebildiğimize sevindik anne," diyor Cash.

Johanna, "Neden hepimiz içeri girip yiyecek bir şeyler almıyoruz?" diye soruyor. "Fırına lazanya koydum ve yanına ev yapımı sarımsaklı ekmek yaptım. Eminim açlıktan ölüyor olmalısınız."

"Uçaktaki yemeği atlamayı iyi düşünmüşsün," diye fısıldıyorum Cash'e.

Buraya geldiğimizde annesinin büyük bir ziyafet hazırlayacağı konusunda beni uyarmıştı.

"Baba, birkaç dakikalığına garaja gitsek sorun olur mu?" Cash Mike'a sorar. "Jeep'imın hâlâ çalıştığından emin olmak için kontrol etmek istedim."

"Elbette evlat," diyor Mike.

"Hemen döneceğim," diye teminat verdi Cash.

Johanna kolunu omzuma doladı. "İyi olacak, ama çok uzun sürmesin." "Almayacağız canım," diye söz veriyor Mike.

Cash ve Mike garaja doğru yönelir ve yan kapıdan girerek gözden kaybolurlar.

Johanna'yı evin içinde takip ediyorum ve şeker, baharat ve sıcak tereyağı kokusu beni karşılıyor, midemi bulandırıyor.

"İyi ki yemek hazırlamışım," diyor mutfağa doğru giderken. "Tarçınlı çörek tarifi denedim, o yüzden tatlı olarak bir tane denemeniz gerekecek."

"Çok lezzetli kokuyor," diyorum.

Koridorun yarısında, gümüş çerçeveler içinde asılı yeni aile fotoğraflarını fark edince duruyorum. Tüm ailenin olduğu bir grup fotoğrafı var, herkes kulaktan kulağa sırtıyor. Lola'nın Waffles ve yavru köpeklerle birlikte çimenlerin üzerinde koştuğu fotoğrafa geldiğimde gülüyorum. Sırada arka arkaya dizilmiş çift fotoğrafları var.

Son fotoğrafa ulaştığımda gözlerim doluyor - Cash ve ben battaniyenin üzerinde oturuyoruz, onun kolları beni sarıyor ve benim elim onunkini sarıyor. Ben kameraya bakıyorum ve Cash bana sevgiyle bakıyor. Yüz ifadesi yapmacık değil. Gerçektir. Biliyorum çünkü o günden beri aynı bakışı yüzlerce kez gördüm.

"Çok güzel oldular, değil mi?" Arkamı döndüğümde Johanna'nın yaklaştığını ve ellerini mutfak havlusuna sildiğini görüyorum. Ben fotoğraflara dalmışken o da mutfağa gitmiş olmalı.

"Evet, fotoğrafçı olağanüstü bir iş çıkarmış," diye katılıyorum. "Gerçekten de öyle," diyor Johanna gururla.

"Ben de bu fotoğrafı

Yıllardır yeni aile fotoğrafları çekiyoruz. Herkes sakinleşene kadar beklemeyi umuyordum ama Harrison özel birini bulduğunda yenilerini çekebiliriz." Havluyu omzunun üzerinden atıyor. "Yetişkin hayatını dünyanın yükünü omuzlarında taşıyarak geçirdi ve sanırım mutlu olmanın nasıl bir şey olduğunu unuttu."

"Doğru zaman geldiğinde mükemmel eşini bulacağından eminim," diyorum güven verici bir gülümsemeye.

"Hiç şüphem yok ama işleri şansa bırakmamayı tercih ederim." Resimlerden oluşan duvara yaklaşıyor. "Bu benim favorim." Benim ve Cash'in fotoğrafına doğru başını sallıyor.

"Evet, benimki de."

"Bu, yara izini isteyerek gösterdiği ilk fotoğraf. Kazadan bu yana kendine güveni eskisi gibi değil. İyi bir görüntü çiziyor ama ben onun annesiyim, çocuklarımin zorlandığını anlayabiliyorum." Elini göğsünün üzerine koyuyor. "Fotoğrafçı bana fotoğrafları gönderdiğinde ve bunu gördüğümde inanamadım. Oğlum kimin görebileceğini umursamadan gururla yarasını gösteriyor. Hepsi senin sayende, canım." Kolumu nazikçe sıktı.

"Ben mi?"

Bir damla gözyaşını silerek başını sallıyor. "Seninle birlikte olmak, kaybettiği özgüveni bulmasına ve kendi teninde yeniden rahat olmayı öğrenmesine yardımcı oldu. Kaç tane daha

Defalarca ona saçını düzeltmekten fazlasını yaptırmaya çalıştım ve sonra sen geldin ve bunu isteyerek yaptı. Benim için bu bir mucize."

Yanağından bir damla gözyaşı daha süzülüyor. "Sen ve Theo çocukluğunuzdan beri ailemizin bir parçasısınız ve Cash ile mutluluğu birbirinizde bulmanız kalbimi ısıtıyor." Sesi biraz kırılıyor ve ellerini yanaklarında gezdirerek kuruluyor. "Tanrım, menopoz bile hormonlarımı kontrol altında tutamıyor." Gülüyor.

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve dikkatli olmazsam ben de ağlamaya başlayacağım. Eskiden Stafford ailesinin bir parçası olmayı hayal ederdim ve Johanna'nın öyle olduğumu teyit ettiğini duymak, onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor.

"Lazanyayı kontrol edeceğim," diyor, sanki sakinliğimi yeniden kazanmak için biraz zamana ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibi. "Cash ve babası içeri girer girmez yemek yiyeceğiz."

"Bir dakika içinde sana yardıma geleceğim," diye söz veriyorum.

"Acele etme, tatlım." Mutfağa gitmeden önce kolumu bir kez daha nazikçe sıkıyor.

Dikkatimi Cash ve benim fotoğrafıma geri veriyorum, onu incelerken başımı eğiyorum. Bu kez yüz hatlarıma odaklanıyorum.

Fotoğrafın çekildiği gün kendimi gergin ve şaşkın hissettiğimi hatırlıyorum. Evleneli henüz yirmi dört saat bile olmamıştı ve ben satın alma işlemini yeni öğrenmişim.

Buna rağmen, resme baktığımda gülümsemem gerçek ve Cash'in elini sanki beni bırakmasını hiç istemiyormuşum gibi tutuyorum. Tüm dünyam alt üst olduğunda bile bilinçaltım onun kollarında güvende olduğumu ve ne olursa olsun benim için en iyisini yapacağını biliyordu. Cash'e olan hislerim o günden bu yana daha da güçlendi ve eminim ki o da benim için her şeyi yapar, tıpkı benim onun için yapacağım gibi.

Dün akşam yemeğinden sonra Cash ve ben doğruca yatağa gittik. Bu sabah uyuduk ve ailesine bahçe işlerinde yardım ettik. İşimi bir süreliğine ikinci plana atmak ve değer verdiğim insanlarla vakit geçirmeye odaklanmak güzeldi.

Dylan, Marlow ve Lola bizimle öğle yemeği yemek için yarım saat önce buraya geldiler ve Cash beni duşta iki kez boşalttıktan sonra birkaç dakika önce aşağı indi.

Tavan kirişleri, kasap tezgahı ve adaçayı yeşili dolapları olan çiftlik evi tarzı açık konsept mutfağa giriyorum. Odanın karşı tarafında, on kişilik oturma alanına sahip büyük bir ahşap yemek masası da var. Bu benim hayalimdeki mutfak için ilham kaynağımdı, ki muhtemelen hiçbir zaman hayata geçtiğini göremeyeceğim, ancak Stafford'ların cömertliği ve nezaketi burayı her zaman çok sıcak hissettirdi.

Köşeden kıkırdamalar duyuyorum ve odanın diğer ucuna baktığımda Cash ve Lola'yı arka bahçeye bakan cumbalı pencerelerin yanındaki el işi masasında buluyorum. Yaklaştığımda gökkuşağı resimleri boyadıklarını görüyorum. Çizgilerin içinde kalmaya çalışırken Lola'nın dili konsantrasyonla dışarı çıkıyor.

Cash onun yanında, çok küçük bir sandalyede kambur duruyor. Saçları kulağına düşüyor ve yara izinin çoğunu gösteriyor ve onun ne kadar rahat olduğunu görmek beni gülümsetiyor.

Lola için inanılmaz bir amca ve onu bir gün kollarında minik bir bebek tutan bir baba olarak hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Bir aile kurma fikri hiçbir zaman önceliğim olmadı. Landon çocuk istemedi ve kariyerim dikkatimin çoğunu gerektiriyor, bu yüzden bunu nadiren düşünüyorum. Şimdi, kollarıma koşan ve bana "anne" diyen mini-Cash'in görüntüsü beni yeniden düşünmeye itiyor.

"Tahmin et ne oldu Cash Amca?" Lola cıvıldıyor.

"N'aber uğur böceği?" Cash tüm dikkatini ona vermek için çizimine ara verir.

Pencereden dışarıya, köpeklerin birbirlerini kovaladığı arka bahçeyi işaret ediyor. "Yavruların isimleri var

Şimdi."

"Ah, evet. Nedir onlar?"

"Muffin, Jelibon ve Cheez-It. Onları kendim seçtim." Gururla gülümsüyor.

Cash sırtıyor. "Bunlar harika isimler, evlat."

"Birinin adını Unicorn koymak istedim ama babam olmaz dedi," diye somurtuyor Lola. Burnunu kıvrımadan önce kısa bir süre çizim yapmaya geri dönüyor. "Cash Amca?"

"Evet, uğur böceği?"

"Rad ne demek?" diye soruyor Marlow, Dylan'la birlikte Cash'in ailesine barbekü konusunda yardımcı oldukları arka taraftan dönerken.

"Bir şeylerin harika olduğu anlamına gelir." Cash resmini işaret ediyor. "Senin çizimin gibi."

"Oh." Lola'nın gözleri tanıyarak parlıyor. "Bence sen radikal birisin Cash Amca."

"Ben de sana, uğur böceği."

Marlow yanıma geliyor, elinde folyoyla kaplanmış bir tabak ızgara çizburger taşıyor. "Önümüzdeki ay boyunca onun yeni favori kelimesi bu olacak," diyor. "Lola Cash'e bayılıyor."

"Bunu görebiliyorum." Lola şimdi Cash'in kucağında oturuyor ve Cash onun elini kağıda çiziyor.

"Nasılsın?" Marlow, çizburgerleri sıcak tutmak için tabağı fırına koyarken sorar. "Umarım sakıncası yoktur ama Dylan bana senden ve Cash'ten bahsetti. Merak etme, bana sır saklayacağına dair yemin ettirdi," diye fısıldar. "Satın alma yüzünden evli kalmanızı önerdiği için ona ağzımın payını verdiğimi bilmeni istiyorum. O ve Harrison seni asla bu duruma sokmamalıydı."

Bugüne kadar benimle sadece bir kez tanışmış olmasına rağmen benimle ilgilenmesi çok anlamlı. Gerçek nezaketi ve düşünceli yapısı beni rahatlattı ve iyi arkadaş olabileceğimizi görebiliyorum.

"Minnettarım ama Dylan'a kızmanız için bir neden yok. O ve Harrison bunu açıkça **belirttiler**.

Ne karar verirsek verelim bizi destekleyecektir." Buzdolabından bir kutu çilek alıp Johanna'nın tezgâhın üzerine bıraktığı süzgece boşaltıyorum. "Evliliğimizi iptal ettirirsek beni kovmakla tehdit eden kişi babamdı."

"Bununla uğraştığınız için üzgünüm." Marlow kaşlarını çatar. "Zor ebeveynlere sahip olmayı anlayabiliyorum. Ben tek çocuğum ve onlarla iletişim kuramamak zor oldu ama benim durumumda en iyisi bu. Stafford'ların beni kollarını açarak karşılaması büyük bir lütuf oldu."

"Evet, hep böyleydiler." Çekmecedan bir bıçak ve kesme tahtası alıyorum. "Kardeşim Theo ve ben büyürken burada çok zaman geçirdik ve burası bana hep ikinci evim gibi geldi."

Hâlâ da öyle.

"Ne demek istediğini anlıyorum. Johanna ve Mike en başından beri beni aileden biri gibi hissettirdi," diyor Marlow ben çilekleri dilimlerken. Tezgâha yaslanıyor ve kısık bir sesle, "Beni ilgilendirmez ama Cash'le olan ilişkin konusunda kafanın karışık olmasının sorun olmadığını söylemek istiyorum," diyor.

Diğer tarafa baktığımda Cash ve Lola'nın beni ve Marlow'u umursamadan renklendirdikleri gibi konuşmaya devam ettiklerini görüyorum. "Öyle miydin? Kafan karıştı mı yani?"

Mizahsız bir kahkaha atıyor. "Hiç öyle oldu mu? Aspen Grove'a taşınana kadar bir yerde hiç uzun süre kalmamıştım, bu yüzden büyük bir alışma süreciydi. Ve hayatımın Dylan ve Lola'nınikiyle nasıl uyum sağlayacağını bilmiyordum. Lola bebekliğinden beri sadece ikisi vardı ve yerimi bulmam biraz zaman aldı ama buna değdi." Ağzında sıcak bir gülümseme beliriyor. "Onu evlat edinme sürecindeyim ve yasal olarak bir aile olmamız için sabırsızlanıyorum."

"Lola'dan önce çocuk istediğini biliyor muydun?"

Marlow başını sallıyor. "Dylan'dan önce aklımın ucundan bile geçmiyordu ama şimdi birlikte olduğumuz için ailemizi genişletme fikrine bayılıyorum. Yine de yavruları eğitene kadar bu bir süre beklemek zorunda kalacak." Kıkırdıyor. "I

Umarım bunu söyleyerek haddimi aşmıyorumdur ama Cash'i Lola ile izlerken bir gün harika bir baba olacağını düşünüyorum. Sizce de öyle değil mi?"

Sanki önceki düşüncelerimi okumuş gibi.

İkiliye tekrar baktığımda parmak boyamaya geçtiklerini görüyorum. Lola avucuna bir kat pembe boya sürerken o elini uzatıyor, kaşları yoğun bir odaklanmayla birbirine yaklaşmış.

Cash'in yumuşak başlı doğası onu sabırlı kılıyor ve nadiren hayal kırıklığına uğruyor - bir baba olarak sahip olunması gereken ideal özellikler. Bakışlarımı hissedince başını kaldırıp göz kırptıyor ve yanaklarımın kızarmasına neden oluyor. Kolay cazibesi bulaşıcı ve dikkatimi Marlow'a vermeden önce ben de ona gülümsüyorum.

"Evet, Cash harika bir baba olurdu," diye katılıyorum.

"Değişim korkutucu olabilir, ancak alışkın olmadığınız bir alanda size rehberlik edecek doğru kişi yanınızda olduğunda çok daha kolay yönetilebilir" diyor.

Marlow haklı.

Son birkaç ayı düşünüyorum. Cash, günlük kafein ihtiyacımı karşılamam için bana bir kahve makinesi alarak, her akşam masada akşam yemeği hazırlayarak ve asansöre binmek zorunda kalmamam için merdiven boşluğuna erişimim olduğundan emin olarak onun yanına taşınmayı daha az ürkütücü hale getirdi. Ve bunlar sadece ilk geldiğimde yaptığı şeylerdi.

"Tavsiyen için teşekkürler Marlow. Minnettarım," diyorum ellerimi silerken.

Gülümsüyor. "Aile bunun için vardır."

Eğer o, özellikle de çocuğu olan biriyle bir adım atabiliyorsa, ben neden Cash'le bir sonraki adımı atmakta tereddüt ediyorum?

Bekleyen ilişkimizde iletişimin çok önemli bir rolü var ve ilerleyebilmemizin tek yolunun gelecek vizyonlarımızın aynı hizada olduğundan emin olmamız olduğunun farkındayım. Bu da Cash'e çocuk isteyip istemediğinden başlayarak bazı önemli sorular sormam gerektiği anlamına geliyor.

29

NAKİT

"BİR RANDEVUYA ÇIKIYORUZ." Everly'nin çene çizgisine öpücükler kondurmak için eğildim ve bana bakması için başını eğdim.

Gurur ve Aşk'ın bir kopyasıyla yatağa kıvrılmış. Annemin kitaplığında bulduğu Önyargı. Görünüşe göre yalnız okuduğunda, oduncu romanları yerine klasikleri tercih ediyor.

Ailemle yediğim öğle yemeğinden sonra, ben şehrin öbür ucunda bir işimi hallederken onu üst katta dinlenmesi ve kendine biraz zaman ayırması için cesaretlendirdim.

"Randevu mu?" Gözleri heyecanla parlıyor.

"Evet, acele etsek iyi olur, yoksa geç kalacağız." Kapıya doğru başımı salladım.

"Ne giymeliyim?"

"Sadece biz olacağız, yani ne istersen. Ama seçim yapmam gerekirse, kırmızı elbiseni seçerdim. Onun içinde inanılmaz görünüyorsun ve kolay erişilebilir olmasını seviyorum." Göz kırpiyorum.

Yataktan kalkıp üzerini değiştirirken yanakları kızarıyor ve elbisesini butikte denediği siyah, burnu açık topuklu ayakkabılarla eşleştiriyor. Bunlar artık onun favorileri ve onları her gördüğümde, benim dokunuşumla parçalandığında yüzünün nasıl görüldüğünü hatırlıyorum.

"Annenle baban bu gece neredeler?" diye soruyor aşağıya indiğimizde, sessizliği fark ederek.

"Bazı arkadaşlarıyla buluşacaklar."

Pantolonumun cebinden uçakta kullandığım göz bağıny çıkardığımda Everly yumuşak bir nefes veriyor.

"Bu ne için?"

"Nereye gittiğimiz bir sürpriz."

"Sürprizim için yolculuğun sonuna kadar beklemem gerektiğini söylediğini sanıyordum," diyor sesinde bir parça merakla.

"Sürpriz değil, ama sakıncası yoksa seni nereye götürdüğümü oraya varana kadar bir sır olarak saklamak istiyorum." Ona arkasını dönmesini işaret ediyorum.

Dediğimi yapıyor ve gözbağını bağlamadan önce saçlarını yana yatırıyorum, nefesi beklentiyle hızlanıyor.

Dışarı çıktığımızda hafif, ılık bir esinti bizi karşılıyor ve havayı yaz kokusu dolduruyor. Garaj yoluna park ettiğim siyah cipime doğru yürürken onu yakınımda tutuyorum.

"Arabaya binmene yardım edeceğim, tamam mı?"

Bana küçük bir baş selamı veriyor ve ben de kafasını çarpmamasına dikkat ederek onu yolcu tarafına yönlendiriyorum. Yerleştikten sonra kapıyı kapatıp sürücü tarafına geçiyorum.

"On dakikalık bir yolculuk," diyorum aynaları ayarlayarak. "Birazdan orada oluruz."

"Kulağa hoş geliyor," diye yanıtlıyor Everly.

Ailemin inanılmaz manzaralar sunan yüz dönümlük bir arazisi var ve ben de bu gece Everly ile bir tanesini paylaşmak istedim. Çocukken bu bölgede oynardık ama hiç bu noktaya gitmeye cesaret edemezdik.

Elini kendi elime alıyorum, ailemin evinden uzaklaşırken parmaklarımızı iç içe geçiriyoruz. Huzurlu bir sessizlik içinde yol alıyoruz ve başparmağımı Everly'nin avucuna sürterek ona güven veriyorum.

O benim için her şey demek. Uyandığım andan uykuya daldığım ana kadar düşüncelerim onun tarafından tüketiliyor ve aldığım her karar, büyük ya da küçük, onun etrafında dönüyor.

onu nasıl etkileyeceği konusunda. Everly'nin mutluluğu benim önceliğim ve bunu ona göstermek için her fırsatı değerlendireceğim.

Varış noktamıza ulaştığımızda, planladığım şeyi beğeneceğini umarak midem düğümleniyor.

Jeep'i durdurduktan sonra araçtan inip ona yardım ediyorum ve ayaklarının üzerinde sabit durduğundan emin oluyorum. Bir elimi sırtına koyarak dikkatli adımlarla onu ileriye doğru yönlendiriyorum.

"Göz bağını çıkarabilir miyim?" Everly soruyor. "Henüz değil. Neredeyse vardık," diye onu temin ediyorum.

Onu yol boyunca şeffaf bir gölgelik çadıra götürüyorum ve göz bağını nazikçe çekip çıkarıyorum. Everly hızla gözlerini kırptırıyor, güneş batarken manzarayı inceliyor. Ailemin arazisinin kenarındaki göle bakan bir tepenin zirvesinde duruyoruz. İki kişilik rustik ahşap bir masa, titreyen mumlar ve taze yeşilliklerle süslenmiş. İki pelüş sandalye yan yana yerleştirilmiş. Yakınlardaki daha küçük bir masada ise yemeğimizi koyduğumuz bir ısıtıcı ve köpüklü su şişşeleri var.

"Bütün bunlar da ne?" şaşkınlıkla bana bakıyor. "Bunu nasıl yaptın? Günün çoğunda beraberdik."

Ona Aspen Grove'un büyüünü hatırlatmak istedim. Biz evlenmeden önce buraya son gelişinde tatilini yalnız geçirmişti. şimdi, memleketimizle ilişkilendirebileceği yeni ve daha mutlu anılar yaratmak istiyorum.

Jack, Presley'i ilk kez bir araya geldiklerinde aynı yere getirmişti ama bu Noel sabahıydı ve at arabasıyla gelmişti. Bu bana Everly ile burada kendi unutulmaz anımı yaratmam için ilham verdi.

"Biraz yardım aldım," diye itiraf ediyorum. "Her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak istedim."

Ailem işleri erkene almaktan çok mutlu oldu ve ben de Willow Creek Café'nin sahibine ulaştım; şefi bizim için özel bir yemek hazırlamaktan heyecan duydu.

"Kesinlikle öyle," diyor Everly takdirle. "Teşekkür ederim Stafford." Kollarını boynuma doluyor ve beni öpmek için başını yukarı kaldırıyor.

"Benim için bir zevk, Ev," diyorum sıcak bir gülümsemeye. "Neden oturup bu güzel manzaranın tadını çıkarmıyoruz?" Elimle gölü işaret ediyorum.

Ona bir sandalye çekiyorum ve o oturduktan sonra yemeğimizi hazırlıyorum. Isıtıcının altında iki tabak limon dereotu soslu kızarmış somon, kavrulmuş sarımsaklı patates püresi ve ızgara kuşkonmaz var.

Tabağını önüne koyduğumda Everly, "Bu harika görünüyor," diyor.

Yanına oturuyorum ve nefes kesen manzaranın tadını çıkarırken, çocukluk anılarımızı ve Aspen Grove'da en çok neleri sevdiğimizi paylaşarak yemeğimizi yiyoruz. Güneş ufkun altına iniyor ve gökyüzünü canlı turuncu, kırmızı ve mor tonlarla aydınlatarak sakın gölün üzerinde sıcak bir parıltı yaratıyor. Ateşböcekleri ortaya çıkar, minik ışıkları gece gökyüzündeki yıldızlar gibi titrer. Cırcır böceklerinin uzaktan gelen sesi havayı dolduruyor. Asla eskimeyen dingin bir ortam.

Tabaklarımızı topladıktan sonra içkilerin hazırlandığı yere doğru eğilip daha önce Main Street Market'ten aldığım tekila ve viskileri alıyorum.

Onları masaya koyduğumda Everly bana eğlenen bir bakış atıyor, içkileri görünce dudakları şakacı bir sırıtışla kıvrılıyor.

"Bunun serimizi bozmak için zararsız bir yol olacağını düşündüm. Merak etme, sadece tek bir atış. Vegas'ta bir iş gezisi sırasında kardeşinin en iyi arkadaşıyla evlenmek gibi fevri kararlara yol açmayacak." Sırıyorum. "Geleceğimize." Elimdeki viski shot'ını Everly'nin elindeki tekila shot'ına yaklaştırıyorum.

Bakışları benimkilerle buluşuyor. "Geleceğimize," diye yineliyor, tekilasını bir dikişte deviriyor ve bitirdiğinde şişeyi masaya çarpıyor. "Şimdi ben

Düşüncelerimi toparlamak için zamanım oldu, söylemek istediğim bir şey var." Elbisesini düzeltiyor ve bana doğru dönüyor. "Tıpkı benden istediğin gibi, bizim hakkımızda düşünmek için çok zaman harcadım. Dürüst olmak gerekirse, tek düşünebildiğim şey bu."

"Ve?" Daha fazla detay vermeyince üsteliyorum.

"Aramızda inanılmaz bir kimya var ve seks alışılmışın dışında ama bir ilişkiyi tanımlayan şey bu değil. Daha önce önemli şeyler hakkında konuşmadığımızı fark ettim. Ya hayat hedeflerimiz uyuşmuyorsa? Ya da aynı fikirde olduğumuzu düşünüp sonradan öyle olmadığımızı anlarsak?"

Everly bunu çok düşündüğünü söylerken abartmıyordu.

Bir ayağımı dizimin üzerine atıyorum ve sandalyemde arkama yaslanarak daha rahat bir pozisyona geçiyorum. "Bunun olacağını sanmıyorum."

"Bunu tartışana kadar bilemeyiz. Başlangıç olarak size bazı sorular sormak istiyorum."

Bir iş görüşmesinde sorguya çekilecekmişim gibi hissediyorum ama umurumda değil.

"Ne istersen sor."

"Çocuk istiyor musun, istiyorsan kaç tane?" diye soruyor gözünü kırpmadan.

"Kahretsin Ev, doğrudan zor sorulara geçeceğimizi bilseydim daha fazla shot getirirdim," diye takılıyorum.

"Cash, ben ciddiylim," diye uyarıyor.

Ellerimi savunmak için kaldırdım. "Haklısın. Bunu ciddiye alacağım."

"Teşekkür ederim," diyor ve cevabımı beklerken sabırsızca ayağını yere vuruyor.

"Ben de seninle çocuk istiyorum," diyorum. "Ve en az iki tane olması fikrini seviyorum, böylece yerleşik bir arkadaşları olur, ama kaç çocuk istiyorsan ben varım."

Açıkçası, bir aile kurma fikrini hiç bu kadar düşünmemiştim, ama iş Everly ile bir aile kurmaya gelince? Onun hamile olduğunu, karnının bebeğimizle şiştiğini düşünmek beni çılgına çeviriyor.

Alt dudağını çiğniyor, bir sonraki sorusuna geçmeden önce cevabımı düşünüyor.

"Stafford Holdings Londra ekibi tam kadro çalışıp eğitildikten sonra ABD'ye geri dönmeyi planlıyor musunuz?"

"Bu kolay bir cevap."

"Eğer durum buysa, cevap verecek misin?" diye küstahça sorar.

Sandalyemde öne doğru eğilip ellerini ellerimin arasına alıyorum, bakışlarım kahverengi gözlerine kilitleniyor. "Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim. Londra'yı seviyorsun, eğer orada kalmak istersen ben de orada olacağım. Sıradaki soru."

Kaşlarını çatıyor. "Anlamıyorum. Kariyerin ne olacak?"

"Londra ofisinde çalışmayı seviyorum. Bu bana daha fazla ciddiye alınma ve her zamanki konfor alanımın dışına çıkma şansı verdi."

"Ama ben sizin geçici olarak ofisi kurmak için orada olduğunuzu sanıyordum?"

"Ağabeyimin patronum olmasının iyi yanı, çok uzlaşmacı olması ve ona istediğimi söylersem kalmama izin vereceğinden şüphem yok," diye onu temin ediyorum.

"Daha önce de söyledim, yine söyleyeceğim, hayatımdaki en önemli şey sensin ve sen her zaman önce geleceksin. Bu kadar basit." Alnından öpmek için öne doğru eğildim.

"Şimdi, sıradaki soru," diye tekrarlıyorum. "Theo'nun ya da ailenin ne yapacağı konusunda endişelenmiyor musun? ne dersiniz? Ya onlara tüm gerçeği anlattığımızda anlamazlarsa?"

Başımı salladım. "Hayır, değilim. Birbirimize giden yol alışlagelmiş olmayabilir ama beni sana getirdi ve başkaları ne düşünürse düşünsün bunu hiçbir şeye değiştirmem. Ayrıca, onlar bizim ailemiz." Kıkırdıyorum. "Ne olursa olsun bizi sevmek zorundalar."

Everly bir sonraki sorusuna geçmeden önce bana hayalet gibi bir gülümseme veriyor.

"Diyelim ki boşanmak istedim ve bunun yerine biriyle çıkmak istedim.

Bu neye benziyor?"

"Umarım birlikte yaşamaya açık olursun çünkü yatağında sen olmadan yaşayabileceğimi sanmıyorum," diye şakacı bir şekilde onu azarladım. "Bunun dışında, şu anda yaptığımız gibi bir sürü buluşmaya giderdik ve sen benimle tekrar evlenmeyi kabul edene kadar sana kur yapardım."

"Ya yıllar sürerse?"

"O zaman benim olmayı kabul ettiğin an daha da tatlı olacak." Başparmağımı elinin üzerinde gezdiriyorum. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin ver, Ev. Ne kadar uzun sürerse sürsün bekleyeceğim ve gerekirse senin için yeri göğü yerinden oynatacağım. Sadece söyle, ben de yapacağım. Hayatımın geri kalanında seni kollarımda istiyorum."

Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor ve onu kollarımın arasına alıp kucağıma oturtuyorum. Ellerimle yanaklarını kavırıyor, başparmaklarımla nemi siliyorum.

"Her kelimesinde ciddisin, değil mi?" Duygularını bastırmaya çalışırken hıçkırıyor.

"Her biri," diye kesin bir inançla ifade ediyorum.

Kollarını boynuma dolayarak gözlerimin içine bakarken titrek bir nefes alıyor. "Bunu istiyorum Cash. Seni istiyorum."

Everly'nin dudaklarından dökülen o tatlı sözleri duyduğumda zaman durmuş gibi geliyor, etrafımdaki her şey kayboluyor.

"Ciddi misin? Çünkü bundan sonra geri dönüş yok. Bir kez benim oldun mu, seni asla bırakmam."

Elini yanağıma dayıyor ve parmak uçlarıyla yara izimi okşuyor. "Evet Stafford," diyor daha yakına eğilirken. "Sonsuza dek senin olmak istiyorum ve senin de bana ait olmanı istiyorum."

"Dinlemiyor musun, Ev?" Mırıldanıyorum. "Zaten dinliyorum."

30

EVERLY

Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmeyi kabul ettiğim adamın yanında uyanmaktan daha güzel bir şey olamaz. İtiraf etmeliyim ki Cash erkenden spor salonuna gideceğini ve sonrasında uzun bir koşu yapacağını söyleyip saat dokuzda Main Street'in karşısındaki parkta buluşmayı teklif ettiğinde biraz hayal kırıklığına uğradım.

Bir süre yatakta uzandıktan sonra aşağıya indiğimde Johanna ve Mike'ın da evden ayrılmış olduğunu gördüm. Ben de yerel yoga stüdyosuna doğru yürüdüm ve sabah seanslarına tam zamanında yetiştim.

Dersimi yeni bitirdim ve saatime baktığımda Cash ile buluşmama daha bir saat olduğunu gördüm. Zaman geçirmek için Brew Haven'a gidip kahve içtim.

Caddede yürürken, karşı yönden gelen Harrison'ı fark ediyorum. Telefonuyla yazışırken yüzünde sert bir ifade var. Kot pantolon ve beyaz ve gri boyayla kaplanmış gibi görünen beyaz bir tişört giymiş.

Bu çok garip.

Cash, Harrison'ın bu hafta sonu Aspen Grove'u ziyaret etme planlarından bahsetmedi ve dün öğle yemeği için Stafford'ların evinde değildi. Bildiğim kadarıyla kasabada mülkü yok. Olsa bile, milyarlarca dolarlık bir emlak şirketinin CEO'su bana kendi boyasını ya da el işçiliğini yapacak biri gibi gelmiyor.

"Hey, Harrison," diye sesleniyorum o yaklaşırken.

Başını kaldırıp bakıyor ve ona el salladığımı fark edince ifadesi yumuşuyor. "Merhaba, Everly. Pazar sabahı bu kadar erken saatte ne yapıyorsun?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim," diyorum önümde durduğunda. "Cash bana bu hafta sonu şehirde olacağını söylememişti."

"Evet, buraya birkaç saat önce geldim" demeden önce bir an tereddüt ediyor.

"Burada ne kadar kalacaksın?"

"Uçağım bu öğleden sonra kalkıyor. Yarın erken bir toplantı için New York'a gitmeden önce burada birkaç acil meseleyi halletmem gerekiyordu."

Tuhaf görünüşü hakkında soru sormaktan kaçınarak başımı sallıyorum.

Şehirde sadece birkaç saat kalacak olması garip, özellikle de bildiğim kadarıyla buradayken ailesini görmeyi planlamadığı için. Johanna'nın kalması için ısrar etmemesine şaşırdım ama belki de burada olduğunu bilmiyordur. Ne olursa olsun, eminim kendine göre sebepleri vardır.

"Dinle, birkaç dakikan var mı?" diye sordu. "Sakıncası yoksa seninle konuşmak istiyorum." Brew Haven'a doğru başını sallıyor.

"Elbette, Cash için bir protein shake ve kendim için de bir kahve sipariş edecektim. Uzun bir koşuya çıkacağını söyledi, bu yüzden o gelene kadar öldürecek biraz zamanım var."

Harrison kapıyı benim için açık tutuyor ve içeri giriyoruz. Siparişimizi verdikten ve içeceklerimizi aldıktan sonra ön tarafa yakın bir masa tutuyoruz.

"Peki, ne hakkında konuşmak istiyordun?" Parmağımı kahve fincanımın kenarında gezdirerek soruyorum.

"İşler nasıl gidiyor?" diye soruyor. "Bekleyen satın almanın ayrıntıları hakkında konuşamayabiliriz ama genel olarak Townstead International'da çalışmayı nasıl buluyorsunuz?"

"Dürüst olmak gerekirse, babam için çalıştığım gerçeğini bir kenara bırakırsak, işimi seviyorum. Son zamanlarda işler zorlaştı çünkü muhtemelen Stafford Holdings anlaşması yüzünden daha sinirli. Hıncını benden ve üvey kardeşlerimden çıkarma eğiliminde," diye açıklıyorum kahvemi yudumlarken. "Cash'in ofisine geldiği günden beri Londra'ya gitmedi, ama bu bizi inanılmaz miktarda işle boğmasına engel olmadı."

Babamın e-postaları ve telefon görüşmeleri son bir haftadır daha da sıklaştı ve hepimiz kaçınılmaz serpintiyi bekliyorduk.

"Liam ve August satın alma haberini nasıl karşıladı?" Harrison soruyor.

"Bu konuda çekinceleri var," diyorum ona dürüstçe. "Tek bildikleri, ekibinizin onları kovmayı planladığı ya da babamın yaptığı gibi üzerinde çalıştıkları her projeyi mikro yöneteceği. Ama ben onlara senin öyle biri olmadığına dair güvence verdim."

"Güveninizi takdir ediyorum. Şimdilik söyleyebileceğim tek şey Townstead International'da büyük değişiklikler olacağı. Olumlu değişiklikler," diye ekliyor endişemi hissederek.

Ona tuhaf bir bakış attım. "Anlaşmanın imzalanmasına ne kadar var?"

"Kayıt dışı olarak, iki haftaya bakıyoruz." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Öngörülemeyen bazı koşullar nedeniyle zaman çizelgesini hızlandırmak zorunda kaldık."

"Anlıyorum." İçgüdülerim bana bu hızlandırılmış zaman çizelgesinin babamla bir ilgisi olduğunu söylüyor.

Aynı zamanda içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor. Yaklaşan son tarih önemini yitirdi. Dün, evliliğimin açıklanmayan bir son kullanma tarihi vardı. Şimdi ise hayatımda yeni bir dönemin başlangıcı anlamına geliyor.

"Everly, Dylan ve benim ne olursa olsun seni ve Cash'i destekleyeceğimizi söylediğimde ciddiydim. İstedğin sürece Townstead International'da bir yerin olacak. Seni Stafford Holding'de çalışmaya ikna edebileceğimi düşünseydim, doğrudan benim için çalışman için işe alırdım."

Başımı salladım. "Liam ve August'u asla terk etmem. Biz bir takımız ve başka biriyle çalışmak istemem."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bana bakarken parmağını masanın üzerine vuruyor, sonra tekrar kahvesine bakıyor.

Harrison'a güvenmenin bu kadar kolay olması beni şaşırttı. Sert ve çekingen biri gibi görünse de bu dış görünüşünün altında empati kurabilen ve şefkatli biri.

"Cash ve benim için endişelenmene gerek yok," diyorum. Kaşlarını kaldırıyor. "Oh, peki neden?"

"Birlikte kalmaya karar verdik," diye paylaşıyorum ışıltı ışıltı bir gülümsemeyle. "Artık rol yapmıyoruz."

Rahatlayarak iç geçiriyor ve yüzüne memnun bir ifade yayılıyor. "Tanrıya şükür işe yaradı."

Başımı eğiyorum. "Birlikte kalacağımızı mı umuyordun?"

Başını sallıyor. "Sen ve Cash'in aynı anda Vegas'ta olacağınızı biliyordum. Avukatlarımızla yaptığımız bir görüşme sırasında baban iş için orada olduğunuzdan bahsetti."

"Ve?" Meraklı bir bakışla soruyorum.

"Cash'i yönetim kurulu toplantısında benim yerimi alması için gönderdim, sizinle karşılaşacağını umuyordum. Karşılaşacağının garantisi yoktu ama Richard'ın asistanından aldığım ajandaya göre toplantı saatini ayarladım, böylece ikinizin de gününüzü aynı saatte bitirip aynı otelde olmanızı sağladım."

"Neden buluşmamızı istedin?"

"Çünkü liseden beri sana takmış durumda. On dört yıldır o bilekliği takıyor ve ne zaman biri senin adını ansa yüzü aydınlanıyordu. İkinizin yeniden bir araya gelmesi için bu fırsatın kaçmasına izin veremezdim."

"Neden eski arkadaşlar gibi Londra'da sıradan bir buluşma önermiyorsunuz?"

"Oh, merak etme. Vegas buluşması gerçekleşmezse, satın almadan sonra ikinizi bir araya getirmek için bir acil durum planım vardı. Sonunda evleneceğinizi ve Aspen Grove'a evli bir çift olarak geleceğinizi hiç düşünmemiştim. Yalan söylemiyordum."

Satın alma işleminin ortasında fesih almanın zorlukları hakkında konuşmak istemezdim ama idare ederdik."

Ben itirafını sindirirken, o devam etmeden önce lattesinden bir yudum aldı. "Benim asıl önceliğim senin ve Cash'in mutluluğuydu. Tartıştığınız zamanlarda bile aranızda yadsınamaz bir kıvılcım vardı. Sadece doğru yönde bir dürtmeye ihtiyacın vardı."

"Ve bizi evli kalmamız için cesaretlendirmek dürtmek mi?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. "Benim dünyamda, evet."

Ona göz kırpiyorum, bu vahiy karşısında afallıyorum. Harrison Stafford aşk tanrısını oynamasını bekleyeceğim son kişiydi. Görünüşe göre, derinlerde bir yerde hâlâ lisedeki oyuncak ayı ağabey gibi.

Sandalyeme yaslandım. "Kahretsin Harrison, senin çöpçatan olduğunu asla tahmin edemezdim."

"O unvan anneme ait," diye homurdanıyor. "Sen ne dersen de." Bilmiş gülümsememi yüzümün arkasına gizliyorum.

fincan. "Dikkatli olsan iyi edersin." "Ne için?"

"Cash bana Johanna'nın kardeşlerinizin ilişkilerine nasıl karıştığını anlattı. Seninkine de el atmayacağını kim söyleyebilir?"

"Seninkinde onun parmağı olmadığını kim söyleyebilir?" diye meydan okuyor.

Onu işaret ediyorum. "Az önce Cash'le karşılaşmamı neredeyse senin düzenlediğini itiraf ettin. Ayrıca, evliliğimizin gerçek olmadığını bilmiyor."

Cash ve ben birlikte kalmaya karar vermiş olsak da, Johanna ve Mike'a evliliğimizin başından beri sahte olduğunu itiraf etmeyi dört gözle beklemiyorum.

"Annemi hiçbir şey geçemez. Asla." Harrison kahve fincanını avuçlarının arasında yuvarlıyor. "Benim işin içinde olmam, onun bu işte bir rolü olmadığı anlamına gelmez."

Johanna'nın işleri şansa bırakmamakla ilgili yorumunu düşünüyorum. Johanna'nın bahsettiği şey

Cash ve ben. Var mı?

Başımı sallıyorum. "Ne olursa olsun, sırada sen varsın." Elimde değil ama onunla alay ediyorum.

Kollarını göğsünde kavuşturarak sırtıyor. "Günün yirmi saatini milyarlarca dolarlık bir şirketi yöneterek geçiren ve neredeyse hiç evde olmayan bir adama tahammül edebilecek birini bulabilirse, onu desteklerim."

"Eğer sana bir eş bulamazsak, belki yeni bir kişisel şef bulabiliriz. Cash seninkinin işi bıraktığından bahsetmişti. Geçen gün yemeklerimizi pişiren özel şef Fallon ile konuştum ve pozisyon için başvurmak istediğini söyledi. New York'a taşınıyor ama sanırım orası ile Stafford Holding'in merkezindeki çatı katınız arasında seyahat etmeye ikna edilebilir."

"Teşekkürler." Harrison takdirle başını sallar. "Cash bilgilerini asistanıma göndersin, o da bir telefon görüşmesi ayarlasın."

"Yapacağım."

Sonraki bir saati küçük bir kasabada büyümekten bahsederek geçiriyoruz ve telefonumu kontrol etmeyi hatırladığımda saatin 9:05 olduğunu görüyorum. "Hay aksi, Cash'le buluşmaya geç kaldım."

"Sorun değil. Zaten gitmem gerekiyor." Harrison ayağa kalkıyor ve boş içki kaplarımızı çöpe götürüyor.

Çıkarken Cash'in protein shake'ini almak için toplama istasyonuna uğradık ve onları beklettim.

Brew Haven'ın dışına çıktığımızda, Ana Cadde güzel bir Pazar sabahının tadını çıkaran sakinlerle dolup taşıyor.

Cash'i sokağın karşısındaki parkta gerinirken görüyorum, alnından ter damlıyor. Beyzbol şapkası, siyah şortu ve koşu ayakkabıları var ve tahmin edilebileceği gibi gömleksiz.

Harrison gözlerini devirir. "Tam bir gösteriş budalası. Bu kasabada üstsüz dolaşmak insanların konuşmasına yol açar."

"O zaman oraya gidip onlara konuşacak değerli bir şeyler versem iyi olacak," diyorum göz kırparak. "Gelip ona merhaba demek ister misin?"

"Hayır, yola çıkmadan önce yapmam gereken bir iş daha var."

"Tamam, sohbet için teşekkürler Harrison."

"Ne zaman istersen, Everly. Baldızım olduğun için gerçekten çok mutluyum." "Ben de."

Telefonunu çıkarıp uzaklaşmadan önce bana küçük bir el sallıyor, köşede kaybolurken yüz ifadesi tekrar ciddileşiyor.

Cash'e katılmak için caddenin karşısına geçiyorum ve ben yaklaşırken kafasını kaldırıyor, yüzünde megawatt gücünde bir gülümseme var. Dik duruyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor, kolunu belime doluyor ve eliyle başımı okşuyor.

"Seni özledim." Çenemi kavırıyor ve müstehcen bir öpücükle ağzını ağızıma bastırıyor.

"Mmm," diye yumuşakça inliyorum. "Halka açık bir yerde olduğumuzu hatırlıyorsun, değil mi?" Bize yan gözle bakan birkaç izleyiciye bakıyorum.

"Her halükarda dedikodu yapacaklar."

"Düşünce tarzını seviyorum, Stafford." Ona bir öpücük daha vermek için parmak uçlarımda yükseliyorum. Kendi özel baloncuğumuzdayız, birbirlerine duydukları karşılıklı sevgiyle tutuşan iki ruh, dış dünya unutulmuş.

Cash sonunda ayrıldığında, nefesim kesildi.

"Orada ne var?" Elimdeki içkiyi işaret etti. Neyse ki doğaçlama öpüşme seansımız sırasında düşürmedim.

"Bu senin için." Yeşil protein karışımını ona uzattım.

"Teşekkürler, Ev." Sırıttırıyor ve beni yakındaki bir yere götürüyor.

park bankı. "Seni Harrison'la birlikte kafenin önünde gördüm ama bölmek istemedim."

"Şehirde olduğunu biliyor muydun?"

Bakışlarımı görmezden gelerek parmaklarını fincanına vuruyor.

"Artık sır yok demiştik, biliyorum ama bunu size söyleyeceğim.

Yarın."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Bu bir numara mı?"

Başını sallıyor. "Numara yok." Şakağımı öpmek için eğiliyor. "Bu da sürprizinin bir parçası. Yakında göreceksin, söz veriyorum."

"Sabırsızlanıyorum."

Ne olursa olsun dört gözle bekliyorum.

31

NAKİT

BULUTLARIN ÜZERİNDEYİM. Aspen Grove'a yaptığım bu gezi şimdiye kadarki tüm istisnalarımı aştı. Yarın iyi geçtiği ve Everly üzerinde çalıştığım şeyi ona gösterdiğimde düşündüğüm gibi tepki verdiği sürece.

Bu sabah onunla buluştuktan sonra egzersiz kıyafetlerimizi değiştirmek için ailemin evine uğradık. Daha sonra günü şehirdeki mağazaları gezerek geçirdikten sonra görmek istediği yeni bir romantik komedinin matine gösterimine katıldık. Willow Creek Café'de erken bir akşam yemeği yedikten sonra ailemin evine geri döndük. Onlar Dylan'larda, yani ev bize kaldı.

Tam Everly'ye banyo için katılmak üzereyken telefonum çaldı. Arayanın Harrison olduğunu görene kadar görmezden gelmeye niyetliyim.

Kafamı banyoya soktum. "Harrison beni arıyor. Cevap versem iyi olacak."

"Tamam. Bunu daha sonra telafi etmek zorunda kalacaksın." Göz kırıyor.

"Telefona dışarıda cevap vereceğim. Hemen döneceğim." Odadan çıktım ve aşağıya indim.

"Selam Harrison," diyorum aramayı kabul ederken. "New York'a uçuşun nasıldı?" Ön kapıdan çıkıp arkamdan kapattım.

"Güzel. Daha yeni indim," diye cevap veriyor.

Arka planda hafif bir yazı yazma sesi duyabiliyorum, bu da muhtemelen uçuş sırasında kaçırdığı e-postaları yakaladığı anlamına geliyor.

"Bunu duyduğuma sevindim. Arama sebebine gelmeden önce, bana söylemek istediğin bir şey var mı?" Onu kışkırttım.

Ağır bir iç geçiriyor. "Dur tahmin edeyim, Everly size ikinizin bir araya gelmesindeki rolünden mi bahsetti?"

"Öyle yaptı," diye onaylıyorum.

Everly daha önce eve dönerken beni doldurmuştu. Harrison'ın yönetim kurulu toplantılarını nadiren kaçırdığı ve daha önce benden onun yerine gitmemi hiç istemediği düşünüldüğünde, koordineli olması daha mantıklı geliyor.

"Dylan da işin içinde miydi?"

"Hayır, değildi." Bu kadarla bıraktı. "Bu sabah onun dikkatini dağıttığım için rica ederim. Muhtemelen boya lekeli kıyafetlerle şehirde dolaşmamı garip bulmuştur. Üzerine tek bir damla bile sıçramadan kaçman ne tuhaf."

"Everly'yle sonra buluşacaktım," diyorum savunmacı bir tavırla. "Eğer boyayla kaplı olsaydım, kesinlikle bunu sorardı."

"Sen nasıl istersen." Sesinde bir parça mizah var.

"Yardıma geldiğin için tekrar teşekkürler."

Everly için üzerinde çalıştığım sürprizde bir sorunla karşılaştım ve annem, babam ve kardeşlerim günü kurtardılar. Projemizin yarısında boyamız bitti ve Harrison'la birlikte daha fazla boya almak için Brush & Palette'e gittik. Everly'yi bu kadar erken bir saatte kasabada görmeyi beklemiyordum ama neyse ki o bizi görmeden ben onu fark ettim de gözden uzak kalabildim.

"Sorun değil. Aspen Grove'da halletmem gereken acil bir işim daha vardı, o yüzden bugün oraya geldim."

Bu acil meselenin ne olduğunu merak ediyorum ama daha çok neden aradığını merak ediyorum.

"Ne hakkında konuşmak istiyordun?" Verandadaki salıncağa oturarak sordum.

"Seni mümkün olduğunca satın almanın dışında tutma konusunda anlaştığımızı biliyorum, ama seni de dahil etmek istedim." Duraklıyor ve bir araba kapısının açılıp kapandığını duyuyorum. "Dylan'ın ekibi defterlerdeki tutarsızlıkları bulduktan sonra, Richard'ın faaliyetlerini araştırması için özel bir dedektif tuttum. Piçin mali kayıtlarını manipüle ettiği ve her yıl zimmetine milyonlar geçirdiği ortaya çıktı. Sanırım bu yüzden Avrupa bölümünü üvey oğullarına ve Everly'ye devretti - yasadışı faaliyetlerini müdahale olmadan yürütebilmek için Amerika'da tuttu." Harrison'ın tonu keskin ve ısırmacı. Nefret ettiği bir şey varsa o da kendisine yalan söylenmesidir, hemen ardından da ailesine ya da işine bulaşmaya cüret edenlerdir. Richard ikisini de yaptı.

"Orospu çocuğu," diye alay ediyorum, yumruğumu yanımda sıkarak.

Bu da ofisime uğradığı günkü dengesiz davranışını açıklıyor. Gözden kaçabileceğini düşünmüş ve ekibimiz kayıtlarına daha yakından bakmak isteyince paniğe kapılmış olmalı.

"Dylan'ın departmanı Townstead'in mali durumunu titizlikle tekrar gözden geçirdi ve ABD bölümü para kaybediyor. Onları ayakta tutan tek şey Everly, Liam ve August sayesinde Avrupa bölümünün kârlılığı."

Harrison'ın atabileceği olası sonraki adımları düşünerek bileziğimle oynuyorum. "İleriye dönük planın nedir? Yönetim kurulu bunu öğrendiğinde şirketi satın almanıza izin vermeyecektir."

"Onlara söylemeyeceğim. Takma isimle çalışan özel dedektife nakit para ödedim. Beni Richard'ın ayrı yaşadığı oğlu sanıyor, sevgili babamın kirli çamaşırlarını ortaya çıkarıyor." Kısık bir sesle kıkırdıyor. "Yönetim kuruluna göre her şey yolunda."

"Bunu neden yapasın ki? Başın ciddi belaya girebilir."

Harrison kurallara sıkı sıkıya bağlı birisidir, bu yüzden özellikle milyonlarca dolar söz konusuyken yaptığı bu alışılmadık davranış beni çok şaşırttı.

hatta.

"Everly aileden biri ve biz kendi ailemizi koruruz," diyor kesin bir ifadeyle. "Çalışmalarının sonuçlarını ilk elden gördüm ve babası bir suçlu olduğu için işini riske atmayacağım. Ona gereğinden fazla rapor vermeyecek, özellikle de onu da babasıyla birlikte dibe çekme riski varken."

Alçak sesle ısıklık çaldım. "Koruyucu ağabey rolünü gerçekten benimsiyorsun, ha?"

"Presley ya da Marlow için de aynısını yapardınız."

"Tabii ki yaparım," diyorum. "Peki, plan nedir?"

"Everly'ye bu sabah söylediğim gibi, süreci hızlandırıyoruz. Ona söylemediğim şey, anlaşma imzalandıktan sonra Richard'ın ayrılacağı. Kontratında onu tutmak zorunda olduğumuzu belirten hiçbir şey yok. Eğer yönetim kurulu ileride onun karanlık işlerini ortaya çıkarırsa, yasal işlem başlatabilir. Şimdilik benim önceliğim, verdiği zararı onarmak için hala zaman varken onu şirketten uzaklaştırmak."

Richard'ın yıllar boyunca ona nasıl davrandığı göz önüne alındığında, sonunda yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleştğinde Everly'nin uykusunun kaçacağından şüpheliyim.

"Peki ya Everly ve üvey kardeşleri?"

"Tüm operasyondan onlar sorumlu olacak. Evet, Stafford Holdings'e hesap vermeleri gerekecek ama günlük gözetim minimum düzeyde olacak. Bunu yapabileceklerini zaten kanıtladılar, bu yüzden yeteneklerine güvenim tam."

Everly, August ve Liam ile birlikte şirketin genel vizyonunu şekillendirmede daha fazla etkiye sahip olacak ve onun için daha mutlu olamazdım. Ama sonra ona verdiğim sır tutmama sözünü hatırladım. Bunu onunla paylaşmayı erteleme şansım yok.

"Kapanış toplantısına ne kadar var? Bunu Everly'den saklayamam," diye açıklıyorum.

"En fazla iki hafta. Ona her şey kesinleşene kadar açıklayamayacağımız detaylar olduğunu söyleyin. Anlayacağından eminim."

"Umarım haklısındır," diye mırıldanıyorum.

"Ben her zaman öyleyim," diye tersliyor. "Sanırım bu, tüm bunlar bittikten sonra Londra'da kalmak isteyeceğin anlamına geliyor?"

"Karımı terk etmiyorum." Everly'ye onu her yerde takip edeceğimi söylediğimde ciddiydim. Bu konuşmayı Harrison'la daha sonra yapmayı planlamıştım ama sanırım şimdi tam zamanı.

"Güzel, çünkü oradaki operasyonları denetlemesi için güvenilebileceğim birine ihtiyacım var. Son zamanlardaki performansınızdan etkilendim ve bu işin üstesinden gelebileceğinize inanıyorum. Londra'daki ekibimiz sana büyük saygı duyuyor, bu yüzden kalma kararından heyecan duyacaklarından eminim." İltifatını duyunca göğsümü kabarttım. "Profesyonel bir bakış açısıyla, bu harika bir fırsat ve kardeşin olarak seninle daha fazla gurur duyamazdım. Bu kadar mutlu olmana ve Everly ile sonunda bir araya gelmenize çok sevindim."

"Sağ ol dostum, minnettarım. Şimdi sıra sende," diye takılıyorum. Eşi olmayan son kardeşin o olduğuna inanmak zor. Kardeşlerim ve ben asla bir yuva kuramayacağımız konusunda şakalaşırdık ama işte buradayız. İçimden bir ses annemin Harrison'ın ilişki durumunu nasıl değiştireceğimizi konuşuyoruz. "Göreceğiz," diyor, yorumumdan etkilenmemiş. "Benim Ama yarın için iyi şanslar. Buna ihtiyacın olacak," diye şakacı bir tonda takılıyor.

"Hoşça kal Harrison," diyorum ve aramayı sonlandırıyorum.

Konuşmamızdan sonra geleceğe her zamankinden daha umutla bakıyorum. Hayallerimin kadınıyla evliyim ve ona hayatının geri kalanında benim olmanın ne demek olduğunu göstermek için sabırsızlanıyorum. Ve beni koşulsuz destekleyen bir aileye sahip olduğum için çok şanslıyım.

Şimdi bana kalan tek şey aileme ve Theo'ya Everly ile neden evli kaldığımızı açıklamak ve karıma evlenme teklif etmek. Gerçi bu sırayla olması gerekmiyor.

Yatak odasına gidiyorum ve Everly'yi yatakta oturmuş, bilgisayarında çalışırken buluyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar. "Harrison New York'a sağ salim varabildi mi?"

"Evet, o iyi." Bir sonraki sözlerimi dikkatle düşünerek duraklıyorum. "Bana satın alma hakkında bazı şeyler söyledi ama detayları sizinle paylaşmamamı istedi. Anlaşmayı tamamlamaya hazır olduğunda seninle, Liam'la ve August'la görüşmek istiyor." Nefesimi tutup onun yanıtını bekliyorum.

"Cash, sorun değil. Bekleyebilirim, ama bana söylediğin için minnettarım." Bana güven verici bir gülümseme sundu. "Ve bu harika bir haber. Liam ve August için Harrison'la doğrudan konuşma şansına sahip olmak çok anlamlı olacak."

Yazmaya devam ederken bilgisayarına dönüp bakıyor ve ben de onu daha yakından inceliyorum. Siyah bir şort ve sıcak pembe bir atlet giyiyor. Koyu renk saçları dalga dalga sırtından aşağı dökülüyor ve kahverengi gözleri mutlulukla parlıyor. Son birkaç aydır daha kaygısız ve canlı bir hale geldi ve bu yönünü benimle rahatça paylaştığı için şanslıyım.

Bana sonsuza dek benim olmak istediğini söylediğine inanmak hâlâ çok zor. En çılgın hayallerimde bile bu kadar şanslı olacağımı düşünmemiştim. Söylemek için doğru anı beklediğim üç küçük kelime var, ama onları daha fazla tutamıyorum. "Seni seviyorum, Ev." İtiraf zahmetsizce düşünüyor

Dudaklar.

Bir süre bu duygunun ne olduğundan emin olamadım ama şimdi ona baktığımda, onu sevdiğime ve istese bunu çatıdan haykıracağıma dair hiçbir şüphem yok.

Everly kafasını kaldırdı, gözleri inanmazlıkla açılmıştı. "Ne dedin sen?" Sesi ancak bir fısıltının üzerindeydi.

Yatağında ona katıldığımda ve dizüstü bilgisayarını alıp komodinin üzerine koyduğumda kalbim çarpıyor.

Çenesini hafifçe kaldırıp büyüleyici kahverengi bakışlarıyla buluşuyorum. "Sana aşığım," diyorum tekrar, bir tutam saçını yüzünden alıp kulağının arkasına sıkıştırarak. "Seni çok seviyorum ve bunu sana söylemem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Sen benim dünyamsın Ev ve sensiz bir gelecek yok."

Yüzünden tek bir damla yaş süzülürken elini benimkinin üzerine koyuyor. "Ben de seni seviyorum Stafford."

Rahat bir nefes aldım. "Tanrıya şükür. Sen karşılık vermezsen diye bir acil durum planım yoktu," diye takılıyorum.

Gülümsüyor. "Seni bir tane bulmak zorunda kalmaktan kurtardığım için şanslısın o zaman."

Köprücük kemiği boyunca öpücükler kondurmak için eğiliyorum. Boynunu yalarken, burnumu yanağına sürterken ve ağzına yaklaştığımda duraklarken dudaklarından yumuşak bir inilti geçiyor.

"Beni sevdiğini tekrar söyle," diye onu ikna ediyorum.

"Seni seviyorum. Seni seviyorum." İnce parmaklarını saçlarıma batırıp beni kendine çekerken her kelimeyi telaffuz ediyor.

Kolumu beline dolayarak onu kucağıma çekiyorum ve dilimi dudaklarının arasından geçirerek ağzını tahrip ediyorum. Daha fazlası için yalvaran, mutlu bir ıstırap cehennemine dönüşene kadar durmuyorum.

O bana ait ve hayatımızın geri kalanında onun üzerine sevgi ve şefkatle titremeyi planlıyorum.

Elimi uyku şortunun içine sokup girişiyle alay ediyorum. "Kahretsin, Ev, sıırıslıkam olmuşsun. Hepsi benim için mi?"

İki parmağımı içine soktuğumda kalçalarını kaldırıyor, uyarılmışlığının kaba sesi odayı dolduruyor. Utanmadan avucumun içine sürtünmesi çok seksi. Üçüncü parmağımı içine sokup hızımı artırdığımda nefesi kesiliyor.

"Gelmem gerek," diye inliyor.

"İyi bir kız ol ve bunun için bana yalvar," diye alay ediyorum hınzır bir sırıtışla.

"Çok sinir bozucusun." Başparmağımla klitorisini kızdırırken inliyor.

"Bu benim çekici kişiliğimin bir parçası," diye espri yapıyorum. "Şimdi bana gelmem için yalvar, karıcığım."

Kapüşonlu gözlerle bana bakıyor. "Lütfen beni parmaklarına boşalt, Stafford." Vücudunu benimkine yapıştırıyor, ulaşamayacağı bir rahatlama bulmak için çılgınca bir çaresizlik içinde. "Lütfen," diye soruyor kirpiklerini kırıştırırken.

"Bu da bir başlangıç," diyorum, atletinin altından tutup başının üzerinden çekerek dolgun göğüslerini ortaya çıkarıyorum.

"Kahretsin, bunlar mükemmel."

Meme uçlarından birini çimdikliyorum ve parmak uçlarımin altında sertleşiyor. Yumuşak etini ısırarak hevesle ağzıma alıyorum.

"Siktir," diye haykırıyor Everly.

Diğer göğsüne geçip ona da aynı muameleyi yapıyorum. Hassas meme uçlarına her ısırıpta verdiğim acı parıltısını memnuniyetle karşılarken inlemeleri odada yankılanıyor. Sanki onun çapasıymışım gibi bana yapışıyor ve ben de onun yakınlığından zevk alıyorum. Kalın parmaklarımı amına sokup çıkarırken uyarılmışlığı elimi ıslatıyor. Onu tekrar sınıra getirdiğimde ihtiyaçtan yanıyor, tam serbest kalmanın zirvesine ulaştığında geri çekiliyor.

"Cash, yaklaştım," diye pantolonunu indirdi.

"Elime mi yoksa sikime mi boşalmak istersin?"

"Senin sikin, her zaman senin sikin," Gözleri şehvetle alev alev yanıyor.

Kahretsin, Everly benim ölümüm olacak.

Ve hiç umurumda değil.

"Bana ne kadar istediğini göster, güzelim."

Uyku şortunu ve külotunu çıkarıp yere atarken bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. Tekrar kucağıma yerleştğinde pantolonumu çözüyor. Şaftımı çıkarıp beni girişine yönlendirdiğinde keskin bir tıslama çıkarıyorum. Aletimin ucunu alaycı darbelerle ona sürtüyor.

"Siktir, Ev," diye homurdandım.

Kendimi bir saniye daha tutamayarak belini kavıyorum, onu sikime doğru itiyorum, tek bir hamlede kabzasına kadar itiyorum. Amcığı bu saldırı karşısında etrafımda kenetleniyor ve omuzlarımı kavıyor, birbirine karışan iniltilerimiz odayı doldururken tırnakları derimi kazıyor.

"Vay anasını. İnanılmaz hissediyorsun."

Aletimin üzerinde zıplarken onu sabit tutuyorum, her itişte sırtını kamburlaştırıyor. Büyülenmişim, her anlamda onun olmak hoşuma gidiyordu.

"Tanrım, kendimi çok tok hissediyorum," diye haykırıyor Everly.

Ağzımı onunkinin üzerine eğip hararetle öperken kalçalarımı onunkilerle aynı hizaya getirip hızımızı artırıyorum. "Benimle gelmeye hazır mısın?"

"Sonsuza dek hazırdım," diye ağlıyor.

Klitorisini çimdiklemeden önce sabırsızlığına kıkırdıyorum ve onu uçurumun kenarından aşağı gönderiyorum. Everly'nin çözülüşünün güzel görüntüsü içimde coşku dalgaları yaratırken kükrüyorum. Orgazmlarımızı birlikte atlatırken ona sıkıca sarılıyorum.

"Kahretsin, sen çok iyi bir eşsin, sikimin üzerine böyle geliyorsun." Burnumu boynuna sokup kokusunu içime çekiyorum.

Acı çekmesine neden olmak istemediğim için onu dikkatlice üzerimden kaldırdım.

Uzanıyoruz ve bana bakarken dalgın bir şekilde göğsümü okşuyor.

"Stafford?"

"Evet?"

"Evlendiğimiz için çok mutluyum." "Ben de öyle."

"Sanırım sen benim ruh eşimsin," diye mırıldanıyor, o kadar yumuşak ki neredeyse kaçıracağım.

"Sen de benimsin," diye fısıldıyorum.

Lisedeyken evlilik anlaşması yaptığımız günü düşünüyorum ve bakış açımın nasıl değiştiğine hayret ediyorum. O zamanlar sadece Everly'nin soytarısı olabileceğime inanıyordum, sadece mizah anlayışım ve

kaygısızlığım yüzünden hoş görülüyordum.

tavır. Şimdi anlıyorum ki yollarımızın kesişmesi her zaman kaderde varmış, bize karşı yığılmış olasılıklara rağmen kader bizi bir araya getirmiş. Onun prensi, parlak zırhlı şövalyesi ya da onun olmamı istediği herhangi bir şey olmaya kararlıyım, yeter ki onun olayım.

32

NAKİT

Kapının sürekli çalınmasıyla uyandım. Doğrulduğumda Everly'nin hâlâ uyuduğunu görüyorum. Ses alt kattan geliyor gibi görünüyor. Üzerime bir eşofman altı ve bir tişört geçirip Everly'yi ve ailemi uyandırmadan önce sesi kesmeyi umarak araştırmaya gidiyorum.

Ön kapıyı açtığımda, Theo'yu verandada ayakta görünce afalladım. Cuma günü Everly'yi Aspen Grove'a götüreceğimi haber vermek için onunla konuşmuştum ve bu hafta sonu New York'taki restoranlarından birini ziyaret edeceğini söylemişti.

"Hey, ne yapıyorsun o-"

"Everly nerede, onunla konuşmam gerek," diye araya girerek evin içine doğru ilerliyor.

"Theo?" Everly'nin sesi dikkatimi çekiyor.

Merdivenlerin başında duruyor, gözlerindeki uykuyu siliyor. Altlarında hafif bir rimel lekesi var ve saçları dağınık. Neyse ki yatak odasından çıkmadan önce Linkin Park tişörtümün üzerine gri bir eşofman giymiş.

"Seninle özel olarak konuşabilir miyim?" Theo sorar.

Everly merdivenlerden inip bize katıldı. "Ne oldu? New York'ta olduğunu sanıyordum."

Theo bana bakmayı reddederek, "Bu yüz yüze yapmamız gereken bir konuşma," diyor.

Onun sorunu ne?

Everly kaşlarını çattı. "Cash'i ilgilendiriyor mu?" Theo başını sallar.

"Evet."

Everly kollarını göğsünde kavuşturarak, "Bu durumda, o gitmiyor," diyor.

Kardeşler arası hesaplaşmanın ortasında olmayı pek istemiyorum ama Everly'nin beni burada istemesi fikri hoşuma gidiyor.

Theo ellerini saçlarında gezdiriyor. "Richard dün gece geç saatte aradı ve bana beş dakikalık bir sesli mesaj bıraktı. Beni bir yapımcının aradığını düşündüm ve sesini duyduğumda şaşırdım. En son annemi terk ettiği gün konuşmuştuk. Telefon numaramı nereden bulduğundan bile emin değilim."

"Ne istiyormuş?" Everly soruyor.

"Bağırışları ve renkli dili arasında mesajını takip etmek zordu. Anladığım kadarıyla Cash'in sizinle evlendiğini çünkü Stafford Holdings'in Townstead International'ı satın aldığını ve evliliğinizi daha iyi bir anlaşma için koz olarak kullandığını iddia ediyor."

Lanet olası piç.

Richard'ın dengesiz davranışları düşüşe geçtiğini açıkça gösteriyor. Acaba Harrison'ın özel dedektifinden haberdar mı oldu ya da en azından ekibinin vermek zorunda kaldığı bilgiler yüzünden anlaşmadan çekileceğimizden mi endişeleniyor? Bunca yıl sonra Theo'ya ulaşması mantıklı değil. Olsa olsa ona söylemek bizi Richard'la iş yapmamaya teşvik eder. Sorun şu ki şu anda mantıklı düşünemiyor. Panik içinde ve boşa kürek çekiyor.

Everly'nin hayatından sonsuza dek çıkacağı günleri sayıyorum.

"Beni neden aramadın?" diye sorar Theo'ya.

"Dediğim gibi, bu telefonda konuşmak istediğim bir şey değil. İyi olduğundan emin olmam gerekiyordu," diye açıklıyor Theo, bana yan gözle bakarak.

"Bana söylemek istediğın bir şey mi var, Theo?" Araya giriyorum.

Satın alma işlemini ve Everly ile evli kalmamızın sebebinin bu olduğunu öğrenmesi an meselesiydi. Yine de Richard'ın katalizör olmamasını ve bu konuşmayı ailemin girişinden başka bir yerde yapmayı tercih ederdim.

"Everly'ye olan hislerin hakkında bana yalan mı söyledin? Onunla bir iş anlaşması yüzünden evlendiğın doğru mu?" diye mırıldanıyor dişlerini sıkarak.

"Sana söylediğim her şey doğrudu. Everly ve ben çakırkeyiftik ve Vegas'ta evlenmek için düşüncesizce bir karar verdik."

"Stafford Holdings Townstead International'ı satın mı alıyor?"

"Evet."

Theo'nun gözleri kararıyor ve bana doğru adım atıyor. O daha fazla yaklaşmadan Everly aramıza giriyor ve elini onun göğsüne koyuyor.

"Cash ve ben evliliğimizi iptal ettirmeyi planlıyorduk," diyor sakince. "Satın alma işlemini evlendiğımız günün ertesinde öğrendim. Harrison ve Dylan bizi birlikte kalmazsak kötü görüneceğimiz konusunda uyardılar ve babam da evliliğimizi bitirmek için anlaşma bitene kadar beklemezsem beni kovmakla tehdit etti." Everly'nin sesi sonlara doğru yumuşuyor.

Aramızdaki ilişkinin nasıl başladığını anlatması beni irkiltiyor. Evliliğimizin tesadüfen başladığını ve ardından istenmeyen bir anlaşmanın geldiğini düşünmek acı verici. O zamandan bu yana uzun bir yol kat ettik ve onu kaybetme düşüncesi içimde bir panik dalgası yaratıyor.

Theo yumruklarını sıkmış, bana hançer gibi bakıyor. "Cash seni kullandı mı?" diye soruyor ihtiyatla.

Everly başını sertçe sallar. "Hayır, yapmadı. Aksine, onu kullandım. Babam beni kovmasın diye bana iyilik yapıyordu ve bana destek olmaktan başka bir şey yapmadı.

O zamandan beri," diyor cesurca. "Evimizi ziyaret ettiğinizde gördüğünüz şey gerçektir," diye ekliyor. "Cash'i seviyorum."

Sözleri içime işlerken içimi bir sıcaklık kaplıyor. Bana olan duygularını ilk kez bir başkasıyla açıkça paylaşıyor ve koşullara rağmen, onun içten beyanını duymak beni çok mutlu ediyor.

Theo'nun kaşları birbirine çarptı, Everly'nin ifadesini anlamaya çalışıyordu.

"Neden bana gerçeği söylemedin?" diye soruyor, sesi incinmişliğini ele veriyor.

"Düşüncesizce verdiğim evlilik kararından dolayı utanıyordum ve satın alma işlemini öğrendikten sonra, öğrendiğiniz takdirde müdahale etmeye çalışacağınızdan endişe ediyordum."

"Tabii ki yapardım." Kadının etrafından dolanarak parmağını göğsüme soktu. "Bunun olmasına nasıl izin verirsin? Onu koruman gerekiyordu."

"Onu korudum. Babandan. Evliliğimizi feshetmemeye karar vermemizin ana nedenlerinden biri de buydu, böylece o-"

"Burada neler oluyor?" diye gürleyen bir ses sözümü kesti. "Theo, bu kadar erken saatte burada ne işin var?"

Hepimiz bakınca annemle babamın koridorda durduğunu görüyoruz. Babam annemin arkasında, ellerini annemin omuzlarına koymuş, annemin yüzünde ise okunamayan bir ifade var. Tavırlarına bakılırsa konuşmamıza kulak misafiri oldukları çok açık.

Kahretsin, bu şekilde öğrenmelerini istemezdim.

Theo bir adım geri çekilir ve elini saçlarında gezdirir. "Belki de gitmeliyim," diye öneriyor.

Annem ellerini kalçalarına koydu. "Hiç sanmıyorum. Az önce duyduklarımıza bakılırsa Cash'le bunu konuşmanız gerekiyor." Theo ve benim aramda el sallıyor. "Bir yanlış anlaşılma yüzünden arkadaşlığınızın dağılmasına seyirci kalamam."

"Aynı fikirdeyim," diye söze karışıyor Everly. "İkiniz bunu konuşmalısınız ve işiniz bittiğinde, biz de

konusmamız," diyor Theo'ya.

"Kadınları duydunuz. İkimiz de ilk hamleyi yapmayınca babam "Kımıldayın" diye emrediyor.

Annemle babamın dikkatli bakışları altında koridordan mutfağa doğru ilerlerken sanki yeniden ergenlik çağına girmiş gibiyiz. Everly koridorda oyalanıyor, yüz ifadesini çözmek imkansız.

Adadaki sandalyeye yerleşip parmaklarımı mutfak tezgahına vuruyorum. Theo yanıma oturuyor ve bana onaylamayan bir bakış fırlatırken ayağını yere vuruyor.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Mırıldandım.

"Everly ve ailen araya girmeden önce kaç yumruk atabileceğimi hesaplıyorum," diye kestirip atıyor.

Yüzümün sol tarafını görebilsin diye başımı çeviriyorum.

"Devam et," diyorum, onu teşvik ederek.

Bana ters ters bakıyor. "Bu bir oyun değil. Sen benim en iyi arkadaşımdın ve beni sırtımdan bıçakladın."

Gözlerimi deviriyorum. "Ben senin en iyi arkadaşınım."

"Flaş haber: Bir arkadaş kız kardeşinizle evlenmez ve bu evlilikle ilgili önemli ayrıntıları sır olarak saklamaz."

Sertçe yutkunarak düşmanca bakışlarını karşılıyorum. "Theo, üzgün olduğumu anlıyorum ama Everly özellikle sana satın alma işleminden bahsetmememi istedi," diye açıklıyorum, ses tonum özür dileyici ama kararlı. "Sen benim en iyi arkadaşımsın ama o benim karım. Seni hayal kırıklığına uğratacak olsa bile onun güvenine ihanet edemezdim. Umarım nereden geldiğimi anlayabilirsin."

Gözlerini kısar. "Senden istediğim gibi Everly'den uzak dursaydın bunların hiçbiri olmayacaktı."

"Bu on beş yıl önceydi. Artık yetişkiniz ve o zamandan bu yana çok şey değişti. Seni incittiğim için üzgünüm, ama ben

hiçbir şeyi değıştirmezdı. O başıma gelen en güzel şey."

"Birlikte olduğunuzdan beri ikinizden biri başka biriyle birlikte oldu mu?"

"Sikeyim hayır."

"Anlaşma tamamlandığında ne olacak? Boşanıyor musunuz?" Bakışları benimkileri delip geçiyor.

"Hayır," diyorum.

"Neden olmasın?"

Sabırımın tükendiğini hissederken derin bir nefes alıyorum. Theo'nun öfkelenmeye hakkı var ama Everly'ye olan bağlılığını sorgulaması hiç hoş değil.

"Çünkü o benim tüm dünyam. Bu bir anlaşma olarak başlamış olabilir ama gerçek bir anlaşmaya dönüştü. Onu seviyorum ve şans eseri o da beni seviyor."

Theo koltuğuna geri yığılır. "Kahretsin, senin bu sahiplenici yanını göreceğimi hiç düşünmezdim."

"Everly benim bu yönümü ortaya çıkaran tek kişi. Onun için her şeyi yaparım."

"New York'tan buraya boşuna mı geldim yani?" Theo soruyor.

"Kısa bir uçuş. Londra'dan gelseydiniz daha etkileyici olurdu," diye karşılık veriyorum. "Madem buradasınız, size sormak istediğim önemli bir şey var."

Everly'nin duymadığından emin olmak için koridora doğru bakıyorum. "Bugün Everly'ye evlenme teklif edeceğim. Onun hayatındaki en önemli kişi sen olduğun için, tabii ki benim dışımda."-Ona sırtıyorum-"Senin onayını almak istiyorum."

Richard'a sorma şansım hiç yok. Kızının özel hayatında söz sahibi olmayı hak etmiyor, o yüzden onun yerine Theo'ya sormam daha uygun olur.

"Sen zaten evlisin," diye hatırlatıyor bana.

"Bu sefer düzgünce soracağım."

"Peki ya hayır derse?"

"O zaman evet diyene kadar sormaya devam edeceğim."

Sırtıyorum.

İyi bir otoriteye sahip olmama rağmen yapmayacak. Beni sevdiğini ve hayatının geri kalanını benimle geçirmek istediğini söyledi. Umarım bu evli kalmaya da açık olduğu anlamına gelir. Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

"Sırf seninle dalga geçmek için hayır demek istiyorum ama sanırım hayır dersem Everly beni evlatlıktan reddeder." Ben cevap vermeden Theo elini kaldırıyor. "Ama hiçbir koşulda bana kardeşim deme iznin yok," diye uyarıyor.

Ona sinsi bir gülümseme veriyorum. "Sen ne dersin kardeşim," diyorum, kendimi tutamayarak. "Artık hepimiz barıştık," diye bağıriyorum koridorda, Theo'ya cevap verme şansı tanımadan.

Birkaç saniye içinde Everly odaya dalıyor, gözleri Theo ve benim aramda gidip geliyor. Annem kaşlarını çatmış bir halde hemen arkasından geliyor ve en son babam okunamayan bir ifadeyle içeri giriyor.

"Evinize habersiz geldiğim için özür dilerim," diyor Theo annemle babama. "Ben de seni endişelendirdiğim için özür dilerim, Everly." Ona sarılmak için ayağa kalktı. "Sadece mutlu olduğundan emin olmak istedim."

"Öyleyim," diyor gülümseyerek. "Başından beri size karşı açık olmalıydık ve Cash ve ben ailelerimizden bilgi saklamanın asla iyi bir fikir olmadığını öğrendik."

Ben bile daha iyi ifade edemezdik. Nihayetinde en önemli şey Everly ve ailelerimiz. Sırlar sonsuza kadar saklı kalmaz ve dürüstlük ileriye dönük en iyi politikadır.

"Anne, sana ve babama daha önce söylemediğim için özür dilerim," diyorum gözlerimi aramızdaki zemine sabitleyerek. "Evleneceğim için ne kadar heyecanlandığınızı gördüğümde, Everly'yle evliliğimizi iptal ettirmeyi planladığımızı size söylemeye cesaret edemedim. Ama sonra her şey değişti. Londra'ya döndüğümüzde ve birlikte daha fazla zaman geçirdiğimizde, birbirimize karşı olan hislerimiz daha da büyüdü."

Annem başını sallıyor. "Ah, tatlım, gerçekten anneni kandırabileceğini mi düşündün? Evliliğinizi biliyordum."

aile fotoğraflarının çekileceği gün bir sahtekarlıktı."

Çenem düşüyor ve ona inanamayarak bakıyorum. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

Annem yanağımı okşayarak, "Buna annelik sezgisi diyelim," diyor.

"Annenin yazın pencereleri açık bırakmak gibi bir alışkanlığı olduğunu unuttun mu?" diye araya giriyor babam. "Eğer oturma odasıdaysan ve yeterince sessizse, verandada konuşulan her şeyi yakalayabilirsin."

İnanılır gibi değil. O sırada birlikte olmadığımızı bildiği halde Everly ve bana poz verdirerek kendini çok zeki sanmış olmalı. Bu kadın çocuklarının aşk hayatlarına karışmak konusunda sınır tanımıyor.

"Ben öyle bir şey yapmadım," diye azarlıyor annem babamı.

"Tabii anne, sen nasıl istersen," diye ekliyorum gözlerimi devirerek.

O ve Harrison arasında, Everly ve benim bu evlilikten kurtulma şansımız hiç olmadı ve hiçbir şeyi değiştirmedim.

Harrison'ın başı ciddi belada. Son bekar kardeş olarak, annem kesinlikle bir eş bulmak için onun peşinde olacaktır. Bir kase patlamış mısırla arkama yaslanıp dramın ortaya çıkışını izlemek için sabırsızlanıyorum. İşkolik doğası her zaman flört hayatının önüne geçmiştir ve onunla kim birlikte olursa olsun elleri dolu olacaktır.

"Kaba olmak istemem, özellikle de Theo New York'tan geldiğine göre, ama Cash, senin ve Everly'nin bu sabah için planlarınız yok muydu?" Annem vurgulamak için saatine dokunuyor.

"Öyle mi?" Everly onaylamak için bana dönerek soruyor.

"Johanna haklı," diye onaylıyor Theo, bana bilmiş bir bakış atarak.

bakış. "Siz muhabbet kuşları harekete geçmelisiniz. Bu öğleden sonra bir etkinlik için New York'a dönmem gerekiyor ve zamanında yetişmek istiyorsam hemen yola çıkmam gerekiyor."

Everly ona şaşkın bir bakış atar. "Aspen Grove'a kadar onca yolu kısa bir konuşma için mi geldin?"

"Senin için her şeyi yaparım kardeşim," diyor Theo, onu bir kez daha kucaklamak için kendine çekiyor ve şakağından öpüyor. "Seni seviyorum. İkimiz de Londra'ya döndüğümüzde, Londra'daki restorana gel ve senin için yemek yapayım. Fallon daha iyi olduğunu düşünebilir ama ikimiz de gerçeği biliyoruz." Göz kırptıyor.

"Peki ya ben? Davetli miyim?" Alay ediyorum. "Önümüzdeki bir saatin nasıl geçeceğine bağlı."

"Neden bahsediyor bu?" Everly aramıza bakarak soruyor. Johanna bizi ön kapıya doğru yönlendirirken gülümseyerek araya giriyor ve "Yakında öğrenirsiniz," diyor.

Burada bir şey yok.

33

EVERLY

"NEREYE GIDIYORUZ?" Cash'e soruyorum, merakım beni ele geçiriyor.

"Bu bir sürpriz, unuttun mu?" Neyse ki Johanna'yı Cash'in tişörtü ve eşofmanlarıyla evden çıkamayacağıma ikna ettim de üzerimi değiştirebildim. Beyaz bir yazlık elbise ve açık mavi topuklu ayakkabılar giydim.

Her ne kadar istediğim şekilde gerçekleşmemiş olsa da Cash'in ailesinin ve Theo'nun her şeyi bilmesi beni rahatlattı. Omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyorum ve Cash ve ben bu sonraki bölümde ilerlerken onların desteğini almak çok anlamlı.

Cash arabayı şehrin dışına doğru sürüyor ve eski Miller arazisine yanaştığında kalbim küt küt atıyor. Konumu dışında tanınmaz haldeydi. Birinin burayı satın alıp onardığını fark ettiğimde içimi bir hüznün kaplıyor ve keşke ben olsaydım diyorum.

Daha önce aşırı büyümüş ve molozlarla dolu olan bahçe, dikkate değer bir dönüşüm geçirdi. Şimdi, düzgünce kesilmiş bir çim ve canlı çiçek tarhları var.

Ev beyaza boyanmış, siyah bir kapısı ve panjurları var ve etrafı saran sundurma ahşap kirişlerle yeniden inşa edilmiş ve zengin bir maunla boyanmış. Tıpkı Cash'e tarif ettiğim gibi evin yan tarafındaki beyaz sundurma salıncağını gördüğümde nutkum tutuldu.

"Burada ne işimiz var?" Elimle evi işaret ediyorum.

"Neden içeri girip öğrenmiyoruz?"

Cash arabadan indi ve yanıma doğru yürüdü. Kapıyı açtı ve çıkmama yardım etmek için elini uzattı. Beni eve götürmesine izin verdim, sinir ve heyecan karışımıyla titriyordum.

Ön kapıyı açtığında nefesim kesildi. İç mekân, çiftlik evinin cazibesi ve modern zarafetin mükemmel bir karışımıyla doğrudan Architectural Digest'in sayfalarından alınmış gibi görünüyor. Duvarlar beyaz süslemeli açık gri renge yeni boyanmış ve tavana uzanan rustik ahşap kirişlere iltifat ediyor.

Açık konseptli oturma odası, mermer tezgahı ve paslanmaz çelik aletleri olan mutfığa sorunsuz bir şekilde akıyor. Sürgülü bir ahır kapısı bir kilere açılıyor ve köşede ortasında bir vazoda nergis bulunan bir çiftlik evi masası var. Burası hayal edebileceğim her şeyden daha iyi.

"Neden gidip üst katı kontrol etmiyorsun?" Cash öneriyor.

"Tamam." Gülümsüyorum, evin geri kalanını keşfetmek için bir saniye bile beklemiyorum.

Ana yatak odasında parke döşeme, robin mavisine boyanmış duvarlar ve tavanda taç kalıplama vardır. En-suite banyoda mermer zeminler ve büyük bir küvet bulunmaktadır. Granit tezgahlı ikiz makyaj lavaboları vardır. Geniş gömme dolap, ayakkabılar için tam bir duvar da dahil olmak üzere geniş depolama alanına sahiptir.

Ana süite ek olarak, aralarında bir Jack ve Jill banyosu bulunan iki yatak odası daha vardır.

Koridorun sonunda, çatı katına çıkan küçük bir merdiven var. Kapı aralık ve içeriye baktığımda nefesim kesiliyor. Duvarları kaplayan gömme kitap rafları ve doğal ışık alan tavandan tabana bir pencere ile rahat bir okuma odasına dönüştürülmüş. Nergislerle dolu düzinelerce vazoda odanın çevresini süslüyor.

Pencereden arka bahçeye bakmadan önce etrafımda dönüp her şeyi inceliyorum. Çimler yeni biçilmiş ve arazinin kenarındaki yaşlı meşe ağacına bir lastik salıncak asılmış.

Dikkatim, on dört yıl önce evlilik anlaşması yaptığımız noktada, Cash'in durduğu bahçenin ortasına giden bir patika oluşturan nergislerle dolu iki sıra vazoya çekiliyor. Sırtarak başını kaldırıyor ve ona katılmam için işaret ediyor.

İki kat merdiveni dört inçlik topuklu ayakkabılarla elimden geldiğince hızlı bir şekilde iniyorum ve mutfağın arka kapısından çıkıyorum. Dışarı adımımı atarken, göğsümde bir beklenti çarpıntısı hissetmekten kendimi alamıyorum. Gözlerindeki o tanıdık ışıltıyla bana bakışı kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor.

"Evin geri kalanı hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor yanına vardığımda.

"Bu inanılmaz. Londra'dayken bunu yapmayı nasıl başardın?"

"Tadilatı hızlandırmak için bir müteahhit tuttum ve büyük bir ekiple günün her saati çalışıyordu" diyor.

"Harrison dün sabah resim yapmanıza yardım etti mi?"

"Evet, öyle yaptı." Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Boyacının ailevi bir acil durumu vardı ve oturma odasını bitiremedi. Zamanında yerine birini bulamadık, bu yüzden ailem ekibe yardımcı olmak için devreye girdi."

Şimdi Harrison'la karşılaştığımda neden boya içinde olduğunu ve neden bir açıklama yapmadığını anlıyorum.

"Bu proje ne zamandır devam ediyor?"

"Londra'ya döndüğümüz günden beri," diye itiraf ediyor. Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum.

"Anlamıyorum."

"O senin, Ev," diye sırtıyor Cash. "Aile fotoğraflarımızı çektikten sonraki sabah evin önünden geçtim ve satılık olduğunu gördüm. Bu beni burada evlilik anlaşması yaptığımız güne götürdü ve o zaman buranın sana ait olduğunu anladım. Ne zaman ki sen

Bana burası için planlarınızdan bahsettiğinizde, aklınızdakilere uyması için birkaç değişiklik yapabildik." Ellerimi tutuyor ve nazikçe sıkıyor. "Aspen Grove'da tam zamanlı yaşamayı planlamıyor olabiliriz ama ziyaret ettiğimizde kendimize ait diyebileceğimiz bir yerimiz olsun istiyorum. Londra'nın koşturmasından uzakta dinlenebileceğimiz ve enerji toplayabileceğimiz bir sığınak."

"Bana bir ev aldın." Sesim ancak fısıltıyı geçiyordu. "Herhangi bir ev değil, çocukluğumdan beri tamir ettirmeyi hayal ettiğim bir ev. Nutkum tutuldu," diye itiraf ediyorum, jestinin ciddiyeti karşısında şaşkına dönmüştüm.

"Bekle, henüz bir şey söyleme." Yüzüğümü işaret ediyor. "Bunu bir dakikalığına ödünç almam lazım."

Yüzüğü çıkarıp beni bekleyen avucuna yerleştirirken ona temkinli bir bakış atıyorum.

Bir dizinin üzerine çöküp ellerimi ellerinin arasına aldığı anda nefesim kesiliyor.

"Everly, seni seviyorum." Bakışları benimkilerle buluşuyor, ela gözleri bağlılıkla dolup taşıyor. "Çoğu çift evlenmeden önce aşık olur, ama biz istisnayız. Biz önce evlendik ve aşk kısmı daha sonra geldi. Yine de bir parçam seni çocukluğumuzdan beri seviyor. O anlaşılmayı yaptığımız gün birlikte olmamız gerektiğini biliyordum ama bu noktaya geleceğini hiç tahmin etmemiştim." Etrafımıza işaretler yapıyor.

"Her şeye sahip olacağız, kendimize ait diyebileceğimiz bir evimiz, daha doğrusu evlerimiz olacak." Ellerimi güven verici bir şekilde sıkarken kıkırdıyor. "Kanepeye kıvrılıp yattığımız tembel hafta sonları, dünyayı dolaştığımız maceralar ve tartışmaların ardından gelen akıllara durgunluk veren makyajlı seks. Ve her sabah kollarımda seninle uyanacağım, nasıl dünyanın en şanslı adamı olduğumu düşüneceğim."

Kalbim ona olan sevgimle dolup taşarken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor.

"Everly Stafford, benimle evlenme onurunu bana bahşeder misin... tekrar," diye sorar, dudaklarında gergin bir gülümseme belirirken

Cevabımı bekliyor.

Heyecanımı kontrol edemeyerek hızla başımı sallıyorum.

"Evet," diye haykırıyorum ve kollarımı ona sımsıkı sarılıyorum.

Yüzüğümü tekrar parmağıma takıyor, eli hafifçe titriyor.

Cash imkansızı başardı. Tıpkı eski Miller evinde umut gördüğü gibi, bakış açımı değiştirerek, her anı nasıl değerlendireceğimi ve nasıl güvenip seveceğimi yeniden keşfedeceğimi göstererek bende de aynı şeyi fark etti.

"Seni seviyorum, Ev," diyor beni öpmeden hemen önce. "Ben de seni seviyorum, Stafford."

Evlenme teklif etmesi için bundan daha mükemmel bir yer olamazdı. Buraya en son birlikte geldiğimizde bir evlilik anlaşması yapmıştık ve bunu gerçekleştireceğimize asla inanmamıştık. Şimdi, on dört yıl sonra, hayatlarımızı sonsuza dek paylaşmaya yemin ederek geri döndük. Ruh eşim başından beri gözümün önündeydi ve artık benim olduğuna göre onu asla bırakmayacağım.

34

NAKİT

İki Hafta LaT er

EVERLY konferans masasında yanımda, alt dudağını çiğniyor, gözlerini kapıya dikmiş.

Elini elime alıyorum ve yüzüğüne hayranlıkla bakarken gülümsemeden edemiyorum. Vegas'taki düğünümüzden beri takıyordu ama teklifime evet dediği için önemi daha da arttı.

Birkaç ay önce eski Miller evini satılık olarak gördüğümde bunun olması gerekiyordu. Mülkü satmaya hevesli bir yatırımcıdan satın aldım. Bu zaman diliminde bir evin yeniden modellenmesi çoğu insan için neredeyse imkansız olsa da, milyarder olmanın avantajları var. Hızlandırılmış izinlere ve hızlı takip edilen işçiliğe erişimin yanı sıra Stafford Holdings aracılığıyla bir bağlantı ağına sahip olarak bunu gerçekleştirdim.

Neyse ki müteahhit, Everly'nin mekanı tarif ettiği şekilde planları revize edebildi ve burayı onun hayalindeki eve dönüştürmemize izin verdi.

Sonucu gördüğümde, soruyu sormak için doğru yer olduğunu hissettim. İçimden bir ses burada çok zaman geçireceğimizi söylüyor.

Aspen Grove, bu yüzden artık orada kendimize ait diyebileceğimiz bir evimiz olduğu için mutluyum.

"Merak etme," diye fısıldıyorum Everly'nin kulağına. "Her şey yoluna girecek."

"Biliyorum olacak." Elimi sıktı.

Harrison ve Dylan benim sağımdaki koltuklarda, August ve Liam da Everly'nin solunda oturuyor. Bugün Stafford Holdings ve Townstead International'ın satın alma işlemleri tamamlanıyor. Hepimiz New York'a uçtuk çünkü en merkezi yer orasıydı.

Telefonum çalıyor ve gizlice cebimden çıkarıyorum.

Mom's Favorites Group Chat

Mom: Is the deal finalized yet?

Presley: Yeah, it's so not fair that Harrison wouldn't let me be there.

Mom: Sweetheart, you don't work for Stafford Holdings.

Presley: I know. Last night I was seriously tempted to temporarily quit Sinclair Group and join the company for the day so Harrison couldn't deny my request.

Mom: That was a clever idea.

Presley: I know, right?

Cash: Are you two done? Richard will be here any minute and I can't be distracted.

Presley: Can't you give us a play-by-play?

Cash: No.

Anne: Kardeşlerin bu sabah bana mesaj atmadı. Lütfen onlara cevap vermelerini söyler misin?

Nakit: Anne, büyük bir iş anlaşmasını sonuçlandırmak üzereyiz.

Hemen şimdi demek istemedim. Toplantı biter bitmez.

Presley: Anneme yapacağını söyle, yoksa asla durmayacak.

Everly omzumun üzerinden telefonuma bakıyor ve ekrandaki mesaj dizisini okuyunca kıkırdıyor.

"O grup sohbetine nasıl eklenebilirim?" diye kıkırdıyor.
"Annen ve Presley çok eğlenceliler."

Şaşkınlıkla ona göz kırpmıyorum. "İstiyor musun?"

Başını sallıyor. "Evet, öyle. Eğer ilgilenirse Marlow'u da eklemeliyiz."

"Toplantıdan sonra Presley'e ikinizi de ekleteceğim," diye söz veriyorum.

Cash: Everly wants to join the group chat, and she said we should add Marlow, too.

Presley: This is the best news. Just wait, Cash, we're totally going to gang up on you.

Mom: Presley. Be nice.

Cash: I think it's time I follow Harrison and Dylan's lead and exit the chat.

Presley: No way! It wouldn't be fun without having you here to pick on.

Cash: I have to go.

Presley: Text us after the meeting!

Mom: Yes, and don't forget to remind your brothers to text me back.

Richard kapıyı açtığında zil sesini kapatıyorum ve telefonumu cebime koyuyorum. Konferans odasına girdiğinde atmosfer değişiyor ve herkesin masanın bir tarafında oturduğunu görünce kaşlarını çatıyor, ilk bizim gelmemizden hoşnut olmadığı belli.

Everly, August ve Liam'a, "Hepiniz burada ne yapıyorsunuz?" diye bağılıyor. "Burada olacağınız bana söylenmemiştii. Hukuk ekibim nerede? Saat dokuzda burada olmaları gerekiyordu." Saatini kontrol etti.

Harrison sakince, "Townstead ve Stafford avukatlarından saat onda gelmelerini istedim, böylece önce biraz sohbet edebiliriz," dedi.

Bu bir yalan. Gelmiyorlar. Her şeyin planlandığı gibi gittiğini varsayarsak, evraklar her iki takıma da gönderilecek ve gün sonuna kadar dosyalanacak. Yasal ekiplere gerek yok... sadece acımasız bir avukat.

"Bunu yapmaya yetkin yoktu," diye tısladı Richard, yumrukları öfkeyle sıkılmıştı.

"Otur Richard," diyor Harrison itaatsizliğe yer bırakmayan bir ses tonuyla. "Sabrımı sınıyorsun."

Richard ona bön bön bakar, sonra da çekincelerine rağmen masanın diğer tarafına oturur. Dişlerini gıcırdatır, kendisinden yirmi yaş küçük biri tarafından emir almaktan gözle görülür bir şekilde rahatsız olmuştur.

"Ben buradayım. Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Richard tersledi.

"Bu Dawson Tate." Harrison masanın başında oturan ve ellerini kucağında kavuşturarak sandalyesine yaslanmış olan adamı işaret eder. "Kendisi benim hukuk danışmanım."

"Neden umurumda olsun ki?" Richard talep ediyor.

Geçen hafta Dawson, Landon'ın işine son verildiğini doğrulamak için Harrison'a ulaştı. Harrison bunu, Richard'la başa çıkma konusunda Dawson'dan tavsiye almak için bir fırsat olarak gördü. Dawson oldukça iyi bir para karşılığında rehberliğini sundu ve Richard'la yüzleşmek için bir strateji geliştirdi.

Dawson 1.80 boyunda, keskin bir çene hattı, yüksek elmacık kemikleri ve düz, aristokrat bir burnu var. Gümüş kol düğmeleri ve cilalı siyah deri ayakkabıları olan özel dikim bir takım elbise giymiştir. Dudakları ince bir çizgi oluşturuyor ve delici mavi gözleri Richard'ı bir avcı gibi gözlemlerken soğuk ve hesaplı.

Harrison'ın komuta edici bir duruşu var ama Dawson'ın korku aşlamak için ve işe yarıyor.

Elinde bir dosyayla oturduğu yerden kalkarak Richard'a doğru ilerler ve yanındaki masaya tüner.

"Sen beni tanımıyor olabilirsin ama ben seni iyi tanıyorum," der ve dosyayı Richard'ın görmesi için havaya kaldırır. "Birileri yaramazlık yapmış." Sahte bir onaylamazlıkla dilini şaklatarak belgeleri karıştırıyor. "Zimmete para geçirme, vergi kaçırma, rüşvet - devam edeyim mi?" diye retorik bir şekilde sorar.

"Bunu iyi sakladınız ama Stafford ekibi en iyisi. Bu satın alma için çaresizdin çünkü para kaybediyordun." Dawson'ın sesi buz gibi oldu. "Sen denedin

Müşterimi kandırdın, bu da beni düşman edindiğin anlamına geliyor. Ve yakında öğreneceğin gibi, düşmanlarımın durumu iyi değildir, Richard."

Yemin ederim Richard'ın korkudan yutkunduğunu buradan duyabiliyorum. Benim bile tüylerim diken diken oldu ve Dawson'ın yüzleştiği kişi ben değilim. Keşke Landon'ı kovduğunda orada olabilseydim. Eminim destansı bir performans sergilemiştir.

Richard sesi titreyerek, "Avukatlarım bu tür korkutma taktiklerine izin vermeyecektir," diyor.

"Hukuk ekibini ara. Dawson Tate'in selamlarını iletmeyi unutma. Bugün birini ağlatmak için can atıyorum." Telefonunu çıkarırken sırtıyor.

"Ne yapıyorsun?" Richard paniklemiş bir sesle sorar.

Dawson omuz silkiyor. "FBI'daki arkadaşımın ders dışı faaliyetlerinle ilgili her şeyi duymak isteyebileceğini düşündüm. Ona kendin anlatmak ister misin?" Telefonu uzatıyor.

"Bir dakika bekle," diyor Richard, yüzü kıpkırmızı kesilerek. "Buna hiç gerek yok. Bunu konuşarak halledebileceğimize eminim."

"İşte şimdi bir yerlere varıyoruz," diyor Dawson, sesi alaycı bir tonda. "Bu onuru Harrison'a bırakıyorum." Richard'ın kravatını düzeltmek için öne doğru eğilir, koltuğuna dönmeden önce boynuna daha sıkı sarar.

Harrison masanın üzerinden Richard'a ağır bir kâğıt yığını uzatır. "Townstead International için teklifimi yarı yarıya düşürüyorum," diyor, hiç sempati belirtisi göstermeden. "Sebepler olduğun büyük hasar göz önüne alındığında, bu adil bir anlaşma."

"Bu çok fahiş," diye kükrer Richard. "Bu fiyata sana satmamın imkanı yok."

"Bu Dawson'ın arkadaşını araması gerektiği anlamına mı geliyor?" Harrison, sessiz bir meydan okumayla telefonunu masaya koyan Dawson'a eliyle işaret eder.

Richard, "Bu gasptır," diye tıslıyor.

Başkalarına bu kadar kolay kötü davranabilmesi, hatta kendi ailesinden bile çalabilmesi, ancak eylemleriyle yüzleştiğinde bunun sonuçlarıyla yüzleşmek istememesi

dikkat çekicidir.

"Harrison'ın teklifi hapse girmekten iyidir, öyle değil mi?" Dawson araya girer. "Güven bana, ben de orada bulundum. Öyle sanıldığı gibi değil."

Doğruyu söyleyip söylemediğini bilmiyorum ama bu sadece onun göz korkutma faktörünü artırıyor. O ve Harrison'ın arkadaş olmaları şaşırtıcı. Onları bir barda bira içip şakalaşırken hayal edemiyorum. Dawson'ın gülümsemeyi bilip bilmediğini bile merak ediyorum.

Richard oturduğu yerden kalkıyor ve Everly'yi işaret ediyor. "Bunların hepsi senin suçun. Eğer duygularını evliliğinin dışında tutabilseydin, bunların hiçbirisi olmazdı." Tüm mantık duygusunu kaybetmiş, sadece çıkarken en fazla zararı vermeye odaklanmış.

Olamaz.

Sandalyemden kalkarken Everly kolumu tutuyor. "Ben hallederim," diyor, sesi sabit.

Başımı salladım, sandalyeme geri oturdum.

Ayağa kalkıyor, ellerini konferans masasının üzerine koyuyor ve babasıyla göz göze geliyor.

"Dikkatle dinle Richard. Bunu sadece bir kez söyleyeceğim." İlk kez onun ilk adını kullandığını duyuyorum. "Şu anda kelepçelenerek dışarı çıkarılmamanın tek nedeni Liam'ın, August'un ya da benim senin hatalarının bedelini ödememize izin vermeyecek olmam. Biz senden istediğimiz her şeyi yaptık ama sen arkamızdan iş çevirdin." Konuşurken bakışları keskindi. "Olacak olan şu. Noktalı çizgiyi imzalayacak ve buradan defolup gideceksiniz. Ve eğer benimle ya da benim için önemli olan başka biriyle temasa geçersen, Dawson bir daha asla gün ışığını göremeyeceğinden emin olacak."

Dawson kollarını göğsünde kavuşturmuş, dudakları hastalıklı bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Richard sahte bir kabadayılıkla, "Bunu bana yapamazsın, ben senin babanım," diye homurdanıyor.

"Hayır, sen bir korkaktan başka bir şey değilsin," diye karşılık verir Everly. "Bir baba ailesini korur ve destekler. Onları kendi maddi çıkarları için kullanmaz. Kendine baba deme hakkını kaybettin."

babam uzun zaman önce öldü. Sadece bunu kabullenmem biraz zaman aldı."

Kararlı karımın yıllardır kendisine kötü davranan adama karşı dik duruşunu izlerken kalbim gururla kabarak hızla gözlerimi kırıştırıyorum. Gözlerindeki inatçı ateş, onun içsel gücünün ve kendisini bir daha asla yıldırmamasına izin vermeme kararlılığının bir kanıtı.

Richard'ın gözleri Liam ve August arasında gidip geliyor, gelmeyen bir destek arıyor.

"İkiniz için yaptığım onca şeyden sonra orada oturup bunun olmasına izin mi vereceksiniz?" diye soruyor, sesi her kelimeyle birlikte yükseliyor.

Liam esprisiz bir kahkaha atıyor. "Sen bizim için ne yaptın ki? Tüm övgüleri alırken bizi çok çalıştırdın ve evlendiğin günden beri annemizden faydalandın. Vazgeç artık Richard. Bitti artık."

Liam ve August'un annesi geçen hafta Liam'ı banka hesabından yüklü bir meblağ çekmeye çalışırken yakaladıktan sonra boşanma davası açtı.

Dawson bir yığın belgeyi masanın üzerinden Richard'a doğru kaydırır. "Bu senin tek fırsatın," diye uyarıyor.

"İmzalamazsan anlaşma ortadan kalkar ve sen ön kapıdan çıkamadan kolluk kuvvetlerinin burada olduğundan emin olurum." Hepimiz gergin bir bekleyişle Richard'ın okumasını izliyoruz ve işaretler her biri belge ile her biri

Dakikalar geçtikçe yüzü kıpkırmızı oluyor ve artan tedirginliğini ele veriyor. Son sayfayı imzalamayı bitirdiğinde Öfkeyle kalemi indirdi.

"Umarım bir adamın geçim kaynağını elinden aldığınızı bilmek sizi tatmin ediyordur," diye öfkeyle tükürdü.

Harrison çenesini sıkar. "Hayır, Richard, bunu kendine sen yaptın. Sana bir şey verdiğim için şanslısın. Şimdi defol git buradan. Artık hiçbir Stafford ya da Townstead binasında istenmiyorsun."

Richard'ın ifadesi sertleşerek bir kızgınlık maskesine dönüşür. "Umarım mutlusundur," diye homurdanır, bakışları ona yönelir

Everly'de.

"Öyleyim. Şimdi çık dışarı," diyor kapıyı işaret ederken kesin bir ifadeyle.

Richard iter onunsandalye Geri, fırtına dışarı ve konferans odasının kapısını arkasından çarptı.

"Kahretsin, Everly, bu etkileyiciydi." August onu bir tur alkışlıyor. "Tanrıya şükür sonunda bitti."

Everly koltuğuna gömülür ve rahatlayarak iç çeker.

Elimi dizine koyuyorum. "İyi misin?"

Başını sallıyor. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım," diye yumuşak bir gülümsemeyle beni temin ediyor.

"Bu çok seksiydi," diye fısıldıyorum kulağına.

"Onunla yüzleşmek için doğru anı bekliyordum," diyor Everly. "Sonunda bu şansa sahip olmak iyi hissettirdi."

Harrison Dawson'a doğru yürür ve başıyla onaylar. "Yardımanız için teşekkürler."

Onları etkileşim halinde izlemek neredeyse acı verici. Arkadaşlarımdan hiçbiri bu kadar resmi değil, iş yaparken bile. Ama yine de, ikisi de eğlenmeyi bilmeyen huysuz milyarlar işkolikler olduklarında, ya da belki de biliyorlar?

Harrison takım elbisesinin cebinden beyaz bir zarf çıkarır ve Dawson'a uzatır.

"Baldızınız sonlara doğru her şeyi kontrol altına almış gibi görünüyordu." Dawson zarfı çantasına koyarken Everly'ye doğru eliyle işaret etti. "Avukat yardımcım bu belgeleri Townstead avukatlarına teslim edecek ve gün sonuna kadar evrakları dosyalayacak."

Çıkarken Harrison'a bir bakış attı. "Unutma, sen ve kardeşlerin bana iki iyilik borçlusunuz; biri bunun için, diğeri de Landon için."

Everly'nin kaşları şaşkınlıkla birbirine çarpıyor. "Yalnız kaldığımızda açıklayacağım," diye söz veriyorum ona.

35

EVERLY

THEO'NUN Londra'daki TEST MUTFAĞINA GİRİYOR, yumurta ve parmesan peynirini çırpışını izliyorum.

Yukarı baktı ve bana gülümsedi. "Merhaba, tam zamanında geldiniz. İtalyan menümüz için bir carbonara sosu test ediyorum ve bir tadım testçisine ihtiyacım var."

"Tanrıya şükür, açlıktan ölüyorum." Onu çalışırken izlerken bir bar taburesi çektim.

Cash ofisteki işini bitirir bitirmez benimle burada buluşacak. Öğleden sonra Harrison ve Dylan ile kaçıramayacağı bir görüşmesi vardı.

"Townstead International'ın Kıdemli Başkan Yardımcısı olmak nasıl bir duygu?" Theo, karışıma biber serperken gururlu bir gülümsemeye soruyor.

"Bu harika," diyorum kulaktan kulağa sırtarak.

Satın alma işleminin tamamlanmasından bu yana geçen hafta tam bir kasırga gibiydi. Babam şirketle bağlarını koparmak zorunda kaldı ve onun gidişine üzülen tek bir kişinin bile adını veremem. Açgözlülüğün onu alt etmesine izin verdi ve bu ona her şeye mal oldu.

Yaklaşan hapis tehdidi onu hayatımdan uzak tutacak ve ben bununla iyiyim. Zihniyetini değiştirebileceğine dair son umut kırıntısı, hataları için beni suçlamaya çalıştığında öldü. O anda asla değişmeyeceğini anladım. Yıllarca beni dövmesine izin verdikten sonra nihayet ona karşı durmanın katartık bir yanı vardı. Özgürleştirici hissettirdi.

pervasız seçimlerinin sonuçlarıyla tek başına yüzleşeceğini bilerek ona haddini bildirdi.

Babamın hayatı çökerken, benimki hiç bu kadar iyi olmamıştı. Cash ve ben Aspen Grove'a yaptığımız ziyaretten döndüğümüzde, Marcus sayesinde tamamen mobilyalı bir daireye döndük. En sevdiğim kısım, Marlow'un son koleksiyonundan oturma odamızdaki güzel nergis tablosuydu. Kendisi çiçek eserleriyle tanınan ünlü bir sanatçı ve eserlerini evimizde görmekten onur duyuyorum.

"Richard ve annemle onca yıl tek başına başa çıkmak zorunda kaldığın için üzgünüm," diyor Theo, gözleri çökmüş bir halde. "Durumu asla o şekilde görmezden gelmemeliydim."

Elimi koluna koymak için eğildim. "Olan biteni sana anlatmamayı seçen bendim ve bunun yerine sana güvenmeliydim."

Son zamanlarda hiçbir şeyle tek başıma yüzleşmek zorunda olmadığımı öğrendim. Cash, Theo ve bulduğum aileler arasında, isteyebileceğimden çok daha fazla sevgi ve desteğe sahibim.

"Son zamanlarda annemle konuştun mu?" Theo sıcak, yağlı bir tavaya pancetta eklerken soruyor, et yüzeye çıktığında cızırdıyor.

"Bildiğim kadarıyla hâlâ Miami'de. Umarım cerrah Mark'la işler yolunda gider." Onunla yeniden bir ilişki kurmakla ilgilenmiyorum ama bu onun mutsuz olmasını istediğim anlamına da gelmiyor.

"Evet, belki," diyor Theo kuşkuyla.

Satın alma işleminin tamamlanmasının ertesi günü, annemize bunca yıl destek olduğum konusunda ona açık davrandım. Ertesi sabah uyandığımda evinin ve arabasının borcunun ödendiğini öğrendim. Ardından Aspen Grove'daki Main Street Market'ten bir e-posta aldım ve orada büyük bir kredisi olduğunu, şehre her geldiğinde yiyecek almasına izin verdiğini söyledi.

Theo onun bana sürekli yük olmaya devam etmesini istemiyordu. Eğer sorsaydım Cash de aynısını yapardı, ama bunun hayatımın Theo ve benim birlikte halletmemiz gereken bir yönü olduğunu anladı.

"Çocukluğumuzdan beri benim kayam oldun, Theo. Sen bir insanın isteyebileceği en iyi kardeşsin."

"En iyi ağabey demek istiyorsun, değil mi?" Sırıttıyor.
İşte yine başlıyoruz.

"Sen benden iki dakika önce doğdun," diye hatırlatıyorum ona, iki parmağımı kaldırarak. "Bu sayılmaz."

"Kesinlikle öyle." Sosu pancetta ile karıştırırken sırıttıyor, zengin aroma havayı dolduruyor.

"Bu kadar güzel kokan ne?" Cash kapı aralığından sorar.

Pantolon ve üst iki düğmesi açık beyaz bir gömlek giyiyor. Karışık saçlarıyla, tamamen karşı konulmaz.

Londra'ya döndüğümüzde ona verdiğim yeni bileziği taktı. İnternette son on dört yıldır taktığına benzeyen bir tane buldum, onu da evlilik anlaştığımızla birlikte dolaptaki bir kutuda saklıyoruz.

Gelip arkamda duruyor ve kollarını omuzlarıma doluyor. Başımı eğiyorum ve onu öpüyorum.

"Seni özledim," diye mırıldanıyor dudaklarına karşı. "Ben de seni özledim," diyorum.

"Siz hiç PDA'ya ara vermiyor musunuz?" Theo ocaktaki yerinden alay ediyor.

"Korkarım hayır," diyorum yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemeyerek.

Cash sayesinde hiç olmadığım kadar mutluyum ve bunu saklamak mümkün değil.

Tagliatelle carbonara'yı tabaklayıp maydanoz ve pecorino Romano ile süslerken "Ellerinizi beş dakika boyunca kendinize saklayabileceğinizi düşünüyor musunuz?" diye soruyor.

Önüme bir tabak koyduğunda "Aman Tanrım, bu çok lezzetli görünüyor" diye haykırıyorum.

"Böyle düşünmene sevindim," diyor Theo kendine biraz makarna servis ederken. "Düğün planları nasıl gidiyor?"

"Johanna, Presley ve Marlow planlamanın çoğuyla ilgileniyor. Onlara tek söylediğim küçük ve basit bir şey tercih ettiğim."

Geçen gün beni aradılar ve her şeyle ilgilenmeyi teklif ettiler. Yoğun iş programım ve boş zamanımı Cash ile geçirmek istemem nedeniyle planlamanın önemli bir kısmını onlara devretmekten memnuniyet duydum. Cash ve ben zaten yasal olarak evli olduğumuzdan, düğün esas olarak ailelerimiz için olacak.

Cash alay ediyor.

"Ne?" Ona yan gözle bakarak sordum.

"Ev, eğer sadelik istiyorsan, annemi ve Presley'i dahil etmek iyi bir fikir değildi. Bu ailedeki ilk düğün ve her konuda aşırıya kaçacaklarını garanti ederim." Yanıma oturdu ve makarna tabağını yaklaştırdı.

Şimdi düşünüyorum da, haklı olabilir. Aspen Grove'da bir gelinlik mağazası önerdiğimde, Presley bir saat sonra bana mesaj atarak New York'taki seçkin bir düğün butiğinden önümüzdeki ayın başları için randevu aldığını bildirdi. Pahalı bir gelinliğe ihtiyacım yok ama yeni ailemle anılar biriktirmek için sabırsızlanıyorum.

"Koridorun sonunda bana katıldığın sürece, mekanın nasıl görüldüğü umurumda değil," diyorum inançla.

En önemli şey, sevdiklerimizle birlikte evlilik yeminlerimizi edebilmektir.

Yıllarca sonsuza dek mutlu olma fikrini reddettim. Aşk, daha iyisini bilmeyenler için bir peri masalı gibi görünüyordu. Sonra Cash savaşta yıpranmış zırhı ve geçmişinden kalan yaralarıyla çıkageldi.

Bana bir milkshake getiren çocuğu ve onun dönüştüğü adamı düşünüyorum. Onun nezaketi, sabırlı kalbi ve mizah anlayışı bana gerçek aşkın var olduğunu gösterdi ve şimdi ona benim diyecek kadar şanslıyım.

Bir koca bulmak beklediğim gibi gitmedi ama artık bir milyarder gelin aldığında neler olduğunu biliyorum...

Kadın erkeğin evreninin merkezi haline gelir, erkek de kadının.

sonsöz NAKİT

SATIN ALMA işleminin tamamlanmasından bu yana geçen bir aylık süre tam bir kasırga gibiydi.

Everly, August ve Liam Townstead International'daki yeni görevlerine sorunsuz bir şekilde geçiş yaptılar. Harrison ile haftalık telefon görüşmeleri yapıyorlar ancak günlük operasyonları da yürütüyorlar.

Stafford Holdings Londra şubesi için birkaç yeni çalışanı işe almakla meşguldüm ve sonunda Marcus'a ofisimi dekore etmesi için izin verdim. Everly geçen hafta öğle yemeğinde beni ziyaret ettiğinde, burayı tamamen mobilyalı bulduğunda hoş bir sürprizle karşılaştı. En sevdiği dekorasyon ise Vegas'taki düğün gecemizde pembe Cadillac'ın içinde çektiğimiz ve altın rengi vintage bir çerçeveye yerleştirilmiş fotoğrafımızdı.

Fallon New York'a taşınma sürecindeyken Everly bizi bir çift aşçılık kursuna kaydettirmeye karar verdi. Ancak kurabiye yapmayı öğrenirken karbonat ve kabartma tozunu karıştırdıktan ve üçüncü seansta bir lazanyayı yaktıktan sonra - tüm binanın boşaltılmasına neden oldu - kayıplarımızı kestik. Bunun yerine, çoğu akşam onu işten alıyorum ve eve dönerken bir şeyler atıştırıyoruz.

Günlük rutinimizin sadeliğini seviyorum ve sevdiğim kadınla geçirdiğim her an için minnettarım.

Ancak, bu gece bir istisna.

Birlikteliğimizi kutlamak için Aspen Grove'dayız. Everly ve ben, zaten yasal olarak evli olduğumuzu göz önünde bulundurarak yemin tazelemenin en mantıklısı olduğuna karar verdik. Etrafımız sevdiğimiz insanlarla çevriliyken bunu basit tutmak istedik. Neyse ki annemi ve Presley'i küçük bir kutlama için planlarımıza uymaya ikna edebildik.

Güneş ufku altına iniyor ve ailemin tuhaf, romantik bir ortama dönüştürülmüş arka bahçesine sıcak bir parıltı yayıyor. Birkaç sıra sandalyenin üzerinde peri ışıklarından bir gölgelik parlıyor ve nergis ve sümbülden yapılmış çiçekli bir kemere giden yol boyunca fenerler sıralanıyor.

Annem ve babam ön sırada oturuyor; annem gözlerini mendille silerken babam da kolunu annemin omzuna dolamış. Onlar gerçek aşkın mükemmel bir örneği. Otuz altı yılın ardından hala birbirlerine koşulsuz bir hayranlıkla bakıyorlar ve onlara ailem dediğim için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Jack ve Presley ailemin yanında oturuyor. Presley, Jack'in kravatını düzeltiyor ve işi bittiğinde Jack onu alnından öpüyor. Presley onun omzuna yaslanmış, gurur ve sevgi dolu bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Dylan ve Marlow ikinci sırada el ele tutuşuyorlar. Waffles ve yavru köpekler ailemin bodrumundaki oyun odasındalar. Everly burada olmalarının bir sakıncası olmadığını söyledi ama ben ortalığı dağıtmalarına izin vermek istemedim. Bu gecenin mükemmel olmasını istedim.

August ve Liam arka sıradalar. Onların Everly'ye olan sevgisi ve desteği, Richard'la yaşadığı onca şey arasında tek umut ışığı.

İlişkilerindeki gerginliğe rağmen Everly annesine bir davetiye uzattı. Ancak kısa bir süre sonra pişmanlıklarını ilettiler. Mark'ın evli ve bir ailesi olduğunu öğrendi ve internetten tanıştığı bir dişiye geçti ve birlikte Asya'yı geziyorlar.

Everly, özel gününde annesi için endişelenmek zorunda kalmadığı için rahatlamıştı. Şimdilik, o memnun

En az temas, ama eğer annesinin hayatına daha fazla dahil olmasını isterse, onu destekleyeceğim.

Harrison kulağıma fısıldamak için eğildiğinde bileziğimle oynuyordum. "İyi misin?" Bizi bir araya getiren kilit parçalardan biri olduğu için yemin tazeleme törenimizi onun yönetmesi uygundu.

Sırıtiyorum. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

"Güzel, çünkü işte geliyorlar," diyor eve doğru başıyla işaret ederek.

Koridordan ilk inen Lola, her adımda sallanan pembe bir tütü elbise giymiştir. Sepetinden avuç avuç nergis yaprağı atarken sıırıtiyor.

Everly ve ben sadece yemin ettiğimiz için düğün partisi yapmamaya karar verdik ama Lola çiçekçi kızımız olmak istediğinde ona hayır diyemedik.

Yüzünde kocaman bir sırıtışla bana el sallıyor, ben de baş parmağımla onu onaylıyorum. Koridorun sonuna geldiğinde Dylan ve Marlow'un yanına oturmadan önce sepetini anneme uzatıyor.

Başımı kaldırıp baktığımda, Everly ve Theo'nun bize doğru yürüdüklerini, Everly'nin elini Theo'nun koluna koyduğunu görünce nutkum tutuluyor.

Krem rengi ipek bir slip elbise ve bir çift burnu açık topuklu ayakkabı giyiyor. Saçları gevşek bir şekilde topuz haline getirilmiş ve yüzünü çerçevelemek için birkaç dal bırakılmış.

O mükemmel.

Sanki zaman duruyor ve etrafımızdaki her şey kayboluyor -verly'nin varlığı her şeyi tüketiyor. Kalbimi ve ruhumu ele geçirdi ve onlar onda kalacak.

Ön sıraya yaklaştıklarında sabrım tükeniyor ve adımlarımı ileri atarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

Theo'ya "Bundan sonrasını ben hallederim," dedim.

Everly'yi yanağından öpmek için eğilmeden önce sabırsızlığıma kıkırdıyor. "Ona iyi bak."

"Yapacağım, kardeşim." Göz kırpiyorum.

Onu çiçekli kemere doğru yönlendirirken dikkatim tekrar gelinimin üzerinde.

"Bunu yapmak istediğine emin misin, karıcığım?" Kulağına fısıldadım. "Bu sadece bir formalite, kocacığım. Sen zaten benimsin."

Şımarık.

"Evet, öyleyim."

Harrison'ın önüne geldiğimizde ailelerimize hitap etti. "Cash ve Everly'yi kutlamaya geldiğiniz için teşekkür ederiz. İkisi de yeminlerini hazırladılar ve şimdi sizlerle paylaşmak istiyorlar," diyor.

Willow Creek Café'den arkasında yeminlerimin yazılı olduğu bir peçete çıkardığımda Everly'nin gözleri büyüyor.

"Seni seviyorum Everly Stafford," diye başlıyorum gülümseyerek. "Çocukluğumuzdan beri seni kendime ait kılmanın hayalini kurdum ve sonunda bu gerçek oldu. Birlikte geçirdiğimiz son birkaç ay hayatımın en güzel zamanlarıydı. Sen benim evimsin. Birlikte geçirdiğimiz her gün öğrenme, kahkaha ve sevgiyle dolu olacak. Sana her zaman değer vereceğime ve seni koruyacağıma, tüm çabalarında seni destekleyeceğime ve seni koşulsuz seveceğime söz veriyorum." Everly'nin yanağından süzülen bir damla yaşı nazikçe siliyorum.

Harrison'a bakar, o da takım elbisesinin cebinden bir zarf çıkarıp ona verir.

"Bunu benim için sakladığın için teşekkürler," diyor. "Elbette," diye yanıtlıyor gülümseyerek.

Everly zarfı açıp Willow Creek Café'den, üzerinde evlilik yeminlerinin yazılı olduğu bir peçete çıkardığında yüzüme bir sırtıma yayılıyor.

"Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmeyi tercih edeceğim başka kimse yok. Sen benim güvenli sığınağımsın. Her sabah günlük kafeinimi almadan önce benimle birlikte olmaya cesaret eden ve aynı zamanda ayakkabı bağımlılığımı destekleyen tek kişi." Elimi tutmak için uzandı. "Her konuda senin ortağın olacağıma, inişli çıkışlı anlarında sarsılmaz desteğin olacağıma söz veriyorum. Seni seviyorum, Stafford."

Bana bakması için çenesini eğiyorum. "Seni çok seviyorum Ev, kelimelere dökemediğimden çok daha fazla."

Yemin tazeleme töreninden sonra akşam yemeğinin hazır olmasını beklerken ailemizle kaynaştık. Theo yemek organizasyonunun koordinasyonunu üstlendi ve Fallon'u Everly'nin özel gününün yemekleriyle ilgilenmesi için görevlendirdi.

Everly içeride daha rahat bir şeyler giyiyor ve ben de Harrison'la birlikte arka güvertede, ana yemeği beklerken bir tabak dolusu mezenin tadını çıkarıyorum.

"Fallon'la tanıştın mı?" diye sordum.

Başını iki yana sallar. "Hayır, ama istiyorum. Sekreterim geçen hafta onunla görüştü ve özel şefim olarak bana çok uygun olacağını söyledi."

"Bu harika bir haber."

Fallon annemlerin evinden elinde artizan peynirler, kurutulmuş etler, taze meyveler ve krakerlerle dolup taşan bir şarküteri tahtası ile çıkıyor. Bize doğru baktığında ona el salladım.

Harrison telefonunu çıkarmış ve kız yaklaştığında yazmakla meşguldür.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Evet, yemekler harika. Gerçekten kendini aşmışsın."

"Teşekkür ederim."

"Sizi resmi olarak kardeşim Harrison'la tanıştırmak istiyorum."

Adını duyunca başını kaldırıyor ve Fallon'u görünce ağzı ince bir çizgiye dönüşüyor. "Sensin," der soğuk bir ifadeyle.

Fallon'ın gözleri kısılr, dudaklarında bir sırıtma belirir. "Cash, kardeşinin büyüleyici egosundan bahsetmeyi unuttun."

Harrison alay ediyor. "Alaycılık tüm potansiyel müşterilerinize karşı standart yaklaşımımızın bir parçası mı? Yeni işinize başlamak için başka bir kıtaya taşınmak zorunda kalmanıza şaşmamalı."

Gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. Ciddi tavrına rağmen, genellikle kimseyi bu kadar kesmez ya da açıkça eleştirmez.

"En azından üstünlük kompleksinden muzdarip olan ben değilim," diye espri yapıyor.

Gözlerim aralarında geziniyor, havada yoğun bir gerilim hissediyorum. Harrison henüz Fallon'la tanıştırılmadığını söylediği için kafam karıştı.

"Sanırım ikiniz daha önce tanıştınız?"

"Evet," diyorlar hep bir ağızdan, ateşli bakışları birbirlerine kilitlenmiş halde.

Sessizliği ilk bozan Fallon olur ve boğazını temizler. "Asistanınıza görüşme için teşekkür ettiğimi söyleyin, ancak başka bir özel şef bulmanız gerekecek Bay Stafford. Kaba narsistlerle çalışmam," diyor kesin bir dille. "Şimdi izin verirseniz, işimin başına dönmem gerekiyor." Elleri iki yanında kenetlenmiş halde güvertede ilerliyor.

"Bu da neydi böyle?" Harrison'a soruyorum.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu kesinlikle bir şeydi."

"Endişelenecek bir şey yok. Onu duydun. Benim için çalışmak istemiyor, yani konu kapanmıştır."

"Uh, Harrison. Bu konuda bir seçeneğin olacağından pek emin değilim."

Kaşlarını çatıyor. "Neden olmasın?"

Annemizin Fallon'u köşeye sıkıştırdığı arka kapıya doğru başımı sallıyorum, yüzünde muzip bir gülümsemeyle birkaç saniyede bir bize doğru bakışlar fırlatıyor. "Çünkü sanırım annem şimdiden ikinizi bir sonraki koridordan nasıl geçireceğinin planlarını yapıyor," diye alay ediyorum.

Şakaklarını ovuşturuyor. "Tanrım, çok acımasız," diye mırıldanıyor. "Zamanını boşa harcıyor. Fallon dünyadaki son kadın olsa bile, bırakın onunla evlenmeyi, onunla asla çıkmazdım."

"Düşmanlığı azaltalım, olur mu? Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

Cevap veremedi telefonunu çalar.

"Ben Harrison," diye soğuk bir şekilde cevap veriyor. "Şimdiden mi? Siktir, sen ciddisin." Duraksıyor, elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Evet, evet, biliyorum. Kardeşlerim ve ben bunun icabına bakacağız."

Telefon görüşmesini aniden sonlandırdı ve bana döndü. "Arayan Dawson'dı. İlk iyiliği için arıyor."

Bu harika. Bildiğim kadarıyla, bir cesedi gömmek için yardım istiyor ya da aynı derecede korkunç bir şey.

Omuz silkiyorum. "Everly ve ben sabah bir ay sürecektir balayına çıkıyoruz. Yani sen ve Dylan bunu kendi başınıza halletmek zorunda kalacaksınız."

Harrison, "Ona en başta borçlu olmamızın nedeni sensin," diye mırıldandı.

Sırıtiyorum. "Beni ve Everly'yi tuzağa düşüren sendin, yani teknik olarak bu senin hatan."

"Tamam, bunu ben hallederim ama sen de ikinci iyilikte yardımcı olacaksın."

"Evet, tabii."

Önümüzdeki bir ay boyunca tek odak noktam karımla bir plajda uzanmak ve onun her isteğini yerine getirmek olacak.

Cash ve Everly'nin balayı sırasında hayatlarını alt üst edecek bir sürprizle karşılaştıklarında neler olduğunu görmek ister misiniz?

Eğer Bir Milyardere Gelin Verirseniz kitabının genişletilmiş sonsözünü okumak için aşağıdaki bağlantıya tıklayın.

BURADAN OKUYUN: <https://dl.bookfunnel.com/amcp6q14wz>

Bir Milyardere Gelin Verirsen'i okumaya zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz. Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen tercih ettiğiniz platform(lar)da bir yorum bırakmayı düşünün. Bir yazar olarak alabileceğim en iyi iltifat bu ve diğer okurların kitaplarımı bulmasını kolaylaştırıyor.

Harrison'ın kitabı Aspen Grove serisinin en çok beklenen kitabı ve onun hikâyesine hak ettiği ilgiyi göstermek için biraz daha zamana ihtiyacım var. Kitabı Ocak 2025'te yayınlanacak.

Bu arada, Dawson'ın yer aldığı kısa, bağımsız bir yaş aralığı, işyeri romantizmi olan When You Give a Lawyer a Kiss Eylül 2024'te yayınlanacak. Harrison ve Fallon birkaç cameo yaparak, düşmanlardan aşıklara uzanan romantizmlerine bir göz atmanızı sağlıyor. Stafford ailesini benim kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim!

ayrıca ann einerson tarafından

ASPEN GROVE SERİSİ

[Eğer Bir Huysuza Tatil Dilek Listesi Verirseniz - Tatil
Romani Eğer Bekar Bir Babaya Dadı Verirseniz](#)

Harrison & Fallon'un Kitabı - Ocak 2025'te Çıkıyor

ASPEN GROVE SERİSİ İLE İLGİLİ STANDALONE

Bir Avukata Öpücük Verdiğinizde - Eylül 2024'te Geliyor

STANDALONLAR

[Gündem Beni Affet
ya da Unut](#)

onaylayanlar st

Bu kitabı mümkün kılan o kadar çok insan var ki, sevginiz, nezaketiniz ve desteğiniz için hepinize ne kadar teşekkür etsem azdır. Eğer Bir Milyardere Gelin Verirseniz, her biriniz olmasaydınız mümkün olmazdı.

Okuyucularıma - En başından beri beni desteklediğiniz ve her şeyin boşa gideceğini düşündüğüm günlerde bile yazmaya devam etmem için beni motive ettiğiniz için. Cash & Everly'ye olan sevginiz her şey demek.

ARC ekibime - Kapağı görmeden, kitabı okumadan veya Cash ve Everly'nin aşk hikayesine aşık olmadan önce bile, Bir Milyardere Gelin Verirsen'e bir şans verdiniz. Tüm düşünceli mesajlarınız, gönderileriniz, hikayeleriniz, incelemeleriniz ve yorumlarınız için teşekkür ederim. Sonsuz sevginiz ve desteğiniz beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor.

Bryanna'ya - En iyi iş arkadaşı ve işbirlikçi olduğun için. Yazarlık günlerini çok daha eğlenceli ve çok daha az yalnız hale getiriyorsun ve arkadaşlığın için her zaman minnettarım.

Autumn'a. Yollarımız kesiştiği için çok şanslıyım. Duymaya ihtiyacım olduğunda açık sözlü dürüstlüğün ve hedeflerime ulaşmama yardımcı olma konusundaki kararlılığın için teşekkürler. Bunu sensiz yapamazdım.

Tabitha ve Kaity'ye-Kelimeler size olan minnettarlığımı yeterince ifade edemez. Bitmek bilmeyen DM'lerime, sorularıma ve endişelerime katlandığınız için teşekkürler. Bu hikâye asla

Sen kenardan bana tezahürat yapmadan bunu kağıda dökemedim.

Paula ve Britt'e. Daha iyi bir editör ekibi isteyemezdim. Uzmanlığınız ve beni okumaya değer bir hikaye yazmaya ittiğiniz için minnettarım.

Jess, Kenz ve Madison'a: If You Give a Billionaire a Bride'ın duyurulmasına yardımcı olduğunuz ve yaratıcı katkılarınız için teşekkür ederim. Vizyonumu hayata geçirme beceriniz paha biçilemez ve gerçekten minnettarım.

Sarah'ya-Bu kitap için en sevimli kapağı tasarladığı için. İlk görüşte aşktı ve okuyucularımın da benim kadar sevmesi beni çok mutlu ediyor.

Caroline, Wren, Lauren Brooke, Brenna, Meghan, Jessa Lynn ve Hunter, Zae, Kat, Diana, Ada, Danie, Kelsey ve Claire'e - Dürüst, ayrıntılı ve samimi geri bildirimleriniz beni bu kitabın mümkün olan en iyi versiyonunu yaratmaya itti. Teşekkür ederim!

Sandea, Roxan ve Randy'ye - Bana kendime inanmayı ve ne pahasına olursa olsun hayallerimin peşinden gitmeyi öğrettiniz. Sizi her zaman seveceğim.

Kyler'a-Dünyanın öbür ucuna taşınırken çılgın çalışma programımı desteklediğin için teşekkür ederim. Sen olmasaydın tam zamanlı bir yazar olma hayalim gerçekleşmezdi.

abou T he auT hor

ANN EINERSON, son sayfasına kadar sizi kendine bağlayacak, kusurlu çağdaş aşk hikâyelerinin yazarıdır.

Ann, kadınlarını şımartmayı seven, genellikle ilk düşen ve sert kadın kahramanlarıyla dişe diş mücadele etmekten zevk alan ağzı bozuk kahramanlar yazıyor. Ann'in kitaplarının her biri buluntu bir aile, seyahat sevgisine bir övgü ve bolca şaka ve baharat içeriyor. Romanları, zihninde kira ödemedен yaşayan hikâyeleri not etmek için her zaman yanında bulundurduğu bol miktarda yapışkan nottan ilham alıyor.

Yazmadığı zamanlarda Ann, geveze evcil tavuklarını şımartmaktan, işlevsiz çalma listelerini dinlemekten ve gece geç saatlerde koşu bandında koştırmaktan hoşlanıyor. Kocasıyla birlikte Michigan'da yaşıyor.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.